

СЕДЕМ НЕВЕСТИ

ЛЕЙ ГРИНУД ФЪРН

*Седem брата, които
покоряват Запада, и
жените, които покоряват
техните сърца!*

Лей Грийнууд

Фърн

ГЛАВА 1

Абилийн, щат Канзас, 1871

Със стиснати юмруци и дрънчащи шпори Фърн Спраул зави зад ъгъла на „Дроувърс Котидж“. Спря се, когато видя, че Джордж Рандолф е застанал на верандата, потънал в размисъл. „Мамка му!“ – измърмори ядосано. След това мина покрай него с предизвикателно вдигната брадичка и влезе в хотела.

– Откога е тук този боклук? – запита тя мъжа на рецепцията, посочвайки с тънкото си пръстче към Джордж.

– Говори по-тихо – помоли я Франк Търнър.

Едва тогава Фърн забеляза, че прозорците бяха отворени, за да може да влиза хлад в стаята. Джордж Рандолф вероятно бе чул всичко, но на нея не ѝ пукаше. Крайно време беше да разбере какво мисли за него и за останалите от неговия род. Тя мразеше хората, които смятаха, че парите им дават правото да вършат каквото си искат. Дори да убиват.

– Ако той и останалите тексасци се преместят в хотел „Плантърс“, аз ще бъда разорен – обясни Франк.

Фърн се облегна на бюрото му.

– Бих искала всички те да се върнат обратно в Тексас и да си останат там завинаги.

– Това е все едно да искаш да отнемеш храната на децата ми.

– Защо ли не го тресне мълния, или не го прегази побесняло стадо? – прокле Фърн, без да обръща внимание на възражението на приятеля си.

– Аз пък си мислех, че мразиш Хен Рандолф. Джордж не е направил нищо лошо.

– Не мога да понасям нито един от тях. – Думите ѝ бяха предназначени за Джордж, но той с нищо не показва, че ги е чул.

– На процеса ще се разбере дали Хен е убил Трой – каза Франк.

– Джордж ще се опита да го откупи.

– В Абилийн хората не са продажници – увери я Франк.

– Половината от този град вече зависи от тексаските фермери – заяви Фърн, като отново посочи с пръст, но този път към Франк. – Губернаторът отложи процеса на Хен, докато пристигне печеният адвокат на семейството, а сега нареди делото да се гледа в Топека.

– Откъде знаеш, че чакат адвокат?

– Че за какво друго могат да изпращат телеграма? Освен това защо някой ще бие път от Бостън чак до тук? Значи в Канзас или Мисури няма достатъчно добър защитник за тях.

– Не е влизало в работата на Бърт да ти показва телеграмата – каза Франк намръщено.

– Той просто се опитваше да помогне. Трябва да бъдем единни против пришълците.

– В скоро време това ще ви докара доста неприятности.

– Едва ли ще е нещо, с което да не мога да се оправя – заяви Фърн, повдигайки уверено рамене. – Намислила съм да кажа на Джордж какво мисля за него и за брат му.

– На твоето място не бих го направил – посъветва я Франк. – Такива думи не се приемат добре тук. Аз не съм единственият, който си изкарва прехраната от търговците на говеда.

– Тогава по-добре започни да се занимаваш с нещо друго. Много скоро фермерите и уважаваните ранчероси ще изгонят всички тексасци от Канзас. Но не и преди да обесим Хен Рандолф.

– Никой не е видял убиеца на братовчед ти – отбеляза Франк спойно. – Не казвам, че не е бил Хен Рандолф, но не можеш да го докажеш. А в този град никой няма да бъде обесен без неоспорими доказателства. Хората се страхуват, че тексасците биха могли да преместят предприятията си в Елсуърт или да сравнят града със земята.

– Вие сте просто една банда страхливци – заяви Фърн ядосано.

– Никой не обича да бъде наричан страхливец, Фърн, най-малко пък те. Сега тук има доста тексасци, така че, ако не смяташ да се държиш настрана от града...

– Смятам да си стоя тук, докато не огледам добре този адвокат.

– По-добре си мери думите. В противен случай внимавай много.

– Мислиш ли, че Джордж Рандолф би ме застрелял?

– Не. Той е твърде голям джентълмен, въпреки мнението ти за него, но не всички тексасци са такива. Когато имат неприятности, те се поддържат, като че ли са членове на едно семейство. Не че на него му е необходима чужда помощ – каза Франк и хвърли бърз поглед към Джордж. – Говори се, че имал шестима братя, един от друг по-зли.

– Не ми пука, ако ще да има и сто и шестима – отговори тя. – Хен Рандолф ще увисне на бесилката. Давам ти думата си.

Локомотивът на „Канзас Пасифик“ изблъва гъсти облаци черен дим в синьото небе и намали, за да влезе в Абилийн. Джеймс Медисън

Рандолф седеше на мястото си в единствения пътнически вагон.

– Не се заблуждавайте от външния му вид – каза единственият друг пътник, приказлив мъж, с когото Медисън се опитваше да не започва разговор още от Канзас Сити. – Марли Томпсън основа малкото ни градче само преди дванадесет години, но то вече е едно от най-важните в целия щат. Някой ден ще стане най-големият град в Канзас.

Мъжът се бе представил с името Сам Белтън, собственик на най-голямата фирма за продажба на земи в Абилийн. Медисън се бе опитал да не му обръща внимание, както и на отвратителния шум и воня, които идваха от наредените край железопътната линия обори на кланиците, но и в двата случая не му се бе удало.

– Разбира се, много хора се интересуват само как да спечелят възможно най-много пари, докато продължава оживлението в търговията с добитък – продължи Белтън, – но имаме и много солидни граждани, които мразят тази търговия толкова, колкото и аз. Един ден наоколо ще има само ферми.

На Медисън не му бе необходимо да разглежда околността, за да разбере, че фермерството би било твърде рисковано начинание. Един-единствен поглед му бе показал, че земята е също толкова неплодна, колкото и в Тексас.

Но той не можеше да си позволи да се замисля за Канзас или за бъдещите му фермери. Джордж щеше да дойде на гарата, а заедно с него и въпросите, които от осем години чакаха отговор. Откакто се бе качил на влака в Бостън, Медисън мислеше със страх само за тази среща.

Влакът спря и той бавно се изправи. Погледна дрехите си и се намръщи. Пътят и горещината бяха съсипали облеклото му. Канзас не приличаше на Бостън или Вирджиния, но потискащо наподобяваше Тексас. Трите години, прекарани в този щат, бяха кошмар, за който предпочиташе да си спомня рядко. А най-добре щеше да бъде, ако можеше да ги забрави завинаги.

„Не мисли за това. Просто го направи. Тогава дългът ти ще бъде изплатен и ще можеш отново да заживееш собствения си живот.“

– Най-добре е да отседнете в „Гълф Хауз“ – посъветва го Белтън. – Не е луксозен хотел, но „Дроувърс Котидж“ е пълен с тексасци. Нямаме нищо против да им прибираме парите, но никой не иска да спи близо до тях.

Начинът, по който Медисън го погледна, накара Белтън да слезе от влака, без да обели нито дума повече.

Медисън не знаеше какво би могъл да очаква от Абилийн, но се бе

надявал, че ще има поне гара, затова се изненада, че вместо да стъпи на перон, скочи на гол участък прерия с големината на казармен плац, който разделяше железопътната линия от града.

Багажът се приземи в краката му.

Черният му костюм привличаше слънчевите лъчи и усилваше жегата с още десетина градуса. Медисън вдигна чантите си и се отправи към първата сграда, която забеляза. Думите „Дроувърс Котидж“ бяха изписани с големи букви над входа на триетажния хотел. Мястото предлагаше сянка и стая и Медисън се надяваше, въпреки забележките на Белтън, да намери поне малко спокойствие.

Фърн усети как стомахът ѝ се свива. От влака току-що беше слязъл най-страхотният мъж, когото бе виждала. Отпуснатата върху перваза на отворения прозорец, тя го гледаше с широко отворени очи и уста. Не бе облечен като обикновен гражданин. Би се откроявал където и да отидеше. В Абилийн със сигурност щеше да бъде истинска атракция.

Беше свикнала да вижда здрави мъже, покрити от работа с прах, загрубели от трудния живот, който водеха, силни, защото трябваше да оцелеят. Те бяха чисти само в момента, в който излизаша от банята. След това се държаша така, като че ли това непривично състояние ги притесняваше.

Но този мъж не се чувстваше неуверено. Изглеждаше силен и решителен, като млад бик, изучаващ територия, която смята да направи своя. Дрехите му бяха елегантни и скъпи. Сакото прилепваше към широките му рамене така плътно, както ръкавиците към ръцете ѝ.

Мъжът стоеше и презрително оглеждаше всичко около себе си и Фърн усети как краката ѝ се подкосяват. Този човек приличаше толкова много на Джордж Рандолф, че можеше да мине за негов двойник. Трябваше да е още някой член на клана Рандолф.

Гневът ѝ върна напускащите я сили, но тя не можа да устои на изкушението да хвърли един последен, продължителен поглед към този Адонис, който бе накарал сърцето ѝ да подскочи. Ако беше по друго време... ако той беше друг човек...

Но не беше. Той бе Рандолф.

Тя си припомни убийството на Трой и се овладя. Този човек беше неин враг. Бе дошъл да се подиграе с правосъдието.

Нямаше да му позволи това.

Медисън се спря, когато почти беше слязъл от верандата. Джордж.

Дразнеше го, че толкова много си приличаха. За последен път се бяха видели, когато той бе още юноша, а Джордж бе станал мъж. Сега имаше чувството, че вижда себе си в някакво огледало. Това накара миналото му да се върне със страшна сила.

Хаосът от силни и противоречиви чувства го разстрои. Беше решил да не се вълнува от нищо. Не искаше да се вълнува от нищо. Но само един поглед към по-възрастния му брат, когото не беше виждал от десет години, породил много повече чувства, отколкото беше очаквал, преди двамата да застанат лице в лице.

Раздразнен, че е нарушил спокойното темпо на вървежа си, Медисън си наложи да продължи.

Срещнаха се по средата на широката прашна гола земя. Двама мъже. Сами.

– Казах им, че си жив – Джордж втренич поглед в брат си, сякаш искаше да попие всяка подробност от външността му. Думите прозвучаха като дълго потискана въздишка.

Медисън не бе очаквал Джордж да се хвърли радостно на врата му, но също така не бе очаквал, че първите му думи щяха да върнат със силата на стоманено копие агонията на годините, през които брат му не е знаел дали е още жив. Испита вина. Твърде тежка и голяма, за да я отрече. Вина, защото бе знаел, че Джордж ще се тревожи, ако не му пише. Вина заради страха, че семейството му по някакъв начин би могло да разруши новия живот, който си бе изградил.

– Знаех, че ще се завърнеш.

Не бяха прекарали дори една минута заедно, а Джордж вече се опитваше да го върне пак в семейното лоно, което бе задушавало Джеймз преди години. Стори му се, че някаква ръка, опряна в гърба му, го буташе напред. Всички самообвинения се изпариха.

– Не съм се завърнал, Джордж. Тук съм само защото Хен е загазил.

– Той загази още когато ти избяга, оставяйки мама и другите в онази дяволска дупка без мъж, който да ги пази. Защо си дошъл тогава?

Медисън бе спокоен човек, но сега бе готов да избухне.

– Виж, Джордж, не съм тук да споря за това, което направих преди осем години. Ако не искаш да остана, ще си тръгна.

– Разбира се, че искам да останеш. Защо си мислиш, че съм дошъл да те посрещна?

– Показваш го по много странен начин.

– Може би, защото не мога да реша дали искам да те ударя, или да те прегърна.

По дяволите. Джордж винаги бе знаел как да накара вътрешностите му да се свият.

– Май ще е по-добре да ме удариш. В този град не биха те разбрали, ако направиш нещо друго. Освен това така ще се почувстваш по-добре.

– Мисля, че ще трябва да се опитат да ме разберат – каза Джордж, пристъпвайки напред, за да прегърне брат си.

Медисън се вцепени, отказвайки да приеме прегръдката. Не искаше Джордж да си помисли, че отстъпва дори един инч от толкова трудно спечелената независимост. Искаше да бъде добре дошъл, но по свой начин.

– Защо не писа? – попита Джордж, след като пусна Джеймз и се дръпна назад. – Всички мислеха, че си мъртъв.

– Но не и ти. Защо?

– Твърде много си приличаме. Щях да го почувствам.

Медисън щеше да отрече – изглеждаше невероятно да е като друг човек, който е доволен от това, че живее в ранчо за крави в Южен Тексас – но не можа, защото, гледайки Джордж, имаше чувството, че вижда себе си.

– Как разбра за Хен? Не повярвах на очите си, когато получих телеграмата ти.

– Случаят беше описан в един фирмен отчет.

– Какъв отчет?

– Ще ти кажа някой друг път. Сега това няма значение. Разкажи ми за Хен.

– Каква полза има от това?

– Аз съм адвокат. Дойдох, за да докажа невинността му.

Произнасяйки тези думи, Джеймз осъзна, че Хен едва бе навършил четиринадесет години, когато той бе напуснал Тексас. Знаеше за него още по-малко, отколкото знаеше за Джордж.

Той вече не познаваше братята си. Преди да слезе от влака, преди ужасната панорама на Канзас да му бе припомнила реалността на жестокия Тексас, Джеймз не си бе давал сметка, че си ги представя такива, каквито бяха във Вирджиния. Там, в къщата с една дузина слуги, би било невъзможно един Рандолф да извърши убийство. Но тук, в тази жестока местност, всичко беше възможно.

Включително и убийство.

– Да влезем вътре – каза Джордж, когато тръгнаха към хотела. – Вие от изтока не сте свикнали с тукашните горещини. Мислех си, че

вие, изтупаните контета, се обличате в бяло, като тръгнете за тропиците.

– Изтупаните контета може и да го правят – отвърна Медисън с нотка на грубост в гласа, – но това тук не са тропиците. Освен това предпочитам да ме смятат за джентълмен.

По лицето на Джордж се появи някакво подобие на усмивка.

– Можеш да предпочиташ каквото си искаш, но всички тук ще те наричат конте. В най-добрия случай, просто новобранец. Никои не би повярвал, че си живял кучешки живот в продължение на три години.

Джеймз се бе опитвал да се залъже, че тези години никога не са съществували. Имаше дни, в които се бе чувствал като животно и се бе бил с нокти и зъби само за да оцелее.

– Какво правиш в Канзас? – попита Медисън. – Това е доста далеч от Южен Тексас.

– Дойдох да разуча възможностите за някои инвестиции.

– Инвестиции ли? В какво?

Джордж наклони глава и погледна към брат си.

– „Кръг седем“ е едно от най-големите и преуспяващи ранча в Тексас. Изхарчихме по-голямата част от парите си за закупуване на животни за разплод, с които да подобрим породата, но трябваше да продадем стария добитък, за да се освободи пасището. Печалбите бяха толкова добри, че започнахме да търсим начини за инвестиране. Когато започнем да продаваме подобрената си порода, приходите ще бъдат още поголеми.

– „Кръг седем“ ли? Мислех, че е „Бягашото С“. Да не си купил ново ранчо?

– Не. Роуз мислеше, че ни трябва ново име.

– Роуз?

– Жена ми.

– Ти си се оженил!

Джордж изглеждаше развеселен от изненадата му.

– Имаш си и племенник.

– Още един Рандолф от мъжки пол – каза Медисън саркастично. – Как щеше да се радва старецът.

– Вероятно, но Роуз беше много разочарована. Тя твърдо вярва, че едно момиченце би ни оправило всичките.

– Как си намери жена, която би искала да се омъжи за цял клан?

– Тя се яви по една обява за икономка и бързо ни вкара в правия път. През това време, Монти едва не умря.

Джеймз усети, че ще се размее.

– Бих искал да се запозная с жената, която е пожелала да се грижи за шестима Рандолф.

– Седем. Очаквах те всеки ден в продължение на пет години.

Желанието му за смях изчезна. Медисън бавно осъзнаваше, че миналото не е погребано. Джордж винаги щеше да го помни.

– Трябва да поговоря с Хен.

Оживлението в очите на Джордж се стопи.

– В Бостън вероятно не е чак толкова прашно и горещо – каза той.

– Там е като в Кейп Код през някой юлски следобед – отвърна саркастично Джеймз, ядосан от необяснимата промяна в настроението на брат си.

– Имаш ли къща там?

Медисън се подразни, че Джордж не му обърна внимание. Той вече не бе дете. Ако имаше нещо, което трябваше да знае, искаше да го чуе веднага.

– Не, но семейството на Фреди има. Обикновено отсядам при тях.

– Приятелят ти от училище ли?

Медисън кимна.

– И кой работи, когато ти си играеш?

– Никой не работи прекалено много през лятото. В града е твърде горещо.

– Кравите се нуждаят от грижи през цялата година – отбеляза Джордж – независимо дали е горещо, студено, вали, пада сняг, има полевица или удря градушка с големината на кокоше яйце.

– Точно затова реших да стана адвокат вместо ранчero.

Бяха стигнали до верандата на хотела и тъкмо щяха да се изкачат по стълбите, когато някакъв младеж изскочи през вратата и се спря на пътя им.

– Един от вас не беше достатъчен – изръмжа той, втренчен в Джордж. – Трябваше да доведете още един. – Той гневно посочи с пръст към Медисън. – Е, това няма да свърши работа. Хен Рандолф уби Трой и ще бъде обесен за това. Така че ти – отсече раздраженият младеж, гледайки Джеймз, – можеш още сега да се качиш на влака и да се разкараш от града.

Като изрече това, младежът се обърна и се отправи към оборите.

– Кой бе този млад грубиян? – попита Медисън, поглеждайки през рамо към отдалечаващата се фигура, докато се изкачваха по стълбите към „Дроувърс Котидж“. – Ако този тип говори винаги така, направо е чудно, че някой от твоите каубои още не му е видял сметката.

– Няма каубой в Тексас, който би вдигнал ръка срещу този грубиян – отговори Джордж, усмихвайки се едва забележимо.

– И защо не? Аз самият доста се изкуших да му изтупам панталоните.

– Защото той е тя – отговори брат му, усмихвайки се по-широко. – Под всичкия този прах и овчи кожи се намира Фърн Спраул, единствената дъщеря на Бейкър Спраул.

– Искаш да кажеш, че това беше жена? – възкликна Медисън и се обърна, за да хвърли още един поглед. Едва тогава разбра защо панталоните са толкова широки и походката – толкова наперена. – Боже милостиви! Учудвам се, че не са я арестували.

– Според местните клюки тя си е такава открай време. Тъй като другите момичета не са имали желание да последват примера ѝ, никой не обръща внимание на облеклото ѝ.

Джеймз изглежда брат си изненадано.

– Ти откога се вслушваш в клюки?

– Тук има малко други неща, които човек може да чуе, освен ако не си говори сам. След Бостън и Ню Йорк ще видиш, че в този град забележителните случки са рядкост. – Бяха стигнали до рецепцията. – Това е Франк Търнър, собственик на „Котидж“.

Франк кимна разтревожено.

– Бих искал да получа стая – каза Медисън. – Най-добрата, която имате. Колкото и добра може да означава това – добави той с нотка на съмнение, като оглеждаше презрително фойето на хотела.

– Вече съм ти запазил стая – каза Джордж.

– Ще бъда ли събуден посред нощ от някой плачещ мой племенник?

– Само от веселящи се каубои – отвърна брат му, докато го водеше към преминаващия по цялата дължина на „Котидж“ тесен коридор. – Роуз и аз сме отседнали в една къща в града. Тя няма голямо желание да се грижи за тригодишно дете в хотел, но иска да се срещне с теб и те очаква в стаята ти. – Лицето на Джордж бе огряно от усмивка на особено доволство. – Роуз обича да ме защитава. Никога не е сигурна, че някой, особено измежду братята ми, няма да се опита да се възползва от добрата ми страна.

– Тя май не познава много добре семейство Рандолф, така ли е? – изсмя се Медисън тъжно. – Ние нямаме добра страна.

– В действителност тя ни познава доста по-добре, отколкото си мислиш. – Джордж почука на вратата, преди да отвори.

Джеймз влезе и видя дребна жена, седнала на стол до прозореца. Очите му се разшириха, когато тя стана да го поздрави. Съпругата на Джордж беше бременна.

– Ти да не си откачил да влачиш жена си през тази пустош, когато тя... тя...

– Трябва да ражда – довърши Роуз вместо него, оглеждайки ту единия, ту другия от братята. – Джордж ми каза, че ще те позная веднага, но нямах представа, че си приличате почти като близнаци.

Медисън измънка някакво извинение.

– Ужасно съжалявам, че съм толкова прям, но ако с Джордж сте женени от доста време, знаеш, че на всички ни липсват обноски.

– Омъжена съм за брат ти от достатъчно дълго време, че да надуя корема за втори път – отговори Роуз откровено, – но все още се учудвам на безкрайните възможности на мъжете от семейство Рандолф да се приспособяват към промени.

– Тя е истински дипломат – забеляза Медисън. – Предполагам, че трябва да бъде такава, ако иска да оцелее.

Джордж погледна жена си така, че тя избухна в смях.

– Нещо лошо ли казах? – попита Джеймз. Мразеше хората да му се смеят. Това го караше да се чувства като глупак. Баща му бе имал навика да му се присмива, когато искаше да го накаже.

– Да не забравиш да питаш Монти за първите й два дни на ранчото – каза Джордж.

Медисън не знаеше нищо за бременността, но предположи, че Роуз не трябва да стои права. Жените в Бостън се намъкнаха в леглата си веднага щом научеха, че са бременни, и не ставаха, докато не се възстановяха напълно. Роуз изглеждаше, като че ли всеки момент ще се пръсне, и въпреки това бе пътувала заедно с Джордж през тази забравена от бога пустош.

– Седни – каза той и се отпусна в един стол, надявайки се и Роуз да направи същото. Така и стана.

– Как успя да убедиш брат ми да се съгласи да пътуваш толкова дълго? – попита Джеймз. Не беше въпрос, който се задава на току-що срещната жена, пък била тя и снаха му, но той искаше да знае.

– Не му казах – отвърна Роуз. – Той изобщо не беше доволен, когато разбра. Все още не ми е простил. Буквално трябваше да го вържа, за да не ме върне обратно.

Медисън с удивление се опита да си представи как тази дребна жена връзва огромния си съпруг. В детството си и той бе искал да

направи същото, но с големината и силата си Джордж винаги имаше непреодолимо предимство в борбите им.

– Не я върнах, защото ми обеща да си почива колкото се може повече – обясни брат му. – Точно затова те чакаше тук, а не на гарата, както тя искаше. – Той помогна на жена си да се изправи. – Сега ще те оставим да се настаниш. Ще се върна след час. Ще вечеряме, след като се срещнем с Хен.

ГЛАВА 2

– Той дойде със следобедния влак – каза Фърн на баща си, когато седнаха да вечерят. Вълнението правеше гласа ѝ писклив. – Трябваше да се сетя, че няма да се задоволят с местен адвокат.

Бейкър Спраул не изчака дъщеря си и започна да се храни.

– Дочух, че не се е виждал със семейството си в продължение на години – каза той с пълна уста. – Може би не му пука за брат му.

– Не знам – отвърна Фърн, докато слагаше на масата чинията с вечерята на баща си, – но той е дошъл тук, за да измъкне брат си. Познава се по очите му.

Фърн си спомни тези черни очи, тъмни като нощта и дълбоки като безкрая. Красивото му лице бе останало спокойно. Всъщност той се бе изненадал леко, че тя имаше смелостта да говори с него. Но само леко, сякаш нищо не бе в състояние да го извади напълно от равновесие, или поне не и някой толкова незначителен като Фърн Спраул.

Тя щеше да го научи да ѝ обръща внимание. Цял живот полагаше усилия да спечели уважението на мъжете и нямаше да остави някакъв си адвокат с обигран език от Изтока да се промъкне в града и да разруши всичко.

– Той вероятно си мисли, че всички в Канзас спят на земята и говорят повече с кравите, отколкото с хората.

Е, негова си работа. Щеше да бъде още по-добре, когато тя му покажеше колко заблуден е бил.

– Как изглежда? – попита баща ѝ.

Като че ли външният вид на този мъж бе по-важен от това, за което бе дошъл. Но, в края на краищата, смъртта на Трой никога не бе успяла да развълнува баща ѝ. Той бе заявил, че Трой си го е търсил; ако не бил Хен Рандолф, щял да го убие някой друг.

– Той е буквално двойник на Джордж Рандолф – отговори Фърн, докато слагаше чиния и за себе си, – само че не е толкова едър. Но дори и да не приличаше толкова много на гадния си брат, пак би привлякъл вниманието. Облича се както никой друг в този край. Кълна се, че дори когато слезе от влака, по бутушите му нямаше нито прашилка! Вероятно прахът на Канзас няма смелостта да пада върху него. Беше облечен в обикновен черен костюм, който му прилепваше, сякаш бе направен точно за него. А яката му би го задушила! Стигаше чак до брадичката и

беше корава като дъска. В Абилийн няма да намери човек, който така да му поддържа яките. Или ризите. Буквално се чуваше как скърца, когато върви. Косата му е гъста и къдрава, черна като очите. Висок е, но изглежда още по-висок, защото гледа надолу към хората подобно на орел. Ще направи огромно впечатление, когато се изправи да говори пред съда.

– Не е трябвало да се мотаеш насам-натам и да подслушваш разговорите му – каза баща й.

– Не съм подслушвала. Отидох право при него и му казах, че възнамерявам да видя как брат му увисва на бесилката. – Тя наля кафе в чаша с нашърбени краища, щедро добави гъста сметана, върна се на мястото си до масата и седна.

– Не е трябвало да го правиш – заяви баща й, вдигайки очи от чинията си само за да покаже, че чашата му за кафе е празна. – Какво би си помислил той за теб?

– Не ми пука – отвърна Фърн, като остави чинията си и отиде да напълни чашата му. – Исках още от началото да го накарам да разбере, че няма да отърве брат си само защото е от Бостън.

– Може и да успее – каза баща й. Фърн постави кафето на масата и баща й моментално й подаде празната чиния. – Тук няма много хора, които биха обесили Хен, ако железницата се възпротиви. Нали знаеш, че семейството е свързано с железопътната компания?

Фърн отиде до печката, за да сипе още пилешко и кнедли в чинията на баща си.

– Да не искаш да кажеш, че хората ще отстъпят пред него само заради железницата? – запита тя, осъзнавайки същевременно какъв мощен съюзник имаше семейство Рандолф.

– Не съм казал такова нещо. Казах само, че е възможно. Освен това безделници като Трой сами си навличат много неприятности. Не си струва да обесят някого заради такива хора.

Фърн подаде чинията на баща си и седна на масата.

– Не мислеше така, когато миналата година кравите ни започнаха да измират от тексаска треска.

– И бих си променил мнението, ако това се случи отново, но не мисля, че ще се наложи. Следващата година Рандолф вероятно ще се преместят в Елсуърт или Нютън. – Изглежда, бе загубил интерес към този разговор. – Отрежи ми едно парче кейк, преди да разтребиш.

– Не става дума за това – каза Фърн през рамо, докато отиваше за кейка.

– Напротив – отвърна баща ѝ. – Само някой глупак по рождение, каквато беше Трой, би се скарал с Хен, като се има предвид избухливия му характер и колко е бърз с револвера. Нормално беше да побеснее, че някой е обидил баща му.

– Не чак толкова, че да убива – заяви Фърн, връщайки се към масата с дебело парче седемпластов кейк с пълнеж от сини сливи.

– Не одобрявам хората, които се стрелят, но не одобрявам и когато обиждат бащите им. – Бейкър бутна чинията си настрана, подаде празната си чаша на Фърн и придърпа кейка. – Трой беше един надут, фуклив, избухлив кучи син. При това не беше твърде честен. Не бих го взел на работа при мен, ако не ми беше роднина.

Фърн се върна до масата с кафето на баща си. Седна и отпи от своето, но то бе изстинало и тя стана, за да си налее друго.

– Колко пъти съм ти казвал, че е срамота да слагаш хубава сметана в кафето и след това да го хвърляш? – измърмори Бейкър, докато ставаше от масата. – От това, което отива на боклука, мога да изкарам няколко долара на седмица.

Той излезе навън, където бе по-хладно. Фърн остана да вечеря сама.

Не ѝ пукаше какво бе казал баща ѝ. Убийството не беше добро нещо. Не бе по-добро от това, че тексасците нарушаваха закона, като вкарваха заболели животни в Канзас, които заразяваха скъпия чистокръвен добитък на фермерите, мачкаха реколтата, ядяха сламата и пиеха водата им.

Не беше хубаво, че някакъв си самовлюбен новобранец се бе промъкнал в града, за да заобиколи закона, защото говореше добре, имаше добра работа в железопътната компания и се обличаше като манекен от каталог на „Сийрс Ръобук“.

Ако той си мислеше, че изключително красивото му лице би променило нещата, страшно се лъжеше. Жените в Канзас обичаха хубавите мъже, но не биха се правили на глупачки заради него.

Фърн разсеяно приглади дългата си тъмноруса коса. Трой се бе опитал да я убеди да се подстриже. Беше ѝ казал, че ще се оплете в ласото, когато трябва да улови и завърже някое добиче. Очите ѝ потърсиха снимката на майка ѝ върху масичката до стола на баща ѝ. По някакъв необясним начин косата ѝ я караше да се чувства по-женствена. Не можеш да се откаже от единственото нещо, свързващо я с майка ѝ, която не помнеше.

– Хен не е много приказлив – каза Джордж на Медисън.

Те се бяха отправили към затвора. Джеймз се опитваше да мисли за този случай само като за правен проблем, който трябва да бъде разрешен спокойно и разумно, но колкото повече се приближаваха до затвора, толкова по-настойтелно се набиваше една мисъл в главата му.

„Това е момчето, което ти изостави.“ Никой никога не бе изрекъл тези думи пред него. Въпреки това не можеше да се освободи от безмълвното обвинение. То го дебнеше някъде на ръба на съзнанието, в постоянна готовност да скочи в мислите му в най-неочаквания момент.

– Той никога не е говорил много – отвърна Медисън. – Дори и мама не можеше да го накара да изрече повече от две последователни изречения.

Докато вървяха по скърцащия дъсчен тротоар и се разминаваха с каубои и фермери, отправили се към приканващите светлини на кръчмите от двете страни на улицата, той си мислеше, че братята му никога не биха разбрали защо си бе заминал. В техните очи нищо не би го оправдало.

– Може би ще бъде по-добре, ако ти набързо ми разкажеш какво се е случило – каза Джеймз.

– Няма много за разказване. Той се отправил на кон към Нютън. Имахме проблеми с един фермер там и той искаше да види дали не може да открие друг път към града. Когато се върна, Хикок го арестува за убийството на Трой Спраул.

– Спраул? Той да не е роднина на онази жена, която срещнахме?

– Братовчеди.

Сега Медисън разбра защо тя бе толкова разгневена. Вероятно си мислеше, че той е дошъл, за да спаси брат си от бесилката. Така си и беше, но Джеймз имаше намерение да докаже, че Хен не е за бесилката.

– Какви доказателства имат те?

– Един човек на име Дейв Бънч казва, че е видял Хен да язди към напуснатата къща на Конър. Казва, че познал коня на Хен. Когато няколко минути по-късно чул изстрел, се върнал да провери дали Хен не се нуждае от помощ. Намерил Трой мъртъв, а Хен го нямало никъде.

Медисън усети внезапен пристъп на безпокойство. Хиляди мъже биваха обесвани въз основа на много по-слаби доказателства. Трябваше да предположи, че Дейв Бънч или лъже, или греша.

– Нещо друго?

– Хен и Трой се сбиха предната вечер заради нещо, което Трой каза за татко. Хен заплаши, че ще го убие, ако го срещне отново.

Между всички спомени, които Джеймз искаше да забрави, този за баща му се нареждаше на първо място.

– Какво е направило пак старото копеле? Аз се надявах, че някой янки ще го застреля.

– Така и стана. Беше убит в Джорджия.

О, по дяволите, той не бе искал това. Беше мразил стареца, но не бе искал да умре. Не и по този начин.

Медисън се бе държал настрана през всичките тези години, отказвайки да се свърже с Джордж, защото се бе страхувал, че баща му ще тръгне да го търси. Той вече не беше беззащитен хлапак, но някои моменти от живота му бяха твърде болезнени, за да си ги спомня.

– Ако татко е мъртъв, какво толкова би могъл да каже Трой, та да разгневи така Хен?

– Разправя се, че татко откраднал парите за заплатите на работниците от железопътната компания във Вирджиния. Не знам как Трой е научил за това, но той започнал да дразни Хен, наричайки баща ни крадец.

– Той наистина ли е откраднал парите?

– Не знам. След като напуснах, за да отида в армията, никога повече не го видях.

Медисън никога нямаше да забрави този ден. Веднага щом двамата най-големи сина на Уилям Хенри Рандолф бяха напуснали дома му, той бе обявил, че също ще се запише доброволец в армията. Не го бе интересувало, че изоставя семейството си, че жена му ще страда или че петимата му по-млади синове са като парализирани от шока. Просто си бе тръгнал.

Майка им никога не бе успяла да го преживее.

– Хен преби Трой – каза Джордж. – Каза му, че татко е лъжец, измамник, вероятно дори и крадец, но никой няма правото да го нарича така, освен собствените му синове.

– И това ли е всичко? Дори и в Канзас е необходима по-добра причина за убийството на човек.

– Да, но всички решиха, че това е достатъчно, когато Дейв докара тялото на Трой и заяви, че единственото нещо, което не е видял, е как Хен натиска спусъка. Тук трябва да спрем.

Джордж тръгна към „Аламо салон“.

– Защо? – запита Медисън.

– Рядко можеш да намериш шерифа на друго място.

Шерифът Дивия Бил Хикок бе облечен в дрехи от еленова кожа с

ресни по ръбовете. Дългата до раменете му черна коса бе разделена по средата, а на кръста си носеше чифт револвери с дръжки от слонова кост. Той седеше край една от масите, погълнат от игра на карти, и не изглеждаше твърде доволен, че го прекъсват.

– Не си ли говорихте достатъчно с това момче? – попита той, когато Джордж му каза, че иска да се види с брат си. – Едва ли има какво още да каже.

– Това е брат ми Медисън – отвърна Джордж. – Той ще бъде негов защитник в съда.

– Изглежда, че няма да има голяма полза от него, ако Дейв Бънч се придържа към показанията си.

Джеймс усети как нараства раздражението му от този надут мъж, който очевидно презираше семейството му. Той бе срещал много слабохарактерни хора, корумпирани от властта, и реши, че шерифът на Абилийн е един от тях.

– Все пак бих искал да го видя – каза Джордж.

– Както искаш – отвърна Хикок, извади ключовете и за голяма изненада на Джеймс ги подаде на брат му. – Но да знаеш, че не е казал и една думичка в продължение на повече от седмица.

Когато излязоха, Медисън попита:

– Той на всички ли дава ключовете?

– Така не му се налага да прекъсва играта – отговори Джордж.

Или Хикок уважаваше Джордж твърде много, за да мисли, че би помогнал на Хен да избяга, или го презираше твърде много, за да си помисли, че би успял, или пък изобщо не му пукаше. Медисън реши, че трябва да опознае шерифа.

Затворът представляваше малка квадратна постройка. Абилийн бе избрал първия си шериф само преди една година и досега в града не бяха имали нужда от по-солидна сграда.

Килията на Хен беше всъщност една стая с решетки на вратата. Легло, маса, столове и дори лампа за четене я правеха по-удобна от обикновените затворнически килии. Хен лежеше на леглото, когато Джордж отвори вратата, и не помръдна, а само изви глава, за да огледа човека, който бе застанал зад брат му. Не му бе нужно много, за да разпознае Джеймс. Погледът му се напрегна и мускулите на тялото му се стегнаха. Хен се изправи.

– Какво правиш ти тук, по дяволите? – запита той. Гласът му бе снижен до шепот, но изпълнен с гняв.

Няколко отговора бяха на езика на Медисън. Като жител на

Вирджиния в Харвард по време на войната, той бе надживял твърде много конфликти и се бе научил да ги избягва с лека забележка, хаплив отговор или париращ въпрос. Това би показало на Хен и Джордж, че не могат да го достигнат, че не могат да го наранят.

Но не бе изминал целия път от Бостън до Абилийн, за да се скрие зад увъртания. През последните няколко часа много от нещата, които бе смятал за мъртви или забравени, бяха надигнали грозните си глави. Времето не беше изсмукало силата им. Той бе мислил, че може да устои на чувствата, че е защитен от обвинения и инсинуации, но сега откриваше, че по отношение на семейството си бе също толкова уязвим, колкото и преди десет години.

– Дойдох да помогна.

– И колко дълго смяташ да останеш този път? – запита Хен със същата горчивина. – Достатъчно дълго, за да видиш как ме обесват, или ще си тръгнеш по средата на процеса?

– Няма да те обесят.

– И как ще уредиш това? Джордж няма да ми позволи да избягам. Ако го направя, той сам ще ме върне обратно в килията.

– Аз съм адвокат – обясни Медисън. – Възнамерявам да докажа, че ти не си убил Трой Спраул.

– Така значи, беглецът се завръща, облечен като някакъв печен адвокат, за да помогне на бедните си, простички братя – изръмжа Хен.

Джеймс се нуждаеше от цялата си воля, за да не избухне. Нито Джордж, нито Хен му бяха простили, а дали изобщо би трябвало да очаква подобно нещо от братята си? Ако не, какво тогава правеше на това място?

– Защо си толкова сигурен, че не съм убил Трой? – запита Хен, очевидно опитвайки се да подмами Медисън да изгуби самообладание.

– Не вярвам, че момчето, което познавах, би могло да стане убиец.

Баща им може и да беше изтръгнал душите им, превръщайки ги в диви, необуздани мъже, но Джеймс не можеше да си представи, че някой от братята му би извършил убийство. Той трябваше да държи тази мисъл на преден план в съзнанието си. В момента не беше важно какво чувства брат му към него или как се чувства самият той.

– Че как би могъл да знаеш? Теб те нямаше да видиш как раста и какъв ставам.

Медисън се зачуди как един толкова тих глас може да гърми в ушите му с тряска на оръдие.

– Попитай всички, които ме познават, дори Джордж. Аз наистина

съм убиец. Ако Трой бе казал още една дума против татко, аз бих го убил.

– Не бъди твърдоглав, Хен – каза Джордж.

– Защо го доведе тук? – обърна се Хен към Джордж. – Бих предпочел да го беше застрелял, преди да влезе в града.

– Той иска да помогне.

– Не му искам помощта – заяви Хен. Очите му блестяха подобно на студени сини диаманти. – Разкарай го оттук, преди да съм му видял сметката.

Медисън се обърна кръгом. Червен облак от ярост забулваше съзнанието му и стомахът му се свиваше болезнено.

Той бе очаквал, че Хен ще се ядоса, но не бе подготвен за такъв гняв.

Не, това беше омраза. Хен го мразеше със същата сила, с която той бе мразил баща си. Джеймс познаваше дълбочината и силата на това чувство.

Медисън се спря пред вратата на затвора и огледа простиращия се около него груб град. Улиците бяха покрити с прах до колене, който се превръщаше в кал при първия дъжд. Във въздуха се носеха вонята и шумът от оборите, което почти го беше съкрушило при слизането му от влака. Подредените витрини на магазини прикриваха ниски, зловещи сгради, препълнени с нискокачествени стоки за широка употреба. Улиците бяха осветени от меката светлина, процеждаща се навън през прозорците на дузината кръчми. Чуваше се пискливата какафония на пиано, допълнена от фалшиво пеещи гласове и пиански смях. Тук хората живеяха ден за ден. Той не ги упрекуваше, че се отдават на моментните удоволствия, но не можеше да го разбере.

Братята му бяха станали също такива мъже, затова не можеше да разбере и тях.

Въпреки това трябваше да се опита или да се върне обратно в Бостън и да забрави, че е имал семейство.

Медисън забеляза някакъв младеж, който вървеше наперено в неговата посока, и гневът и раздразнението му изчезнаха. Джеймс бе неприятно изненадан, когато позна в момчето младата жена, която го бе заговорила на стълбите пред „Дроувърс Котидж“.

Той усети как интересът му се засилва и вниманието му се съсредоточава. Наблюдаваше я как се приближава, озадачен от начина, по който реагираше на жена, която би трябвало да го накара да настръхне, вместо да поражда у него веселост и любопитство.

Тя със сигурност изглеждаше необичайно за жена. Косата ѝ бе прибрана под широкопола шапка, фланелената ѝ риза, кожените ѝ панталони и ботуши с високи токове можеха да принадлежат на всеки един от десетките каубои, работещи в околността.

Беше висока, по-едра от повечето момичета, но бе прикрила онези части от тялото си, които издаваха пола ѝ с широко елече от овча кожа. Вероятно бе прекарала години, яздейки под открито небе, преди да добие загара и наперената си походка. Само най-проницателното око би забелязало, че тя бе дошла на този свят като Фърн, а не като Фердинанд.

Тя не бе като жените, с които бе свикнал, и въпреки това се улови, че мисли за причините, които я бяха превърнали в такъв бунтовник. Не можеше да е било нещо незначително. Знаеше това от собствен опит.

Но докато се питаше какви ли превратности на съдбата биха могли да дадат такива забележителни резултати, той внезапно си спомни, че Фърн Спраул искаше Хен да умре.

Тя леко забави ход – позна го. След това тръгна по-бързо, с подчертано перчене.

Той пристъпи напред и застана на пътя ѝ. Щеше да бъде забавно да я наблюдава как се опитва да реши дали да мине покрай него, правейки се, че не го вижда, или да забележи присъствието му. Медисън обичаше да притеснява противниците си. По този начин ги изкарваше от равновесие и ги караше да правят грешки.

Това му даваше предимство.

ГЛАВА 3

– Мъжете в този град са по-смели, отколкото си мислех – подхвърли Медисън, когато тя се приближи.

– Какво искате да кажете? – попита остро. Тъкмо щеше да го подмине, но се спря и се обърна към него.

Джеймз зае отпусната поза.

– Повечето хора биха се почувствали неудобно, ако други се разхождат насам-натам, правейки се на нещо, което не са. Това е старата приказка за вълка в овча кожа. Ако не се лъжа, още крал Давид е имал подобни проблеми, когато все още е бил малко овчарче.

Атаката му очевидно беше неочаквана, но тя дори не трепна.

– Изненадана съм, че сте чели Библията. Не мисля, че хора като вас вярват в нещо, освен в това, което искат да получат.

Хубав хаплив отговор. Тя може и да си нямаше представа каква би трябвало да бъде една жена, но главата ѝ със сигурност не беше празна.

Той пооправи сакото си. Искаше да привлече вниманието ѝ към разликата между облеклото си и местната галантерия.

– Ние, злите хора, трябва да четем всички добри книги, за да знаем какво правят добрите хора.

– Е, можете да четете „добрата книга“ колкото си искате, но това няма да спаси брат ви.

Ясно беше, че госпожица Спраул не бе впечатлена от облеклото му. Налагаше се да промени тактиката.

– Защо баща ви не ви купи някоя рокля? Едно хубаво хасе струва половината от цената на ботушите ви. Колкото до този револвер, за него може да ви купи цял гардероб рокли с волани.

– Обличам се така, както си искам! – изръмжа тя, очевидно раздвоена между желанието да го остави сам на пътя и също толкова силното желание да му даде урок, който да помни дълго.

Медисън разбра, че това не е случаят с дъщерята, принудена от обстоятелствата да се облича като син. Тя сама си бе избрала гардероба. Защо едно момиче би направило подобно нещо? Той се интересуваше от нея против волята си.

Джеймз я огледа по-внимателно. Не смяташе, че е учтиво, но бе трудно да се оцени външността ѝ под износените дрехи. Едно беше сигурно: тя имаше великолепна фигура. Гърдите ѝ бяха прикрити от

широкия елек, но от кръста надолу тялото ѝ бе очертано с яснотата, с която се откроява планински връх при изгрев слънце.

Никоя от жените, които познаваше, не би се осмелила да се разхожда в такъв вид.

Но Медисън не се чувстваше слаб. Усети, че пулсът му се ускори. Беше свикнал да вижда кокетна усмивка или бърз поглед, но откри, че видът на тесни бедра и дълги, стройни крака е още по-възбуждащ. Трябва да беше проява на чиста животинска похот – нищо друго не би предизвикало подобна реакция. Със сигурност не би могъл да хареса такава жена.

Джеймс се усмихна.

– За вас сигурно е голям проблем да бъдете една личност, а да искате да ви приемат за друга.

– Съвсем не – заяви Фърн с предизвикателно вдигната брадичка. – Толкова отдавна доказах, че мога да върша всичко, което правят мъжете, че сега никой вече не мисли за това?

Медисън реши, че гласът и позата ѝ са прекалено предизвикателни. Тя очевидно се гордееше със себе си, но той имаше смътното чувство, че не е съвсем доволна от това, че никой не гледа на нея като на момиче. Поправка: като на жена. Джеймс все още не знаеше много за нея, но беше сигурен в едно: Фърн Спраул отдавна вече не беше момиче.

Той се усмихна по-широко.

– И тогава се появява някакъв тип, някакъв си смотан новобранец от Бостън и вие отново трябва да се доказвате.

Тя вирна брадичката си още по-високо.

– Какво смятате вие, няма абсолютно никакво значение.

Медисън се изсмя вътрешно. Тази жена изобщо не го харесваше. Но на него му харесваше да я подкача. Особено много му харесваше начинът, по който проблясваха очите ѝ. Той отново си придаде безгрижен вид.

– Струва ми се, че имате да ми кажете доста неща за невинността на брат ми.

– Той не е невинен – отвърна Фърн, изричайки думата, като че ли искаше да я унищожи. – Дейв Бънч го е видял...

Поведението на Медисън се промени изцяло. Той се оживи, у него се надигна агресивност и желание за схватка. Той едва не се нахвърли върху нея, но успя да се овладее, преди да я удари. Фърн отскочи изненадано назад.

– Твърди се, че господин Бънч е разпознал коня на брат ми – заяви

Джеймз, заемайки най-застрашителната си поза. – Това не е достатъчно доказателство, освен ако не смятате, че конете могат да стрелят с револвер и че брат ми е отговорен за действията на коня си.

Тя се втрени в него. Очите ѝ бяха красиви: светлокафяви, със сиво-синкав оттенък. Той съжали, че вече е тъмно. Искеше да види този нюанс по-добре.

– Вие сигурно си мислите, че всички в Канзас са идиоти – изстреля тя язвително, – които само чакат някой самовлюбен всезнайко да дойде и да им каже какво трябва да правят.

Явно тя искаше да му каже много неща. Погледът на Медисън попадна на бюста ѝ, но той бързо го отмести. Не трябваше да мисли за тялото ѝ. Беше дошъл тук, за да помогне на Хен. Можеше да отдели малко време в изучаване на това донкихотовско създание, но формата на краката ѝ, закръглеността на гърдите ѝ и цветът на очите ѝ нямаша нищо общо със задачата му.

Фърн не искаше да позволи на този Рандолф да я заплашва. Не искаше и да си признае, че бе толкова красив, че тя почти бе забравила защо е дошъл в Абилийн. Продължаваше да си повтаря, че го мрази и че иска да го види как напуска града, но ѝ беше много трудно да си повярва, докато го гледаше.

– Ние знаем как да се оправяме с убийците – каза тя. – Също така знаем и какво да правим с една торба картофи, която се мисли за мъж.

– Да не искате да ме смачкате с красивото си малко краче? – запита Медисън. Приблжи се до нея и се усмихна.

– Ще ви изгоним от града с огън под опашката! – Фърн се надяваше, че думите ѝ са прозвучали уверено и яростно. Чувстваше се напълно обезсилена.

Усмихвайки се още по-широко, Медисън наведе лице, докато носовете им почти се докоснаха.

– Знаете ли, ако сестра ми говореше така... искам да кажа, ако имам сестра, защото в семейството сме само момчета, което със сигурност създаваше големи проблеми на майка ни, тъй като горката женица просто не смогваше да се грижи за домакинството от осем мъже..., не че има жена, която да може да се оправя с осем мъже, или дори с един, тъй като жените са деликатни по природа и не им е дадена способността да се справят с боричканията и кавгите на седем момчета...

– Мамка му! – изсъска Фърн. – Кога ще минете на същността? Няма да се изненадам, ако ми кажат, че печелите делата си, като подлудявате противниците си. „Като им се усмихваш, обърквайки мислите им.“ Но

никой мъж не бе правил това с нея и тя не смяташе да оставя Медисън Рандолф да бъде първият.

– Както щях да кажа – продължи Джеймз с нотка на обида в гласа, въпреки че в очите му проблеснаха насмешливи пламъчета, – ако говорите по този начин във Вирджиния, всички дами около вас ще започнат да припадат. А това би ви направило твърде непопулярна. За една жена е много трудно да си слага и маха корсетите. А, разбира се, първото нещо, което правите на една припаднала жена, е да ѝ разхлабите корсета. Но вие няма как да знаете това, нали?

– Предполагам, че вие знаете повече за дамското облекло, отколкото аз – Фърн, премина в отстъпление.

Медисън видя, че тя не бе очаквала подобна реплика. В очите ѝ проблесна гняв. Това накара синьото да изчезне, оставяйки само сивото. Но под него, подобно на жарава, проблясваше огън.

– Има ли някаква причина, поради която да ми стоите на пътя? – запита тя. – Сигурна съм, че в Бостън имате много възможности да упражнявате раздвоения си език. Той със сигурност е доста остър.

Не беше зле. Трябваше да изучи по-подробно тази жена. В нея очевидно имаше нещо повече от чифт прашни панталони и елече от овча кожа. Освен това, независимо от дрехите си, тя бе по-приятна гледка от конете и кравите. Когато настъпеше подходящият момент, той щеше да ѝ каже това.

Медисън се усмихна, този път неподправено. Надяваше се да намали напрежението.

– Ами, аз всъщност се чудех дали не бихте ми казали къде е станало убийството.

– Защо не питате брат си?

– Джордж е доста зает сега. – Знаеше, че тя бе имала предвид Хен. – Жена му може да роди всеки момент и е разбираемо той да не желае да я остави сама.

Тя го погледна сякаш искаше да каже: „Не знам какво си намислил, но не ти вярвам.“

– Къщата на Конър е доста далеч оттук. Единственият начин да се стигне дотам е на кон. Ще се наложи да пояздите.

– Не очаквах да ми предложите да ме занесете дотам на гръб. Искате да кажете, че мога да яхна и бизон, ако искам? Големи майтапчии сте били вие в Канзас.

Фърн не знаеше дали това бе сарказъм, или просто проява на неговото чувство за хумор.

– Всеки в града може да ви упъти. Или пък да ви заведе дотам, ако искате.

– Бих искал вие да ме заведете.

– Не.

– Защо не?

– Защото не искам. Освен това, защо трябва да ви помагам да отървете брат си?

– Не трябва, но от опит знам, че поне една значителна подробност винаги остава пренебрегната. Предположих, че бихте искали да сте там, в случай че открия нещо.

Фърн си каза, че не иска да има нищо общо с Медисън Рандолф, но не можеше да го остави да отиде сам в къщата на Конър, защото му нямаше доверие. Тя уважаваше вродената проникателност на жителите на Канзас, но не беше чак толкова наивна, че да си мисли, че един адвокат от големия град няма да знае няколко трика повече от шерифа Хикок. Независимо дали това ѝ харесваше или не, тя трябваше да го държи под око, докато свърши процесът.

– Кога искате да отидете?

– Какво ще кажете за утре сутринта?

– Ще трябва да ме вземете от фермата на баща ми.

– Ще бъда там в девет часа. Знам, че е твърде много да се надявам да има път дотам, но поне пътечка има, нали?

– Тръгнете по южния път – каза тя, гледайки го втренчено. – На около една миля от града завийте наляво. Ние сме на около две мили след това.

– Предполагам, че би било твърде много да се надявам да имате пощенска кутия.

– Че защо да имаме пощенски кутии? – сега той ѝ се подиграваше.

– Вие със сигурност смятате, че не можем да четем.

Фърн тръгна с подчертано наперена походка.

– Ако не сте при къщата ни в девет часа, няма да ви чакам – извика тя през рамо. – Не мога да си позволя да се правя на бавачка на някакъв новобранец цял ден. Имам няколко бика, които трябва да кастрирам. – Тя се спря и се обърна отново с лице към него. Ръката ѝ беше на кръста, а в очите ѝ се четеше предизвикателство. – Това е нещо, с което се справям много добре.

– Май ще е по-добре, ако си взема един здрав чифт челюсти.

Тя се запита дали той наистина знаеше какво са челюстите, или бе прочел за тях в някоя книга.

– До утре – помаха Медисън с ръка.

Тя се обърна кръгом и продължи по пътя си.

В продължение на няколко секунди Джеймз я наблюдаваше как се отдалечава, след което избухна в смях. Беше излязла победител в играта на думи със забележката си за биковете. Трябваше да си държи очите на четири. Не можеше да си позволи да разправят, че е бил надприказван от някаква си жена от Канзас, която дори не бе сигурна в пола си, въпреки че той самият нямаше никакви съмнения... На Фреди това щеше да му хареса.

Но Фреди и Бостън сега изглеждаха толкова далеч, като че ли последните осем години бяха просто сън и Тексас бе единственото реално нещо.

Медисън разтърси глава, за да пропъди тази ужасяваща мисъл. Не знаеше дали причината беше Канзас, студеното посрещане на братята му или пък тази толкова необичайна жена, но нещата не бяха тръгнали така, както се бе надявал.

Фърн се спря с кафеника в една ръка и с чаша в другата. Смехът на Медисън бе ехтял в ушите ѝ цяла нощ. Това я дразнеше, държеше я будна, караше я да се чуди! Ядосваше се, че се бе разсмял, и се вбесяваше, че изобщо ѝ пука.

Фърн си наля кафе и отиде до тежкия глинен буркан. Докато разбъркваше гъстата сметана в димящата черна течност, се укори, че бе разговаряла с него. Не трябваше повече да се виждат.

Но тази сутрин щеше да го заведе до къщата на Конър.

Да си каже, че не чувства вълнение, би значело да се самозалгва. Тя мразеше причините, които бяха довели господин Рандолф в Абилийн, но ѝ беше невъзможно да мрази самия господин Рандолф.

– Много си бавна тази сутрин – каза баща ѝ, докато довършваше закуската си. Той пресуши чашата си с кафе и се изправи. – По-добре побързай, че няма кой да ти свърши работата.

– Ще се оправя. – Тя отпи от кафето си и реши, че му трябва още сметана.

Разбира се, като жител на Бостън, той смяташе всички в Канзас едновременно за диваци и че бе достатъчно само да се появи, за да освободят Хен моментално.

Но това негово очакване нямаше да се сбъдне. Бостън може и да изглеждаше важен в очите на бостънци, но за жителите на Канзас това бе

само още един град, чиито граждани не бяха по-различни от които и да било други хора.

Баща ѝ затръшна вратата и това пробуди Фърн от унесеността. Тя отиде до масата и седна. Обви ръцете си около чашата с кафе и се втренчи в пространството.

Разбира се, сигурно малко мъже в Бостън изглеждат като Медисън Рандолф. Иначе всички жени от околността щяха да се преместят да живеят там.

Фърн отдавна знаеше, че мъжете от семейство Рандолф са необикновено красиви. Дамите в Абилийн говореха за малко други неща, от както преди четири години в града бяха пристигнали трима руси, млади и неженени братя Рандолф. Тя не харесваше особено русите мъже, но се съгласи, че Джордж Рандолф, който бе дошъл една година по-късно, бе най-хубавият мъж, когото бе срещала.

Но това беше, преди да срещне Медисън. Когато бе погледнала грубата красота на това лице, Фърн почти бе забравила, че то принадлежи на врага ѝ и че би трябвало да го мрази.

Вратата се отвори и баща ѝ надникна вътре. – Смяташ ли да кастрираш онези едногодишни бичета тази сутрин?

– Не. Обещах на оня тип Рандолф да го заведа до къщата на Конър.

Може би той само ѝ се присмиваше. Това би било в негов стил. Медисън имаше наистина високо мнение за себе си. И това личеше не само в стила му на обличане. Личеше от начина, по който вървеше, от начина, по който гледаше около себе си, сякаш едва понасяше престоя си в града.

Е, тя му беше приготвила няколко изненади. Нищо твърде жестоко, но господин Медисън Рандолф щеше да се завърне в уютния си, удобен, самодоволен Бостън със съзнанието, че не е имал достатъчно сила, умения и мъдрост, за да се справи с една обикновена жена.

– Вчера беше побесняла, че той изобщо е тук – каза баща ѝ. – Защо го развеждаш наоколо, като че ли си му платен екскурзовод?

– Той казва, че щял да търси доказателства – отвърна Фърн, – но не се знае какво точно е намислил. Освен това, смятам да го видя да се връща доста доста обрулен.

– Какво искаш да направиш? – Гласът на баща ѝ бе рязък и в него се прокрадваше нотка на недоверие.

– Нищо особено.

– Не ти вярвам. – Той я гледаше все така строго. – Последния път, когато видях това изражение в очите ти, ти отмъкна уискито на

момчетата на Стюърт.

– Не трябваше да си правят майтап с мен.

– Единственото нещо, което те казаха, бе, че се надявали никога да не облечеш рокля. А като се има предвид, че по-скоро би умряла, вместо да си свалиш панталоните, никога не ми стана ясно защо се разстрои чак толкова.

– Те не казаха само това.

– Може и така да е било, но ти, изглежда, имаш навика се съдърпваш с мъжете. Трябва да престанеш да се бориш с всеки мъж, който си покаже носа в Абилийн, особено с търговците на говеда и техните каубои. Много ми е трудно постоянно да се извинявам заради постъпките ти.

– Не трябва да се извиняваш за нищо, което съм направила.

– Как пък не. Как иначе си мислиш, че ще мога да им продавам стоката си, особено на цените, които им предлагам?

– Не правя нищо, в което не съм убедена.

– Знам и това ми създава по-големи трудности, когато ги убеждавам в противното. Предполагам, че ще се заядеш с този адвокат, независимо дали искам да го правиш или не.

– Просто искам да му дам един добър урок.

– Изобщо не ти вярвам, когато започнеш да даваш уроци на хората. Достатъчно е да ядосаш само един тексасец и те всички се нахвърлят върху теб. Това може да ме разори.

– Никой няма да те разори, татко – каза Фърн.

– Не се увличай. Брат му е убиецът на Трой. Другият тип няма нищо общо с това.

Тя не отговори.

– Идеята да го разкарваш насам-натам си е твоя, така че се постарай той да се върне цял-целеничък.

Тя отново не каза нищо. Спраул се намръщи и направи няколко крачки навътре в стаята.

– Не искам да чувам, че се е случила и най-малката злополука.

– Нищо няма да чуеш – увери го тя.

Медисън Рандолф не би разказал на никого за това, което тя щеше да му направи.

Баща ѝ не изглеждаше убеден, но се обърна и бързо излезе от къщата.

Фърн се опита да не обръща толкова внимание на факта, че баща ѝ беше по-загрижен, че би могла да извърши нещо, което да навреди на бизнеса му, колкото на това, че отиваше на дълга езда с непознат и нещо

би могло да ѝ се случи. През всичките тези години тя се бе съсипвала от работа, бе се грижила за стадото и къщата му, бе му готвила, живеейки с надеждата, че ще я похвали поне веднъж, но той никога не бе показал и най-малкия знак на обич към нея. Понякога се чудеше дали баща ѝ изобщо изпитва такава.

„Винаги си е бил такъв и сега няма да се промени. Освен това, вината е отчасти и твоя. Ти побесняваш винаги, когато някой намекне, че не можеш да се грижиш сама за себе си. Затова и така се ядоса на момчетата на Стюърт.“

Медисън Рандолф я всеяваше по същия начин.

Той я гледаше така, сякаш не вярваше на това, което виждаше. И всичко това само защото тя не носеше рокля. Щеше да му дойде добре, ако всички в Абилийн започнеха да го будалкат само защото се обличаше като конте.

Но тя не се тревожеше от начина, по който я гледаше Медисън, а от начина, по който ѝ въздействаше. Фърн не изпитваше това, което искаше да изпитва, както се бе научила да прави преди много време. Сега чувствата ѝ бяха странни и объркващи и на нея това изобщо не ѝ харесваше.

Цялото ѝ тяло се държеше различно. Тя се чувстваше неловко, изчервяваше се и ѝ ставаше горещо. Не можеше да си намери място. Дори и мозъкът ѝ не работеше добре. Вместо да мисли как да го постави на мястото му, тя се улови да се чуди какви ли мисли се криеха зад онези черни очи, или да се мъчи да определи колко е висок. Фърн беше висока жена, но когато застанеше до Медисън Рандолф, ѝ се струваше, че е много дребна.

Но това не бе всичко. Вместо да измисли начин как да се отърве от него, Фърн се питаше колко ли дълго ще остане той в Абилийн, как ли се забавлява, какво ли мисли за младите дами в Бостън, дали е сгоден или женен.

Беше безполезно да си мисли за Медисън Рандолф. Какъвто и да беше той всъщност, никога не би останал в града по-дълго, отколкото му се налага.

Фърн стана, за да изхвърли изстиналото си кафе. Необходима ѝ бе само една минута, за да измие и прибере приборите на баща си. Тя обикновено си хапваше добре на закуска, но тази сутрин нямаше апетит. Още едно нещо, за което можеше да обвини Медисън.

Тя взе четка за коса и започна да се реше. Това си беше чиста загуба на време, защото и без това щеше да я скрие под шапката, но винаги

й помагаше да мисли.

Запита се как той възнамеряваше да излезе от града. Вероятно с двуколка. Сигурно не беше способен дори да си оседлае коня сам. Но той трябваше да язди до къщата на Конър и тя нямаше никакво намерение да го остави да си избира кон.

Ако й се извинеше, щеше да му оседлае Синия вятър. Кобилата не понасяше добре юздата, но дори и някой учител от неделното училище би могъл да я язди. Ако пък се държеше както предния ден, щеше да го качи на Късия. Той би започнал да подскача веднага, щом Медисън се метне на седлото. Не твърде силно, но достатъчно, за да хвърли новобранец като Медисън Рандолф през главата си. Щеше да й достави огромно удоволствие да го види да лежи в праха.

Ами ако се нарани?

Тя искаше да нарани гордостта му, а не тялото. Не можеше да го вини за това, че има намерение да отърве брат си от затвора.

През прозореца видя баща си зад ъгъла на плевнята. Той вземаше свинско месо, масло и яйца, които щеше да продаде на търговците на добитък, които пристигаха всеки ден от Тексас, копнеещи за прясна храна след двата месеца, прекарани по пътя Чисхолм.

Той скочи от каруцата и надникна през вратата.

– Недей да го чакаш цяла сутрин. Ако не се появи до десет минути, започвай да си вършиш работата.

– Ще дойде – каза Фърн. – Хора като него не пропускат уговорени срещи.

Не че според нея в това имаше нещо лошо. След всички онези пъти, когато бе чакала баща си или някой друг мъж само за да й кажат, че са забравили, тя със сигурност би го оценила. Но Фърн се дразнеше от факта, че точно Медисън трябваше да бъде точен.

Тя, разбира се, не знаеше дали той ще дойде навреме, а само предполагаше. Може би по отношение на точността той също беше безнадежден случай.

Не, той просто не беше такъв човек.

Тридесет минути по-късно Фърн кръстосваше мястото пред плевнята. Каза си, че все още е рано, че има прекалено много задължения, за да мисли за него, но въпреки това не можеше да се концентрира върху работата си.

Тъкмо бе започнала да подрежда мислено всичките ужасни неща,

които щеше да му направи, когато видя в далечината да се задава някакъв ездач. Малко по-късно успя да разпознае Медисън. Не можеше да бъде никой друг. Дори и брат му нямаше такава стройна, безупречна фигура.

Второто нещо, което привлече вниманието ѝ, беше конят. Джеймз яздеше Бустър, най-добрия кон от конюшната „Туинс ливъри“. Големият червеникавокафяв жребец бе любимец на Том Еверет и той не го даваше под наем на случайни хора. Беше силно животно и не винаги можеше да бъде управлявано лесно, но Медисън явно се справяше доста добре.

Очите ѝ се спряха върху стойката му на седлото. Абсолютно изправена. Изглеждаше изключително красив в градските си дрехи. Тя познаваше няколко мъже, които можеше да нарече красиви, но нито един от тях не струваше колкото малкото пръстче на това конте. Жалко че беше Рандолф.

Но той можеше да язди. Не че воденето на кон в тръс по прав път бе нещо особено, но безгрижната лекота, с която го правеше, показваше, че е добър ездач. Тя не знаеше как или къде се е научил, но явно бе свикнал с конския гръб. Фърн възнамеряваше скоро да разбере доколко наистина е привикнал, но за момента трябваше да си промени мнението за него. Медисън може и да се обличаше като конте, но не яздеше като такава. А може би и не беше такъв.

Но трябваше да бъде! Нали идваше от Бостън?

Какъвто и да беше, тя никога не би разбрала, ако стои и спори със самата себе си. Фърн се качи на коня си и тръгна до го пресрещне.

ГЛАВА 4

– Ще трябва да се движим бързо – каза му тя, като избягваше да го гледа в очите. Прямият му поглед я объркваше. – Следвайте ме.

Медисън не помръдна.

– Мислех, че съм дошъл навреме. – Той погледна елегантния си златен часовник. – Остават ми още две минути.

– Днес имам много работа за вършене.

– А, да, онези нещастни бикове, чието бъдеще възнамерявате да помрачите.

В гърдите на Фърн се надигна смях, но тя го потисна. Да се смее по всяко време не й беше навик. Бе забелязала, че най-уважаваните хора винаги изглеждат сериозни или постоянно се мръщят за нещо. Бе положила огромни усилия, за да изгради вечно намръщено си изражение, и нямаше да позволи на това адвокатче да го разруши.

– Кастрираните бичета увеличават теглото си – изръмжа тя. – А биковете създават неприятности. Дори и един бостънски адвокат би трябвало да знае това.

– Да, но аз никога не съм си поставял за цел да увелича теглото си.

– Да не би да предпочитате да създавате неприятности?

– Само тези две възможности ли ми предлагате?

Той спря коня си до нейния. Разстоянието между двамата беше само няколко сантиметра. Фърн бе сигурна, че той бе направил това нарочно, за да не й позволи да отбягва погледа му.

– Не ви предлагам никакви възможности.

– Много съм разочарован.

Беше уверена, че е имал предвид нещо друго, а не това, което изрече. Може би той флиртуваше, но Фърн не можеше да разбере. Медисън не се държеше прямо като мъжете от Запада, но му липсваше и официалността, която смяташе, че е присъща за Бостън.

Вътрешно се сви, усещайки близостта му. Струваше й се, че дори и дъхът й потреперва, когато напуска дробовете й. Каза си, че не трябва да бъде глупава – той я подлъгваше. За него би било голямо удоволствие да я обърка.

Сега Медисън й се усмихваше, но в погледа му имаше нещо непознато. Фърн не знаеше какво точно, но то я тревожеше. Чувстваше се застрашена. Вбесяваше я, че той се опитва да я сплаши.

– Винаги ли говорите само глупости? – попита тя.

– Ако бяхте мъж, нямаше да смятате, че кастрацията е глупост. Знаете ли какво правят с евнусите в Турция?

– Не познавам порядките на диваците – заяви Фърн – и не желая да чувам за тях. Ако искате да видите къщата на Конър, последвайте ме. Ако искате да си седите тук и да си говорите за някакви туземци от страни, за които никога не съм чувала, можете да се върнете обратно в града.

Тя заби пети в хълбоците на коня си и се понесе напред. Беше бърз, дребен кон, по-подходящ за работа, отколкото за дълги преходи в пре-рията, но на гърба му тя се чувстваше по-удобно отколкото върху някой голям звяр като Бустър.

Изненада се, когато Медисън се изравни с нея почти мигновено.

– Май че не обичате твърде много чужденците.

Забележката му я накара да си спомни болезнено за повърхностно-то си образование. Бе успяла да научи възможно най-много, но бе сигурна, че той знаеше повече от нея по всички въпроси. Това я накара да се почувства още по-заstrasена. И по-ядосана.

– Не се съмнявам, че знаете повече от мен за чужденците, особено пък за варварите, така че ще оставя вие да решите дали ги одобрявам или не.

– Но как бих могъл да направя това, след като не знам нищо за вас? – отвърна той. – Единственото, което знам, е, че може би одобрявате кастрирането на мъже.

– Винаги ли говорите за такива ужасни неща? – запита тя, като се извъртя на седлото.

– Аз не бих насочил ножа си към тези нещастни бикове – отбеляза Медисън. – Безцеремонността, с която заговорихте за това, бе толкова коравосърдечна. Мислех си, че дори и в Канзас жените притежават онази чувствителност на сърцето, онази нежност на духа, която...

– Нищо подобно не сте си помислили – прекъсна го Фърн и зави към него. – Вие просто търсехте начин да ме раздрозните.

– Изглежда съм успял.

– Това поне е сигурно – отговори тя и отново насочи коня си към пътя. – Ако искате да ви заведе до къщата на Копър, млъкнете и яздете.

Тя се впусна в галоп, но само след няколко мига Медисън отново бе до нея.

– Не трябва да бягате от мен – каза той.

За момент й се стори, че долавя нотка на извинение в гласа му. Но

това бе невъзможно. Хората като него никога и за нищо не се извиняваха.

– Не бягах, но вие ме ядосахте.

– Това няма да се повтори. Така ли изглежда прерията ви – запита той, като се огледа наоколо. – Аз си я представях плоска и суха като гърдите на стара мома.

– Вие наистина сте отвратителен – отвърна Фърн. – Има ли изобщо нещо, към което да проявявате уважение?

– Към истината.

Като чу отговора му, едва не падна от коня. Бе очаквала, че ще ѝ спомене властта и парите, но той бе пренебрегнал и двете.

– Всички уважават истината – отвърна Фърн.

– Точно тук грешите. Повечето хора се страхуват от нея. Те разчитат на лъжите или поне на премълчаването на истината, за да се защитят. Истината би разбила живота на повечето от нас.

– Трябваше да очаквам подобно изказване от човек като вас – каза Фърн. – Вие не знаете какво е истинската честност.

– И какъв човек съм аз? – попита Медисън, оглеждайки я с пронизващ поглед. – Защо смятате, че не знам какво е истинска честност?

Бе се приготвила да му отговори, но се спря навреме. Сега изглеждаше някак по-различен. Закачливото му изражение бе изчезнало, а заедно с него и усмивката. Дори и очите му бяха изгубили насмешливите си пламъчета. Той просто я гледаше.

Това сигурно бе един от неговите трикове, с които обезсилваше противниците си и ги караше да изричат или правят това, което той иска, без да се замислят. „*Е, на мене този номер няма да мине. Нищо няма да ме спре да му кажа какво мисля за него.*“

– Мисля, че сте един лигав адвокат, който е свикнал да издава такива присъди, каквито искат богатите му клиенти.

– И?

Тя преглътна.

– И не мисля, че много ви интересува как постигате това.

Ето че го каза. Той вече знаеше, че не може да я уплаши, но Фърн не се почувства по-добре.

– Вие поне не винаги се страхувате от истината – заяви Медисън и изостана.

Какво бе имал предвид с тези думи? Тя никога не се беше страхувала от истината. Точно това бе и причината да започне да се държи като момче. Вече не си спомняше кога за пръв път бе осъзнала, че баща ѝ не

иска дъщеря. Вероятно винаги го бе знаела.

Фърн още помнеше как бе решила, че не желае да бъде момиче. Това се бе случило на тринадесетия рожден ден на Бети Луис. Всички момичета бяха облечени в рокли, а Бети бе най-красивата от тях. Някои от момичетата си шепнеха и сочеха Фърн. Те се разсмяха, когато Бети отвори подаръка на Фърн. Дори и Бети се изкиска. Фърн ѝ бе подарила чифт кожени ръкавици за езда.

Бети не яздеше. Тя се страхуваше от конете.

С течение на годините пропастта между Фърн и другите момичета стана още по-дълбока и накрая спряха да я включват в игрите си. Бе се отчуждила от пола си. Трябваше да застане лице в лице с простата истина – тя не беше една от тях. Оттогава Фърн ежедневно се изправяше срещу истината.

– Пристигнахме – каза Фърн, когато спря коня си пред изоставена къща от чимове, построена на клона на планински хребет край един от притоците на река Смоуки Хил. – Трупът на Трой бе намерен вътре.

– И казвате, че убийството е станало през нощта? – запита Медисън. Той слезе от коня си и остави юздите да се влачат по земята. Фърн се запита дали го бе направил нарочно, или изобщо не се бе замислил.

Тя реши, че каквото и да вършеше Медисън Рандолф, то не бе глупаво. Той вероятно знаеше, но откъде?

– Според Дейв Бънч е било малко след полунощ. Било е доста тъмно, но не чак толкова, че да не може човек да вижда. В прерията винаги е светло, дори и когато е облачно.

Джеймз не каза нищо и влезе в къщата. Постройката бе изоставена, но беше в изключително добро състояние. Трите стени и покривът бяха направени от наредени върху плоскости чимове. Четвъртата стена бе издълбана в склона на хребета, за да задържа в помещението хладина през лятото и топлината през зимата.

– Намерили ли са фенер? – попита Медисън, докато излизаше от къщата.

– Че защо ще му трябва фенер на някого?

– Вътре не бихте могли да различите и бял слон през нощта, ако нямате фенер. Дори и сега, когато слънцето е високо в небето, е трудно да се види какво има в ъглите.

Фърн никога не бе мислила за това, защото бе идвала тук само през деня. Тя се смъкна от коня и влезе в къщата. Не можа да различи нищо, докато очите ѝ не свикнаха с тъмнината. Единственият прозорец бе покрит с толкова дебел и паст прах и паяжини, че не пропускаше никаква

светлина.

– Какво е правил той тук?

– Не знам. Трой живееше в тази къща, когато работеше за нас, но след като напусна, се премести в града.

– Възможно ли е да е бил в града и да е дошъл тук, за да се скрие?

– Може би, но това означава, че Хен би трябвало да го е проследил и да е стрелял отново по него. Дейв каза, че е чул само един изстрел няколко минути, след като е видял Хен.

– Той твърди, че е разпознал коня на брат ми. Досега все още не съм чул някой да заяви, че е видял самия Хен.

– Опитайте се да качите друг човек върху този бесен кон. Ако някой го е яздил, е бил само брат ви.

Тя усети как Медисън мислено си записа да провери това. Очакваше го неприятна изненада. Белият жребец на Хен имаше същата лоша слава, която се носеше и за ездача му. Не само че беше животно със зъл характер, но и петната с изострени краища по задните му крака и задницата му не можеха да бъдат сбъркани.

– Братовчед ви казвал ли е на някого, че ще идва тук?

– Никой не го е виждал през този ден.

– Кога го е намерил шерифът?

– Около час след като Дейв се завърнал в града.

– Някой проверил ли е дали тялото е било вкочанено?

– Не знам, но май че някой наистина спомена, че е било твърдо като камък. Сметнаха, че това се дължи на студа през онази нощ.

– Намерили ли са някакви следи по земята, които да показват, че нещо е било влачено по пода?

– Че защо някой ще търси подобни неща? Трой беше мъртъв и всички знаеха кой го е убил.

– Видял ли е някой как Хен стреля в него?

– Не, но...

– Следователно не е било възможно да знаете кой е убиецът, а шерифът си е свършил работата надве-натри. Сигурен съм, че вие самата бихте се справили по-добре от него.

– Тъй като това не трябваше да бъде комплимент, аз няма да го приема като такъв.

Той не ѝ обърна внимание, а се задълбочи да разглежда земята, изкачи се на хребета и огледа прерията наоколо.

Фърн не знаеше какво точно смяташе да спечели Медисън, като обижда всички в Абилийн, но той скоро щеше да разбере, че шериф

Хикок може и да беше мързелив като котка, но не обичаше да критикуват действията му. Не че на мъжа до нея му пукаше за шерифа. Медисън Рандолф бе най-самонадеяният човек, когото бе срещала в живота си.

Въпреки всичко тя се възхищаваше на упоритостта му. Фърн не знаеше дали той наистина вярва в невинността на брат си при всичките доказателства за вината му, но беше очевидно, че Медисън бе решен да направи всичко по силите си, за да докаже, че Хен е невинен.

Фърн си помисли колко хубаво би било, ако някой изпитваше толкова силни чувства към нея, и моментално се укори, че се е усъмнила в обичта на баща си, но чувството не изчезна. Понякога се бе питала дали той изобщо изпитва нещо към нея, освен че я смята за добър работник, който му помага да се грижи за фермата. Бейкър никога не я питаше как е минал денят ѝ, никога не ѝ съчувстваше в труден момент, никога не ѝ помагаше в работата, когато свършеше своята.

Странно бе, но според Фърн Медисън би направил всичко това. Той бе толкова безмилостно делови, че човек би си помислил, че няма време за нищо друго, освен за работа. Но Джеймз бе оставил работата си, за да дойде в Канзас и да защити брат си. Би било хубаво, ако поне веднъж някой направеше същото и за нея.

Медисън излезе от колибата.

– Ще се връщаме ли вече? – попита тя.

– Още не съм свършил, но вие можете да си тръгвате, ако трябва. Мога да се върна обратно сам.

– Ще почакам. – Трябваше да знае какво прави той.

Фърн не разбираше защо Джеймз ѝ въздействаше толкова силно. Би ѝ било по-лесно, ако той се държеше така, че тя наистина да го презира или дори да го мрази.

Но най-смушаващото бе, че в действителност тя искаше той да я забележи не по начина, по който я забелязваха другите мъже. Фърн не искаше да му показва колко добре може да хвърля ласо, да язди, или да върши цяла дузина неща, които се бе трудила да усвои в продължение на години. Ако не това, тогава какво? Тя се улови, че дърпа ризата си, недоволна от размера ѝ. Дори панталоните ѝ не ѝ харесваха. Трябва да си купи още няколко чифта, защото тези бяха стари и износени.

Той вероятно изобщо не я смяташе за жена.

Фърн стана неспокойна. Беше се изморила да стои и да не върши нищо. Не беше свикнала с това. Не беше свикнала да я пренебрегват и да се чувства непълноценна. Не беше свикнала да се интересува какво мисли някой друг за нея и какъв е външният ѝ вид.

– Трябва да тръгвам – каза тя. – Губите си времето.

Той се обърна към нея.

– Вие по принцип ли не харесвате истината, или не я харесвате само защото не се вписва в представите ви?

– Какво искате да кажете с това? – запита Фърн, жегната от обвинението му.

– Вие просто искате брат ми да бъде обесен. Не се интересувате какво е станало през онази нощ. Защо Трой е бил тук или дали съществува някакво друго обяснение за това, което е било намерено.

– Напротив – възрази тя, макар да знаеше, че е безполезно. – Но какво ви дава основание да твърдите, че брат ви не е убиецът? Не може да сте сигурен, че той никога не е убивал човек.

– Хен не би се бил с братовчед ви, ако е искал да го застреля.

– Но той е заплашил, че ще го убие.

– Знам, но всички ще ви кажат, че единствените хора, които брат ми е застрелял, или са се опитвали да крадат добитъка ни, или са искали да наранят някой член на семейството.

Фърн отвори уста, за да му възрази, но осъзна, че наистина бе чувала само за такива случаи.

– Нямаме доказателства – заяви тя.

Увереността на Медисън не намалала.

– Знам, че Хен не е убил братовчед ви. Затова се запитах кой би имал интерес от смъртта на Трой и би могъл да подреди всичко така, че да натопи брат ми? Би било лесно да го направи. Джордж ми каза, че всички в града знаят, че Дейв Пънч минава покрай тази къща всяка вечер. Някой е искал той да чуе изстрела и да види кон, който прилича на коня на Хен.

– Измисляте си – каза Фърн, но в себе си усети ужасно напрежение. Вбесяваше я, че Хен би могъл да се спаси от наказанието за хладнокръвно извършеното убийство.

– Никой не би успял да види нещо в тази колиба, камо ли да убие човек с един изстрел в сърцето. Можете да изпразните два револвера вътре, без да улучите целта си. Освен това тялото е било вкочанено. Дейв Бънч твърди, че веднага, щом е намерил тялото на Трой, е отишъл при шерифа. Това означава, че са се върнали тук след около час. Ако Трой е бил убит от изстрела, който Дейв е чул, тялото би било още топло. Следователно Трой е бил убит по-рано, вероятно на друго място, след което е бил донесен в тази колиба. Изстрелът, който Бънч е чул, е бил даден във въздуха.

– Това е смешно – каза Фърн. – Вие извъртате всичко, както ви е угодно.

– Не, аз просто се съобразявам с фактите. Вие и всички останали сте предположили, че брат ми е убил братовчед ви и веднага сте го натикали в затвора. Ако някой си бе направил труда да огледа преди половината град да се е изредил да тъпче наоколо, оставяйки цяла дузина отпечатащи от стъпки и копита, обзалагам се, че сте щели да намерите ясни отпечатащи от подковите на коня, който е яздил убиецът.

– Никой няма да повярва и на една думичка от това – заяви Фърн, уверена, че мъжете, които познаваше щяха да повярват на Дейв Бънч, а не на Медисън Рандолф. – Всички ще кажат, че ги лъжете.

Но той продължи да упорства.

– Някой вече е търсил начин да убие Трой, когато те с Хен са се сбили. Това е било златна възможност. С кого другико не се разбираше Трой? Кой не беше съгласен с него или не му вярваше?

Баща ѝ.

Той и братовчед ѝ винаги спореха, понякога пред целия град. И което бе най-лошото, Бейкър бе уволнил Трой около месец преди стадото на Рандолф да пристигне в града. Трой беше започнал работа при Сам Белтън и продаваше земя на заселниците, но се бе погрижил целият град да узнае, че има сметки за уреждане с чичо си. Ако хората се вслушаха в думите на Медисън, подозрението щеше да падне върху баща ѝ. А той нямаше свидетели, които да посочат къде е бил през онази нощ и част от следващия ден.

– Вие се опитвате да хвърлите прах в очите на хората – каза Фърн. – Да ги объркате, за да не знаят на какво да вярват.

– Кого прикривате? – запита Джеймз.

Тя се опита да си придаде уверен вид, но безуспешно. Баща ѝ бе всичко, което имаше на света. Фърн знаеше, че той не е убил Трой, но ако Медисън започнеше да разправя теориите си на гражданите, те щяха да си спомнят, че Бейкър не се интересуваеше твърде много дали ще намерят убица на племенника му. Трябваше да спре Медисън и да предупреди баща си.

– Не се опитвам да прикривам никого – настоя Фърн. – И със сигурност не се страхувам от думите ви.

– Познавам по очите ви – отвърна той. – Толкова сте изплашена, че чак треперите.

– Не се страхувам. Никога не съм се плашила от нищо.

– Тогава защо ви е страх да признаете, че сте жена?

Фърн се втренчи в него с удивление. Не успя дори да се помръдне, когато Медисън се приближи и спря само на няколко сантиметра от нея.

– Имате тяло, за което мъжете копнеят. Измъчвате ни, като се разхождате наоколо, обута в панталони, но дрехите ви ни карат да се държим на разстояние.

Фърн отстъпи назад. Медисън направи крачка напред.

– Наистина ли сте толкова невежа, че не осъзнавате как подлудявате мъжете, или се обличате така, защото искате да видите как изплъзваме езици?

Фърн отвори уста, но от нея не излезе звук.

– Не знам каква жена сте, но сте твърде смешно подобие на мъж.

Нападката му беше толкова внезапна, думите му – толкова неочаквани, че тя не бе подготвена за последствията. Изгражданата през годините броня, зад която се криеше от света, бе пробита и тъмният воал, който бе държала спуснат върху една болезнена тайна, заключена от всички и дори от самата нея, бе разкъсан.

– Знаете ли, че сте по-опасна в панталони, отколкото в рокля? – Той я дебнеше, а тя отстъпваше. – Можете да ходите на места, забранени за другите жени, да причинявате опустошения, за които другите жени не могат и да мечтаят.

– Аз не... аз никога...

Той бе толкова близо, че Фърн чувстваше топлия му дъх върху кожата си. Тя застана твърдо на място, решена да не побегне. Не искаше да признае, че този мъж я плашеше, а гои бе толкова близо, че почти я докосваше. Близостта му я нравеше безсилна.

– Обзалагам се, че никой мъж не ви е прегръщал и целувал.

– Не искам никой да му целува – възрази Фърн. – Не бих позволила...

– Другите жени са доста по-напреднали от вас в опита с мъжете. Те знаят какво значи мъжката прегръдка.

Тя усети как ръцете му се обвиват около нея. Опита се да отхвърли този стягащ я обръч, но нямаше сили.

– Те знаят какво значи да почувстват натиска на мъжкото тяло върху своето и удоволствието от мъжкото докосване до кожата им...

Обръчът се стегна и я притисна. Шокът от този интимен допир извика с такава сила дълбоко погребани, черни, плашещи спомени, че погледът ѝ се замъгли и тя вече не виждаше лицето на Медисън.

– Те знаят какво е да бъдат целувани.

Устните му се впиха в нейните в нежна и продължителна целувка.

Една малка част от нея усети нежността му и охотния отзив на тялото ѝ, но ужасът в съзнанието ѝ ги задуши.

Събирайки цялата си сила, Фърн успя да се изтръгне от прегръдката на Медисън. С приглушено ридание се метна на коня си и препусна в галоп със замъглени от сълзи очи.

ГЛАВА 5

– Спрете! – извика Медисън и изтича към коня си, но знаеше, че тя не би се върнала. Той бе последният човек на света, когото Фърн би искала да види сега.

Джеймз изруга неспособността си да се въздържа. Отказът на Фърн да се опита да вникне във фактите около убийството на Трой го бе раздразнил толкова, че го накара да говори, за да я стресне, но в никакъв случай не искаше да я нарани. Думите му обаче бяха пробили отбраната ѝ, предизвиквайки неподозирана болка от някаква стара рана. Тя бе отказвала да приеме, че е жена, за да скрие тази рана от света, а може би дори и от себе си.

Фърн вероятно не би могла да си спомни кога е плакала за последен път. Медисън бе уверен, че никога не бе бягала от когото и да било. Бе също толкова сигурен и че никога нямаше да му прости, понеже я бе принудил да направи това за първи път.

Бе очаквал Фърн да се ядоса, но шокът и страхът, изписани на лицето ѝ, преди да се метне на коня, го бяха смаяли. Той дори не предполагаше, че би могла да заплаче.

Джеймз наистина смяташе, че тя би била по-добра жена, отколкото мъж. Той наистина вярваше, че би ѝ харесало да я целуват, ако успееше да се отпусне, както и че младите мъже в Абилийн трябва да са копнели по нея в продължение на години, без да смеят да ѝ кажат. Но той нямаше право да ѝ се натрапва и да нанаява чувствата ѝ. Започваше да се възхищава на смелостта ѝ, на желанието ѝ да приеме последствията от действията си, дори и на бунта ѝ.

Но това, че я бе прегърнал, нямаше нищо общо с възхищението му, а се дължеше на впечатлението, което му бяха направили дългите ѝ стройни крака, закръгленият ѝ задник и изкушаващата пълнота на гърдите ѝ. Тя го привличаше по начин, който той смяташе, че му е неписъщ.

Още по-озадачаващо бе, че Фърн сякаш бе отдушник за някаква двойственост, скрита дълбоко в него.

Трябваше да я остави на мира. Бе я наранил и тя би искала да се усамоти. Щеше да ѝ се извини, когато и двамата се успокояха.

Но тези мисли не му попречиха да скочи върху коня си, който за няколко мига успя да набере скорост. Беше като на лов за лисици, само

че сега преследвана бе Фърн. Местността беше равна, пръстта – кафява, нямаше дървета и огради, но за него бе много по-важно да настигне Фърн, отколкото да улови която и да било лисица.

Само че това нямаше да бъде лесно. Конят ѝ бе бърз като вятъра, а тя яздеше с умението на човек, живял върху седлото от момента, в който е поискал свое собствено пони. Но Бустър бе силен кон с голяма крачка и огромна издръжливост, понито ѝ скоро щеше да се измори и тогава Медисън щеше да я настигне.

Устните му все още усещаха дъха ѝ при целувката. Все още чувстваше слабия аромат на пържена шунка и силен сапун, с които бе пропицала изтънялата ѝ от носене и пране риза и не можеше да забрави мекотата на тялото ѝ.

Докосването до нея го бе разтърсило и объркало.

Фърн погледна назад, Медисън я приближаваше и тя шибна понито си и го подкара през равнината встрани от пъти.

Тук прерията ставаше опасна. Неочаквано се появяваха малки купчинки пръст и дупки. Фърн водеше преследвача си през терен, пресичан от потоци, изровен от пороите на безброй дъждовни бури, отнесли мекия камък и издълбали пътеки в почвата. Докато минаваха по брегове, спускаха се по хребети и прегазваха кални легла на потоци, Медисън трябваше да използва цялото си умение на ездач, за да не изостане от нея.

Фърн усети, че мощната стъпка на Бустър скъсява разстоянието помежду им, и започна да рискува твърде много. Тя внезапно извърташе понито си и се впускаше в галоп встрани, преди Медисън да успее да намали скоростта на своя кон и да я последва, прескачаше опасни ровове или хлъзгави брегове. През целия си живот в Тексас той не бе виждал подобна езда дори и когато го бяха гонили бандити. Медисън почувства огромно възхищение от умението ѝ да язди и реши да ѝ го каже, ако успееше да преживее това бясно препускане.

Скоро Джеймз разбра, че Фърн не се движеше обратно към ранчото. Тя го водеше далеч в пустошта на изток от Абилийн. Не трябваше да изостава. Сега не му беше времето да мисли за подобни неща, но той знаеше, че гордостта му би била разбита от необходимостта да си признае, че е бил надбяган от една жена и оставен сам да търси пътя към града.

Точно когато Медисън бе започнал да си мисли, че гонката ще продължи вечно, Фърн се обърна, за да погледне назад през рамо. В същия момент понито ѝ се препъна и я изхвърли от седлото. Тялото ѝ се

строполи върху стръмния бряг на някакъв поток, продължи да се свлича по камъните и след около пет метра спря неподвижно.

Медисън скочи от коня си в движение. Спусна се до потока и като се подхлъзваше върху мокрите скали, се добра до безжизнената Фърн. Плъзна ръката си под ризата ѝ близо до врата. Силният забързан пулс го успокои. Тя беше жива, но бе загубила съзнание при падането.

Сега лежеше безпомощна, вероятно наранена, на много мили път от дома си. И всичко това само заради прибързаността му. Ако не я беше спрял на улицата предната нощ, ако не я бе накарал да го заведе до къщата на Конър, ако бе задържал мненията си само за себе си...

Той се втрени в неподвижното ѝ тяло и усети сърцето си да се свива. Независимо от перченето си, тя беше една самотна жена, дълбоко наранена от нещо в миналото си, което ужасно я плашеше, и трогателно красива в уязвимостта си.

Трябваше да доведе помощ. Вероятно не трябваше да я мести, но не можеше да я остави да лежи на това място. Медисън внимателно огледа ръцете ѝ. Като че ли и двете бяха здрави. Струваше му се странно да преглежда жена. Фърн беше в безсъзнание и той имаше чувството, че се възползува от това. За пръв път, откакто я бе срещнал, Джеймз бе благодарен за мъжките ѝ дрехи. Дори и в пустата прерия, където на много мили нямаше живо същество, той щеше да се чувства неловко да вдига полите на жена, та било то и само за да провери дали няма счупени кости.

Краката ѝ бяха здрави, но дали бе така с ключицата и ребрата? Медисън се поколеба. Нищо в живота му не бе го подготвило за подобна ситуация. Въпреки това не можеше да премести Фърн, преди да я е прегледал поне частично. Разкопча ризата ѝ и с изненада откри, че под нея Фърн имаше друга от тънък лен, поръбена с дантели. Беше толкова фина и женствена, че рязко контрастираше с елека от овча кожа. Фърн очевидно не бе щастлива в ролята, която си бе избрала. Трябва да беше преживяла нещо ужасно, за да реши да се скрие зад толкова противоречеща на природата ѝ самоличност.

Медисън плъзна ръка под ризата ѝ и бързо прекара пръстите си по долните ребра. Не беше сигурен, но сметна, че са здрави. Не беше толкова бърз, когато ръката му допря гърдите ѝ. Усети, че не може да мисли за ребрата ѝ. Твърдостта на гърдата ѝ го вълнуваше повече.

Елекът от овча кожа се оказа по-добра маскировка, отколкото бе предполагал. Кой би могъл да си помисли, че гърдите ѝ са толкова едри и толкова твърди? Усети как по тялото му се разлива топлина подобно

на вода, преминаваща през врата на шлюз. Дори и най-интимните моменти с Лилиан Клейборн не бяха успели да накарат тялото му да реагира толкова бързо, а на света нямаше по-женствена и съблазнителна жена от Лилиан.

Медисън изруга липсата си на самоконтрол. Би трябвало да мисли как да я заведе на лекар, а не за гърдите, кожата или меката извивка на устните ѝ. Той бързо отдръпна ръката си от тялото на Фърн и, мърморейки под нос, отново закопча ризата ѝ.

Тревожеше го, че не бе дошла в съзнание. Притесняваше се и от раната на челото ѝ. Първоначално не я бе забелязал, но тя бързо бе потъмняла. Не знаеше колко други рани има по тялото ѝ и нямаше как да разбере. Поне не и на това място. Трябваше да я заведе у дома при баща ѝ.

Той коленичи и прекара едната си ръка под гърба, а другата – под краката ѝ. Не тежеше толкова, колкото бе очаквал, но да я пренесе по скалистото корито на потока и да изкачи стръмния бряг, се оказа доста трудно. Беше благодарен, че успя да намери пътека, утъпкана от стадата говеда.

Отказа се от идеята да я качи на коня ѝ. Медисън бе добър ездач, но не можеше едновременно да я подкрепя и да управлява два коня. Напругайки всичките си мускули, я качи на седлото си и седна зад нея. Задъхан от усилието, обви ръце около тялото ѝ, хвана юздите и подкара Бустър с едно стискане на бедрата.

Конят ѝ ги последва.

Медисън не смееше да язди твърде бързо, защото не знаеше как би се отразило тръскането на евентуално мозъчно сътресение или счупени ребра. Освен това се безпокоеше, че може би има някаква вътрешна рана. Докато се придвижваше бавно, Джеймз се питаше защо никога не бе отделил малко време, за да изучи човешкото тяло.

„Ако искаш да ти стане навик да паникьосваш хората, трябва да си подготвен за последствията.“

Но той не бе направил това нарочно. Бе прекалено загрижен за Хен и твърде много се бе надявал да намери друго обяснение за случилото се в нощта на убийството на Трой, без да помисли как Фърн би приела думите му.

Но сега, когато тя бе облегната върху него и дишането ѝ бе спокойно, а пулсът – равномерен, се запита какво би могло да накара жена с такава силна воля да прикрива женствеността си под мъжки дрехи. Чудеше се дали Фърн се облича така, защото се срамува от себе си или защото не искаше да привлича интереса на мъжете. И двете обяснения

нямаха смисъл.

Той всъщност никога не би останал в града по-дълго, отколкото му се налага.

Медисън никога преди не бе държал жена по този начин. Телата им се допираха плътно и единствено дрехите ги разделяха. Той дори си мислеше, че тази тънка преграда не значеше нищо и че топлината им би я унищожила всеки момент.

Ръката му бе обвита около кръста на Фърн, за да я задържи на седлото по време на ездата. Всеки път, когато тялото ѝ се отпуснаше напред, гърдите ѝ докосваха ръката му. Въпреки опитите си да мисли за раните на Фърн, цялото му съзнание бе концентрирано върху допира на гърдата ѝ.

По тялото му преминаваха вълни на похот.

Той не можеше да забрави формата на прасците ѝ и нежната извивка на бедрата. Медисън никога не беше се чувствал толкова интимно запознат с женско тяло, което не можеше да види или докосне и това подлагаше самообладанието му на жестоко изпитание. Той постоянно си представяше как би изглеждала тя без дрехите си. Само мисълта за това го възбуждаше до болка.

Преди един час Джеймз бе мислил за тази жена с весело любопитство, като за човек, с който можеше да разнообрази няколко часа. Сега тя го караше да се пече на огъня на собственото му желание.

Отвращаваше се от природата си, която толкова лесно получаваше надмощие над съзнанието му. Ужасяваше се, че от време на време си мислеше, че би било по-добре, ако изобщо не можеше да се владее. Знаеше за много прояви на животинското у мъжете и че то често ги караше да вършат неща, които имаха губелни последици за живота и кариерата им. Единствено строгите му принципи не му бяха позволили да направи нещо подобно.

Медисън изпита огромно облекчение, когато стигна във фермата на Спраул.

– Здравейте! – извика той. – Има ли някой вкъщи?

Никой не му отговори. Той се приближи до къщата и надникна през прозореца. Вътре нямаше никой. Джеймз се приближи до плевнята и я обиколи, без да спира да вика, но никой не се обади.

Баща ѝ го нямаше.

Медисън не можеше просто да я захвърли на леглото и да си застане. Дори ако баща ѝ се върнеше скоро, не се знаеше дали тя ще го остави да се погрижи за нея. Трябваше да я заведе в Абилийн.

Когато подкара Бустър към града, той отново усети топлината в крайниците си. Изруга. Не знаеше какво точно в тази жена му въздействаше толкова силно, но смяташе, че трябва да стои възможно най-далеч от нея. И колкото по-скоро станеше това, толкова по-добре би било.

Медисън бе стигнал до покрайнините на Абилийн, когато Фърн изпъшка и дойде в съзнание. Тя се извъртя, за да го погледне, и той прочете болка в очите ѝ.

– Не мърдайте – каза той, когато тя се опита да се измъкне от ръцете му. – Наранена сте.

– Какво се случи? – запита Фърн, без да престава да се опитва да се освободи от прегръдката му.

– Паднахте от коня си.

Тя прекрати съпротивата си и го зяпна невярващо.

– Аз никога не падам от коня си – заяви Фърн, мръщейки се от болка. – Трябва да сте ми направили нещо.

Медисън бе обхванат от гняв, но успя да се овладее, преди да бе изрекъл още някоя необмислена дума. Гневът му се дължеше на вината, която можеше да бъде изкупена само ако поемеше отговорността за постъпките си.

– Казах нещо, което не трябваше да казвам. То ви ядоса толкова много, че не гледахте накъде отивате. Конят ви се препъна и ви изхвърли. Не бих се изненадал, ако имате тежко мозъчно сътресение и счупени ребра.

– Откъде знаете? – запита тя с разширени от тревога очи.

– Проверих.

– Вие сте ме опипвали? – възмути се Фърн. В гласа ѝ се смесваха гняв и страх.

Медисън знаеше защо реакцията ѝ го раздразни толкова. Естествено, не би трябвало да очаква да ѝ се хареса, че е била опипана от непознат, но въпреки това въпросът ѝ го вбеси, защото го накара да се почувства виновен, той смяташе, че след цялото си старание да възпре плътското си желание заслужаваше поне малко признание. Ако Фърн можеше да предположи какво му се бе искало да направи, тя вероятно нямаше да има търпение да го види на бесилката и би го застреляла лично.

– Докосвах ви възможно най-малко.

– Как изобщо сте се осмелили да ме докосвате?

– И какво трябваше да направя? Да помоля някой преминаващ

гризач да го направи? Моля да бъде извинен, ако не съм следвал подходящия етикет за жена, която се облича и държи като мъж и очаква да бъде третирана като такъв. Някой ден ще трябва да ми го разясните.

– Не искам да ви виждам повече! – избухна Фърн и го блъсна в гърдите, но изпъшка от болка.

– Може да сте си счупили някое ребро – каза Медисън. У него се бореха съчувствието и загрижеността с гнева и вината. – Не мърдайте, докато не ви закарам при доктора.

– Заведете ме къщи – нареди тя.

– Вече го направих, но баща ви го нямаше.

– Върнете ме там веднага.

– Той кога ще се прибере?

– Не знам. Може би довечера. Отиде при търговците на говеда.

– Кой ще се грижи за вас?

– Мога и сама да се грижа за себе си.

– Не. Трябва да ви прегледа лекар и да види дали наистина не сте наранена.

– Никой мъж няма да ме гледа! – извика Фърн. – Веднага ме свалете на земята.

Тя се опита отново да разкъса прегръдката му, но лицето ѝ се сви от болка.

– Ще паднете на улицата, преди да изменете и пет метра.

– Това не е ваша работа.

– При други обстоятелства бих се съгласил с вас, но сега в града ще се разчуе, че аз съм отговорен за падането ви. Хората ще започнат да говорят, че съм ви занесъл у дома и съм ви оставил да умрете. Утре всички мъже в окръг Дикинсън ще ме търсят, за да ме очистят.

– Няма да имат тази възможност. Аз лично ще ви изпия кръвчицата.

Смехът на Медисън изненада и двамата.

– Защо не се отпуснете и не ме оставите да ви заведа на лекар? При кого ходите обикновено?

– Не съм ходила при лекар, откакто съм се родила, и не възнамерявам сега да го направя.

Това не би трябвало да го изненада: тя беше от хората, които никога не биха си признали, че им е необходима помощ.

– Изберете си един.

– Ако не ме пуснете, ще започна да викам.

– За жена, която иска да бъде третирана като мъж, вие доста бързо прибягвате към женски трикове – каза Медисън.

– Бих използвала всякакви трикове, за да се отърва от вас – отвърна тя. – А сега ме пуснете.

За момент Джеймс се изкуши да направи точно това – не носеше отговорност за нея, – но болката в очите ѝ го възпря.

– Ще направя компромис. Ще ви заведа при снаха си. Ако тя каже, че сте добре, ще ви върна във фермата. Ако каже, че сте наранена, ще отидете на лекар.

Той очакваше тя да продължи да спори, но капитулацията ѝ го убеди, че изпитва силна болка.

– Ще се наложи да се кача на коня си. Може и да я оставя да ме прегледа, но няма да премина през града, носена на ръце от някакъв мъж, особено ако този мъж сте вие. По-скоро бих се оставила да ми счупят всички ребра.

Медисън се изкуши да ѝ извие врата, но реши, че би било малко жестоко спрямо Джордж да обесят и двамата му прати наведнъж.

– Ще можете ли да се държите за рога на седлото? – попита той.

– Разбира се. Вие да не ме вземате за някакво малко момиченце?

– Защо просто не отговорите на въпроса ми?

– Мога да се държа – отвърна тя примирено.

Медисън слезе от седлото. Без подкрепата му Фърн се олюля, но успя да се задържи изправена.

– Ще бъде по-лесно, ако останете на Бустър. Аз ще водя конете.

Това също не ѝ хареса, но тя усещаше, че без подкрепата му болката е много по-силна, затова съпротивата ѝ изчезна.

– Не ме прекарвайте през центъра на града – успя да изрече тя през стиснати от болка зъби. – Няма да позволя да ме разкарват наоколо като циркаджийка.

– И как ще стигнем там, без да минем по улиците? Не съм магьосник, който да ви закара с възшебно килимче. Съмнявам се дали Бустър или вашето пони биха се качили на него, ако го имах.

– За възрастен човек говорите прекалено много глупости.

– Сигурен съм, че ако ви чуят преподавателите ми в Харвард, ще останат разочаровани, заедно са ме оставили да завърша на първо място в класа си.

– Не исках да кажа, че сте глупав – отвърна тя, – а само че говорите глупости. Знам, че го правите само за да ме ядосате. – Тя замълча за малко. – Предполагам, че не би трябвало да ви обвинявам за това, защото никога не съм ви казвала нищо хубаво.

Медисън изненадано се обърна и я погледна.

– Въпреки че вие сте най-скапаното, най-мизерното парче разложена кравешка кожа, която съм имала нещастieto да срещна, аз вероятно не би трябвало да казвам това пред останалите.

Медисън преглътна.

– Като изключително лош екземпляр от човешки род, би било неразумно от моя страна да очаквам опрощението ви.

– Ето, че пак започвате – с вашите...

Тя не успя да довърши изречението си. Две кучета се стрелнаха през улицата точно под краката на Бустър. Конят спря внезапно, изхвърляйки Фърн през врата си. Тя не успя да се задържи за рога на седлото, плъзна се по гърба на коня и падна в ръцете на Медисън. Болезненият ѝ вик, преди да припадне, прогони яда му и всички недоброжелателни мисли.

Без да обръща внимание на погледите на преминаващите хора, Медисън забързано тръгна по улицата, докато стигна до къщата, която Джордж бе наел. Около двора имаше ограда.

На верандата играеха две малки деца.

– Как се казваш? – извика Джеймс.

– Ед Абът – отговори уплашено момчето.

– Отвори вратата, Ед, и изтичай да извикаш майка си. Тази дама е ранена.

– Мама я няма – заяви хлапето. – Тя ми каза да стоя на верандата и да не говоря с непознати.

– Тогава извикай госпожа Рандолф.

– Тя спи.

– Събуди я.

– Мама каза да не я будя.

Медисън потисна желанието си да удуши детето.

– Отваряй вратата! – изръмжа той.

– Няма.

Джеймс се зачуди дали целият щат Канзас не се е обединил срещу него. Той бе успявал да се оправя в опасните води на висшето общество в нова Англия по-лесно, отколкото по време на едnodневния си престой в Абилийн. Медисън се наведе, докато достигна резето. Открехвайки вратата толкова, че да може да пхне петата си през процепа, той я отвори с мощен ритник.

– Гос'жа Рандолф! Гос'жа Рандолф! – изпищя Ед. По-малкото момче само седеше и гледаше. Роуз се появи на входната врата точно когато Медисън изкачи стълбите към верандата.

– Какво става? – запита тя. – Защо крещи Ед?

Фърн Спраул падна от коня и се нарани – обясни Джеймз, без да обръща внимание на Ед. – Боли я много.

– Трябва да я заведеш на лекар.

– Исках да го направя, но тя не пожела. Не мога да я оставя у тях, защото баща ѝ го няма.

Роуз огледа Фърн по-внимателно.

– Не ми харесва тази рана на челото ѝ. Внеси я вътре.

– Страхувам се, че може да има счупени ребра.

Роуз го въведе в къщата и го вкара в малка, бедно обзаведена спалня.

– Отдавна ли е в безсъзнание?

Медисън се усмихна неволно.

– Беше в съзнание достатъчно дълго, за да ми натрие сол на главата само преди няколко минути. Някакви кучета подплашиха коня ѝ и тя припадна при падането. – Роуз го погледна изненадано. – Успях да я хвана – добави Джеймз.

– Ако има счупени ребра, аз ще извикам лекар независимо дали това ѝ харесва или не. – Роуз се втренчи в Медисън. – Ти, какво чакаш? Ще трябва да я измъкнеш от тези дрехи, защото в моето състояние не бих се справила.

Медисън усети в тялото си да нахлува топлина като от отворена пещ. Не можеше да съблече Фърн пред Роуз. Не знаеше какво би направил Джордж, ако бе на негово място, но Джеймз знаеше, че той би бил ужасен от неоспоримото доказателство за похотта му, което безспорно щеше да забележи.

ГЛАВА 6

– Тя ще ме убие, ако разбере.

– Няма да й кажа.

Но той беше сигурен, че Фърн все пак щеше да разбере. Жените винаги намираха начин да узнаят неща, които не трябваше да знаят. Поне можеше да й свали ботушите. Това действие не би довело до надупчването му с куршуми в бъдеще. Но дори и след като свали ботушите й и ги остави в ъгъла, Фърн все още си беше напълно облечена.

– Хайде – каза Роуз нетърпеливо. – Мога да ти помогна малко, но едва ли бих могла да се наведе, без да падна.

Ако Роуз паднеше, Джордж щеше да го убие. Ако Фърн узнаеше, че я е съблякъл, тя щеше да го убие. И в двата случая не му оставаше много да живее.

Но наоколо нямаше никой друг освен него.

В момента, в който Медисън се наведе, за да разкопчае копчетата на ризата на Фърн, цялото му тяло се стегна. *„Абсурдно е да се възбуждаш толкова само при мисълта, че ще я докоснеш. Просто ще й свалиш ризата. Няма да докосваш гърдите й.“*

Като потисна силното желание да се втурне навън и да си купи билет за следващия влак, заминаващ от Абилийн, Джеймз бързо разкопча ризата на Фърн. Гледайки встрани от хълмовете на гърдите й, той се наведе през тялото й, плъзна едната си ръка под нея и я повдигна достатъчно, за да измъкне ръцете й от ръкавите.

Ризата не искаше да излезе.

– Задръж я така докато й разкопчаеш маншетите – намеси се Роуз.

Медисън изгуби способността си за концентрация. Погледът му не се откъсваше от гърдите на Фърн. Той я пусна отново върху леглото.

– Ще я вдигна, след като й разкопчаеш маншетите – каза той, поемайки дълбоко въздух, за да се успокои.

– Държиш се сякаш никога не си докосвал жена – забеляза Роуз, усмихвайки се леко.

Той не й отговори. Мълчанието му нямаше да го издаде, но тялото му би могло. Докато Роуз стоеше с гръб към него, той напрегна волята си, за да потисне надигащото се в него желание.

Щом Роуз разкопча и втория маншет, ризата на Фърн се изхлузи лесно. Но Медисън все още не си беше свършил работата. Сега

трябваше да свали и панталоните ѝ. Той въздъхна тежко.

Роуз се забавляваше, докато наблюдаваше затруднението му.

Разкопчавайки панталоните на Фърн Джеймз усети изгаряща топлина в слабините си. Той приключи с копчетата и се опита да издърпа панталоните ѝ.

Роуз не успя да прикрие усмивката си.

– Не можеш да ги издърпаш – каза тя. – Прилепнали са ѝ като втора кожа. Дай да ти помогна.

Медисън пое дълбоко въздух няколко пъти, за да успокои възбудата си и плъзна ръката под кръста на Фърн, за да я повдигне внимателно. Роуз му помогна да смъкне панталоните до бедрата ѝ.

Много бавно. Колкото повече я държеше с лице, завряно в корема ѝ толкова повече се възбуждаше. Най-накрая Роуз свали панталоните до коленете на Фърн с едно силно дръпване и след още едно дръпване работата беше свършена.

Той остави панталоните пред себе си. Надяваше се, че изражението му не издава чувствата му.

– А сега и долната ѝ риза.

– Не!

– Не можеш да я оставиш с нея – възрази Роуз.

– Напротив – заяви уверено Медисън. – Можеш да я превържеш с или без ризата ѝ, но аз няма да я докосна.

Роуз се ухили.

– Не ми казвай, че си...

– Не казвай това – отвърна Медисън, като се опитваше да възвърне присъщата си сериозност. – Днес изстрадах толкова много от тази... Фърн..., че ми стига, да ми побелеят косите. Съжалявам, че тя се нарани, но ако ми беше позволила да я заведа на лекар, всичко това нямаше да бъде необходимо.

– Не мога да я превържа през долната ѝ риза – настоя Роуз. Тя седна на леглото с гръб към Медисън и започна да прокарва ръцете си по ребрата на Фърн. Джеймз въздъхна с облекчение и спокойствието му се възвърна.

Излезе късметлия. Преди Роуз да беше свършила с прегледа, входната врата се отвори. Няколко секунди по-късно чу към стаята да се приближават тежки стъпки, последвани от бързия тропот на по-малки крачета.

– Какво става тук? – запита госпожа Абът, влизайки в стаята, последвана от Ед. Очите ѝ ядосано оглеждаха ту Фърн, ту Медисън.

– Идвате точно навреме, за да помогнете на Роуз да се погрижи за госпожица Спраул. Тя преживя злополука и отказа да бъде заведена на лекар.

– Трябва да бъде съблечена – каза Роуз. – Може да има счупени ребра.

Видът на лежащата в безсъзнание Фърн напълно преобрази буреносното изражение на госпожа Абът.

– Горкичката! Дай да ти помогна – заяви тя, докато изблъскваше Медисън и Ед от стаята. – Ще отнеме само минути.

За Джеймз бе голямо облекчение да се намери пред затворената врата. Той се обърна към Ед, който изглеждаше нещастен, че оплакванията му бяха забравени толкова бързо.

– Следващия път, когато дойда пред вратата ви, ще ме пуснеш да вляза – каза Медисън строго. – И не е необходимо да крещиш и да се оплакваш. Какъв мъж ще стане от теб, ако се разпищяваш за всяка дреболия? – Едва тогава той си спомни за второто дете, което не беше в стаята. Джеймз погледна към верандата. Хлапето все още си стоеше там.

– Виждаш ли – посочи го Медисън, – той не скача насам-натам и не крещи като каубой, който се опитва да обърне побесняло стадо.

– Той никога не крещи – отвърна Ед.

– Великолепно дете – каза Джеймз. – Един ден и той ще стане индустриален магнат като баща си.

– Баща му не е никакъв индустриален магнат – отговори Ед. – Баща му е господин Рандолф.

Медисън зяпна. Малкото момче с черни очи, черна коса и невъзмутимо поведение му беше племенник. Хлапето приличаше на Зак от снимката, която майка му беше направила преди войната.

Почувства се странно, като разбра, че това дете бе синът на Джордж. Брат му винаги бе изглеждал толкова сигурен в себе си, толкова спокоен, толкова съвършен и това дете приличаше изцяло на него. Медисън коленичи пред момчето.

– Здравей.

Джеймз не знаеше какво точно ще направи, като седна на пода, но хлапето го интересуваше. То изобщо не изглеждаше уплашено, но и не беше особено заинтересувано от непознатия.

– Ти не си баща ми – каза малкият най-накрая.

Сега Медисън разбра защо детето го бе огледало толкова внимателно. Никой от другите му чичовци не приличаше на Джордж, докато

Джеймз можеше да мине почти за негов близък.

– Точно така. Аз съм брат на татко ти. Момченцето подаде играчката си на Медисън.

– Искаш ли да си поиграеш?

– Не, задръж я – отвърна той и се усмихна при мисълта какво ли биха казали приятелите му, ако го видеха да седи на пода и да си играе с детска играчка. Джеймз започна да се изправя, но отново коленичи. – Как се казваш? – попита той.

– Уилиям Хенри Рандолф – обяви хлапакът с непогрешима яснота.

Шокиран, Медисън седна на пода. Джордж бе нарекъл сина си с имената на баща им.

Фърн наблюдаваше как госпожа Абът почиства стаята и с бързи движения оправя някоя гънка на завивките.

– Сигурна ли си, че си достатъчно силна, за да седнеш? – запитва госпожа Абът. – Истинско чудо е, че нямаш нищо счупено.

– Добре съм – отвърна Фърн, напрягайки всички сили, за да не издаде чрез гласа си колко много я боли.

– Трябва да лежиш.

– По-добре съм, когато съм седнала. – Всяко вдишване ѝ причиняваше остра болка, но ако легеше имаше чувството, че се задушава. – Къде е госпожа Рандолф?

– Отиде да се погрижи за момченцето си. Аз ще ти донеса каквото ти е необходимо.

Фърн се чувстваше неудобно пред госпожа Абът. Жените в Абилийн никога не бяха одобрявали поведението ѝ. Дори и сега тя виждаше критичното изражение в очите ѝ, което сякаш казваше, че ако Фърн не е била навън насаме с някакъв мъж, което никога порядъчна жена не би направила, подобно нещо не би се случило. Неодобрението на госпожа Абът стана още по-очевидно, когато тя забеляза внимателно сгънатите панталони и риза върху шкафа.

– Искях да ѝ благодаря, че се погрижи за мен.

Роуз не бе осъдила Фърн. Между тях трябваше да има някакво напрежение, като се имаше предвид, че Фърн бе решена да види девера на Роуз обесен, но това не беше на лична основа. Фърн можеше да се оправя с хората, които ѝ противоречат. Тя бе правила това през целия си живот. Но чувството, че е отхвърлена, не намаляваше. След всичките тези години тя трябваше да го е превзмогнала и да не му обръща внимание,

но всеки път, когато го усетеше, ѝ се струваше, че е като първия път.

– Ще ѝ кажа, че искаш да я видиш – каза госпожа Абът, оправяйки покривката върху шкафа, преди да излезе от стаята. – Но може би ще мине малко време, преди тя да дойде. Сега е при семейството си. Тя е чудесна майка за онова малко момче, но това е нищо в сравнение с предаността ѝ към господин Рандолф.

Веднага щом вратата зад госпожа Абът се затвори, Фърн се отпусна върху камарата от възглавници и се остави Гюл ката ѝ да я завладее. Когато Роуз влезеше в стаята, тя щеше да се престори, че е добре, но сега ѝ бе по-лесно да се предаде и да си признае, че адски я болеше.

„Мамка му! Късмет извади, че не си счуни врата!“

Глупаво беше да бяга от Медисън. Той не бе казал нищо, което да не е чувала и друг път. Всъщност не, той бе казал нещо различно.

„Защо толкова се страхувате да си признаете, че сте жена?“

Тя обикновено нямаше проблеми при отричането на подобни обвинения: от нея се очакваше да върши мъжката работа, следователно можеше и да се облича като мъж. Това бе причината, която излагаше пред всички, но истинската причина бе скрита дълбоко в сърцето ѝ. Въпреки това на Медисън му бяха необходими само няколко часа, за да разбере, че крие нещо.

А дали наистина бе разбрал? Може би беше произнесъл тези думи случайно. Тя щеше да се преструва, че той не е казал нищо, и може би той също нямаше да говори повече за това.

Но той я бе прегърнал и я бе целунал.

Медисън може би би могъл да се престори, че това не се бе случило, но тя не можеше. Дори и сега, въпреки болката от спуканите ребра и натъртванията, тя усети натиска на тялото му, гърдите си върху неговите, устните му, покриващи нейните. Самата мисъл за това караше паниката да я обзема със страшна сила.

Но тя си спомняше, че бе почувствала нещо преди паниката – бе станало само за миг между шока от прегръдката му и облялата я вълна от страх, но тя си го спомняше много ясно: беше възбуда и удоволствие, успокояващи и познати, сякаш бе намерила нещо, което е смятала за безвъзвратно загубено.

Но радостта от това откритие бе изчезнала твърде бързо и завинаги. Медисън никога вече нямаше да я целуне. Тя бе сигурна, че иска точно това.

На вратата се почука леко и Роуз влезе в стаята. Фърн се възхищаваше на грациозността, с която се движеше Роуз въпреки издутия си

корем и на това, че изглеждаше толкова щастлива, доволна и здрава.

– Госпожа Абът ми каза, че си искала да ме видиш. Повече ли те боли сега?

Фърн се опита да изобрази най-храбрата си усмивка.

– От време на време, но сега не е чак толкова зле. А и съм свикнала с болката. Ако си прекарала целия си живот на седлото, задължително се случва да се раниш. Вече не помня колко пъти трябваше да го преживея.

– Удобно ли ти е? Достатъчно ли са възглавниците? Усмиваш се, но в очите ти има много болка.

Фърн осъзна, че Роуз вероятно ѝ е дала своите възглавници, а може би дори и тези на сина си, за да се почувства удобно. Не можеше да не харесва жена, която би направила това за непознат, особено пък за човек, който се смята за враг на семейството.

– Трябва да се радвам, че не беше по-зле – каза Фърн, като се опитваше да изглежда весела с надеждата, че изражението ѝ не показва колко ѝ е зле. – Трой би казал, че ми се пада и повече да не яздя като някое конте от изтока.

Фърн усети, че се изчервява от смущение. Не беше имала намерение да споменава Трой.

– Не че Медисън язди като конте. В крайна сметка аз паднах от коня си, а не той. Как се е научил да язди така? – попита тя с любопитство. – Бях сигурна, че ще пристигне в ранчото с каруца или двуколка, а той дойде на кон и яздеше, като че ли бе прекарал целия си живот върху седлото.

– Питай него – отвърна Роуз. – Сигурна съм, че би му било приятно да ти каже. Това би го накарало да забрави за малко грижите около брат си.

– Съмнявам се, че ще иска да говори с мен – каза Фърн, втречена в скута си. – Дори и ако го помоля, което не смятам да направя.

Роуз я погледна въпросително.

– Двамата с него се съдърпахме още в началото – призна Фърн – и сега вече е късно да оправим нещата.

Тя се бе подготвила да се защитава от укорите на Роуз и едва сега осъзна, че всъщност се бе отпуснала. Беше още по-изненадана от това, че имаше нужда да обясни на някого, че за всичко е виновен Медисън. Поне до този момент Фърн бе убедена, че е така.

Роуз се усмихна. Усмивката ѝ беше непринудена, топла и приятелска, караше Фърн да се отпусне и ѝ обещаваеше, че няма да осъждат

постъпките й... дори и ако го заслужаваше.

– Мъжете от семейство Рандолф са познати с непоклатимите си мнения и с желанието си да ги изразяват, когато никой не ги пита – каза Роуз. – Просто трябва да отстояват своето. Покажеш ли им, че не могат да ти се налагат, те започват да се държат като джентълмени. Дори могат да бъдат и много внимателни, което със сигурност би разглезило една жена.

Фърн не можеше да си представи Медисън да я глези. Той по-скоро не би й обърнал внимание.

– Исках да му покажа какъв новобранец е.

– И те удариха с твоите камъни по твоята глава – каза Роуз. Изражението й беше непроницаемо, но Фърн видя насмешливи пламъчета да проблясват в очите й и само кимна.

– Не знам какво е правил Медисън, след като е заминал за Бостън – каза Роуз, – но той е израснал с коне и е работил в Тексас три години.

Трябваше да се досети. Глупаво би било да си мисли, че мъже като Джордж и Хен биха имали брат, който не умее да язди.

– Ако му дадеш възможност, ще се убедиш, че може да бъде и джентълмен.

Фърн почувства, че се стяга.

– Не и аз. Искам да видя как Хен увисва на въжето, а Медисън е решил да го отърве.

Тя не се изненада, когато видя, че приятелското изражение изчезна от лицето на Роуз. На негово място се изписа ужасна тъга, като че ли Хен беше неин син.

– Съжалявам за братовчед ти. Аз изгубих майка си и баща си, така че знам как се чувстваш. Но аз живях под един покрив с Хен в продължение на години и знам, че той не е убил Трой.

– Той е убивал и други мъже – отбеляза Фърн. – Всички, включително и шериф Хикок, казват, че той е най-опасният мъж в Абилийн.

– Знам. Още от дванадесетгодишна възраст Хен е трябвало да убива, за да може да оцелее. Но вътре в себе си той е също толкова нежен, колкото и Джордж.

– Не мисля, че някога бихме постигнали съгласие по въпроса.

– Аз също, но се надявам, че това няма да ни попречи да постигнем съгласие за други неща.

Роуз й правеше предложение за мир. За своя изненада Фърн се улови, че иска да го приеме. Не можеше да си обясни защо. Никога преди не бе правила подобно нещо. Може би защото Роуз бе първата жена,

която не се беше опитала да я промени или да я накара да се срамува от себе си.

На Фърн ѝ бе любопитно да разбере що за човек е Роуз. Тя бе единствената жена в един мъжки свят и не само бе оцеляла в него, но и изглеждаше щастлива. Всички я уважаваха. И което бе най-важно, тя можеше да бъде самата себе си.

Фърн също бе оцеляла, но не бе щастлива. На нея все още ѝ се налагаше да се бори за малкото уважение, което получаваше. Но никой не я харесваше като личност, дори и собственият ѝ баща.

Фърн подозираше, че въпреки красотата ѝ, успехът на Роуз не се дължеше на външния ѝ вид. Трябваше да разбере каква е тайната ѝ.

– Това твоите дрехи ли са? – попита тя. Чувстваше се неудобно в поръбената с дантела розова нощница.

– Съжалявам, че не ти е по мярка, но ти си доста по-висока от мен.

– Не става въпрос за това – отвърна Фърн. – Просто не ми е удобно, че трябва да ползвам дрехите ти.

– Не трябва да се притесняваш. Имам толкова много нощници! Това е единствената практична дреха с този издут корем.

– И не се чувствам добре в нея. Никога не съм обличала нощница.

– А аз не бих се чувствала удобно в панталони. Предполагам, че просто зависи с какво си свикнала.

– Мога ли да си облека дрехите?

– Не и преди да се поправиш.

– Едва ли някога ще спре да ме боли.

Фърн се изненада, че направи това признание пред Роуз. Тя не би казала подобно нещо на друг човек. Дори и на баща си.

Ами на Медисън?

Може би. Може би нямаше да бъде толкова трудно да си признае пред него. Той със сигурност не би ѝ предложил съчувствие, ако тя не му го поискаше. Фърн се усмихна. Той ще очаква тя да го обвини за всичко. Интересно би било да види какво доказателство би представил, за да покаже, че вината е била изцяло нейна.

Това ѝ припомни теорията му, че някой друг е убил Трой, и усмивката ѝ се изпари. Те винаги щяха да стоят един срещу друг. Ако той отървеше Хен, тя никога нямаше да му прости. Ако Хен умреше, Медисън нямаше да пожелае да я види повече. Най-доброто и за двамата им би било той да се качи на влака за Бостън, а тя да се върне във фермата.

– Не можеш да си седиш тук, без да обелиш нито дума – каза Джеймз на Хен. Търпението му се беше изчерпало. – Ще бесят теб, а не мен.

Хен мълчаливо се бе втренил в Медисън.

– И няма никакъв смисъл да ме зяпаш, като че ли ме мразиш. Не е нужно да харесваш адвоката си, за да говориш с него.

Хен му обърна гръб. Предпочиташе да гледа стената.

– Не е необходимо и да ми прощаваш, че си тръгнах, когато умря мама.

Брат му не се обърна, но Медисън усети как гръбът му се напряга.

– Може и да си прав. Може би ви изоставих, защото бях страхливец. Както и да е, това вече няма значение. Сега най-важното е ти да останеш жив.

Хен остана безмълвен.

– Добре, да бъде както искаш. Ти винаги си бил толкова уверен в правотата си и смяташ, че другите грешат. Е, чуй ме, Уилям Хенри Харисън Рандолф. Да вършиш онова, което презираш, и да се правиш на такъв, какъвто не си, не винаги е правилно, особено когато това те обръща с главата надолу и изсмуква живота от теб. Ти си много добър човек, но си прекалено твърд и не умееш да прощаваш. Можеш да мразиш по-добре, отколкото да обичаш и да бъдеш злопаменен, отколкото да забравяш. Придържаш се към принципите си по-неотклонно, отколкото се опитваш да разбереш как тези принципи биха могли да разбият живота на друг човек. Можеш да си мислиш, че съм направил грешка – продължи Медисън. – Понякога и аз си мисля същото. Но аз не съм мъртъв отвътре. Все още мога да чувствам. И едно от нещата, които чувствам много силно, е, че ти не си убил Трой Спраул. Възнамерявам да докажа това, защото ще бъда проклет, ако те оставя да увиснеш на въжето. И знаеш ли защо ще се погрижа да останеш жив? Не защото не мога да гледам как брат ми умира за нещо, което не е извършил, не и заради болката, която смъртта ти би причинила на останалите в семейството и особено на Джордж. Ще го направя, защото искам да излезеш от съдебната зала, като знаеш, че дължиш живота си на мен. Искам да знаеш, че презреният ти брат, който те изостави, когато беше само на четиринадесет години, е единствената причина да си още жив. Искам да бъдеш принуден да ми благодариш. И ти ще го направиш. Няма да го искаш, но ти си толкова дяволски упорит, че ще се заставиш да го направиш, дори и ако се задушаваш, когато изричаш думите. И знаеш ли какво ще ти кажа, когато най-накрая изречеш тези думи? Ще ти кажа да вървиш

по дяволите.

Тишина. Хен не отрони нито звук. Не се помръдна. Просто си седеше и гледаше стената.

Медисън напусна затвора.

Докато излизаше на улицата, цялото му тяло се тресеше от гняв. Не беше очаквал братята му да го посрещнат с разтворени обятия, но не беше очаквал и този безкраен укор. Роуз бе единствената, която изглеждаше доволна от пристигането му.

Медисън си помисли, че щеше да е добре, ако се качеше на първия влак на Бостън и не се върнеше повече тук, но знаеше, че няма да си тръгне. Същите чувства, които го бяха накарали да напусне Бостън и които го бяха принудили да рискува и да се срещне отново с братята си, щяха да го принудят да остане в Канзас, докато не уредяха взаимоотношенията си. Сега той разбираше защо наистина бе дошъл. Процесът на Хен бе само повод. Ако не беше той, щеше да бъде нещо друго.

Изненадваше се колко много го нараняваше, че братята му го отхвърляха. Никога преди не се беше чувствал сам. Не и наистина сам. Бе имал семейството на Фреди, но се надяваше, че ако се нуждае от своето семейство, братята му щяха да го приемат.

Сега не беше толкова сигурен в това.

Медисън повдигна рамене. Както винаги и този път щеше да измисли нещо, но не тази вечер. Сега щеше да бъде по-добре да отиде да види как се оправя онази бунтовничка с кожените дрехи.

Каза си, че не би отишъл при нея, ако не беше виновен. Каза си още, че не би бил толкова загрижен, ако всичко не бе станало заради него. Каза си и някои други неща и всички те бяха верни, но не променяха факта, че отиваше, защото искаше да я види. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави допира на тялото ѝ до своето, на устните си върху нейните, на мекотата на гърдите ѝ срещу своите.

Каза си да не се тревожи, че тя го очароваше толкова. От това нямаше да излезе нищо. Чувството за близост, за нещо интимно, бе само една илюзия. След няколко седмици щеше да се завърне в Бостън и да я забрави.

– Имала е късмет – каза Роуз на Медисън. – Можела е да се пребие.

Джеймс бе намерил Джордж и жена му седнали на верандата пред къщата на Абът. Уилям Хенри си играеше наблизко.

– Опитих се да я спра – каза Медисън и придърпа един стол.

– Не ви познавам добре – отвърна Роуз, – но от малкото, което знам за двама ви, ми се струва, че е имало твърде много предизвикване.

– Напоследък като че ли имам такива проблеми с всички.

– Предполагам, че не си имал успех с Хен – каза Джордж.

– Той дори не иска да говори с мен.

– Ще отида да го видя – каза Роуз.

– Няма смисъл. Той все още ми се сърди, че го изоставих преди осем години.

– Не ме интересува за какво се сърди – каза Роуз и се изправи бавно на крака. – Това не е причина да отказва да говори с теб, когато се опитваш да го защитиш. Наглеждай Уилям Хенри, Джордж. Той има навика да се измъква също толкова бързо, колкото и Зак.

Джордж се опита да каже нещо, но Роуз не му даде думата.

– Това е най-упоритото и твърдоглаво семейство, което съм срещала. Обикновено не обръщам внимание на подобни неща, но не и когато става въпрос за живота на Хен.

– Вземи си шал – каза Джордж. – Вечер става хладно.

Тя влезе в къщата.

– Няма ли да я спреш? – попита Медисън.

– Ти би ли могъл?

– Не, но...

– Аз също не мога.

– Не разбирам. – Джеймз знаеше, че по-големият му брат винаги бе имал способността да контролира останалите, а понякога дори и баща им. Джордж се усмихна доста самодоволно.

– Не би могъл да разбереш. Не и след като си живял с мама и татко. Аз също не бях сигурен, че мога да разбера. Не бих се и опитал, ако Роуз не ме беше принудила. А сега седни. Ако има някой, който може да накара Хен да говори, това е Роуз.

Роуз излезе от къщата.

– Има ли нещо особено, което трябва да знаеш?

Медисън не разбираше как тази дребна женица би могла да накара Хен да промени държанието си, след като собствените му заплахи не бяха успели.

„Вероятно по същия начин, по който те заплени Фърн.“ Но Медисън все още не беше готов да си признае това.

– Трябва да знам къде е ходил през онази нощ, кой може да го е видял и къде точно се е намирал по времето на убийството на Трой Спраул. Ако успее да докаже къде е бил, нищо друго не би имало значение.

Ако не успее, ще трябва да открия истинския убиец. Трябва да знам всичко, което Хен може да ми каже за Трой, дори и най-малките подробности.

– Ще се постарая.

– Тя как е? – попита Медисън, посочвайки с глава към къщата.

– Иди и виж – отвърна Роуз. – А ти, Джордж, бъди готов. Ако се съди по случилото се през последните двадесет и четири часа, няма да минат и три минути и стрелбата ще започне.

Медисън бе започнал да се надига от стола, но отново седна.

– Няма да ходя там, ако ще ми крещи.

– Не знам какво е направила или какво ще направи, но ти й дължиш едно извинение.

– Аз ли? Аз не я блъснах в онзи поток. – Медисън бе признал вината пред себе си, но не му харесваше някой друг да му я напомня.

– Може и да не си го направил физически, но си я накарал да побегне. А сега върви и поговори с нея. Тя също се чувства виновна. Там ли ще бъдеш, когато се върна?

– Ако не ме съдвече твърде много...

– Той винаги ли говори така за жените? – попита Роуз Джордж.

– Преди не го е правил.

Медисън вдигна ръце и влезе в къщата. Щом всички бяха решили да се докопат до парче от кожата му, то можеше да остави и Фърн да си вземе своето.

ГЛАВА 7

При отварянето на вратата госпожа Абът вдигна очи от плетката си.

– Къде отивате? – запита тя.

– Да видя госпожица Спраул.

– Не и в моя дом. Не позволявам на мъже да посещават дами в спалните им.

Медисън преглътна хапливата забележка, която му бе на езика, напомним си, че Джордж и Роуз бяха отседнали в тази къща.

– Ще оставя вратата отворена и обещавам да не се доближавам до леглото – каза той и отмина.

– Господин Рандолф! Господин Рандолф! – развика се госпожа Абът към Джордж. Роуз или брат му трябва да бяха намерили начин да успокоят страховете ѝ, защото никой не последва Медисън вътре.

Той вдигна ръка, за да почука на вратата на Фърн и осъзна, че не знаеше какво да каже. Как можеше да се извини на човек, когото преднамерено бе ядосвал? Не му се струваше честно сам да поема цялата вина, но знаеше, че си беше виновен. Това го ядосваше, но той не изпитваше кой знае какво разкаяние, когато почука на вратата.

– Влезте.

Гласът ѝ не звучеше зле. Може би щеше да успее да ѝ се извини набързо и да си отиде, но изведнъж му се прииска да изпие чаша силно бренди.

Когато влезе в спалнята, Медисън рязко се спря: ако не беше сигурен, че се намира в нейната стая, би се заклел, че жената в леглото е някоя непозната. Онази Фърн, която Джеймс познаваше, носеше панталони, широка като чувал риза и шапка, а тази бе облечена в много красива розова нощница, върху която свободно се спускаше дългата ѝ тъмноруса коса. Големите ѝ синьо-сиви очи го гледаха едновременно с тревога и с обвинение. Тя като че ли се затвори в себе си при влизането му.

– Как се чувствате? – попита той. Беше тъп въпрос. Тя сигурно се чувстваше ужасно, но той не можеше да зададе въпроса, който се въртеше в ума му – как мъжкараната, която бе помогнал да съблекат, се бе превърнала в жената на леглото.

Фърн усети, че я залива вълна от неудобство: този мъж я беше съблякъл, беше опипвал тялото ѝ. Ако и най-малкото ѝ движение не ѝ причиняваше нетърпима болка, тя щеше да се завие през глава.

– Вие ми свалихте дрехите, нали? – Не трябваше да го пита, не искаше да знае отговора, но не можеше да се спре.

– Какво ви кара да мислите... Защо бих... Какво значение има това?

– Какво значение има това ли? – повтори тя. – А на вас приятно ли ще ви е, ако някоя жена ви нокаутира, опипа цялото ви тяло и след това ви свали дрехите?

– Аз не съм ви нокаутирал – отвърна Медисън раздразнено.

Този мъж бе нарушил нейната интимност и Фърн усещаше същата уязвимост и безсилие, както през онази нощ преди много години, която толкова се бе мъчила да забрави.

– Но не съм докосвал долната риза...

Фърн се изчерви. Никой, дори и баща ѝ, не знаеше за поръбените с дантели долни ризи, които си беше поръчала от Чикаго. Ужасяваше се, че след като се бе опитвала да изглежда толкова упорита, след като се бе хвалила, че може да върши всичко, което правят мъжете, след като бе изисквала да се отнасят с нея като с мъж, точно Медисън трябваше да узнае тайната ѝ. Това я караше да се чувства като глупачка.

– Освен това вината е толкова ваша, колкото и моя – каза Джеймз. – Винаги ли правите такива каскади, когато се ядосате?

Ако можеше да си вдигне ръцете, Фърн би го ударила с най-голямо удоволствие. Всъщност той малко я плашеше – тя никога не можеше да се владее напълно, когато Медисън бе наблизо; не се държеше както обикновено и нищо не ставаше така, както тя искаше. Ако не установеше някакво разстояние помежду им, той може би щеше да се опита да я целуне отново. И което бе по-лошо, тя като че ли искаше точно това...

– Да, опитвам се да падна от коня си всеки път, когато остана насаме с някой новобранец – изръмжа тя. – Новобранците започват да изпадат в депресия, когато излязат извън града. Да ме носят по обратния път им създава работа и ги кара да се чувстват полезни.

– Преструвате се доста убедително – каза Медисън, като едва се съдържаше да не му кипне.

– Правя всичко възможно да доставя удоволствие на бостънски адвокатчета, които имат навика да се натрапват на беззащитни жени. Освен това, ако не бях избягала, можеше дотолкова да бъда завладяна от красотата ви, че да се компрометирам.

– За това са необходими двама – Джеймз беше твърде ядосан, за да си мери думите. – Вие не ме изкушавате чак толкова.

В момента, в който изрече това, Медисън съжали. Болката в очите

на Фърн го накара да разбере, че е само безсърдечен грубиян. Тя, изглежда, притежаваше уникалния талант да го кара да забрави и най-важните изисквания на вежливостта, а след това – да се почувства виновен за това.

– Вижте, не съм дошъл тук, за да споря с вас – Джеймз опита да се овладее. – Просто исках да видя как сте и да се извиня за това, което направих. Знам, че имам гаден характер. Съвсем малко е нужно, за да се възпламени, а в Абилийн открих изобилие на подпалки.

По дяволите! Кога щеше да се научи да замълчава, преди да каже нещо излишно?

– В такъв случай не е трябвало да идвате тук. При нас законите важат с еднаква сила за всички, включително и за тексасците.

Медисън усети как и последната нишка на самообладанието му се скъса.

– Госпожице Спраул, най-искрено се надявам някой ден в близко бъдеще да ви обвинят за нещо, което не сте извършили. Пожелавам ви тогава да няма нито един мъж, жена или дете в Абилийн, който да повярва дори и на една ваша дума. Искам да ви видя как седите в онзи затвор и треперите при мисълта, че ще свършите на въжето. Защото тогава ще разберете какво изпитва брат ми.

Тя отвори уста да каже нещо.

– И не ми говорете за правосъдие. Вие се интересувате само от отмъщението. В противен случай не бихте затваряли ума си за всичко, което би могло да хвърли светлина върху случилото се през онази нощ, а щяхте отново и отново да премисляте всяко доказателство и всяка улика, докато не разберете какво наистина се е случило тогава.

– Никой не може да знае какво е станало.

– Само убиецът знае.

– Но това е Хен.

Да говори с нея, бе като да говори на стената. Медисън напрегна цялата си воля, за да не остави раздражението да се изпише на лицето му и каза:

– Да предположим, че мога да докажа, че брат ми не е бил близо до къщата на Конър през онази нощ.

– Не можете.

– Да предположим, че мога. Наистина ли мразите тексасците толкова, че бихте оставили Хен да бъде обесен, а истинският убиец да се измъкне?

Джеймз усещаше борбата, която тя водеше със себе си. Ако му

кажеше, че на всяка цена иска Хен да умре, щеше сама да се осъди.

– Ако можете да докажете, че той е бил някъде другаде през онази нощ – тя изрече думите с огромно усилие, – аз ще направя всичко по силите си да ви помогна да откриете убицеца. Но...

– Добре. А сега по-добре си починете, защото имаме да вършим доста работа преди процеса.

Когато Медисън излезе в коридора, госпожа Абът бе застанала до вратата.

– Тя е изцяло ваша. Малко е раздразнена и напрегната, но целомъдрието ѝ е непокътнато.

Госпожа Абът го зяпна. Този сигурен знак за разбито собственическо чувство накара Медисън да изпита известно удовлетворение. Сега му оставаше само да пребие Хен и щеше да му стане наистина весело.

Когато Джеймз стигна до верандата, Джордж го погледна с изражението на човек, на когото му е писнало.

– Надявам се, че след обяснението тя е в по-добра форма от теб. Ако Роуз я намери с повишена температура, тук ще стане адски напечено.

– Това е най-упоритата и дразнеща ме жена, която съм срещал – Медисън яростно сочеше с пръст към стаята на Фърн.

– По същия начин Роуз описа братята ти, когато дойде в ранчото за първи път. Сигурен ли си, че тези думи не се отнасят повече за теб, отколкото за госпожица Спраул?

– Ако имаше представа какво ми наговорих това момиче...

– Знам точно какво ти каза тя – прекъсна го Джордж.

Медисън го погледна тъпо.

– Юли е. Прозорецът е отворен. Половин Абилийн знае какво ѝ наговори ти. Не знам какво е станало с теб през последните десет години, но съм сигурен, че не са те възпитавали да се отнасяш с жените по такъв начин, дори и с онези, които те дразнят. Още колко пъти ще ме караш да се срамувам заради теб?

Джеймз си помисли, че ще експлодира. За какъв дявол изобщо беше напуснал Бостън? Все едно че отново се изправяше срещу баща си с неговото дразнене, с презрителните му забележки за интелигентността си, с подигравките му за интереса на сина си към книгите и за приятелството му с Фреди – с всичко, което караше Джеймз да се чувства незначителен и жалък.

Не бе очаквал от Джордж да се държи по същия начин. Джордж винаги се беше опитвал да го защити, да го оправдае, да му подобри

настроението, когато баща му го оставяше съсипан и треперещ след някоя от своите заклеимяващи тиради. Медисън си бе мислил, че може да разчита поне на Джордж, но очевидно се бе лъгал.

– Хич не ми пука дали ти е неудобно или не – каза Джеймс с треперещ от гняв глас. – Възнамерявам да докажа, че Хен не е убил Трой Спорул. След това ще се върна в Бостън и повече няма и да чуете за мен.

Той се обърна, слезе от верандата, мина по пътеката пред къщата и излезе на улицата. Нуждаеше се от едно силно питие и отиваше към най-шумната, най-долнопробната, най-опасната кръчма в града, за да си го получи. Ако приказките, че Абилийн е най-дивният град в Дивия запад бяха верни, може би щеше да си прекара времето, като се опитва да избегне куршуми, вместо да се крие от мислите си.

На Фърн ѝ се искаше да си бе прехапала езика. Нямахше намерение да накара Медисън да напусне стаята побеснял. Вината за цялата тази бъркотия беше повече нейна, отколкото негова и въпреки това в мига, в който той бе прекрачил прага на стаята ѝ, тя се бе почувствала обезчестена, това я бе поставило в отбранителна позиция, а тя се отбраняваше най-добре чрез нападение. Фърн реагираше по този начин на всички мъже. Изведнъж се зачуди защо никой не ѝ беше казал, че го прави.

„Казвали са ти, но много отдавна са се отказали да ти го повтарят, защото са видели, че няма смисъл.“

– Опитай се да го спра – заяви госпожа Абът с влизането ги. – Не е прилично мъж да посещава жена в спалнята ѝ.

– Той дойде само за да види как съм! – Мамка му! Сега пък го зашицаваше пред госпожа Абът.

– Не е хубаво от негова страна – заяви госпожа Абът обидено. – Той може и да е искал да покаже загриженост, но беше доста груб. Някои хора си мислят, че като са завършили престижно училище и се отличат в хубави дрехи, могат да се държат като крале или нещо такова.

Фърн нямаше хубави дрехи и дори не беше завършила основно училище, но това не ѝ бе попречило да се държи като избухлива кралска особа в продължение на години и не можеше да обвинява Медисън за това, че бе направил същото.

– Той вероятно ще се държи по-добре, когато не е разстроен.

– Ако се появи тук още веднъж и се отнася с мен по-зле, отколкото с черен роб, ще има много поводи да бъде разстроен – заяви госпожа Абът. Тя започна да оправя завивките на леглото с такива мощни

дръпвания, че Фърн се уплаши да не се скъсат шевовете.

– Госпожа Рандолф върна ли се?

Лицето на госпожа Абът се проясни внезапно.

– Не мисля. На верандата е твърде тихо. Иначе онова малко момче щеше да я вика на всеки тридесет секунди. Господин Рандолф я обича безумно. Трудно може да се повярва, че някой мъж може да бъде толкова влюбен в жена, заприличала на крава, която всеки момент ще изхвърли малкото си.

Фърн не искаше да слуша колко много Джордж обожавал жена си въпреки състоянието ѝ в момента. Тя се чувстваше пренебрегната и нежелана и подобни приказки не ѝ помагаша да повдигне духа си, а ѝ показваха още едно нещо, което никога нямаше да ѝ се случи.

Госпожа Абът, изглежда, бе решила, че трябва да подреди цялата стая след посещението на Медисън, включително и дрехите на Фърн, докосването, до които я накара да направи гримаса на неодобрение.

– А тя беше такова малко създание, толкова грациозна – продължи госпожа Абът. – Но сега е подута, като че ли ражда две деца. Не е чудно, че всички мъже в града се отнасят с нея като с кралица. Въпреки състоянието си е запазила грациозността си.

„Можеш направо да кажеш, че аз имам чара на добиче, поставено извън закона“ – помисли си Фърн.

Госпожа Абът продължи да подрежда всичко, което се намираще върху масата до леглото.

– Но тя не седи по цял ден вкъщи, втренчена в огледалото. Наистина. Ако не я бях спряла, щеше да свърши половината от работата ми. А пък ми плаща, за да се грижа за нея. Каквото и да правех, не можах да я откажа от идеята да се грижи за моя Ед. Такова внимание не се среща често в наши дни.

За щастие на Фърн, преди госпожа Абът да успее да я подлуди с хвалби за Роуз, обектът на нейното обожание се завърна.

– Изглеждаш ми малко напрегната – каза Роуз, като огледа внимателно Фърн. – Предполагам, че обяснението не е минало добре.

– Бих казала, че не – заяви госпожа Абът и в очите ѝ отново се появи огън. – Как е възможно която и да е почтена жена да се чувства удобно, когато в спалнята ѝ нахълтва непознат мъж, който ѝ крещи през цялото време?

Роуз погледна въпросително към Фърн.

– Той се разстрои от нещо, което казах – обясни Фърн с нежелание.

– Разстроен бил! – възкликна госпожа Абът. – Ха! Почакайте само

да ми се мерне още веднъж пред очите и ще видите как ще го разстроя.

– Не мисля, че постъпката ти заслужава одобрение – каза Роуз. – Ние искаме той да мисли само как да свали от Хен обвинението в убийство. Няма да постигнем нищо, ако го вбесяваме.

– Съжалявам, но не мога да го оставя да нарушава реда в дома ми.

Роуз се опита да потисне усмивката си, но не успя съвсем.

– Не мисля, че той е искал да направи точно това. Би ли стоплила малко мляко? Мисля, че госпожица Спраул трябва да поема повече течности.

– Връщам се веднага – каза госпожа Абът. Тя оправи покривката на един от шкафовете, която бе оправяла вече два пъти, и огледа стаята още веднъж, преди най-после да си излезе.

– Вярвам, че не те е разтревожил твърде много – искаше да знае Роуз.

– Не, всъщност аз го разтревожих – призна си Фърн. След като госпожа Абът я освободи от присъствието си, Фърн беше готова да разкаже на Роуз всичко, което тя би поискала да узнае.

Роуз ѝ отправи поглед, който сякаш проникна в нея и на Фърн ѝ се стори, че всички защитни бариери, ограждащи душата ѝ, паднаха една по една.

– Трябва ли да го мразиш толкова много?

– Не го мразя! – възкликна Фърн, шокирана от откритието, че наистина не го мразеше. Само си беше мислила, че е така и бе възнамерявала да го намрази. – Просто не искам да успее да отърве брат си. – Не можеше да обясни дори на Роуз, че е ядосана заради това, дето я е съблякъл и е видял долна ѝ риза. – Но не го мразя. Не мисля, че изобщо някой би могъл да го мрази.

– Да, може...

– Защо? Той е надменен и се мисли за голям мозък, но не е зъл. Той просто не се опитва да разбере, че думите му засягат хората около него. Освен това тук не му харесва и всичко в Канзас го дразни. Особено аз.

– За него вероятно е по-трудно да бъде отново със семейството си – отбеляза Роуз с все още помрачен поглед. Сега пък тя оправяше покривката на шкафа. – Всъщност бих искала да ми направиш една услуга.

– Разбира се. – След всичко, което Роуз бе направила за нея, би било невъзпитано да ѝ откаже.

– Може би ще ти се стори странно, но можеш ли да се опиташ да бъдеш добра с него?

Фърн понечи да каже нещо, но звук не излезе от устата ѝ.

– Не си длъжна да го направиш, ако не желаеш, но все пак ще опиташ ли?

– Защо?

– Не мисля, че бих могла да ти го обясня точно сега, но нещата при Джеймз са много по-различни от това, което изглеждат. Убедена съм, че ако се държиш добре с него, това би имало огромно значение.

– Но ти и братята му със сигурност...

– Понякога семейството може да създава повече проблеми, отколкото да предлага решения.

Фърн преглътна.

– Ще се опитам – съгласи се тя, но се чудеше как би могла да се държи добре с мъж, чиято инстинктивна реакция, когато я видеше, беше да започне да ръмжи и да рие земята, – но не мога да ти обещаая, че следващия път, когато ме види, няма да си затвори очите и да почне да пъшка от досада.

Сериозното лице на Роуз се смекчи и в ъгълчетата на устата ѝ се появи лека усмивка.

– Няма съмнение, че си го вбесила, но той е мъж, а мъжете се ласкаят от вниманието на една привлекателна жена.

– Аз не съм привлекателна. – Роуз може би имаше най-добри намерения, но на нея не ѝ харесваше, че се опитва да я накара да се почувства по-добре, като я залъгва, че е хубава.

– Кой ти каза това?

– Всички, които някога съм познавала. Дори и при сравнение с кравите ми, аз оставам извън класацията.

– Тогава ще трябва да си намериш нови приятели.

– Знам как изглеждат – Фърн потисна желанието си да заплаче. Не е необходимо да ми го казваш ти.

Добре няма, но госпожа Абът сподели, че никога не е предполагала, че можеш да си толкова прелестна, ако не си с шапка и елек. Джордж също направи подобно изявление. Той смята, че тялото ти е изваяно като статуя. От човек като него дори и една думичка е похвала. Ако пък ти отдели цяло течение, значи наистина си красива.

Фърн започна да си играе с чаршафа. Ако Роуз знаеше колко ѝ се искаше да изглежда поне мъничко привлекателна, нямаше да я измъчва по този начин.

– Много е любезно от твоя страна, че ми казваш всичко това, но то просто няма значение. Медисън не мисли като теб.

– Не можеш да знаеш какво мисли той, ако не му дадеш шанс да ти

го каже, а той едва ли би могъл да направи това, ако всеки ден се хващате за гушите.

Медисън никога нямаше да ѝ каже, че е хубава. Той вероятно дори не я смяташе за жена, а само за още един от особените видове животински същества, които могат да се срещнат в прерията на Канзас.

– Ще се опитам да бъда любезна с него, но не очаквам да ми каже, че съм хубава. Той е откровен човек.

– А сега ми се струва, че госпожа Абът идва с млякото ти. Вкусът му вероятно ще ти се стори ужасен, но ти все пак го изпий. Ще ти помогне да заспиш. Утре сутрин ще поговорим пак.

Но Фърн не можа да заспи бързо.

Забележките на Роуз бяха пропукали стената, която сама си беше издигнала пред онази част от себе си, към която отдавна не смееше да погледне. Сега Фърн щеше да се изправи срещу всичко, което се бе опитвала да избегне през тези години.

И то само заради Медисън Рандолф.

Искаше ѝ се Хен да беше застрелял някого в Нютън или Елсърт, а не в Абилийн. Тогава Медисън нямаше да дойде и на нея нямаше да ѝ пука дали той е щастлив и нямаше да ѝ се налага да се държи внимателно с него.

Много по-добре щеше да бъде, ако тя можеше просто да се върне във фермата и да забрави, че някога го е срещала. Тогава нямаше да се чуди дали той наистина би я харесал и дали онзи момент, в който той я бе държал в ръцете си, преди да я целуне, беше истински или бе плод на въображението ѝ.

За нея беше важно да знае това. Тя се мразеше заради слабостта си, защото имаше ужасното предчувствие, че ще ѝ донесе много неприятности, но трябваше да знае. И докато съществуваше и най-малката възможност Медисън да я харесва повече от някое еднооко момиче в долнопробна кръчма, Фърн нямаше да се откаже.

Но тя възнамеряваше ясно да му даде да разбере, че иска правосъдието да възтържествува и че Хен наистина е убил Трой.

Повече от една дузина кръчми, комарджийски заведения и хотели хвърляха светлина върху улиците на Абилийн. В тях се смееха, пиеха и залагаха с отчаяна бързина каубои, опитващи се поне за една-две дивни нощи да забравят самотата по време на двумесечния преход през пустошта. Шумът от танците, песните, единичните изстрели и дрънченето

на старо пиано се чуваше до ранни зори.

Денем търговците се опитваха да изпразнят джобовете на каубоите, като им предлагаха топли бани, подстригване, бръснене, най-хубавите нови дрехи и ботуши по поръчка, както и възможността да спят в топло и сухо легло, а вечер кръчмите, игралните зали и леките жени ги освобождаваха от останалите им пари.

Докато все още имаха своите шестдесет или деветдесет долара, тези хора живееха като царе. Когато парите свършеха, те тихо се връщаха в Тексас, уморени и разорени, но решени да направят същото и през следващото лято.

Медисън не влезе в първата кръчма, която му се изпречи. Той продължи да върви, докато не стигна до най-шумната, която се казваше „Главата на бика“. За да влезе в нея, трябваше първо да мине покрай училището и църквата на баптистите. Струваше му се, че напуска цивилизацията и влиза в участък от улица „Тексас“, в който дивашките страсти на мъжете бяха напълно освободени от всякакви задръжки.

На Джеймс му се струваше, че и той самият е диво животно, опитващо се да разкъса оковите на очакването. Очакване, в основата на което лежеше неговата същност като личност в миналото и в настоящето, както и това, в което щеше да се превърне в бъдещето. Тези трите му нареждаха да се завърне в хотела, да си пийне спокойно в стаята и да си легне с надеждата, че утрешният ден ще бъде по-добър.

Но Медисън приличаше твърде много на баща си.

Той не искаше да прекара вечерта спокойно, а да направи нещо шумно, нещо, което да унищожи гнева и обидата, които го задушаваша. Искаше му се да мята запалени главни срещу студения отказ братята да му дадат прошката, която даваха на всички останали.

Не, той искаше да ги прати по дяволите, да им покаже, че тяхното одобрение или неодобрение не значи нищо за него.

– Дай ми една бутилка от най-хубавото си бренди – нареди Медисън на грозния тип зад бара.

Кръчмата „Главата на бика“ беше грозна сграда, построена от необработени дървени трупи, докарани вероятно от гористите хълмове, намиращи се далеч на изток от Абилийн. Джордж му бе казал, че заведението било построено само за една седмица и беше очевидно, че е било отделено повече внимание на бързината при строителството, отколкото на обзавеждането. Единствените опити за украса се състояха от няколко забодени с кабарчета по стените плаката и огледало зад бара.

Няколко жени се размотаваха между клиентите, подканяха ги да

прият и приемаха покани да посетят стаите на втория етаж. Някои от посетителите седяха около игралните маси и си опитваха късмета. Край бара се намираше само един мъж, който вдигна очи от чашата си, когато Медисън даде поръчката си.

Барманът постави чаша и бутилка на плота. Джеймз погледна чашата с отвращение и я вдигна, за да я види срещу светлината.

– Трябва ли чашите ти да почервенеят от петна на мухи, преди хората да ги използват? – попита той.

– Никой не се оплаква.

– Може би Абилийн ще трябва да си потърси очен лекар.

Барманът избра нова чаша и я избърса внимателно, преди да я тръшне пред Медисън. От удара чашата се разби на парчета.

– Тази вероятно беше най-чистата в цялата кръчма – измърмори Джеймз.

Барманът се намръщи и извади нова, която постави на плота по-внимателно. Медисън си наля един пръст бренди. Цветът на течността не му хареса, вкусът не го интересуваше изобщо; всъщност той го мразеше.

– Нямах ли истинско бренди? – попита той. – От онова, което пазиш за собственика?

– Това е истинско бренди! – настоя барманът.

– Само в Канзас. Донеси ми нещо добро или ми намери някой, който да ми донесе.

Барманът излезе през една врата зад бара и след малко се върна с втора бутилка.

– Да видим дали това ще задоволи ваша светлост – каза той.

Медисън разпозна марката.

– Сигурно щеше да е така, ако не беше го разредил.

Барманът се отдръпна, за да обслужи друг клиент, и Медисън опита брендита. Питието беше добро и той усети, че напрежението отпусна тялото му. Можеше да стои тук колкото си искаше – поне брендита отговаряше на очакванията му.

– Ти трябва да си братът на Джордж Рандолф. – Съседът му на бара се беше приближил.

– Е, и?

– И си тук, за да измъкнеш Хен от затвора?

– И какво от това?

– Никой в този град няма да ти помогне. – Човекът отпи от уискито си и потрепна, когато парещата течност мина през гърлото му. – Всички

търговци подкрепят тексасците, но фермерите и спекулантите са против тях.

Медисън отпи голяма глътка от чашата си. Той не знаеше кое е по-лошото – да се измъчва заради Фърн или да слуша как този селяндур дърдори колко единни са гражданите на Абилийн.

– Естествено, не може да се обвиняват фермерите, след като вашите стада тъпчат реколтата им.

– Вашите граждани похабяват много по-голяма част от реколтата, като ходят на лов из полето – отвърна Медисън. – Освен това търговците на добитък си плащат за щетите, които техните стада нанасят. – Той знаеше, че е така, защото беше направил някои проучвания. Не беше си губил времето в Абилийн само в караници със семейството си и Фърн Спраул.

– Така е, но все пак фермерите не ви обичат.

Инатлии. Човек би си помислил, че не се интересуват какво ще стане с реколтата им щом като им се плаща за нея, но откакто беше тук, той срещаше само отношения, основани на емоции. Изглежда, никой в този град не бе способен да мисли рационално.

Всъщност това се отнасяше и за него, когато се намираше близо до Фърн. Не можеше да разбере как тя успяваше да го раздразни с такава лекота. Джеймз се смяташе за уравновесен човек, който не изпада в безумни изблици на гняв.

– Мислиш ли, че брат ти го е направил?

– Щях ли да съм тук, ако смятах така?

– Разбира се. Кръвта вода не става.

– Не винаги – отвърна Джеймз, като си спомни за смразяващото посрещане на Джордж и откритата враждебност на Хен.

– Кой мислиш, че го е извършил?

Медисън се загледа в чашата си. Нямаше представа кой бе убил Трой и нямаше големи шансове да разбере. Дори и като успееше да докаже, че Хен е бил на друго място по време на убийството, извършителят пак можеше да не бъде открит и никой нямаше да узнае кой е той. Необходимо бе да направи нещо, което да го принуди да сгреша, и може би точно този приказлив селяк беше човекът, който можеше да накара убицеца да повярва, че тайната му вече не е пазена толкова добре.

– Можеш ли да си държиш езика? – попита Медисън заговорнически.

– Гроб съм – увери го мъжът и очите му светнаха от любопитство.

ГЛАВА 8

– Огледах фермата на Конър и нещата просто не се връзват – обясни Медисън. – Мисля, че някой е убил Трой на друго място, занесъл е тялото му в къщата на Конър и се е опитал да натопи Хен.

Очите на мъжа се разшириха от изненада.

– И кой го е направил?

– Точно това трябва да открия. Познаваш ли някого, който би искал да види Трой Спраул мъртъв?

Мъжът се измя високо и няколко души обърнаха глави към тях.

– Почти всички в окръг Дикинсънс – отвърна той шепнешком. – Трой беше истински злодей и би продал дори и майка си. Никой не го харесваше, включително и чичо му.

„Страхотно! Имам жертва, чиято смърт е желал целият щат Канзас.“

– Бейкър Спраул го уволни някъде през пролетта. Трой се закле, че щял да го убие за това, но никой не прие думите му сериозно. Той винаги се кълнеше, че щял да убива някого. Не се сещам някой да го е харесвал.

– Фърн Спраул го смята едва ли не за светец.

– Той и с нея не се държеше добре, но тя винаги заставаше на негова страна. Никога не успях да си обясни това.

Медисън също не можеше да си го обясни. Той се опита да слуша дърдоренето на мъжа, който му разказваше една след друга непочтени случки от миналото на Трой, добавяйки име след име в списъка на хората, които му имаха зъб, но откри, че това са просто дреболии. Изглежда, никой не бе имал причина да се опита да натопи Хен за убийството.

Джеймз се улови, че мисли защо някой толкова морален човек като Фърн Спраул би се застъпвал за мъж, който очевидно не знаеше значението на думата морал.

– ... мразеше Бъз Карлтън. Само като се видеха и настръхнаха.

Защо Фърн бе харесвала братовчед си толкова много? Или, по-точно, защо мрази Хен или семейство Рандолф, или тексасците толкова много, че би искала да види как Хен увисва на въжетото, без да се интересува дали наистина е виновен или не.

– ... се изненадах, когато започна да работи за Сам Белгън. Никога не съм си и мислил, че Трой би се захванал да продава земя на

фермерите. Той беше човек, който по-скоро би ги застрелял за това, че се опитват да си заградят парцел и пасището...

Двама мъже, които Медисън определи като кръстоска между фермери и каубои, се приближиха до бара. Джеймз се отмести, за да им направи място.

– Ако искаш да знаеш нещо за някого, обърни се към мен – продължаваше събеседникът на Медисън. – Аз живеях тук още по времето, когато бизоните все още изпълваха равнината. В този град няма човек, за когото да не знам нещо.

– С кого говориш, Еймоз? – попита един от новодошлите.

– Този тук е братът на Джордж Рандолф – отвърна гордо Еймоз.

– Ти си пиян – изръмжа мъжът. – Хен Рандолф е в затвора.

– Това не е Хен, а друг от братята.

– Знаем, че тези Рандолф се размножават като зайци, но останалите от тях са все още в Тексас.

– Казвам се Медисън Рандолф – заяви Джеймз – и всяка прилика, която мога да имам със заек, вероятно се дължи на качеството на уискито в това заведение.

– Това е Рийд Ландъски – информира го Еймоз. – Съсед е на Бейкър понякога двамата работят за Фърн.

Медисън се обърна към Рийд и видя, че той си шепне с Пайк.

– Трябва да е той, казвам ти – говореше средният на ръст блондин.

– Не би могъл да бъде друг.

– Фърн не би излязла с тип, който прилича на катерица.

– Ти май се познаваш с необичайно голям брой гризачи – забеляза Джеймз.

– Ти ли си оня, дето върна Фърн толкова зле ударена, че не можеше да язди?

– Аз съм оня, дето я върна в града, след като тя падна от коня си – отвърна Медисън.

– Фърн никога не е падала от който и да е кон! – заяви Пайк категорично. – Тя язди, сякаш е родена на кон.

– Може да се е преродила, откакто си я видял за последен път.

– Правиш се на умник, така ли?

– От достоверен източник знам, че това е бил един от недостатъците ми още в детството ми.

Трябваше да си тръгне, преди да бе казал нещо, което да предизвика неприятности. Колкото повече пиеше, толкова по-остър ставаше езикът му. Това качество беше наследил от баща си.

Но нещо не му позволи да се помръдне от мястото си. Беше немислимо да бяга от когото и да било. Ако Рийд и Пайк си търсеха белята, щяха да я намерят.

Това също го беше наследил от баща си и нито Харвард, нито Бостън бяха успели да го премахнат.

– Може би си мислил, че няма нищо лошо в това да се позабавляваш с местните мадами, докато си в този град – каза Рийд.

Медисън беше изненадан, че някакъв непознат си позволяваше да преценява морала му на публично място, но се въбеси от това, че човекът толкова безотговорно включваше Фърн в дърдоренето си.

– Не съм запознат с местните нрави, но нямам навика да отвличам невинни жени, за да задоволя плътските си желания. Освен това не съм сигурен, че госпожица Спраул има навика да се оставя да бъде отвлечена.

Рийд блъсна Медисън и разля брeндитo му.

– Много скоро ще откриеш един от местните обичаи.

– И кой е той? Грубостта или трoмавoсттa?

– Ние не се отнасяме вежливо с изтупани контета, които се натискат на жените ни – заяви Рийд и притисна Джеймз още малко. Пайк се премести от другата страна на Медисън.

Рандолф осъзна, че е обкръжен и изведнъж усети у себе си да се надига енергия. Бе обладан от мрачна еуфория. В Бостън щеше да му се наложи да овладее гнева си и да изглади спора на боксовия ринг, но тук нямаше такива ограничения. Мускулите му се стегнаха и пръстите му стиснаха по-здраво чашата. Беше готов за сбиване.

– Не бях виновен за нараняването на госпожица Спраул. Тя падна, защото конят ѝ се препъна, а аз я докарах в града, понеже баща ѝ не си беше вкъщи.

– Последният тип, който се опита да се държи тук като теб беше изнесен с краката напред – изръмжа Рийд.

– Аз имам намерение да си изляза съвсем спокойно – отвърна предизвикателно Медисън и застана в очакване: искаше сбиването. Искаше го веднага!

Рийд го сграбчи за ризата.

– Ей сега ще помета пода с теб, а когато свърша, дори и собственият ти брат няма да те познае.

Медисън бе обхванат от онова спокойствие, което го изпълваше винаги преди боксов мач, и вниманието му се стесни, докато за него вече нищо друго не съществуваше освен Рийд.

– Махни си ръката или аз ще я магна.

– Направи го – изсмя се Рийд. – Чу ли това, Пайк? Той щял да ми магне ръката. И как си мислиш, че ще го направиш?

– Ето така.

Рийд изглеждаше озадачен, когато Джеймз просто хвана китката му и я притисна в най-болезнената точка. Пръстите му се стегнаха като челюсти на менгеме и лицето на Рийд побеля. Вените на врата му се издуха от напрежението, докато напразно се опитваше да задържи ръката, но не издържа – ръката му се отвори като ключалка при завъртането на ключа. Мъжете в кръчмата не можеха да повярват на очите си.

– А сега предлагам да си изпиеш уискито и да се разкараш – спокойно каза Медисън, докато оправяше ризата си.

– Ще те убия! – изсъска Рийд.

– Нека първо да си сваля самото.

– Не ми пука как си облечен. Ти ще умреш!

– Той е най-големият бияч в града – предупреди Еймоз Джеймз, който съблече самото си, сгъна го внимателно и го постави върху бара.

– Няма да се биете тук! – възрази барманът.

– Стига, Бен, остави ги – обади се един от клиентите. – Тоя няма да издържа дълго, а в последно време нямаме много развлечения.

– Ще си платите за всичко, което счупите!

– Ще ти платим с неговите пари, преди да го изхвърлим на улицата.

Възбудата обхвана всяка част от тялото на Медисън. Сигурно и баща му се бе чувствал по същия начин преди някое сбиване: нямаше страх или загриженост, а само едва сдържано очакване.

– Кой иска да бъде първи? – попита Джеймз.

– Няма значение – предрече тъжно Еймоз. – Всеки от тях би те смачкал.

– Мой е! – извика Рийд и се нахвърли върху Медисън.

– Искам всеки мъж тук да разбере, че госпожица Спраул не беше наранена от мен – заяви Джеймз и с лекота се изплъзна от Рийд. – Както и че смятам да размажа лицето на този мъж, задето се усъмни в репутацията й.

– Ще приемеш ли боя? – извика Рийд и отново налетя на Медисън.

Серията от удари, които се стовариха върху брадичката на Рийд, му дойдоха като изневиделица. Той разчиташе на по-голямата си височина и сила да надвие Медисън, но безуспешно. Когато стана ясно, че Рийд ще яде голям бой, Пайк поиска да се намеси, но барманът го задържа, като насочи пушка в стомаха му.

– Остави го да си получи каквото търсеше.

Рийд не издържа дълго. Не бяха минали и две минути от началото на сбиването и той се строполи на пода.

– Какво му направи? – избухна Пайк. – Трябва да си му направил нещо. Ти никога не би успял да победиш Рийд в честен бой.

– Просто му приложих малко истински бокс – отвърна невъзмути-мо Медисън. – Три години в Харвард никои не успя да ме победи.

– Няма да печелиш още дълго – заяви Пайк и посегна към револвера си.

Медисън се хвърли върху му с бързината на светкавица и двамата паднаха на пода. Изтрещя изстрел и Пайк се преви на пода, а револверът се изплъзна от ръката му. Джеймз се изправи.

– Ти го уби. – Барманът насочи пушката си към Медисън. – Ти се нахвърли върху него и го уби!

– Очевидно не си забелязал, че не съм въоръжен.

– Ти го уби със собствения му револвер! – извика един от зяпачите.

– Да го линчуваме!

– Някой има ли въже?

– На седлото ми е.

– Донеси го. Ще го обесим на гредите на покрива.

Медисън се стрелна напред, изби пушката на бармана и прескочи бара. Преди мъжът да се съвземе, Джеймз го свали в безсъзнание на земята с мощен удар в шията. Когато няколко от мъжете в кръчмата се опитаха да измъкнат револверите си, откриха, че пред тях е застанал един разгневен Медисън Рандолф, който ги държи на мушка със заредена пушка и отпуснаха ръце.

– Я да си изясним някои неща. – Медисън беше леко задъхан от усилието. – Не аз започнах това сбиване. Дори и не познавам тези мъже. Не съм убивал никого. Даже нямам и оръжие.

– За невъоръжен човек със сигурност създаваш твърде много неприятности. – На вратата се беше появил шериф Хикок. Той прекоси помещението и се спря пред двамата мъже на пода. Рийд се опитваше да се изправи, а Пайк лежеше неподвижно. – Да не искаш да повярвам, че си набил Рийд, попилял си Пайк на земята и си задържал цяла тълпа мъже в шах, без да използваш оръжие?

– Така беше, шерифе. Аз видях всичко – настоя Еймос. – Той казва истината. Рийд започна кавгата.

– Някой друг да е видял нещо друго?

– Не им обръщаме внимание, докато не започнаха да се бият –

каза един от мъжете, – но видяхме как той скочи върху Пайк и го застреля.

– Пайк се застреля със собствения си револвер – заяви Медисън, – а аз взех пушката на бармана, защото няхах желание да затанцувам на въжето.

– Ще трябва да дойдеш с мен, докато изясня всичко това – нареди Хикок.

– Разбира се – Джеймз остави пушката, като се постара тя да бъде по-далеч от бармана. Вместо да си пробие път през тълпата от двете страни на бара, той прескочи плота и се приземи точно до шерифа. После взе самото си, изтупа го и го облече.

– Хайде да тръгваме – каза Хикок. – Трябва да си довърша играта на карти. Не мога да се мотая тук цяла нощ.

– И просто така ли ще го пуснеш? – запита някой от тълпата.

– Изглежда, че тия Рандолф могат да правят каквото си искат – заяви друг.

– Ще го прибера в затвора, но няма да го задържа там твърде дълго, освен ако не се налага. – Шерифът обърна гръб на разгневената тълпа и излезе на улицата. – Сега остава само Монти да пристигне в галоп в града – оплака се той, докато пресичаха улицата – и да започне да крещи като че ли го колят.

– Той няма да дойде заради мен.

– Няма значение защо ще дойде. Появи ли се тук, ще имаме неприятности.

Но за Медисън имаше огромно значение.

Джеймз седеше в килията си, когато чу да се отваря вратата на затвора и някой да влиза. Погледна часовника си. Бяха изминали двадесет и осем минути. Медисън не знаеше колко бързо се разчуват новините в Канзас, но предположи, че трябва да е доста бързо, като се имаше предвид, че е полунощ. Някой беше разбудил Джордж, беше го накарал да се измъкне от леглото и бързо да се облече.

Джеймз знаеше, че човекът, влязъл в затвора, можеше да бъде само Джордж. Той беше единственият от братята му, който се интересуваше от него. Хен се бе обърнал с гръб, когато Хикок вкара Медисън в килията, и оттогава не беше го погледнал и не бе проговорил.

Запита се дали Фърн щеше да дойде.

Боже милостиви! Той искаше да види Фърн, тази огнедишаща жена

в панталони, която мразеше хората с името Рандолф и се бунтуваше срещу всичко нежно и привлекателно в женския пол. Трябваше да е откачил. Да иска да се срещне с нея бе все едно да си натика главата в лъвска уста. Хората може би биха се възхитили от смелостта му, но едва ли биха решили, че има мозък в главата си.

„В нея трябва да има нещо привлекателно, което ти харесва. Ти просто не можеш да си я избиеш от главата“ – помисли си Медисън.

Имаше нещо и това не бе само тялото ѝ, въпреки че то наистина беше свършено. Двата бяха повели битка, която не можеха да спечелят и която дори не искаха да спечелят. Въпреки това трябваше да се борят, за да не изгубят самоличността си.

Той не беше осъзнавал колко важна бе тази връзка за него, докато Фърн не я бе унищожила, като бе накарала Рийд и Пайк да го нападнат. Не можеше да има друга причина да бъде нападнат от двама непознати. Тя искаше той да напусне града, а онези двамата бяха работили за баща ѝ – всичко изглеждаше очевидно. Джеймз се запита дали Фърн им беше платила. Самата мисъл за това накара кръвта му да кипне.

Как бе могъл да се излъже така в преценката си за нея?

Трябваше да я забрави. Нямах да му бъде много трудно да преодолее физическото привличане, защото беше правил това и преди, но чувството, че е намерил сродна душа, нямаше да изчезне толкова лесно.

Дори и ако тя не му беше изиграла такъв долен номер, той не би искал да го срещне в настоящия му вид. Медисън се нуждаеше от баня и други дрехи. В момента той приличаше на някого от Канзас. Странно бе, но затварянето му изобщо не го притесняваше, въпреки че със сигурност щеше да притесни Джордж.

– Дойде по-бързо, отколкото очаквах – каза той, когато брат му се спря пред килията. В гласа му се прокрадна язвителна нотка.

– Да не си се натикал в затвора само за да видиш колко бързо ще се измъкна от леглото си?

– Не, но знаех, че ще дойдеш.

– Роуз много се разтревожи.

– Съжалявам за Роуз.

– Но не съжаляваш за мен, нали?

– А трябва ли?

– Защо се върна, Медисън?

Джеймз стисна решетките на вратата.

– Може би искаш да попиташ защо си заминах – изръмжа той. – Това ли е въпросът, на който искаш отговор?

– Знам защо си замина.

– Не, не знаеш – отвърна Медисън, изпълнен с гняв. – Мислех си, че ти и всички останали бихте ме разбрали, но ти нямаш и най-малка представа.

– Тогава ти ми кажи.

– Защо? – Медисън се отдръпна от решетките. – Аз си заминах и единствено това има значение.

– Бих искал да мисля, че единствено завръщането ти има значение.

Добрият стар Джордж. Човек тъкмо решаваше, че може наистина да му се ядоса, и той намираще начин да успокои страстите. Беше твърде скован и това дразнеше, но обичаше братята си толкова много, че те винаги му прощаваха всичко.

– Аз умирах по същия начин, по който умираше и мама, но никой не можеше да го види. Никой не го разбираше. На никого не му пукаше.

– Близнаците имаха нужда от теб.

Близнаците имали нужда от него! Това беше смехория. Близнаците никога не бяха имали нужда от никого, най-малко пък от него. Но как би могъл Джордж да разбере това? Той виждаше единствено две четиринадесетгодишни деца, оставени да се оправят сами с цяло ранчо. Той никога нямаше да разбере, че на дванадесетгодишна възраст те бяха способни да вършат тази работа по-добре, отколкото той, когато е бил двадесетгодишен. Или пък сега, когато беше на двадесет и шест.

– Питай Хен дали ме е искал тогава – каза Медисън. – Знам, че трудно мога да бъда харесан, но направих всичко възможно. Оpoznах всеки милиметър от това мизерно ранчо. Ако ме оставеха на десет мили от къщата, можех да се завърна у дома за един час. Но независимо какво правех, то не беше достатъчно добро за тях. Монти дори ми нареждаше да си стоя вкъщи с бебетата и да оставя истинската работа на вас.

– Монти не мисли и половината от онова, което казва.

– Той говореше също като татко – продължи Медисън. „Защо не можете да бъдете като момчетата на Джо, Франк или Джордж? Защо трябва да ме поставяте в неудобно положение, като прекарвате свободното си време заврели нос в някаква книга или в опити да покажете колко сте умни?“ – Знаеш ли, татко ми каза, че имал парите за моето образование, но сметнал, че съм се възгордял твърде много, и решил да ме върне у дома. Според него позорът да бъде изхвърлен от училище щял да ме постави на мястото ми.

Това беше най-ужасното преживяване в живота му. Все още чувстваше унижението и гнева, който замъгляваше разума му в продължение

на седмици след завръщането му вкъщи. Майка му никога не го бе обвинявала или мъмрила. Още по-зле: тя го бе молила да се опита да разбере баща си и да се стреми да бъде синът, който старият искаше.

Джордж бе единствената причина Джеймз да не избяга още тогава, но сега той осъзна, че за Джордж никакви егоистични причини не можеха да вземат връх над дълга.

– Трябваше да се махна, за да разбере кой съм. Отношението на татко ме задушаваше, ранчото ме задушаваше.

– Аз разбрах кой съм, когато се върнах у дома.

– Ние сме еднакви, Джордж. Сега може би бих могъл да се върна, без да се страхувам, че ще изгубя самоличността си, но няма да го направя, ако ти не го искаш.

– Ти никога не ми каза къде си бил през това време и какво си правил.

На Медисън му се струваше, че оттогава бе изменила цяла вечност. Едва ли си струваше да си спомня за това време.

– Няколко месеца преди смъртта на мама получих писмо от Фреди. Баща му предлагаше да ме изпрати в Харвард и да ме назначи на работа във фирмата си. Винаги съм мечтал за такъв живот. Исках да ти пиша, но реших, че няма смисъл.

– Но как можа да изоставиш момчетата в разгара на войната?

– По дяволите войната! Имаш ли представа до каква степен ми е писнало да слушам за нея?

– Не разбираше ли за какво се борехме?

– Естествено, че разбирах. Аз бях начетеното братче, ако не си забравил. Вие искахте да ви се даде правото да се отцепите от съюза, за да може, когато някой се ядоса на някого, да се отдели и да създаде своя собствена държава. Но аз смятах подобен начин на управление за прекалено глупав, за да умирам за него.

– Никога не казвай това на Джеф.

– Не очаквам, че изобщо някога ще има какво да си кажем с когото и да било от вас.

– Тръгваш ли си?

– Не! – Джеймз почти изкрещя. – Аз дойдох тук, за да докажа, че Хен не е убил онзи човек, и смятам да си свърша работата докрай. Нито ти, нито Хен, нито пък онази Далила в овчи кожи, можете да ме спрете. Когато приключа с това, ще се завърна в Бостън.

– Защо тогава дойде? Можеше да наемеш някой адвокат в Сейнт Луис и да си спестиш доста неприятности.

– Дявол да го вземе, Джордж! Не можеш ли да ми дадеш поне малко признание? Мислиш ли, че ако не исках да спася Хен от въжето, нямаше да изпратя друг адвокат?

– Но ти ги изостави в Тексас!

– Защото знаех, че нямат нужда от мен! – изкрещя Медисън. – Те не ме искаха. Заминах си, защото, ако бях останал, щях да полудея.

– Не мога да разбера това.

– Преди можеше – каза Джеймз и седна. Ядът му бе преминал. – Някога ти беше единственият човек, който ме разбираше.

– Тогава ти беше друг.

– Не, просто бях неуверен.

– Кой, ти ли?

– Не се подигравай. Не всички бяха сигурни в себе си като теб. Том Бланд никога не ми е казал колко съм страхотен. Имах само ума си и острия си език – неща, които никой освен Фреди и няколко учители не оценяваха. Мислех си, че и ти ги оценяваше. Спомням си как ми казваше да бъда търпелив и да не се отчайвам. Но ние се преместихме да живеем в Тексас и тогава избухна войната. Когато мама умря, аз трябваше да си тръгна. Знаех, че ако татко се върне, преди да замина, щях да остана там до края на живота си.

– И какво толкова му е лошо на ранчото? – Хен беше проговорил. Най-накрая.

– Не мога да го обясня. Просто знаех, че всичко, необходимо за оцеляването ми, се намираще някъде другаде.

– Джордж се върна – каза Хен.

– Аз също – отвърна Медисън. – Но очевидно всички пожелания за добре дошъл са били дадени на него.

– Не става въпрос за това. Джордж замина да воюва.

– А аз заминах, за да се боря за живота си – каза Джеймз. – Не знам защо, но си мислех, че вие бихте разбрали това.

– Може би щях да те разбера, ако не бях толкова близо до смъртта – каза Хен.

– Но трябва да признаеш, че не ви напуснах, преди да ви помогна да разгоните онази банда крадци на добитък. Тогава ме простреляха, но ти може би си забравил, че мама извади куршум от тялото ми. Куршум, който щеше да убие теб, ако си бях стоял у дома, както искахте вие с Монти.

– Мисля, че няма смисъл да се ровим в миналото – намеси се Джордж. – Сега трябва да се опитаме да започнем отначало.

Да започнат отначало! Затова ли бе дошъл в Канзас? А може би през всичките тези години бе чакал само повод да се върне? Може би. Джеймз не бе сигурен в това, но бе твърде уморен да търси отговори. В това просто нямаше смисъл.

– Няма защо да започваме отново – каза Медисън. – Моето място не е тук, а и вие не ме искате. Дълбоко в себе си вие все още не ми вярвате.

Джордж се втренчи в брат си.

– Желанието ти да се махнеш от Тексас не е било единствената причина да си тръгнеш, не е ли така?

– Прав си. Аз избягах, защото не исках да бъда наранен от единствените хора, които обичах. Бях достатъчно силен да издържа на недоверието и гнева, на които хората подлагат непознатите, но не бях достатъчно силен да ги понеса от собственото си семейство. И, изглежда, все още не съм.

Фърн премина забързано улицата с кошница храна в ръка. Всяка стъпка ѝ причиняваше ужасна болка, но това нямаше значение. Когато ѝ донесе закуската, госпожа Абът ѝ съобщи, че Медисън Рандолф е вкаран в затвора заради убийството на Пайк Керъл.

Нещо не беше наред. Медисън не би убил Пайк. Та те дори не се познаваха, как са се озовали на едно и също място? Наблизо сигурно е бил Рийд Ландъски – ако имаше човек, който постоянно създаваше неприятности, това бе Рийд.

– Госпожице Спраул.

Никой не я наричаше така, нито дори и Еймос Ръгър, чийто глас тя успя да разпознае – чу го от една тясна уличка между кръчмите „Главатата на бика“ и „Старият плод“.

– Какво има, Еймос?

– Да не би да отивате в затвора заради оня Рандолф, дето уби Пайк?

– Да.

– Има няколко неща, които би трябвало да знаете, преди да отидете там.

– Слушам ви.

– По-добре е да дойдете тук. На някои хора няма да им се хареса онова, което ще ви кажа.

Фърн се разтревожи, но пристъпи без колебание към уличката.

Когато след няколко минути продължи пътя си към затвора,

стъпките ѝ вече не бяха толкова забързани. Чувствата ѝ бяха изключително объркани. Не се беше изненадала, когато бе чула, че Медисън не е започнал сбиването, защото никога не би повярвала, че е способен на такова нещо, но не знаеше какво да мисли за това, че той се беше бил с двама мъже заради нейната репутация.

Някои хора може би щяха да твърдят, че Рандолф се е опитвал да защити само себе си, но Фърн знаеше, че това не бе така. Никой мъж с неговата надменност не би се интересувал какво мислят за него няколко фермери и каубои. Той се беше бил заради нея!

Фърн не знаеше защо тази мисъл я караше да се чувства толкова добре. Може би, защото никой никога не го беше нравил. Ако не беше болката, тя щеше да пробяга остатъка на пътя.

Но заедно с еуфорията дойде и отвращението, че толкова лесно се ласкаеше и че протестите ѝ за онова, което Медисън ѝ беше направил и което се опитваше да направи, можеха да бъдат заглушени набързо с малка проява на внимание. Е, добре, сбиването с Пайк и Рийд не беше дребна работа, но това не променяше факта, че тя си беше една глупава, непостоянна жена, която проявява огромна наивност, като си мислеше, че Медисън би променил чувствата си към нея или към важните неща.

Фърн можеше да се тревожи, че са го вкарали в затвора, и да не иска да го обесят, но не можеше да проумее, че той се беше бил по собствено убеждение заради нейната чест. Медисън държеше изключително много на принципите си – дали всичко не бе само заради тях?

Когато достигна затвора, настроението ѝ вече не беше толкова добро. Заместник-шерифът Том Карсън седеше отвън.

– Чувам, че сте затворили Медисън Рандолф за убийството на Пайк – каза тя.

– Пайк е още жив – отвърна Том, – но ще държим Рандолф тук, докато не разберем дали ще оцелее.

– Но господин Рандолф не е имал оръжие. Пайк се е прострелял сам.

– Очевидците нямат единно мнение за случилото се – каза Том. – Някои твърдят, че Рандолф е отнел оръжието на Пайк и го е застрелял хладнокръвно.

– Но защо ще го прави? Той дори не е познавал Пайк.

– Права си, но аз не се и опитвам да разбера тексасците.

Фърн щеше да му каже, че Медисън идва от Бостън, а не от Тексас, но реши, че това би било само губене на време.

– Къде е той?

- Вътре, но не можеш да го видиш.
- Опитай се да ме спреш – заяви Фърн и мина покрай Том.

ГЛАВА 9

– Виж, Фърн, не е честно от твоя страна да бъдеш мъж, който се прави на жена, когато му изнася – каза Том и също влезе в затвора.

– Ако имах избор, щях да бъда мъж постоянно. – Тя го изблъска навън и затвори вратата.

Фърн изпитваше известна тревога от срещата си с Медисън, но тя отново бе обула панталона си и това ѝ придаваше увереност. В нощницата на Роуз се чувстваше ужасно уязвима, особено като знаеше кой ѝ бе свалил дрехите. Фърн се запита къде ли я беше докосвал Медисън, но реши, че щеше да бъде по-добре, ако не знаеше. Самата мисъл за това я възбуждаше. Никой мъж не я беше докосвал след онази ужасна нощ преди осем години.

Медисън беше в първата килия. Той скочи на крака, когато я видя, и се втренчи в нея с изпълнен със студена ярост поглед.

– Да злорадствате ли идвате, или сте тук, защото ще увисна на въжето до Хен?

Думите му разтърсиха Фърн. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че Медисън би си помислил, че тя иска да го види обесен. Това я нарани със силата на болката в ребрата ѝ.

Не можеше ли той да разбере, че тя просто искаше да види убиецата на Трой наказан? Фърн нямаше нищо против семейство Рандолф или лично срещу него... поне вече не. Мразеше само причината, която го бе довела в Абилийн.

– Тревожех се. Знаем, че не сте убили Пайк. – Тя вдигна кошницата. – Донесох ви закуска.

– Днес трябва да сте щастлива – каза Медисън, без да обръща внимание на предложената му храна. – Двама от братята Рандолф са тикнати в затвора и няма изгледи да излязат скоро. Ако успеете да накарате и Джордж да направи някоя глупост, което няма да е лесно, можете да видите и трима ни зад решетките. Но ако смятате да ни обесите, ще ви трябват доста въжета. Там, откъдето идваме, има и други Рандолф.

– Никой няма да ви беси – отвърна Фърн. – Еймос каза, че вината не е била ваша.

Медисън крачеше из килията си подобно на затворено в клетка диво животно.

– Става дума за един Рандолф, за някакво си конте, за някакъв

печен адвокат от изтока, който се опитва да излъже правосъдието, за някакъв си бостънски сноб, който гледа отвисоко на всички, които не са родени в някой от първите тринадесет щата. Знаете, че вината е моя.

– Медисън, мислиш ли, че е честно да... – прекъсна го Хен.

– Аз само повтарям нещата, които тя ми каза – отвърна брат му, – като от време на време вмъквам и някоя думичка, изречена от Джордж или теб. Не искам тя да си мисли, че съм в добри отношения с когото и да било.

– Еймос ми разказа какво се е случило – намеси се Фърн.

– И вие му повярвахте? Разочаровате ме.

– Знам, че не се държах добре с вас, но никога не съм си и помисляла, че някой би ви обвинил за това, което ми се случи. Със сигурност не съм очаквала Рийд да намекне... да каже... че аз...

Фърн бе толкова разстроена, че едва успяваше да си овладее гласа.

– Да не искате да повярвам, че идеята не е била ваша и че двама души, които не познавам, просто са дошли при мен и са ме предизвикали?

– Не е възможно да си мислите, че съм изпратила някого да ви пребие.

– И защо не? Това е доста удобен начин да се отървете от мен, да уредите бъркотията с Хен и да се уверите, че Джордж никога вече няма да кара крави в Абилийн. Така ще очистите града от семейство Рандолф. Мислех, че точно това искате.

Той изобщо не я слушаше. Беше убеден, че тя е платила на Пайк и Рийд да го нападнат и нищо не бе в състояние да го разубеди.

– Вие извъртате думите ми.

– И какво точно ми казахте?

Какво наистина му беше казала? Много неща, за които сега съжаляваше.

– Казах много неща, които не трябваше – отвърна Фърн, – но не съм паднала толкова ниско, че да карам някого да ви разкара от града. Аз лично ще направя това.

Медисън я погледна яростно.

– След всичко, което преживях през последните няколко дни, вече нищо на тази земя не би могло да ме накара да напусна града ви преди да съм си свършил работата тук. Не знам какво сте направили и какво не сте и не ми пука какво сте искали да кажете. Аз не застрелях Пайк Керъл, а Хен не е убил братовчед ви и преди да си замина, всички в този град ще знаят това.

– Но аз не...

– А сега ще бъде най-добре да се върнете при госпожа Абът. След падането ви вчера трябва да си лежите в леглото. Сигурно ви боли адски.

Тя погледна към кошницата с храната и се почувства идиотски. Той нямаше да я изяде. Вероятно щеше да си помисли, че му е сложила отрова.

Фърн се радваше, че гневът ѝ потискаше болката. Тя не искаше Медисън да знае какво ѝ бе коствало да дойде да го види, защото не желаше да му достави удоволствието да я съжали. Тя искаше да може да го мрази с чиста съвест.

– Не знам защо изобщо дойдох тук – тросна се Фърн. – Вие сте неспособен да разберете проявата на любезност.

– Не мисля, че съм неспособен – отвърна Джеймз, като обмисляше думите ѝ, – но след като още при слизането ми от влака ме посрещнахте със словесни атаки, ми е малко трудно да повярвам, че сте започнали да се интересувате от състоянието ми.

– Изобщо не сте се променили – не отстъпваше Фърн.

– Разбира се, че не съм. Аз съм същият онзи човек, който напусна Бостън, за да защити брат си, същият онзи, който ви заведе при Роуз, когато отказахте да отидете на лекар и който се опита да не се остави да бъде убит от наемниците ви. Това, което се променя, е вашата представа за мен.

– В това ми е грешката! – заяви Фърн и хвърли храната върху масата пред килията. – Вие сте точно такъв, какъвто ви прецених още в самото начало. – Тя се завъртя кръгом и се отправи към вратата.

– Радвам се да чая това – извика Медисън след нея. – Не обичам да разочаровам хората.

Затръшването на вратата разгърси паянтовата постройка.

– Ако и в Бостън се държиш по този начин, обзалагам се, че всички вдовици се надпреварват да те канят на чай – забеляза саркастично Хен.

– Всъщност е точно така. Колкото и странно да ти се струва, там ме смятат за очарователен човек – приятен, весел, забавен, който винаги върши правилни неща. Нещо трябва да е станало, когато преминах Мисисипи.

Той бе успял да пресече всички опити на Фърн да го съжали, но победата не го радваше. В Бостън Медисън винаги бе успявал да се владее и сега се чудеше защо това не му се удава в Абилийн. На изток Джеймз имаше репутацията на човек, който може да убеди всекиго във всичко, но тук бе достатъчно само да си отвори устата, за да вбеси всички.

Кошницата с храната го обвиняваше безмълвно.

Предишната вечер Медисън се бе надявал, че Фърн ще дойде да го види. Днес тя наистина бе дошла, а той бе направил всичко възможно да я изгони. Какво имаше във Фърн, в този град, в семейството му, че го караше да се държи толкова непривично? Учителите му бяха казвали, че може да разумни какъвто и да било проблем, като използва ума си. Само че сега не бе в състояние.

– Не знаех, че сбиването е станало заради Фърн Спраул – обади се Хен. – Надявам се да ме измъкнеш скоро от затвора, защото не искам да пропусна това ухажване.

– Върви по дяволите! – изръмжа Медисън.

– Не трябва да ставаш от леглото – смъмри Роуз Фърн, докато навличаше нощницата през главата ѝ. – Няма да се изненадам, ако ти се наложи да останеш тук няколко дни повече.

– Мразя го! – беснееше Фърн. – Той е най-заядливиият, омразен, саркастичен и тесногръд мъж, когото съм срещала през живота си. На него му липсва разбирането за човешка доброта.

– Липсват му и добрите обноски – вметна госпожа Абът, която все още не бе забравила как Медисън се бе отнесъл с нея.

– Не виждам как би могъл да бъде брат на съпруга ти – обърна се Фърн към Роуз. – Джордж никога не ме е обиждал, въпреки че знае, че според мен Хен е убил Трой. Но Медисън...

Не ѝ достигнаха думите, за да довърши изречението си, но за сметка на това госпожа Абът имаше доста в запас.

– Господин Рандолф е истински джентълмен – каза тя. – Той е толкова мил с моя Ед, който израсна без баща.

– Джеймз бе подложен на огромно изпитание още с пристигането си тук – защити го Роуз. – Може би при други обстоятелства не би се държал по този начин.

– Може би си права – заяви госпожа Абът, – защото ако не си, ще си помисля някои странни неща за бостънското общество.

– Не знам как се държи той обикновено и не искам да знам – продължи ядосано Фърн, без да обръща внимание на госпожа Абът. – Искам само да го видя как си заминава за Бостън веднага щом излезе от затвора. Той презира всичко тук и съм уверена, че ние нямаме нужда от него.

– Така е – заяви госпожа Абът, заемайки твърда позиция срещу

Медисън. – Трябва да се постарая да го държа настрана от детето си – обърна се тя към Роуз. – Ще бъде ужасен срам, ако той успее да поквари това добро момченце.

– Щом като Уилям Хенри успява да се справи с влиянието на другите си чичовци, да не говорим за дузината груби каубои, няма защо да се страхувам от Медисън – отвърна остро Роуз. – А сега госпожица Спраул би трябвало да закуси, защото отдавна не е слагала залък в устата си. Така няма да се възстанови бързо.

– Права си – обади се госпожа Абът. – Веднага се връщам с храната.

– Не бързай много. Искам тя да се успокои, преди да си напълни стомаха.

– Много мъдро – съгласи се госпожа Абът. – Човек трябва да внимава със стомаха си.

– Нямам проблеми с храносмилането – заяви Фърн веднага щом вратата зад госпожа Абът се затвори.

– Помислих си, че би желала госпожа Абът да излезе за малко.

Фърн се усмихна.

– Тя е малко потискаща.

– Тя е убедена, че всички хора, които харесва, са мили и щедри, но ако не те харесва... е, ти сама чу какво каза за Медисън.

– В този случай мисля, че е права.

Роуз седна на ръба на леглото и се вгледа толкова продължително в нея, че на Фърн ѝ стана неудобно.

– Ти наистина ли искаш да разбереш Медисън? – попита Роуз, без да отмества погледа си. – Кажи ми истината. Не го прави заради мен, а заради него и може би заради себе си.

– Предполагам, че да – призна неохотно Фърн. – Бях започнала да мисля, че той е по-различен от мъжете, които съм познавала, но след всичко, което се случи тази сутрин, съм сигурна, че съм сгрешила.

– Аз го познавам още по-малко и от теб – каза Роуз, – но знам някои неща за миналото му. Тези факти са доста болезнени и не бих искала да ги използваш против него.

– Няма да го направя – отвърна Фърн, без да разбира защо Роуз имаше същите задръжки по отношение на Медисън, които имаше и тя. – Противно на мнението му, не всички в Канзас са безчувствени.

– Те са имали трудно детство – започна Роуз, очевидно решила да не обръща внимание на последната забележка на Фърн. – Никое от момчетата не се е научило да вярва на останалите.

– Защо?

– Те са имали брутален пияница за баща и слабоволева майка. По време на войната Медисън изчезнал, като оставил близнаците сами да се справят с ранчото. Братята му никога не му простили.

– Но сега той се е върнал, за да помогне на Хен. Това няма ли значение?

– Очевидно не. Дори и Джордж, а той е най-честният мъж, когото познавам, не може напълно да забрави случилото се.

– Медисън не им ли е обяснил защо си е тръгнал?

– Казал им е снощи, когато Джордж отиде да го види в затвора.

– Какво точно?

– Ще трябва сама да го питаш.

– Не мога да му задам подобен въпрос.

– На теб може и да каже. Изглежда, че те харесва.

– Едва ли щеше да си мислиш това, ако беше чула какво ми наговорих преди няколко минути.

– За бога, Фърн, ти изгони този човек снощи, след като той те е придържал на седлото в продължение на мили. След това той влиза в някаква кръчма, а твоите работници започнат кавга и се опитват да го убият. Когато той защитава себе си, както и твоята репутация, ако мога да ти напомня, го прибират на топло. Ти какво си очаквала от него? Той не е светец, ще му е много трудно да повярва, че ти не стоиш зад всичко това.

– Аз не бих направила подобно нещо.

– Той откъде да знае? Както сама каза, ти си го посрещнала при слизането му от влака със заплахата да го разкараш от града. Не мога да говоря от името на Медисън, но и аз бих си помислила, че онези двамата са се опитали да ти помогнат да изпълниш обещанието си.

Фърн бе ужасена. Тя не бе искала Медисън да приеме гнева ѝ лично, а се бореше да възтържествува правосъдието. Това нямаше нищо общо с Медисън като човек. Фърн би се държала по същия начин с всеки адвокат, нает от семейство Рандолф.

Но нали и тя бе приела думите му като атака, насочена лично срещу нея? Може би той също не бе имал предвид нищо лично. Може би просто бе реагирал така, както би реагирал на всички, които се отнасяха с него по нейния начин.

– Не че братята му са били по-добри от него – добави Роуз. – Снощи имах дълъг разговор с Хен и Джордж. Надявам се това да има ефект, но не мога да съм сигурна. Някои от раните на това семейство са

толкова дълбоки, че нищо не е в състояние да ги излекува.

– Според теб той дали вярва, че го мразя?

– Не виждам как би могъл да си помисли нещо друго. Аз самата смятах, че е така.

– Но аз не го мразя. Аз не мразя дори Хен, а той уби Трой.

Приветливото изражение напусна лицето на Роуз и гласът ѝ стана строг.

– Докато не се намери свидетел на убийството, не би трябвало да се изключва вероятността Хен да е невинен. Медисън, Джордж и аз сме единомушни, че Хен не би могъл да убие братовчед ти. Това би трябвало да те накара да се замислиш.

Очевидно беше, че колкото и да съчувстваше на Фърн, Роуз оставаше лоялна към семейството на съпруга си.

– Но единствените улики сочат Хен.

– Какво направи Медисън вчера?

След падането си Фърн бе забравила, че Медисън бе предизвикал определени съмнения в нея.

– Според него Трой е бил убит от друг човек, който е пренесъл тялото му в къщата на Конър и се е опитал да натопи Хен.

– Той каза ли ти защо мисли така?

– Каза, че трупът не би трябвало да се е вкочанил само един час след убийството, както и че в къщата е твърде тъмно, за да бъде извършено убийството там.

– Това звучи логично.

– Но защо някой в този град би искал да се отърве от Трой? Всички го познаваха от години.

– Не знам нищо за братовчед ти – каза Роуз. – Просто не отхвърляй идеите на Медисън само защото му се сърдиш. Ти може и да не вярваш в целостта на семейството като мен, но трябва да уважаваш интелигентността му.

Вратата се отвори и госпожа Абът влезе с поднос, на който бяха наредени купи, чинии и чаши.

– Закуската ти – изчурулика тя. – Трябва да изядеш всичко, докато е топло.

Фърн не усещаше вкуса на храната в устата си и не чуваше нищо от безспирните брътвежи на госпожа Абът, която се зае да подрежда стаята за втори път тази сутрин. Единственото нещо, за което Фърн можеше да мисли, бяха думите на Роуз.

Може би Трой бе убит от друг човек. Тази мисъл я накара да

потръпне. Би могъл да бъде всеки. Тя самата може би е говорила с убиеца поне няколко пъти след убийството.

Би могъл да бъде дори и собственият ѝ баща.

Разбира се, баща ѝ не би убил никого, но и Медисън мислеше същото за брат си. Ако Фърн приемеше невинността на Бейкър на доверие, тя беше длъжна поне да обмисли възможността Хен да бъде невинен. Но колкото повече мислеше, толкова повече възможности ѝ идваха наум. Най-лесно беше да отстоява убеждението си, че Хен е виновен.

Само че тя вече не можеше да направи това. Медисън бе разклатил увереността ѝ.

Както и почти всичко друго.

Медисън престоя в затвора два дни, докато Пайк успее да се възстанови достатъчно, за да бъде в състояние да обясни случилото се на шерифа.

– Късметлия си – каза Хикок, както освобождаваше Джеймз.

– Късметът няма нищо общо с тази работа. – Медисън изобщо не се впечатляваше от репутацията на Хикок. – Нямахме начин да ме признаят за виновен.

– Срамота е, че не можеш да кажеш същото и за брат си – отговори шерифът, засегнат от репликата на Джеймз. Хикок беше свикнал всички да се страхуват от него и самочувствието на този нахакан млад адвокат от Изтока го дразнеше. Като си помислеше, той никога не беше харесвал когото и да било от семейство Рандолф. Джордж винаги се държеше учтиво с него, но шерифът подозираше, че това се дължи повече на длъжността му, а не на личните му заслуги. Що се отнасяше до Хен Рандолф, Бил Хикок не знаеше какво изобщо уважава това момче: на него просто не му пукаше за нищо.

– Ще ти дам един съвет... – започна шерифът.

– Хората тук ми дават съвети от момента, в който слязох от влака – прекъсна го Медисън, без да си даде труд да погледне към събеседника си, – но всички са загрижени повече от собственото си благополучие, а не за моето. – Джеймз облече самото си, пригладя няколко гънки на панталоните си и излезе от килията. – Така че реших да не ги слушам повече.

– Струва ми се, че това не е много добра идея – намръщи се Хикок.

– Не беше добра идея да напусна Бостън – отвърна Медисън, – но след като вече съм тук, възнамерявам да свърша онова, за което дойдох.

– И какво е то? – Хикок знаеше, всички в Абилийн знаеха, но той искаше да го чуе от Медисън.

– Възнамерявам да открия кой е убил Трой Спраул и смятам да стоя на същото това място, когато брат ми излезе като свободен човек от килията си.

– Човек не винаги получава онова, което желае – забеляза шерифът.

– Аз не съм от тези хора – заяви Джеймз и си излезе, без да се обръща назад.

– Брат ти винаги ли е толкова скромен? – попита Хикок след излизането на Медисън.

Хен се изсмя тихо:

– Не се закачай с него, шерифе. Той ще те разпердушени.

– Никой досега не е успявал да направи това – каза Хикок гордо.

– Може и така да е, но досега не си налил на Медисън.

Медисън огледа внимателно дрехите си, за да се увери, че не са останали явни следи от престоя му в затвора, и се упъти към хотела си, като от време на време ругаше на висок глас. Беше решил след това да отиде в дома на госпожа Абът, за да види Джордж и Роуз, но също и за да се срещне с Фърн.

Точно затова и ругаше от време на време.

Знаеше, че трябва да ѝ се извини за поведението си. Независимо от думите, с които го беше посрещнала в Абилийн, независимо от всичките ѝ усилия да го дразни след това, когато се бе успокоил и бе започнал да мисли трезво, Медисън бе решил, че тя няма нищо общо с нападение-то срещу него, но какво да прави, близостта на Фърн винаги объркваше мислите му.

Може би нещата щяха да се оправят, ако те престанеха да се карат всеки път, когато се срещнеха. Тя имаше пълното право да желае наказание за убиеца на братовчед си, а той имаше пълното право да желае обвиненията срещу Хен да отпаднат. Тя нямаше причина да не го харесва, поне не би имала, ако спреше да се държи като арогантна луда глава. Ако той не можеше да я убеди в невинността на Хен, как тогава можеше да се надява, че ще убеди съдията и съдебните заседатели?

Той имаше работа за вършене и техните препирни отвличаха вниманието му. Всеки път, когато тя го нападнеше, той си го връщаше. След това започваше да се чувства виновен и да мисли, че трябва да се извини, което от своя страна го ядосваше още повече. Крайният резултат беше, че мислеше само за Фърн и забравяше за брат си.

Неохотно започваше да я уважава. Тя се държеше предизвикателно с него, но поемаше нанесените ѝ удари, без да се оплаква. Медисън не разбираше защо въпреки всичко Фърн му харесва. Как изобщо беше

възможно той да харесва каквото и да било в тази дивашка страна?

Джеймз излезе от стаята си и си помисли, че всички обитатели на хотела са се събрали в тесния коридор. Някои го поздравяваха с потупване по гърба, други – с любопитство, трети – с гняв. За него беше удоволствие да поздрави всички с широка усмивка.

Може би защото през цялото време си мислеше за Фърн.

Защо не можеше да си избие от главата мисълта за нея? Тя не беше нито красива, нито богата, нито пък блестеше с ум. Тя беше една непознатата от някакво смотано градче, разположено някъде в пустошта. Трябваше да ѝ даде заслуженото.

– Добро утро, господин Рандолф – поздрави го мъжът на рецепцията. – Надявам се, че банята ви е харесала.

– Ще трябва да се изкъпя още няколко пъти, преди да се почувствам чист, но ми се струва, че дълготрайните увреждания от престоя ми в затвора ще се отразят предимно на мозъка ми.

– Едва ли е нещо, с което човек като вас да не може да се справи – отвърна мъжът.

„Мазен негодник – помисли си Медисън – до какво ли се домогва?“

– Чух, че Рийд и Пайк са ви накарали да се биете с тях. Вероятно са си помислили, че сте лесна жертва.

– Изглежда, всички тук са си помислили същото. На тях им беше забавно да гледат.

– Чувам, че сте се справили доста добре. Някои бяха много изненадани.

– Има един спорт, в който ме смятат за доста добър – каза Медисън с нотка на гордост. – Боксът.

Въпреки многото хора по улиците, градът изглеждаше спокоен. Добрите граждани на Абилийн вършеха работата си рано сутринта. Дори и разхождащите се каубои изглеждаха трезвени.

Жените пазаруваха и разменяха клюки, докато децата им се стрелкаха от едно място на друго в търсене на забавления. Медисън започваше да осъзнава, че тези жени вероятно трябваше да бъдат също толкова твърди, колкото и Фърн, за да могат да оцелеят и да отгледат семейство-то си тук на запад. Това бе качество, което той вече оценяваше.

Не че му се искаше да се жени за жена от Запада – тя никога не би се вместила в бостънското общество. Освен това в Бостън имаше една дузина млади жени, които биха били отлични съпруги. Сестрата на Фреди – Саманта – беше от момичетата, на които той се възхищаваше: красива, образована, винаги подходящо облечена и с безупречно

поведение. За съжаление, хората с безупречно поведение никога не бяха достатъчно жизнени, за да го заинтересуват.

Странно беше, че изобщо си мислеше за брак. Може би срещата с Джордж и растящото му семейство бяха събудили инстинкта у него. Той реши, че трябва сериозно да обмисли всичко това, когато се завърне обратно в Бостън.

Запита се на колко ли години е Фърн и дали тя изобщо искаше да се омъжи. Медисън си помисли, че дори и в Канзас би трябвало да облече рокля, преди някой мъж да я помоли да стане негова съпруга.

Джеймз се запита как ли би изглеждала Фърн в подходящи дрехи. Той не можеше да си я представи в нещо друго освен панталон, елек и нахлупена над очите широкопола шапка. Човек би решил, че това едва ли е картина, която би го накарала да стои буден през нощта.

И въпреки всичко бе станало точно така.

„Това е просто от раздразнението“, помисли си Джеймз и реши да я види поне веднъж в рокля, преди да напусне Абилийн.

– Добро утро, господин Рандолф.

– Познаваме ли се? – запита Медисън, обръщайки се към мъжа, който го бе заговорил. Човекът стоеше на пътеката пред една от къщите.

– Не, но съм чувал за вас.

– След онази нощ май всички вече ме познават.

– И на тях не им е приятно. Много от хората тук харесват тексасците, докато те си харчат парите в града, но никой не обича печените адвокати от Изтока.

– Вече разбрах това.

– Те няма да ви кажат нищо.

Погледът на Джеймз стана напрегнат.

– Да не искате да кажете, че вие ще го направите?

– Аз не знам нищо със сигурност, но имам някои въпроси, които чакат отговор.

– Аз самият имам твърде много въпроси.

– Познавам човек, който би могъл да отговори на един-два от тях. Ще влезете ли? На някои хора тук няма да им хареса, че говоря с вас.

Медисън напълно осъзнаваше възможната опасност: беше невъоръжен и знаеше, че ако влезеше в къщата на непознат, можеше да завърши в безименен гроб някъде из огромната прерия. От друга страна, съдбата може би му даваше възможност да намери начин да докаже, че не Хен е убил Трой. Заслужаваше си да поеме риска.

Медисън се отправи към къщата.

ГЛАВА 10

Стаята беше бедно мебелирана, но бе извънредно чиста. Приличаше на жилище на честен човек и Медисън реши, че може да се довери на обитателя ѝ.

– Седнете – каза мъжът и посочи към най-удобния стол.

– Ще остана прав, ако не възразявате. През последните два дни лежах и седях твърде много.

Мъжът се притесни, но Джеймз търсеше информация, а не удобства. Освен това искаше и да се види с Фърн.

– Казвам се Том Уайт – каза мъжът и протегна ръка. – Имам малка фирма за товарни превози.

Медисън разтърси ръката му.

– Предполагам, че пътувате доста.

– По малко.

– И вероятно се срещате с доста хора.

– Понякога.

Джеймз потисна нетърпението си, докато Том свиваше цигара. Този човек очевидно нямаше да проговори, преди да реши, че е дошъл моментът.

– Еймос ми каза, че сте имали друго предположение за начина, по който е умрял Трой – каза Том. Очите му не издаваха никакви чувства. – Как достигнахте до такова заключение?

– Тялото е било вкочанено, така че Трой е бил убит поне осем часа по-рано. Освен това няма човек, способен да улучи жертвата си в сърцето в тъмнината на онази колиба.

– Имате ли някаква представа кой може да е убиецът?

– Не. А вие?

Том поклати отрицателно глава.

– Тогава защо ме доведохте тук?

– Един приятел твърди, че е видял Хен в нощта на убийството.

Цялото тяло на Медисън се напрегна.

– Кой е вашият приятел? Как мога да се свържа с него?

– Не съм сигурен, че ще иска да говори с вас. Може преди това да поиска да му платите.

Медисън застина. Този мъж може би щеше да се опита да го изнудва, като заплаши да каже, че е видял Хен край къщата на Конър, ако

семейство Рандолф не му платят да си мълчи.

– Какво знае той?

Той казва, че брат ви не е бил близо до колибата, когато Трой е бил убит.

– А къде?

– Не пожела да ми каже.

– Ще разкаже ли всичко това на съдията и съдебните заседатели?

– Не знам.

– Трябва да говоря с този човек.

– Той може да не иска да се срещне с вас. Не е човек, който се довежда на другите.

– Кажете му, че ще се срещна с него където и когато той пожелае.

– Ще направя каквото мога и ще ви уведомя.

Медисън се обърна към вратата.

– Каква е вашата изгода от всичко това? – попита той, като погледна назад.

– Искам да знам кой уби Трой.

– Защо?

– Искам да му стисна ръката. Мразех този кучи син.

– Не трябва да си тръгваш толкова рано – каза Роуз. – Все още едва се движиш.

– Трябва да се върна у дома – отвърна Фърн. – Никой няма да ми свърши работата. Освен това няма кой да се грижи за татко.

– Няма мъж на тази земя, който да не може да се оправи сам, ако е необходимо – заяви Роуз. – Не мога да ти опиша състоянието на къщата, когато за първи път влязох в ранчото „Кръг седем“. Беше място където дори и плъховете измираха, но мъжете Рандолф бяха в цветущо здраве.

– Едва ли ще искат да живеят по този начин сега – отбеляза Фърн, като си мислеше за грижите, които Роуз полагаше за семейството си.

– Почакай само да се срещнеш с Монти. За него щастието преминава през стомаха и докато е сит, може да живее и в кочина, без да се оплаква.

– Не мисля, че ще се виждам повече с който и да било Рандолф – отговори Фърн, като си мислеше за онова, което Медисън й бе казал за затвора. Тя се беше опитала да забрави разговора, но безуспешно.

– Монти ще ти хареса. Той не прилича на Джеймз.

Фърн с изненада откри, че сравнението на Роуз я раздразни. Тя бе

обвинявала Медисън за всички лоши неща, които можеше да измисли, но сега осъзна, че ѝ се искаше да го защити. Сигурно си беше изгубила разсъдъка.

– Вземи тази нощница – каза Роуз.

– Не мога.

– Разбира се, че можеш. Аз имам много такива. В моето състояние това е единствената дреха, която мога да облека.

Фърн трябваше да си признае, че ѝ харесваше да облича нощница-та. Това я караше да се чувства женствена, макар да знаеше, че не е такава. Беше малка проява на суетност, също като носенето на дълга коса и фина долна риза, но напълно безопасна, докато помнеше, че е само една илюзия.

– Добре, ще я взема, но не знам кога ще мога да я облека. Ако татко я види, сигурно ще си помисли, че съм откачила.

Тя се запита какво ли би си помислил Медисън за това. Глупав въпрос. Ако той искаше да види жена, облечена за лягане, щеше да си потърси някоя по-хубава и по-женствена, на която много повече щеше да ѝ отива розовото.

Фърн се зачуди дали той имаше любовница. Едва ли. Беше твърде принципен, за да прелъсти една дама. Ако се нуждаеше от задоволяване на физическите си нужди, сигурно се обръщаше към някоя лека жена, както правеха тексаските каубои, когато пристигаха в Абилийн след два или три месеца път. Запита се какви ли са леките жени в Бостън. Вероятно приличаха на дами повече от която и да било жена в Абилийн.

– Трябва да имаш повече от една нощница – каза Роуз. – А също и хубави рокли. Всяка жена има към себе си задължението да изглежда възможно най-красива. Това променя начина, по който мъжете се отнасят с нас.

Но не би променило начина, по който се отнасяха с нея. Никой в Абилийн не си спомняше да я е виждал някога в рокля и никога нямаше да я видят.

– Тук не искат жените да са красиви – каза Фърн. – Мъжете са много по-доволни, ако сме силни и корави работнички.

– В Тексас също харесват работещите жени – отвърна Роуз, – но няма причина да не бъдем едновременно и силни, и красиви. Освен това аз очаквам от Джордж да изглежда привлекателен. Това, че е постоянно сред коне и крави, не му дава правото да мирише като тях.

Фърн се разсмя.

– Ще кажа това на татко следващия път, когато се върне вмирисан

на обор.

– С мъжете не можеш да говориш разумно – предупреди я Роуз. – Те няма да те разберат.

– Не ме размивай, че още ме боли.

– Което доказва само, че все още не трябва да си тръгваш. Как мислиш да се прибереш? Не можеш да яздиш в това състояние.

– През живота си съм яздила повече, отколкото съм ходила – отвърна Фърн, докато се чудеше къде да прибере розовата нощница. Нямахме друго подходящо място освен дисагите ѝ, но тя не искаше дрехата да мирише като коня ѝ. Не че имаше намерение да казва на някого, че има нощница, но щеше да бъде хубаво да знае, че дрехата е скътана на дъното на шкафа ѝ.

– Може и така да е, но не си в състояние да яздиш сега.

– Аз съм по-силна, отколкото си мислиш.

– Може би, но виждам как се мръщиш при всяко движение.

– Вероятно ще продължа да се мръщя още една седмица, но от това не се умира.

– Винаги ли си такъв инат? – попита Роуз раздразнено.

– Обикновено съм по-лоша – отговори Фърн и се опита да се усмихне. – Сега съм много учтива.

– По дяволите учтивостта ти! Аз съм загрижена за здравето ти.

– Ще се оправя. Падала съм и по-зле и никой не се е грижил за мен. Майка ми почина, докато се опитваше да даде живот на сина, който баща ми винаги е искал.

– Моят умря, когато бях на дванадесет, но мисля, че баща ми беше доволен от дъщеря си.

– И моят също, докато си върша работата.

– Искаш да кажеш, докато се дължиш като син.

– Вината не е негова – отвърна Фърн, като избягваше да гледа Роуз в очите. – Аз сама направих избора си.

– Защо? – попита удивена Роуз. – Ти си толкова красива, че половината от мъжете в Абилийн са щели да утъпкват пътя до фермата ви.

– Недей! – каза Фърн в отчаян опит да блокира достъпа на думите ѝ до слуха си. Трябваша ѝ години, за да приеме факта, че не е красива, и сега не искаше никой да я убеждава в обратното, това би дало възможност на някой като Медисън отново да я нарани.

– Може и да си имала труден период – каза Роуз, – но не познавам жена с по-хубава фигура от теб. Завиждам ти за нея, откакто те видях за първи път. Дори и на госпожа Абът правиш впечатление.

Фърн усещаше, че Роуз нямаше да се предаде, докато не ѝ кажеше защо предпочита да се облича като мъж и изпита облекчение, когато видя Медисън да влиза, въпреки че се зачуди защо сърцето ѝ ускори ритъма си.

– Вярно ли е това, което ми каза госпожа Абът? Наистина ли си тръгвате? – попита той. – Все още не сте достатъчно добре.

Госпожа Абът го беше последвала в стаята.

– Госпожа Рандолф се опитва да ѝ каже същото през последния час, но тя не иска да слуша.

– Може пък ти да успееш да я убедиш – обърна се Роуз към него. – Тя все още изпитва силни болки.

Симптомите, които изпитваше Фърн сега – замаяност, учестено дишане и някакво тревожно усещане в стомаха си – нямаша нищо общо с болката.

– Ако се съди по последния ни разговор – каза Фърн, – той по-скоро би ме изгонил от къщата с насочена срещу мен пушка, отколкото да се опита да ме задържи тук.

Тя се опита да се овладее, но не можеше да се преструва, че в стаята има друг мъж, защото, само като го погледнеше, ѝ се струваше, че ще припадне. Той се беше изкърпал и обръснал, а косата му още блестеше от влагата. Приличаше на току-що изсечена лъскава монета. Фърн не можеше да си обясни защо все още не се беше оженил. Ако тя живееше в Бостън и беше наследница на голямо богатство, би платила на някого да го отвлече за нея.

– Това няма нищо общо с необмислените ми забележки каза Медисън. – Вие изглеждате твърде отпаднала. Не трябваше дори да ставате от леглото, за да идвате в затвора.

Фърн се зачуди защо мъжете винаги си мислеха, че могат да разделят живота си на части, да ги поставят в отделни кутии и да работят с всяка кутия, без да поглеждат в останалите. Дори и кравите не правеха така. Когато кравите се разтревожеха, те просто спираха да дават мляко. Нямаха ли и хората правото да представляват едно цяло?

– Това го разбрах за по-малко от минута след влизането си в затвора – отвърна тя.

Медисън изглеждаше смирен. Всъщност, ако тя не знаеше, че това е невъзможно, би се заклела, че той изглеждаше разкаян.

– Това е отчасти причината да бъда тук сега – каза той. – Искам да се извиня. Не трябваше да казвам всичко това. Онова, което ви наговорих в затвора, не го мислех.

Фърн беше удивена. Тя усещаше, че извинението му струваше много усилия, но още повече се изненада от ефекта, който то оказа върху нея. Не само че гневът ѝ се изпари, но и почувства слабост и ѝ се доплака. Отвратително беше, че няколко любезни думи, някаква жалка проява на почтеност у този мъж я караха да забрави какво мислеха всички в града за него заради безупречния му външен вид. В град, в който рошавите бради, опърпаните дрехи и вонята на пот и кравешки изпражнения се приемаха за нещо обикновено, Медисън я караше да загуби и ума, и дума. Тя все още не можеше да свикне с аромата на парфюм, но намираще лекия мирис на крема за бръснене за привличащ.

Фърн успя да се изтръгне от тези мисли и каза:

– Трябва да си вървя. Работата ми не чака.

– Ако имате намерение да вземете ножа и да подгоните онези бедни млади бичета...

На устните ѝ заигра колеблива усмивка.

– Искане ми се Пайк и Рийд да си бяха изкарвали яда на тези бичета вместо на вас.

– Може би баща ти вече се е погрижил за това – вметна Роуз.

– Не и той. Единственият човек, който някога ми е помагал, беше Трой, докато татко не го уволни. Те не се разбираха и всички в града знаят това.

– Тогава за вас е по-добре, че вече го няма – каза Медисън. – Но що се отнася до завръщането ви сега...

– Трябва да го направя. Твърде дълго злоупотребявах с гостоприемството на Роуз.

– Няма такова нещо – отвърна Роуз. – Ние вече сме наели къщата.

Но Фърн знаеше, че Роуз щеше да предложи на госпожа Абът компенсация. Тя знаеше и че дори ако не ѝ предложеха такава, госпожа Абът щеше сама да си я поиска.

Фърн се наведе, за да вдигне дисагите си. Необходимо ѝ беше огромно усилие да преодолее пронизващата болка в гърдите си. Инстинктивно погледна към Медисън: беше познал по изражението на лицето ѝ. Той разбираше истинското ѝ състояние.

Фърн остави дисагите в ъгъла.

– Няма да яздите – заяви Медисън. Това беше категорична заповед, а заповедите винаги я вбесяваха.

– И как предлагате да ме спрете?

– Аз лично ще ви смъкна от седлото, ако се наложи.

Фърн не знаеше защо се ядоса толкова. Може би заради начина, по

който той го каза, като че ли тя беше някаква си обикновена женичка и той можеше да прави с нея каквото си иска само защото беше мъж.

– Никой досега не е успявал да направи подобно нещо.

– Не мисля, че има твърде много мъже, които са достатъчно смели, за да се опитат. Вие имате способността да ги откажете, ако искате.

– И защо с вас не става така?

– Защото аз съм по-добър в това отношение. – Чудно. Той й се усмихна. – А сега, ако настоявате да се завърнете у дома си, ще ви закарам с двуколка.

– Вие нямате двуколка.

– Мога да наема.

– Не искам да си харчите парите заради мен.

– Аз ще наема двуколката – намеси се Роуз. – Но ти трябва да приемеш Медисън да те закара.

– Не мисля, че бих приела.

Изречението на Медисън не се промени, но Фърн усети, че нещо стана между тях. Сякаш някаква врата се затвори.

– Ако ви е неприятно да бъдете край мен, ще помоля Том Еверет да ви закара.

– Не е това – отвърна Фърн, разстроена от факта, че той си мислеше, че не може да понася присъствието му. Никога преди думите й не бяха имали силата да нараняват хората и тя не разбираше защо сега ставаше точно така.

– Тогава какъв е проблемът?

– Не обичам да се суетят около мен.

– Тогава спрете да спорите и ние ще прекратим суетнята.

Фърн усещаше, че Роуз взема страната на Медисън. Нямахше начин да си тръгне, без да я обиди жестоко.

– Добре, наемете двуколката, но ако не се върнете до десет минути, ще си тръгна сама.

– Не, няма – отвърна той. – Вземам коня ви с мен.

– Медисън Рандолф, да не си посмял да ми вземеш коня! – извика Фърн, но това си беше чиста загуба на време. Той вече си беше тръгнал, а госпожа Абът се мъknеше по петите му.

– Той е най-вбесяващият мъж, когото съм срещала – каза Фърн на Роуз. – Не знам как някой може да го изтърпи в продължение на пет минути, без да му се прииска да закрещи.

– И аз смятах същото за Монти – отвърна Роуз, – но си промених мнението. Мисля, че и при Медисън е същото.

– Единственият начин да си променя мнението за този мъж е ти да ме завържеш и да го качиш върху мен. Няма да се изненадам, ако по време на отсъствието му преместят Бостън. Ако той винаги се държи така, едва ли някой там би искал да го види отново.

– Наистина ли ще оставиш този мъж да те заведе у вас? – попита госпожа Абът, която се върна в стаята веднага щом се бе уверила, че Медисън е напуснал къщата ѝ.

– Май че нямам голям избор. Ще ми бъде необходима цяла армия, ако искам да го спра.

Тя погледна към дисагите си и реши да ги остави на пода. Щом Медисън настояваше да я закара у дома ѝ, можеше да пренесе и тях.

Той щеше да го направи. Медисън представляваше странна комбинация от груб кавгаджия и загрижен мъж.

За своя голяма изненада Фърн откри, че се радва, че точно той ще я закара у дома ѝ. Тя беше глупачка, но не ѝ пукаше. Присъствието на Медисън я караше да се държи така, като че ли не беше самата себе си. Обикновените ѝ грижи изгубваха значението си. Високомерното му поведение я вбесяваше, но за първи път в живота ѝ някой проявяваше интерес към нея.

Фърн беше сигурна, че ще съжалява, че му е позволила да я придружи, но беше също и толкова сигурна, че щеше да съжалява, ако не му беше позволила. Това ѝ приличаше на напиване. Тя знаеше, че на сутринта щеше да се събуди с ужасно главоболие, но искаше да се наслади на всеки миг от алкохолното опиянение.

– Е, ако бях на твоето място, не бих го оставила да ме закара – каза госпожа Абът. – Ако му хрумнат някои непочтени мисли, няма да има хора, които да ти помогнат.

– Той няма да ме притеснява, поне не и по този начин – отговори Фърн, докато внимателно поставяше шапката си. Искаше ѝ се отново да си срещне косата, но дори и слагането на шапката ѝ причиняваше ужасна болка.

– Човек никога не знае...

– Напротив – Фърн вдигна елека си и го облече, като внимаваше да не движи тялото си твърде много. – Аз не съм толкова привлекателна, че да го изкуша. Сигурна съм, че е свикнал да вижда най-красивите жени, облечени в най-красивите дрехи и живеещи в най-красивите къщи. Какво има в мен, че да го изкуши?

– Защо не питаш него? – предложи Роуз.

– Вече изминахме половината път, а вие почти не говорите – не

издържа по едно време Медисън.

– Напротив, говорихме си достатъчно – отвърна му тя – и аз казах повече, отколкото исках.

– Да не искате да кажете, че сте си променили мнението за мен?

– Не и по отношение на причината, която ви доведе тук Смятам да видя как убиецът на Трой увисва на въжето.

– Забелязвам, че казахте „убиецът на Трой“, а не „Хен“.

– Сметнах, че ще е по-добре, ако не споменавам имена. Ще имам доста време да направя това по-късно.

Тя не можеше да му признае, че вече не изпитваше огромното желание да прави всичко по силите си, за да му попречи да изпълни намеренията си. Не можеше да му каже и че го смяташе за временно развлечение, нито пък, че смяташе да продължи играта колкото можеше по-дълго.

– Не аз изпратих Рийд и Пайк да ви нападнат онази вечер – каза тя.

И двамата се бяха старали да избягват тази тема.

– Сега вече знам, че е така. – След тези думи Медисън замълча за малко. – Аз също ви нагрубих несправедливо.

– Не бяхте по-груб от мене...

– Според Джордж би трябвало да ме затворят дори само за това.

– Джордж е джентълмен. Съмнявам се дали той би разбрал човек с вашия темперамент.

Медисън избухна в смях.

– Все забравям, че не познавате много добре семейството ми.

Тя бе изненадана от реакцията му.

– Не можете да отречете, че Джордж е джентълмен.

– И не го отричам – отвърна Джеймз, без да спира да се смее. – Понякога дори и модерните ми дрехи и образованието ми не са добро прикритие.

– Не съм казала подобно нещо.

– Но точно това имахте предвид.

– Не познахте.

– Вземам си бележка. Тъй като през следващите няколко седмици има голяма вероятност да се срещнете с още някои от мъжете на семейство Рандолф, бих искал да ви дам един съвет: ние може и да имаме различна външност, но вътре в себе си сме почти еднакви. Никой мъж на този свят, нито дори Хен, не би бил по-безскрупулен от Джордж, ако нещо заплашва семейството му. Никой, нито дори и Джордж, не може да прояви по-голямо разбиране от Хен. Ние всички сме синове на баща си,

а в целия щат Канзас не се е раждал по-зъл човек от него.

Фърн го зяпна.

– Когато гледате Джордж, Хен и мен, вие гледате три лица на един и същ човек.

– Но вие не си приличате!

– Така е само на пръв поглед. Никога не бихте успели да ни разберете, ако ни разглеждате поотделно.

Това изплаши Фърн. Ако той не лъжеше, тя не знаеше абсолютно нищо за него. Това я тревожеше и тя се опасяваше, че само след миг до нея може би ще седи един напълно различен човек.

Спомни си нежността на целувката му. Той може и да я беше целунал против волята ѝ, но тя не се беше почувствала принудена.

На нея щеше да ѝ хареса, ако той се държеше като Джордж, но тя се тревожеше, че Медисън може да има характера на Хен. Фърн бе срещала Хен само веднъж и бе открила, че на него му липсват емоции. Той беше един безчувствен убиец, който не съжаляваше за нищо и вероятно не даваше никакъв шанс на жертвите си.

Мисълта, че и Медисън може да е като него, я накара да потръпне.

– Разкажете ми за живота си на Изток – каза тя.

– Няма да ви бъде интересно.

– Може би не, но няма как да знам дали сте прав, ако не ми разкажете. – Поне не му беше казала, че не би разбрала.

– Аз съм адвокат и помагам на предприятия да използват закона, за да спечелят пари.

– Но това няма нищо общо с опита ви да откриете кой е убил Трой.

– Напротив, между работата ми и този случай има доста общи неща. Освен това аз съм единственият адвокат в семейството.

– Брат ви няма ли пари да наеме друг адвокат?

– Досега Джордж беше достатъчно учтив и не си помисли, че имам нужда от чужда помощ.

– Разкажете ми нещо повече за работата си – каза Фърн, като си напомни, че искаше да избягва всичко, свързано с неговото семейство или смъртта на Трой.

Но докато Медисън ѝ говореше, Фърн се улови да мисли за жените, които той познаваше, и за поведението му пред тях. Трой бе ходил в Чикаго и Ню Орлиънз и ѝ беше разказал за красивите къщи, страхотните купони и за жените, които мъжете търсели, когато им се приискали малко развлечения.

Тя не можеше да спре да се чуди какво ли би било да живее в един

такъв свят, дори и само за малко. Не можеше да си представи, че е възможно да спи колкото ѝ се иска, да има прислужница, която да ѝ носи закуската в леглото, да има втора прислужница, която да я облича в рокли, всяка от които струва повече от фермата на баща ѝ; да я заобикалят дузини красиви млади мъже, които да я молят да говори с тях, да се разхожда с тях, да танцува с тях, да сяда до тях или да изразяват готовност да дадат живота си за цвете от косата ѝ, за кърпичка или за открадната целувка.

Струваше ѝ се, че това е някакъв приказан свят, който е твърде не-реален, за да може наистина да съществува, дори и за красивите, богати, разглезени жени, обитаващи вселената на Медисън. Дори и най-красивите и най-разглезените жени трябваше да вършат някаква работа.

Но Фърн имаше мъглявото подозрение, че те не го правеха, че светът, в който Медисън бе живял, преди да дойде в Абилийн, бе толкова различен от нейния, че тя би била загубена, ако случайно се окажеше в него.

„Кое то ще ти дойде добре, ако направиш нещо толкова глупаво, като да отидеш в Бостън.“

Фърн се изтръгна от мечтите си. Тя никога нямаше да отиде в Бостън или някое подобно място, беше се родила в Канзас и щеше да остане тук до края на живота си.

– Това е всичко в общи линии – казваше Медисън. – Не е кой знае колко вълнуващо.

„Особено след като не чу нищо от това, което ти говореше. Ще се изложиш като някаква глупачка, ако той те попита за нещо, свързано с работата му.“

Те се отклониха от едва забележимия път в прерията и поеха по дълбоките бразди, водещи към фермата на Бейкър.

– Изглежда, че баща ви си е вкъщи – каза Медисън.

ГЛАВА 11

Уинк, кучето мелез на баща ѝ, изскочи иззад къщата и се втурна да ги посрещне, като не спираше да лае.

– Чудя се какво ли е ял татко – каза Фърн. – Той мрази да готви.

– Може да е отишъл до града.

– Той мрази това още повече.

– Трябвало е да наеме някого да ви помага, след като е уволнил Трой. При всичката работа, която вършите, сигурно не ви остава време за готвене.

Фърн усети тръпка на удоволствие. Никой мъж не беше изпитвал загриженост заради работата, която тя вършеше, и Фърн не разбираше защо Медисън трябва да е първият. Тя по-скоро би си помислила, че той дори не подозира за съществуването на жени, които работят. Може би той приличаше на Джордж повече, отколкото тя си мислеше.

Медисън спря двуколката пред къщата. Кучето продължаваше да лае.

– Млъквай, Уинк. Това съм аз – свика му Фърн и Уинк се укроти.

– Стойте тук, докато се уверя, че баща ви си е вкъщи – нареди ѝ Медисън и слезе.

Кучето се канеше да започне отново да лае, но една рязка команда на Фърн го накара да размаха опашката си в знак на приветствие.

Бейкър Спраул излезе от къщата. Той не обърна никакво внимание на Джеймз.

– Крайно време беше да се прибереш – каза Спраул на дъщеря си. – Всичко се обърка, откакто те няма. За какъв дявол лежа толкова много?

Гневът на Медисън се възпламени като барут.

– Тя се нарани лошо при падане – обясни той на Бейкър. Гласът му беше студен като зимна виелица. – Върнах я тук само защото тя ми обеща да се грижи за себе си поне една седмица.

– Фърн не е трябвало да остава на легло дори и за един ден – каза баща ѝ, без да прикрива презрителното си отношение, – да не говорим пък за цяла седмица. Тя има твърде много работа за вършене, а освен това в къщата няма нищо за ядене.

– Ще приготвя нещо за по-малко от час, татко – намеси се Фърн и слезе от двуколката. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не покаже колко я заболя.

– Нямах време да се занимаваш с готвене – срязва я Бейкър. – Това стадо ми създава големи неприятности. Бичетата ти се мотаят навсякъде. Наложил се дори да прогоня няколко от телетата си. Ако те успеят да се вмъкнат в царевичата на стария Клакстън, той ще започне да стреля по тях и след това ти ще трябва да отговаряш пред него и мен.

– Роуз ще откачи, ако разбере, че сте се качили на кон – обърна се Джеймз към нея.

– Оставете вещите ми в къщата – отвърна Фърн, като избягваше да го гледа в очите. – Ще се погрижа за тях, когато се върна.

– И по-добре се заеми с кастрирането на бичетата – добави Спраул. – Ако се забавиш още малко, те ще започнат да прескачат огради, за да търсят крави.

– Ще се погрижа това да не стане – отговори тя, отвърза коня си и се метна на седлото, преди Медисън да успее да ѝ попречи.

Фърн очакваше болката още когато се хвана за рога на седлото и се беше подготвила за нея, когато поставяше крака си на стремето, но не очакваше стрелите, които я пронизаха и я отхвърлиха почти в безсъзнание, когато се опита да се качи на коня. Тя усети нарастващо замайване, светът около нея се завъртя и тя пусна рога на седлото.

Падаше.

Фърн не можеше да повярва на очите си. Беше толкова слаба и безпомощна, че не можеше да се качи на кон.

– Казах ви, че още не можете да яздите – каза Медисън докато я подхващаше. – Искам да се върнете право в леглото и да не ставате до сутринта. Утре аз сам ще дойда да се уверя, че сте ме послушали.

– Нищо подобно няма да направи – заяви Бейкър. – Кой ще ѝ свърши работата?

Дори и през словесите болка, които се наслаждаваха около нея подобно на пръстените на гигантска боа, Фърн усети как тялото на Медисън се напрегна. Той сякаш се спря, за да прецени някакво решение.

– Не ми пука кой ще я свърши – заяви най-накрая Джеймз с обичайната си решителност. Той отнесе Фърн в двуколката и внимателно я остави на седалката. – Не ми пука дали бичетата ще изпотъпчат цялата ти реколта или ще изядат царевичата на Клакстън до стръкче. – Той върза юздите на коня ѝ за двуколката и отново се обърна към баща ѝ. – И се надявам бичетата да тероризират всяка крава в радиус от сто мили около Абилийн. Това си е твоето стадо, Спраул. Проблемът си е твой.

Медисън постави дисагите на Фърн обратно в двуколката.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – запита ядосано

Бейкър.

– Ще заведе Фърн обратно при Роуз, където ще се погрижат добре за нея.

– Тя ми е дъщеря – извика Спраул – и аз казвам, че тя ще остане тук, за да си свърши работата!

– Казвай каквото си искаш – отвърна Медисън с присъщото си спокойствие, – но аз ще я заведе в града.

– Тя остава! – изрева Бейкър и се приближи заплашително към Джеймз.

Фърн усети как сърцето ѝ се сви. Медисън беше едър мъж, но твърде слаб. Баща ѝ приличаше на мечка и годините усилен труд го бяха направили як като вол. Тя не си спомняше да го беше виждала да се бие. Дори и Трой предпочиташе да отстъпва, вместо да се бие с него.

Медисън започна да се качва на двуколката и Спраул се нахвърли върху него без предупреждение.

Фърн затвори очи, защото не искаше да види как Медисън ще бъде повален на земята, но когато ги отвори, в праха лежеше баща ѝ. Преди Бейкър да се беше опомнил, Джеймз скочи в двуколката, изплющя с камшика над главата на коня и подкара в тръс, сподирян от лая на Уинк и псувните на баща ѝ.

– Не си мислете, че бягам, защото ме е страх – извика Медисън. – Просто не ми се искаше да удрям баща ви.

Фърн беше твърде изненадана, за да може да отговори. За по-малко от петнадесет минути той беше обърнал света ѝ с главата надолу. Стадото щеше да създава още проблеми, но на нея вече ѝ беше все едно. Баща ѝ щеше да се появи в града рано или късно, но и за това не се притесняваше. Само допреди няколко дни беше мислила единствено за Трой, добитъка и баща си, а сега едва се сещаше за тях. Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе Медисън.

И онези проклети бичета.

Тя започна да се смее и веднъж започнала, вече не можеше да се спре, въпреки че смехът ѝ причиняваше ужасна болка.

– Какво е толкова смешно? – запита я Джеймз.

– Онова, което казахте за бичетата – отвърна тя между пристъпите смях. – Представям си как те гонени от татко с нож в ръка преследват ужасените крави из цялата околност и поглеждат зад себе си, пресмятайки колко ли от тях ще оправят, преди той да ги настигне. – Тя отново избухна в смях. – Сигурна съм, че една дама никога не би си помислила подобно нещо, а дори и да си го помисли, не би си признала.

– Мислите ли, че баща ви би ги преследвал? – попита ухилено Медисън.

– Не и ако има ум в главата. Би трябвало да ги изчака да се върнат след похожденията си, когато ще бъдат твърде уморени, за да му се изплъзнат.

Тя пак се размя, но я заболя и се спря.

– Не трябва сама да се грижите за стадото.

– Откакто татко уволни Трой, не можахме да намерим каубои, които да се задържат при нас по-дълго. Предупредих го, че така ще стане, но той не ме послуша.

– Защо баща ви уволни братовчед ви?

– Те не бяха съгласни за нищо. Трой се занимаваше със стаята, а татко е фермер.

– Сигурен съм, че Джордж би могъл да ви намери някого.

– Защо сте толкова сигурен, че брат ви може да осигури каквото и да било?

– Защото може. Той още от рождение има дарбата да оправя заплетени ситуации.

– Тогава защо не оставихте защитата на Хен на него?

– Това е нещо съвсем различно.

Медисън се умълча и Фърн още веднъж се опита да разбере противоречията, в които изпаднаше този мъж. В един момент той бе готов да заяви, че Джордж има отговор на всичко, а в следващия намекваше, че отговори не съществуват. В един момент правеше всичко възможно да се отърве от Фърн, а в следващия я връщаше в Абилийн, за да се погрижи за нея. В един момент ѝ се сърдеше, а в следващия беше готов да се бие с баща ѝ, за да не ѝ се налага да работи, преди да се възстанови.

Той също бе толкова неразбираем, колкото и промяната в самата нея.

Тя би трябвало да бъде загрижена за баща си, но не беше. Трябваше да се сърди на Медисън за това, че беше повалил Бейкър, но не можеше. Трябваше да се тревожи да добитъка си и за реколтата на съседите, но не можеше. Трябваше да очаква с нетърпение завръщането към стария си начин на живот, но си мислеше само за завръщането в дома на госпожа Абът и ѝ се искаше да опознае повече Медисън Рандолф.

Тя би трябвало да се страхува, че продължителният контакт с този човек би сломил съпротивата ѝ и би я направил уязвима за всичко, на което се опитваше да се противопостави в продължение на години.

Това я плашеше до смърт и Фърн не знаеше какво ще се случи на

следващия ден. Ако я очакваше пътят към ада, тя бе готова да го приеме. Не можеше да направи нищо друго.

– В Абилийн правите ли си партита? – запита я Медисън. Въпросът му беше толкова неочакван, че ѝ беше необходимо време, преди да му отговори.

– Не знам. Аз не ходя по партита.

– Защо не?

– Защото не съм искала.

– Мислех си, че ще подскочите от радост при подобна възможност.

– Някоя друга може и да го направи, но не и аз.

– Никога ли?

– Никога.

– А ще дойдете ли, ако аз ви поканя?

Никой никога не я беше канил на парти. Не се бяха осмелявали.

– Не можете да ме заведете където и да било в този град – отвърна тя. – Тук никой не ме одобрява.

– Аз също не одобрявам някои от нещата, които вършите, но вие не отговорихте на въпроса ми.

– Ако не ме одобрявате, защо тогава искате да дойда с вас?

– Не съм казал, че не одобрявам вас, а само някои от нещата, които вършите.

– Това е едно и също.

– Ако смятате така, значи не познавате добре мъжете.

Така беше, но тя не искаше да си признае пред него.

– Вие избягвате въпроса ми – каза Фърн. – Защо ме каните да дойда с вас?

– Не познавам друга жена тук.

Тя искаше смехът ѝ да прозвучи скептично, но се получи нещо подобно на израз на отвращение.

– Не сте длъжен да познавате която и да било. Там те всички ще се надпреварват да говорят с вас.

– Вие като че ли не одобрявате това. Не мислите ли, че младите жени имат право да говорят с мен?

– Нямах това предвид и вие го знаете. Сигурна съм, че госпожа... която и да организира партито, ще покани достатъчно млади и неомъжени жени.

– Може пък аз да не искам да рискувам да бъда отбягнат от местните красавици, като отида сам.

Фърн се заля в смях.

– С вашата външност ще бъдете заобиколен от цяла тълпа жени, които ще копнеят по вас цели десет минути.

– Значи одобрявате външния ми вид? Това ме успокоява. Имах чувството, че според вас речната кал има по-голям чар от мен.

– Знаете, че сте хубав мъж – отвърна Фърн и не повярва, че бе изрекла тези думи. – А знаете и как да използвате чара си при нужда. Само дето, когато сте близо до мен, се държите като животно.

– Размишленията ви за характера ми са впечатляващи, но се отклонихме доста от основния въпрос. Ще дойдете ли с мен?

– Кой организира купона?

– Госпожа Маккой.

– Жената на кмета! – възкликна Фърн. – Тя дори не би ме пуसнала да мина през главния ѝ вход. Та тя получава киселина в стомаха само като ме види.

– Ще трябва да облечете рокля, но с изключение на това не виждам какво във вас може да я разстрои чак толкова.

– Значи не съм достатъчно добра такава, каквато съм, така ли? – Фърн усети как гневът ѝ се надига като прилива в океана.

– Не съм казал, че не сте достатъчно добра – отговори Медисън. – Сигурен съм, че единственото възражение на госпожа Маккой е по отношение на облеклото ви.

– Вие бихте ли ме завели в дома ѝ, облечена в сегашните ми дрехи?

– Ще бъде вечерно събиране и дори аз не бих отишъл там в дрехите, с които съм облечен сега.

– И защо не?

– Вие никога ли не отговаряте направо на зададените ви въпроси?

– За какво говорите?

– Преди петнадесет минути ви попитах дали искате да дойдете с мен на парти. Вие не само че успяхте да заобиколите въпроса ми, но и ме подложихте на подробен разпит. Ще ви попитам още веднъж: ще дойдете ли с мен на партито на госпожа Маккой?

Фърн усети как нещо в нея се пречупи, като че ли ѝ предлагаха това, което бе искала дълбоко в себе си, но бе знаела, че не може да го има.

Тя искаше да отиде на партито, но не разбираше защо. Никога преди не бе ходила на подобни събирания. Бяха я подкачали, че никога не я канят, но престанаха, когато разбраха, че така или иначе не би отишла.

Но този път тя не искаше просто да отиде, а да бъде с Медисън. Това я изненадваше още повече, защото никога не бе имала желанието да

ходи където и да било с мъж.

– Благодаря ви за поканата, но не мога да приема. – Надяваше се, че отговорът ѝ е прозвучал незаинтересовано. Ако Медисън се досетеше колко много ѝ се искаше да отиде, нямаше да се откаже, докато не я убеди.

– Вие със сигурност не се боите да облечете рокля, нали? А може би се страхувате, че няма какво да облечете.

– Нито едното, нито другото.

Тя нямаше рокли. Беше ги изгорила преди осем години.

– Тогава защо?

– Няма хора, които бих искала да видя или които биха искали да ме видят на такова място.

– Аз ще бъда там.

Тя знаеше, че той само я дразни и се опитва да я накара да се съгласи, но се надяваше да не усети колко я болеше от такива забележки. Глупавото ѝ сърце искаше да му вярва.

– Вие току-що казахте, че трябва да си лежа в леглото.

– До партито има още няколко седмици. Всъщност дотогава вие вече ще се занимавате с младите си бичета. Да се надяваме, че те ще успеят да задоволят нагона си, преди да се възстановите.

– Защо сте толкова загрижен за няколко едногодишни бичета? – попита тя с надеждата, че така Джеймз ще забрави за партито. – Обзалагам се, че никога не сте виждали бичета.

– Не само съм ги виждал, но съм ги и кастрирал, но ми се гадеше, докато го правех. – Медисън я измери с поглед. – Не ми харесва начинът, по който ме гледате.

– Не се тревожете – засмя се Фърн. – Вие сте в безопасност. Не бих искала да разочаровам приятелките ви.

– Вие за някакъв донжуан ли ме вземате?

– Обзалагам се, че стотици жени броят дните, оставащи до завършването ви в Бостън.

– Бих искал да мисля, че поне една или две са забелязали отсъствието ми, но се съмнявам дали броят дните. Има една стара поговорка, която казва, че не трябва да оставяме питомното, за да гоним дивото. Отсъствието на ухажора може би ще накара любимата му да въздъхне, но любовникът е този, който кара сърцето ѝ да бие по-бързо.

– Сигурна съм, че имате опит в тези неща.

– Безкраен. Завоеванията ми са разхвърляни по цялото източно крайбрежие.

Фърн отново се усмихна.

– Надявам се, че не в буквалния смисъл на думата, защото иначе биха били голямо препятствие за къпещите се.

– Вие изпитвате съчувствие към любовниците, лебедите, къпещите се, но не и към мен.

Фърн усети как гърдите ѝ се свиват и сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Той просто флиртуваше с нея. Най-добре щеше да бъде да му отвърне по същия начин, но не ѝ достигаше смелост да го направи. Всяка безсмислена дума пронизваше сърцето ѝ като стрела.

– Ще се оправите и без моето съчувствие.

– Тогава приемоте поканата ми! Няма да сте длъжна да откажете да танцувате с мен.

– Не, не бих се съгласила и при това условие.

– Няма ли нещо, с което бих могъл да ви убедя да дойдете с мен?

– Може би ще дойда, ако ми кажете честно защо ме каните.

– Става.

– Казах „може би“. Не изключвам възможността да ми разкажете някаква опашата лъжа и после да си доставите удоволствието да я развенчаате.

– Мислите ли, че бих направил подобно нещо?

Реакцията му я изненада. Той изглеждаше разтревожен, сякаш наистина го интересуваше какво мислеше тя за него. Фърн бе очаквала Медисън да се ядоса, да се вбеси, да се разяри, да бъде решителен, дори и да започне да се извинява, но не бе мислила, че ще се разстрои. Тя беше решила, че на него не му пука за нищо.

Фърн бе шокирана от откритието, че имаше силата да го извади от равновесие. Край Медисън се беше чувствала толкова безпомощна, че не можеше да не бъде доволна от постижението си. Може би не трябваше да бъде доволна, но тя беше.

– Може би не трябваше да казвам това – отвърна тя. – Просто ние двамата се стараехме само да създадем колкото се може повече неприятности един на друг. Не знам дали и там, откъдето идвате, се държите по същия начин. Аз никога не съм го правила преди, въпреки че вие сигурно сте си помислили точно обратно.

– Тогава нека да започнем отначало.

Фърн започваше да си мисли, че това пътуване няма да има край. Сега тя осъзна колко много ѝ се искаше да постави ново начало. Точно затова бе отишла да го види в затвора. Но оттогава беше имала достатъчно време да обмисли всичко отново и бе решила, че промяната в

живота ѝ би донесла само повече болка. Тя си признаваше, че Медисън я бе очаровал, но това бе лоша причина за продължаване на една връзка, от която в крайна сметка можеше да не излезе нищо.

А независимо от резултата от процеса на Хен, тази връзка щеше да бъде прекратена. Медисън щеше да се върне в Бостън при своите богати, красиви, обаятелни жени и вероятно щеше да разказва шегички за Канзас и жените, с които се е запознал там, включително и за нея.

Не, на това трябваше да се сложи край и сега може би беше подходящият момент.

- Не мисля, че това би била добра идея.
- Партило или новото начало?
- И двете.

Как можеше да му каже, че той бе пробудил в нея онази част, чието съществуване тя се бе опитвала да забрави? Беше я накарал да си спомни, че е жена. Как можеше да му каже, че бе бягала от женствеността си в продължение на толкова години, че се бе борила с факта, че е жена, и сега вече не знаеше каква е.

- Ще си помислите ли?
- Не.
- Много жалко.

Фърн буквално можеше да види пропастта пред краката си. Знаеше, че трябва да промени темата на разговора или да слезе и да върви пеша до града, но не го направи.

- Защо? – попита тя.

– Абилийн може би никога вече няма да има възможността да открие един лебед, маскиран като грозно патенце. И което е по-важно, вие самата няма да имате възможността да го откриете.

Фърн погледна настрани. Не искаше Медисън да види болката в очите ѝ.

- Недейте! – каза тя. – Знаем как изглеждат.

Медисън взе нежно брадичката ѝ в ръка и обърна лицето ѝ, докато я принуди да го погледне в очите.

- Вие не знаете какво смятам за външността ви.

– Моля ви! – Тя се опита да се обърне настрани, но той не ѝ позволи.

– Виждам една млада жена, която бяга от себе си, от това, което е и което иска да бъде, защото се страхува да признае, че е красива, защото това ще я принуди да се изправи срещу нещо, което я плаши.

- Стига! – извика Фърн и рязко извърна глава.

Медисън спря двуколката, хвана Фърн за раменете и я обърна към себе си.

– Би било жестоко да ви оставя да се мислите за грозна и лишена от женственост.

– Само защото съм избрала да нося панталони...

– Ако смятах, че си вярвате, не бих казал и една думичка за панталоните ви – каза Джеймз. – Но не искам да ги обувате само защото се страхувате.

– Не ме е страх. Аз...

– Страхувате се, че някой мъж може да ви целуне и това ви плаши толкова, че се преструвате на грозна.

– Но това е абсурдно. Аз...

– Но аз не мога да бъда подлъган и възнамерявам да ви убедя, че сте красива.

– Как? – попита тя уплашено.

Медисън нежно я придърпа към себе си, повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

– Като ви накарам да повярвате, че искам да направя това.

И все така нежно той я целуна по устните.

Въздухът застина в дробовете ѝ и сърцето ѝ започна да бие силно. Светът около нея бе замрял и тя имаше чувството, че се намира някъде по средата между рая и ада.

Фърн едва не се разтопи от целувката му. Никой мъж не бе успял дори да разклати решителността ѝ, а Медисън почти я беше унищожил. Никога в живота си не бе изпитвала толкова силно желание да отстъпи.

Меките му като коприна устни докоснаха леко нейните.

Тя усещаше топлината на дъха му да гали кожата ѝ. Възбудата я накара да забрави за парещото слънце.

Устните му я примамиха в една продължителна целувка. Тя усети как езикът му остави едва доловима влажна следа върху долната ѝ устна. Фърн се вцепени и забрави за всичко край себе си. Единственото нещо, което съществуваше за нея в момента, бе Медисън.

Преди да се отдръпне, той я целуна още веднъж. Този път Фърн усети страст, нужда, желание, внезапна настойчивост. Това вече не беше невинната целувка на двама души, които просто се опознаваха. Не беше и целувка от мързеливо любопитство, породена от желанието да я накара да се смята за по-различна. Беше целувка, изпълнена с обещание за страстни изживявания.

Фърн се отдръпна уплашено. Беше се задъхала и погледът ѝ

издаваше несигурност.

– Вие трябва да бъдете целувана често – каза тихо Медисън. – Заслужавате да знаете, че сте много привлекателна жена. Това ли е правил Трой? Затова ли вие сте единственият човек в Абилийн, който е казал добра дума за него?

Балонът се спуска и Фърн си помисли, че се понася към ада. Тя рязко свали ръцете на Джеймз от раменете си.

– Не – отвърна тя и се отдръпна от него. Фърн потисна страха, който я обземаше всеки път, когато някой мъж я докосваше, дори и когато това ставаше случайно. Трябваше да запази спокойствие, докато събереше смелостта да го спре и да му каже никога вече да не я докосва.

– Ще ми кажете ли защо?

– Не.

– Може би някой ден...

Тя потръпна. Волята ѝ сякаш я изостави, но Фърн се опита да надмогне слабостта си. Трябваше да му каже да я остави на мира, и то още сега.

– Не мога да приема поканата ви – заяви тя.

– Защо?

– Не искам да ходя там. Има и още нещо. – Тя не можеше да го погледне в очите. – Не искам да ме докосвате или да ме целувате. Не искам никои мъж да прави това. Никога.

Медисън не знаеше дали бе шокиран повече от собствените си действия или от думите ѝ. Беше я поканил да дойде на партито подтикнат от някакъв внезапен импулс. Отказът ѝ бе наранил честолюбието му. Той може би я беше целунал, за да я подразни, но се беше получило нещо повече от това. Може би беше искал да я шокира, за да я накара да разбере нещо за самата себе си, но сега той самият бе също толкова шокиран, колкото и тя.

Медисън бе обладан от силен копнеж, който нямаше нищо общо с дразненето или шокирането, а бе свързан с някакво смътно чувство, че в нея имаше нещо повече от елек от овча кожа и испански шпори. Някъде вътре в нея бе погребана една жена, която никои не познаваше, дори и самата Фърн.

Отказът ѝ го разстрои доста. Той бе подозирал, че тя се опитваше да се държи на разстояние от него, но не си беше помислял, че Фърн искаше да постави между тях трайна преграда. Изобщо не му беше хрумвало, че ще се измъчва от подобно нещо, но точно това ставаше.

Фърн беше будна от доста време, но не стана от леглото, а лежеше заслушана в звуците, които се чуваха в къщата, и беше оставила мислите си да се лутат безцелно в главата ѝ.

Тя се опита да ги отклони от Медисън, но образът му, изглежда, бе запълнил всички ъгълчета на съзнанието ѝ и се беше превърнал във фиксидея, която бе завладяла живота ѝ и не искаше да го напусне.

Фърн вече не изпитваше неприязън към него, но това не само че не улесняваше нещата, а ги усложняваше. Бе имала възможността да го мрази със страст, която би изчезнала от само себе си с отпътуването му от Абилийн, но сега тя го харесваше. Фърн се страхуваше да си го признае, но истината бе, че го харесваше много.

Това беше странно чувство, което не я успокояваше. Беше нещо, което бе нахлуло в живота ѝ против волята ѝ и тя не можеше да го контролира. Можеше да крещи на Медисън, да спори с него, да го нарича с най-обидните имена, но през цялото време щеше да знае, че не мисли нещата, които изрича. Можеше да го подтикне да си замине за Бостън и никога повече да не се върне в Канзас, но не искаше да го направи.

Самата мисъл, че никога вече няма да го види, я изпълваше с тревога. Какво имаше в този мъж, че го правеше толкова различен от другите? Защо не можеше да престане да мисли за него.

Единственият смислен отговор на тези въпроси беше напълно неприемлив. Тя нямаше да позволи нито един мъж да има такова значение за нея. Щеше да се отърве от чувствата си, ако успееше да си го избие от ума.

Но как можеше да си го избие от ума, когато все още усещаше устните му върху своите?

През целия си живот Фърн бе смятала мъжете само за конкуренти. Тя бе изпитвала презрение към жените, които припадаха от мъжкия допир и за които единствената цел в живота беше да привлекат вниманието на мъжете.

Сега тя знаеше достатъчно и разбираше, че целувката им не беше обикновена. Готовността на Медисън да се бис заради нея и решителността му да я защитава я бяха изненадали твърде много.

Той мислеше, че тя е привлекателна, и бе решен да я накара да се почувства красива, но това не беше по силите му. Никой мъж, нито дори някой като Медисън, нямаше да направи подобно нещо без корист. Той вероятно също бе имал някакви задни мисли.

Може би Медисън се опитваше да флиртува. Може би беше отегчен от срещите с безброй жени. Може би си мислеше за нея като за благотворителен случай, в който той ще се появи в ролята на принц Очарование и ще разнообрази сивотата на живота ѝ за няколко седмици. Малко ласкателства, дребни прояви на внимание, няколко откраднати целувки и той щеше да си замине за Бостън, поздравявайки се за това, че ѝ е подарил няколко безценни дни.

Трябваше да бъде нещо такова. Човек като Медисън Рандолф не би се заинтересувал от жена като нея.

Дали?

Тя отново и отново преживяваше целувката и предизвиканата от нея възбуда. Независимо какво бе изпитал той при първата им среща или какви биха били чувствата му в бъдеще, тази целувка беше истинска.

Но какво точно целеше той?

Сега Фърн не знаеше, но Медисън не обичаше да пази тайни и тя скоро щеше да узнае.

Междувременно трябваше да се измъкна от леглото. Роуз и госпожа Абът бяха станали отдавна. Фърн не можеше да чуе какво си приказват, но лесно успя да определи кой говореше. Гласът на госпожа Абът бе студен и рязък. Тя сякаш винаги се оплакваше, дори и когато говореше за дреболии. Гласът на Роуз бе тих, но изразяваше твърдост. Тя не говореше толкова често или толкова дълго, колкото госпожа Абът, но думите ѝ винаги бяха на място.

Фърн се зачуди какво ли би било да бъде на мястото на Роуз и да налага такова уважение и възхищение. Тя знаеше, че Роуз се бе трудила много, за да постигне това, въпреки че го правеше почти без усилие.

„Това едва ли е щяло да се случи, ако Роуз бе решила да обуе панталони и да прави всичко възможно да се държи като мъж. Тя е силна и решителна, но е напълно женствена.“

Но въпреки че Фърн си спомни със съжаление за годините, през които се бе учила да се отрича от всичко женствено, мисълта за мъже, копнеещи за тялото ѝ, и спомена за един мъж без лице, който разкъсваше роклята ѝ, докосваше гърдите ѝ, покриваше врата и устните ѝ и устата си и я притискаше с тежестта си, я ужасяваше. Тя не искаше това. Никога. Може да ѝ се наложи да се откаже от всяка надежда да се омъжи, но не беше способна да изтърпи всичко това.

Доброто ѝ настроение се изпари и тя реши да стане. Тъкмо бе отхвърлила завивките, когато чу, че някой се приближава на кон към

къщата. След няколко минути последва силно чукане по вратата, което накара госпожа Абът да се провикне ядосано:

– Господин Спраул, би трябвало да знаете, че не е прилично да чукате на вратата на една дама в такъв ранен час. Ние още не сме облечени.

Баща й! Фърн усети как тялото й се вцепени. Той бе дошъл, за да я прибере. Медисън и Джордж не бяха в къщата и този път нямаше кой да го спре.

ГЛАВА 12

– Не ме интересува – отвърна Бейкър Спраул. – Дъщеря ми е тук и искам да си я прибера.

– Тя спи – каза госпожа Абът.

Това също не го интересуваше. Фърн се дразнеше, че чуждите хора проявяваха по-голяма загриженост за нея, отколкото собственият ѝ баща.

– Глупости – заяви Бейкър. – На момичето му няма нищо. Вие я разглезвате.

– Трябва да ви напомня, че в къщата си имам гости – отговори госпожа Абът, без да прикрива неодобрението в гласа си. – Трябва да останете навън.

Фърн си помисли, че баща ѝ сигурно се опитваше да се промъкне край госпожа Абът и се запита колко ли време щеше да му бъде необходимо да влезе в къщата.

– Дръпни се от пътя ми, жено! Дъщеря ми е вътре и смятам да я изкарам навън.

– Нищо подобно няма да направиш, преди тя да се възстанови – отвърна госпожа Абът. – Тя беше толкова слаба, когато се върна вчера, че трябваше да ѝ помогнем да си легне.

Фърн знаеше, че баща ѝ бе очаквал съпротива от госпожа Абът, но я беше подценил, ако си бе мислил, че може да я пренебрегне. Тя се беше противопоставила на влизането на Медисън в спалнята на Фърн и със сигурност нямаше да допусне който и да било мъж да влезе в дома ѝ, преди те двете с Роуз да са напълно облечени. Госпожа Абът беше слаба и със среден ръст, но Фърн си помисли, че би било доста трудно за когото и да било да я накара да напусне позиция, която решеше да заеме.

– Вие вече я развалихте. Тя вече няма да става за нищо, ако не я набия.

– Господин Спраул – възрази госпожа Абът, – вие не можете да ударите това момиче. аз не одобрявам начина, по който тя се облича, и коя ли порядъчна жена би го одобрила, но да я биете...

Фърн си спомни колко пъти баща ѝ я беше пердашил. Това не я беше вразумило, а само я бе накарало да издигне повече бариери между себе си и останалия свят. За нещастие, баща ѝ не виждаше това.

– Няма да направите подобно нещо в дома ми! – заяви госпожа Абът. – Опитайте само и шерифът ще ви спипа, преди да...

– Ако успеете да го събудите, след като цяла нощ е играл комар – каза Спраул. – А сега ме пуснете да вляза. Смятам да прибера дъщеря си и ще го направя веднага.

Фърн започна да става от леглото. Госпожа Абът нямаше да задържи баща ѝ твърде дълго. Фърн не обичаше кой знае колко тази жена, но тя се бе грижила добре за нея. По-голямата част от забележките ѝ бяха просто израз на майчинска загриженост.

– Госпожо Абът, какъв е този шум?

Фърн се вцепени. Това бе гласът на Роуз. Фърн не можеше да позволи баща ѝ да се държи грубо с Роуз, не и след всичко, което жената на Джордж бе направила за нея. Особено пък в нейното състояние. Ако нещо ѝ се случеше...

– Това е господин Спраул. Той е дошъл да...

– Значи вие сте бащата на Фърн – каза Роуз с изпълнен с неодобрение глас. – Крайно време беше да проявите малко загриженост за дъщеря си. Очаквах да пристигнете тук преди свечеряване още в деня, в който я донесоха в тази къща.

– Някакво си малко падане не е причина да се втурна след Фърн – отвърна Бейкър. – Очаквах я да се прибере у дома, за да ми приготви вечерята.

Фърн не можеше да повярва на ушите си! Гласът на баща ѝ беше загубил толкова много от силата си, че звучеше почти извинително.

– Ако бяхте попитали, щяхте да разберете, че тя не беше в състояние да ви приготви вечерята, както и да върши каквато и да било работа.

– През живота си не съм оставал в леглото дори за един ден.

– Не всички са такива късметлии като вас.

– Хората обичат да се глежат. Така се чувстват по-важни.

– Сигурна съм, че сте прав, но Фърн беше наранена доста лошо.

Фърн започна да се притеснява за реакцията на Бейкър. Той не бе свикнал да среща съпротива, особено пък от жени. Когато Трой спореше с него, Спраул направо побесняваше.

– Е, тя имаше достатъчно време да се оправи.

– Съвсем не. Мислех си, че сте разбрали това, когато тя не е успяла да се качи на коня си.

– Това се дължеше на прекалено дългото лежане в кревата. Оставете я да се пораздвижи един-два часа и ще се оправи.

– Страхувам се, че не мога да се съглася с вас. Ще са ѝ необходими

още няколко дни, преди да може да се заеме отново с малка част от предишните си задължения.

Баща ѝ не обичаше да му противоречат. Това беше сигурен начин да го подлудят. Точно затова се бяха сбили с Трой последния път.

– Смятам да я видя на седлото преди залез. Не можете да очаквате от мен да върша и нейната работа.

– Не ме интересува кой ще ѝ върши работата. Фърн остава тук, докато не се оправи достатъчно, за да може да си тръгне.

– Вижте какво, госпожо, не знам коя сте...

– Казвам се Роуз Рандолф и съм съпруга на Джордж Рандолф.

– ... но не можете да ми казвате какво да правя с дъщеря си. А сега се дръпнете от пътя ми, преди да съм ви отместил аз.

Фърн се измъкна от нощницата и посегна към ризата си. Не можеше да го остави да докосне Роуз. Ако му позволише да направи това, никога повече не би могла да погледне Медисън в очите.

– Ако посмеете дори да ме докоснете, съпругът ми ще ви убие! – заяви Роуз. Тя изрече това толкова спокойно, като че ли казваше какъв горещ ден ги очаква. – Искам да кажа, ако Хен не го изпревари.

Настъпи тишина. Пръстите на Фърн застигнаха върху копчетата на ризата. Би било истински кошмар Джордж да бъде вкаран в затвора като убиец на баща ѝ.

– Никой мъж не би ме убил за подобно нещо – изтърси Спраул.

– Не мога да говоря от името на другите мъже – отвърна Роуз, – но мога да говоря от името на мъжете Рандолф.

– Не ви вярвам.

Пръстите на Фърн закопчаха последните две копчета и тя посегна към панталоните си. Бейкър не вярваше на никого. Той бе твърдо убеден, че е единственият специалист по всички въпроси в целия свят.

– Господин Спраул, вие си изкарвате прехраната, като продавате стоките си на търговците на добитък, нали?

– Най-вече.

– Достатъчно е да кажа една дума на съпруга си и никой тексасец няма повече да купи каквото и да било от вас.

Тишина.

Фърн не бе мислила за влиянието, което Джордж имаше върху останалите тексасци, но не се съмняваше, че те с най-голямо удоволствие биха разорили някого само за да угодят на семейство Рандолф.

Не можеше да позволи да стане причината за провала на баща си. Не искаше това да се случи и със сигурност не желаше той да заплашва

Роуз, но трябваше да се досети, че ще стане така.

Фърн потърси чорапите си, но следващите думи на Роуз възпряха ръката ѝ.

– Разбирам, че притежавате добитък – каза тя. – Онова стадо, за което искате Фърн да се грижи. Ако веднага не се върнете при него, нещо може да изплаши горките животинки толкова много, че да започнат да тичат, без да се спрат, преди да са се отдалечили поне на няколко стотин мили оттук. Индианците вероятно ще ги намерят преди вас.

Фърн почти можеше да чуе как баща ѝ преглъща. Той може и да се преструва, че стадото му няма значение, но тя знаеше, че Бейкър разчиташе на парите, които то му носеше.

– Понякога е много трудно да се възпре някое стадо да не стъпче полетата на фермерите, особено когато тези полета са изпълнени със сочни зеленчуци.

– Да не би да ме заплашвате? – попита Бейкър. Гласът му все още звучеше ядосано, но Фърн усети, че той вече не беше толкова уверен в себе си. Тя забрави за босите си крака и се отпусна по гръб върху леглото.

– Само ви казвам какво би могло да се случи, ако продължавате да оставяте фермата си без надзор. Ние ще задържим Фърн при нас. По този начин няма да ви се налага едновременно да се грижите за нея и да си вършите работата.

– През живота си не съм прислужвал на жена – извика Спраул, – дори и на съпругата си.

– Вероятно е било много мъдро от страна на госпожа Спраул да се помине възможно най-бързо. Смъртта е била за предпочитане пред живота ѝ като ваша съпруга. А сега моля да ме извините. Имам работа. Довиждане, господин Спраул.

– Довиждане – повтори госпожа Абът и затръшва вратата под носа на Бейкър.

– Никога не съм мислила, че Бейкър Спраул може да бъде толкова безчувствен – заяви госпожа Абът. – Той е направо жесток.

– Вероятно никой не му е казвал кога трябва да спре. Една добра жена със силна воля би направила от него наистина почтен човек.

– Аз не бих искала да опитам.

– Предполагам, че вече е твърде късно.

Фърн усети напрежението да напуска постепенно тялото ѝ и се строполи върху леглото. Досега не бе осъзнавала колко се е страхувала от появата на баща си. Тя щеше да се подчини и да тръгне с него. Бе се

подготвила да стане и да напусне спалнята незабавно, но Роуз го бе върнала с обича на ухото. Фърн не мислеше, че Бейкър би дошъл отново. За него парите имаха по-голямо значение, отколкото дъщеря му.

От това я заболя. Беше се зальгвала, че е свикнала със студенината му, и никога не бе търсила от него никакви чувства. Сега Роуз и Медисън ѝ бяха показали, че не беше необходимо някой да ѝ бъде роднина, за да го е грижа за нея.

Още по-удивително беше, че те я бяха защитили, след като тя бе направила всичко възможно да ги отчужди от себе си. Фърн не разбираше как е възможно подобно нещо.

За капак на всичко, на нея не ѝ се искаше да се върне във фермата. Тя искаше да остане с тези непознати и това нямаше нищо общо с нараняването ѝ. За първи път в живота ѝ някой се интересуваше от нея достатъчно, за да го е грижа какво ставаше с нея и как се чувстваше тя.

Медисън я привличаше, защото виждаше в нея нещо, което никой друг не бе забелязал. Това нещо го бе накарало да пожелае да я целуне и да я покани на партито на госпожа Маккой. То бе и причината той да желае да я накара да повярва в собствената си красота. То го караше да се интересува от нараняването ѝ и от това, как другите се отнасят с нея.

Нямаше да забрави това. Никога.

Фърн се съблече и се мушна под завивките.

– Много си мълчалива – обърна се Роуз към Фърн. – Още ли те боли?

– Не. Днес се чувствам много по-добре. Вероятно трябва да си вървя.

– Не можеш да си заминеш, преди да се върне Медисън. Той ми даде изключително точни нареждания по този въпрос.

Фърн се усмихна, но почти незабавно си възвърна сериозното изражение.

– Защо ме прие в дома си? Аз създавах само проблеми на семейството ти.

Роуз се усмихна успокояващо.

– Защото беше наранена и някой трябваше да се погрижи за теб. Ако си спомняш, ти отказа да бъдеш заведена на лекар.

– И все пак, защо ме прие?

– Защото имаше нужда от човек, който да се грижи за теб. Освен това ние те харесваме. Що се отнася до кравите ви, те ще се оправят и

без теб известно време. Понякога си мисля, че кравите са единствените създания, за които Бог е отредил вечен живот.

– Не ги ли харесваш?

– За бога, не. Как може човек да харесва една крава, особено пък, ако е порода лонгхорн? Джордж също не ги обича кой знае колко, но от тях си изкарваме прехраната.

Фърн не можеше да повярва на ушите си. Никога не бе чувала тексасец да заяви, че не харесва кравите. От начина, по който тексасците защитаваха животните си, човек можеше да си помисли, че ги обичат почти като собствени деца.

Веднага след това откритие дойде и друго; Фърн мразеше кравите. Беше ги мразила в продължение на години, без дори да подозира за това. Тя бе разчитала на тях, защото те ѝ даваха независимост. Беше се сравнявала с тях, защото това беше необходимо, но дълбоко в себе си тя се отвращаваше от огромните, вонящи, упорити, шумни и глупави животни. Щеше да бъде безгранично щастлива, ако никога в живота ѝ не ѝ се наложеше да види отново крава.

Това откритие обърна всичките ѝ представи с главата надолу. Мясото ѝ в обществото и причината, която я караше да става всяка сутрин, бяха свързани с това стадо. Сега всичко това го нямаше. Нито едно от старите уравнения не ѝ вършеше работа вече. Целият ѝ живот се разпадаше.

И всичко това само заради Медисън Рандолф.

Ако той си бе стоял в Бостън, всичко това не би се случило. Ако тя не го беше завела до къщата на Конър, това не би се случило. Ако той я бе закарал у дома ѝ и я бе оставил там, това не би се случило.

Сега вече беше твърде късно.

Но защо беше твърде късно? Досега бе успявала да забрави всеки мъж, когото бе срещала.

Но още от мига, в който Медисън бе слязъл от влака, тя мислеше само за него. Начинът, по който той се държеше с нея, вниманието му и интересът му към нея караха образът му да танцува пред очите ѝ и Фърн запомняше всяка негова дума, действие или изражение. Тя го попиваше като жива вода.

И сега се беше прирастила.

Нищо в живота ѝ вече не беше същото. Той го бе променил. Но какво щеше да прави тя сега? Баща ѝ не би приел промяната.

Фърн не знаеше дали и тя самата би я приела.

Чувстваше се изплашена и безпомощна – нещо непознато за нея.

Никога преди не беше изпитвала такива чувства. Винаги имаше какво да прави и сега също трябваше да има нещо, но тя не се сещаше какво.

– Какво става? – попита Роуз. – Май че не си готова да се върнеш у дома си.

– Не ми се иска много. Нямам сили.

– Това не е типично за теб.

– Така е. Винаги съм била активна, яздех и бях уверена в себе си, а сега лежа в леглото, облечена в розова нощница.

Роуз се усмихна.

– Предполагам, че половината жени в града ти завиждат. Никоя от тях не е носена на ръце от красив млад мъж.

– Това вече е нещо друго.

– Така си и мислех.

– Нищо подобно не би се случило, ако Медисън не беше дошъл тук.

– Сега може би не, но рано или късно все щеше да се случи.

– Сигурна ли си?

– Никой не може да те накара да чувстваш това, което не искаш да чувстваш, да бъдеш това, което не си, или да искаш онова, което не ти харесва. Всички ние имаме причини да се крием от самите себе си, но рано или късно се случва нещо, което разрушава стените, които сме издигнали около нас, и тогава откриваме истинското си аз.

– Аз не съм открила нищо. Зад тази стена няма нищо и никога не е имало.

Медисън си наля чаша кафе и остави кафеника над малкия лагерен огън.

– Трябва да призная, че се забавлявах през последните няколко дни – каза той на Джордж. – Но след сто мили езда бих предпочел една гореща баня и хубава вечеря, вместо да се храня с топъл боб и да спя върху седлото си.

Около Абилийн се бяха настанили твърде много фермери и градът нямаше да може да просъществува като център на търговията с добитък. Поради тази причина Джордж бе тръгнал да разучи новия път за прекарване на добитъка, който град Елуърт бе прокарал, за да привлече тексасците с техните стада. Медисън бе тръгнал заедно с брат си и прекарваше времето си в опити да уточни откъде е минал Хен в нощта на убийството на Трой. Той търсеше хора, които може би бяха забелязали Хен, бяха говорили с него или бяха разпознали коня му. Джеймз нямаше новини

от приятеля на Том Уайт и отчаяно търсеше свидетел.

– Май не ти се иска да се върнеш в Тексас? – попита Джордж.

– Нито за миг. Какво ще правя там?

– Би могъл отново да станеш част от семейството.

Медисън предположи, че би трябвало да очаква брат му да повдигне този въпрос някой ден. За Джордж семейството стоеше на първо място. Не че според Джеймз в това имаше нещо лошо, но брат му, изглежда, смяташе, че нищо друго няма значение.

– За мен няма място в това семейство. Това е една от причините, които ме накараха да напусна Тексас. Знам, че според теб трябва да забравим за различията между нас и да си заживеем щастливо отсега нататък, но това няма да стане. Хен и Монти никога няма да ме разберат, нито пък аз тях. Между нас не съществува обич и никога не е съществувала. – Мразех начина, по който те се нахвърляха срещу живота и всичко в него, а най-вече срещу мен – продължи Медисън. – Те не вярваха на нищо, написано в книгите. Няма смисъл да се опитваме да създаваме нещо там, където не съществува нищо.

– Ти напусна уютното си гнезденце, за да се погрижиш Хен да не бъде обесен – отвърна Джордж. – Това трябва да означава, че имаш някакви чувства към семейството си.

– Може и да не съм най-любящият брат, но не съм съвсем безчувствен.

– Сигурно си знаел, че бих наел най-добрия адвокат, който може да се намери. Щях да го измъкна от затвора, ако се наложеше.

– Трябваше сам да се погрижа за този случай.

– Не те ли тревожеше как щяхме да реагираме ние?

– Не мислех, че Хен ще ме разбере, но смятах, че ти би разбрал.

– Аз никога нямаше да си тръгна.

– Не съди за другите по себе си.

– И Роуз ми каза същото, но не е никак лесно.

Медисън реши, че семейството дължеше на Роуз повече, отколкото той си мислеше. Джеймз не бе смятал, че е възможно някой да успее да промени член на семейство Рандолф, но тя очевидно го бе направила. Той се зачуди дали само Роуз притежаваше тази способност, или и всяка друга жена, която обичаше съпруга си толкова много, можеше да постигне същото.

Той се наруга, когато образът на Фърн изплува в съзнанието му. Тя бе последният човек, от когото семейството се нуждаеше. Някоя като Саманта би била естественият избор. Или Сара Кебът. Или Феб

Уоткинс. Или цяла дузина жени, които той познаваше – очарователни, грациозни, красиви, желаещи да се омъжат и да живеят със съпруга си и децата си.

Защо тогава постоянно си мислеше за Фърн?

Вероятно от своенравност. През целия си живот той бе избирал по-трудните пътища. Бе настоял да бъде изпратен на пансион, когато всички останали момчета учеха у дома си. Беше напуснал ранчото, за да се опита да започне нов живот на север в разгара на една горчива, кръвава война. Беше решил да си извоюва място в ограничени кръг на висшето общество в Бостън. Беше започнал да се конкурира с финансовите барони, които революционизираха американската индустрия. Беше съвсем естествено да се интересува от най-недостъпната жена, която бе срещал през живота си.

Да, той се интересуваше от нея. Единствено Бог знаеше защо. Медисън не разбираше това, също както не разбираше защо му бяха толкова приятни тези няколко дни, през които не слизаше от седлото от сутрин до вечер, яздеше по прашни пътища и опознаваше един тип хора, които постепенно започваше да уважава.

– Роуз каза ли ти и нещо друго?

– Да. Каза, че сигурно си искал отново да станеш част от семейството, защото в противен случай никога не би напуснал Бостън след всичките тези осем години.

– Ти вярваш ли на всичко, което тя ти казва?

– Досега не е грешила.

Медисън знаеше, че не можеше да прекара няколко седмици близо до Джордж и Хен и след това да се върне в Бостън, като че ли нищо не се беше случило. Не можеше да знае, че Джордж бе нарекъл първородния си син на името на бащата, когото те всички мразеха, и да не го попита защо го е направил.

Не можеше да се качи на влака и да забрави, че е срещнал Фърн.

– Предполагам, че и този път е права. Прекарах много години в опити да забравя собствения си живот – каза той. – Най-вече исках да забравя провалите, загубите, гнева и горчивината, желанието си да убия татко или себе си, но няхах куража за това. Но в мига, в който чух за Хен, знаех, че трябва да дойда тук.

– Опитвал ли си се някога да разбереш какво е станало с нас след войната?

Джордж имаше дарбата да настъпва хората по мазолите. Имаше някои неща, които Медисън не искаше да признае дори и пред себе си.

Също като Фърн. Тя бе издигнала стени около себе си, за да се предпази от неща, които не искаше да вижда, за да подкрепят тесния свят, който си бе създала, за да не ѝ позволяват да види неща, които не искаше да знае.

Неговите стени може и да не бяха толкова здрави, но те все пак си бяха стени.

– Бащата на Фреди има приятели във Вашингтон. За военните не беше трудно да ви издирят.

– В такъв случай ти си отговорен за генерал Шеридън.

– Не, но когато твоята молба за помилване беше получена...

– Откъде знаеш за това?

– От бащата на Фреди.

– Това означава, че не Грант е изпратил заповедите за помилване.

– Напротив, точно той го направи, но в друг случай нямаше да ги получиш толкова бързо.

– А Шеридън?

– Той преследваше бандити. Не му беше трудно да се отбие в ранчото.

Медисън си спомни с каква тревога бе очаквал новините. Семейството на Фреди се бе оказало по-любезно и по-щедро от неговото собствено, но през онези мрачни години никой не бе в състояние да замени истинското семейство. Знанието, че братята му бяха живи, улесняваше всичко.

– А Хен?

– „Канзас Пасифик“ е един от нашите клиенти. Те не харесват нищо, което би могло да прекъсне потока на крави от Тексас. Влаковете им заминават на запад, натоварени със стоки, но обикновено се връщат празни. Вашите добичета представляват тяхната печалба. Една война между тексаските търговци на добитък и гражданите на Абилийн, която много лесно би могла да бъде породена от обесването на член на едно от най-известните тексаски семейства...

– Боже мили, кой ни нарича така?

– ... ще се отрази зле на железницата. Те ни уведомиха незабавно.

– Значи си узнал, че Хен е арестуван също толкова бързо, колкото и аз.

Медисън кимна.

– Ще продължиш ли да научаваш новини за нас от отчетите на фирмата, когато се върнеш в Бостън?

– Надявам се да не ми се наложи.

– Няма, ако наистина се интересуваш какво става с нас.

– Интересувам се.

Беше му много трудно да изрече тези две думи. Медисън се почувства, като че ли си беше признал някаква слабост. Все едно казваше, че е направил грешка, като ги е напуснал преди осем години.

– Бих избягал отново – заяви Джеймз. – Тогава не можех да направя нищо друго.

– Не мисля, че някога ще те разбере, но ще се опитам.

– Близнаците няма да ме разберат.

– Ние всички се учим да приемаме неща, които не разбираме. Джеф се опитва да приеме, че ръката му е ампутирана. Аз се опитвам да приема баща ни.

– Татко е проблем за всички ни.

– Но не е чак толкова зле, ако сме заедно.

Медисън се надяваше, че това беше вярно. Той никога не бе признал, че има нужда от любовта и одобрението на баща си. В това просто нямаше смисъл. По-лесно му беше да си признае, че се нуждаеше от одобрението на Джордж.

– Защо си нарекъл сина си на него? Едва не припаднах, когато разбрах.

– Някой ден ще ти разкажа.

– Защо не сега?

– Още не си готов.

Това ядоса Медисън.

– Какво искаш да кажеш? Да не би да има нещо, което само живеещите в Тексас могат да разберат?

– Не. Става въпрос за нещо, което никой мъж не може да разбере, ако не е сложил оръжие, не е прекратил всякакви кавги и не е насочил вниманието си към нещата, които е мислил, че никога няма да притежава. Ти още не си постигнал това. У теб се е насъбрал твърде много гняв и ти се съпротивляваш твърде силно, за да можеш да разбереш.

На Медисън не му хареса този отговор, но той бе достатъчно честен, за да знае, че Джордж бе прав. Джеймз все още искаше да докаже, че е бил прав, когато бе напуснал ранчото.

– Имаш ли нещо против, ако попитам какво има в тази кутия? – запита брат му.

Настроението на Медисън се промени внезапно.

– Чувал ли си за любопитната котка, която била изядена от кучето?

– Не е чак толкова зле – отвърна Джордж с усмивка. – Един от

начините да се интересуваш от благосъстоянието на всички е да се интересуваш и от техните работи.

– Това не би било проблем, като се има предвид, че вие всички живеете под един покрив.

– Ти не живееш при нас.

По лицето на Джеймз премина сянка.

– Не мисля, че искам да ти кажа. Това е една игра, от която може нищо да не излезе. Аз не обичам да се разчува за провалите ми.

– Искаш ли да ти дам един съвет?

– Не.

– Добре. И без това нямам опит с жените.

– Кой е казал, че става въпрос за жена?

– Няма мъж, който да е бил женен от пет години и да не се е научил да разпознава кутия за рокли – каза Джордж с насмешливо пламъче в очите. – Или тук е замесена жена, или ти си възприел някои доста странни навици, откакто живееш в Бостън.

Медисън се изсмя високо.

– Забравих, че винаги си знаел какво става в съзнанието ми, дори и когато решавах да не ти го разкривам.

– Някои неща никога не се променят.

– Но има толкова много, които се променят.

– Не и онези, които имат значение. Ние просто се научаваме да гледаме на тях по различен начин.

Медисън не беше сигурен дали бе разбрал последните думи на брат си, но не искаше да се задълбочава точно сега. Той бе обяснил на самия себе си защо беше купил тази рокля в Абилийн и това бе достатъчно.

ГЛАВА 13

– Мислила ли си с каква рокля ще отидеш на партито? – попита Роуз Фърн.

– Не. Аз...

– Медисън те е поканил, нали? Той каза, че ще ходи, но мъжете не винаги си спомнят за такива неща. Особено когато трябва да прегледат оборите или да проверят прашните пътища.

– Да, но...

– В един момент си помислих, че съм сбъркала. – Роуз погледна изпитателно Фърн. – Ако у вас нямаш нищо подходящо за обличане, можем да отидем да потърсим по магазините. В Абилийн продават ли вечерни рокли?

– Не знам. Никога не съм си купувала рокля.

– Никога ли? – запита Роуз и очите ѝ се разшириха от изненада.

– Нито веднъж – отвърна Фърн. – Аз не нося рокли.

– Каза ли за това на Медисън?

– Казах му, че няма да отида с него.

Роуз остана невъзмутима.

– Той ми каза, че ще отидеш.

– Медисън никога не чува онова, което не иска да чуе, особено ако аз го казвам.

Тишина.

– Ще отидеш ли?

Фърн вече беше решила да откаже, но се чу да казва:

– Може би...

– Но не можеш да го направиш без рокля.

Очевидно и Роуз не беше по-различна от останалите.

Фърн не знаеше защо си бе мислила, че не е така. Предположението ѝ вероятно се дължеше на това, че Роуз винаги се отнасяше с разбиране към нея. Фърн се надяваше, че Роуз ще я разбере и този път.

– И защо да не мога? Ако мъжете могат да носят панталони, защо жените да не могат?

– Знам, че на теб и Медисън ви стана навик да правите всичко напук на желанията на другия – каза Роуз нетърпеливо – но партито на госпожа Маккой не е място за лични свади и подобни караници биха разгневили всички. Хората отиват там, за да се отпуснат и да се

забавляват. Ако не можеш да направиш това, не трябва да ходиш. Освен това ти вече знаеш мнението на Медисън за облеклото ти.

– Чувала съм мнението му за много неща.

– Очевидно, не си слушала добре. Мъжете от семейство Рандолф имат много добри качества, но отстъпчивостта не е едно от тях.

– Изобщо нямам намерение да го пречупвам – заяви Фърн.

– Добре. Няма да ми хареса, ако спечелиш обичта му само за да го отхвърлиш накрая.

– Да спечеля обичта му! Кой, аз ли?

Фърн не можеше да свърже мислите си. Как бе възможно някой, особено пък Роуз, да си мисли, че тя се опитваше да накара Медисън да се влюби в нея? Дори ако можеше да го направи, тя не би се опитала. Не искаше да привлеча мъжете. Не и след онази нощ...

– Никога не съм се и опитвала да спечеля обичта му. Освен това, ако той настоява да облека рокля, значи не го интересувам твърде много.

– Напротив, точно това, че иска да облечеш рокля може да означава, че твърде много се интересува от теб.

– Какво искаш да кажеш?

– Той може би си мисли, че роклята би разкрила някаква част от теб, която е била скрита от момента, в който си обула панталони.

– И каква е тази част?

– Ще трябва да попиташ него.

Фърн почувства, че я облива топлина. Медисън сигурно я харесваше поне малко, защото я беше целунал, беше й казал, че е красива, беше й заявил, че ще й повтаря това, докато тя не повярва в него. Фърн не бе посямляла да му повярва, но ако Роуз казваше, че той я харесва, може би наистина беше така.

Но в продължение на твърде много години Фърн си бе казвала, че е грозна, за да повярва сега в противното, затова бе удивена от нуждата да чувства, че й се възхищават.

„Мамка му! И ти си като Бети и всички останали. Вън реки ругатните ти, тена ти, мазолестите ти ръце и испански те ти шпори, ти си само една суетна жена.“

Това нямаше значение. Тя искаше очите на Медисън да грейват, когато я видеше. Искаше го толкова много, че чувстваше как мускулите на стомаха й се свиват, но нямаше смелостта да приеме поканата му за партито и да разбере дали Роуз бе права, или грешеше.

По дяволите! Не можеше да повярва, че след всичките тези години

й се искаше да отиде на купон.

И какво очакваше да спечели от това?

Надяваше се да спечели Медисън.

Боже опази, трябваше да е полудяла. Не можеше да се е влюбила в него, не искаше да се влюбва в никого!

Но, за бога, тя го обичаше! Беше положила толкова много усилия да спори и да заплашва, че ще обеси Хен, че не беше забелязала какво ставаше със собственото ѝ сърце.

Обзе я паника и тя стана. Трябваше да остане сама.

– Добре ли си? – попита Роуз. – Изглеждаш ми бледа.

– Предполагам, че не съм чак толкова добре, колкото си мислех.

– Защо не полегнеш, докато стане време за обяд? Ще се погрижа никой да не те безпокои.

„Твърде късно – помисли си Фърн – твърде късно.“

– Но аз не знам да танцувам – възрази Фърн.

– Не е необходимо – отвърна Медисън. Той все още не бе приел от-каза ѝ да дойде на партито.

– И аз не мога да танцувам – каза Роуз и потупа корема си. – Твърде тромава съм.

– Напротив, ти си все така грациозна – намеси се Джордж.

– Много е мило да казваш това, скъпи, но мисля да си намеря някое тихо ъгълче, където да седна.

– Защо не оставиш Медисън да те научи да танцуваш? – предложи Джордж на Фърн.

– Можем да започнем веднага – каза Джеймз и се изправи.

– Аз мога да ви свиря – предложи госпожа Абът. Всички я поглед-наха учудено. – Но не много добре – добави тя.

– Никой няма да ме учи да танцувам! – заяви Фърн и усети как в лицето ѝ нахлува кръв. – Колко пъти да ви казвам, че никъде няма да отида? Но дори и да го направя, не бих се оставила да ме влечат из стаята и всички да ме гледат. Ще се чувствам като глупачка.

Те бяха възприели навика да се събират около масата след вечеря и да обсъждат събитията от деня. Тъмните тапети на цветя и боядисаните дървени стени не правеха обстановката много весела, но бяха по-добри от сковаващата официалност на дневната.

– Е, вие двамата можете да си спорите, докато мен ме няма – каза Роуз и стана. – Трябва да намеря Уилям Хенри и да го сложа да си

легне.

– Можете да се преместите в дневната – предложи госпожа Абът. – Трябва да разтребя масата.

В крайна сметка, Фърн и Медисън се оказаха на верандата и гледаха как Джордж и Роуз вървят по улицата хванати за ръка. Уилям Хенри тичаше пред тях, сочеше към разни неща и говореше възбудено, но родителите му не обръщаха внимание на нищо друго, освен на тях самите.

Фърн не бе и предполагала, че двама души могат да се обичат толкова. Това я накара да се почувства ужасяващо самотна. Зачуди се дали Медисън би могъл да я обича по този начин. Той прекарваше времето си с нея, интересуваше се от нея, но понякога на нея ѝ се струваше, че той просто си играе с нея.

Фърн се съмняваше дали му бе хрумвало, че тя може да има сериозни причини за поведението си. Медисън не осъзнаваше, че единственият човек, който трябваше да се промени, бе той самият и тя не смяташе да му го каже. Колко глупаво бе човек да е влюбен, особено ако нямаше надежда да му отвърнат по същия начин.

– Можем да започнем сега – казваше Медисън.

– Сега ли? – стресна се тя.

– Разбира се. Почти се стъмни и никой няма да ни види.

– Дори и ако имаше пълно слънчево затъмнение, за мен нямаше да бъде достатъчно тъмно да ви оставя да ме научите да танцувам на верандата на госпожа Абът – заяви Фърн. – Аз съм израснала тук и познавам хората в града. Те ще намерят начин да разберат.

– Тогава седнете. – Джеймз я хвана за ръката и я придърпа към една пейка за двама.

– Предпочитам да си стоя права. През последните няколко дни лежах и седях твърде много.

Но той я придърпа на пейката до себе си. Фърн си помисли дали да не стане, но осъзна, че той би я накарал да седне отново.

– Забравих, че сте от хората, които не могат да стоят на едно място. Конят ви вероятно много ви липсва.

Странно, но напоследък тя не се беше замисляла за коня си.

– Ако Роуз не възрази, утре ще ви изведе да поядим.

Близостта му накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

Фърн с удивление усети възбудата на тялото си. Знаеше какво означаваше това и го мразеше, но не можеше да му се противопостави. С всеки ден ставаше все по-зле. Единственият лек за тази болест беше

повече да не се среща с Медисън.

Но това не беше по силите ѝ.

– Не мога да излизам на езда. Какво ще стане, ако татко ме види?

– Няма да му позволя да ви принуди отново да работите, ако това ви тревожи – отвърна Джеймз.

Фърн усети как нещо вътре в нея се отпуска. Той все още бе готов да застане между нея и останалия свят. Медисън все още се интересуваше от нея.

Тя не се тревожеше за завръщането си в ранчото и нямаше нищо против работата. Тревожеше се, че на него нямаше толкова силно да му се иска да я вижда, че да идва до фермата.

– Защо се притеснявате какво биха казали хората за вас? – попита Медисън. – Като че ли ви е добре само тогава, когато сте се скрили от погледа на всички. Скрита сте зад идеална маскировка.

– Аз не съм нищо повече от една фермерска дъщеря.

Фърн не можеше да се концентрира добре. Ръката му беше зад гърба ѝ, протегната по цялата дължина на пейката. Телата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго и ѝ се струваше, че това бе най-късото разстояние в света.

– Която се опитва да изглежда като фермерски син, да върши работа като такъв и да бъде третиран като такъв.

– Че какво му е толкова хубавото да бъдеш жена? – попита тя. – Мъжете винаги ти нареждат къде да ходиш, какво да правиш и какво да казваш. Те не смятат, че жените са способни да вършат каквото и да било сами, като се изключат готвенето, чистенето и раждането на деца. Според вас аз сигурно не мога даже и да си вдигна дрехите сама.

– Това ли е всичко?

– Не, не е – отвърна Фърн, докато се опитваше да увеличи разстоянието помежду им, като се обърне с лице към него. – Ако не искаш да бъдеш идеалната млада жена, която търпеливо чака да се превърне в идеалната млада съпруга, мъжете просто те превръщат в лека жена или нещо също толкова лошо.

Цялото ѝ тяло потрепери, като че ли изведнъж бе станало много студено. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за онази нощ преди осем години, но тя решително ги изблъска в едно от тъмните ъгълчета на мозъка си и ги заключи там.

– Това не е причината – каза Медисън. – Вие се страхувате от хората в този град толкова, колкото и аз. Причината е баща ви.

– Не. – Фърн искаше да защити баща си от несправедливото

обвинение, но не можеше да разкаже за онази нощ.

– Роуз ми каза какво е заявил при посещението си. Само да посмее да вдигне ръка срещу вас и ще му счупя и двете ръце – обеща Джеймз.

– Татко не би ме наранил. Той ме обича.

Медисън се премести по-близо до нея.

– Съмнявам се дали баща ви е способен да обича нещо различно от банковата си сметка. Какво би направил той, ако облечете рокля и откажете да се занимавате с всичко, освен с домакинската работа?

– Не мога да си позволя да си стоя вкъщи, без да върша нищо, особено когато в ранчото сме само двамата – заяви Фърн, като не желаше да признае дори и пред себе си, че бе изпълнена със съмнения.

– Той трябва да наеме няколко работника. Стадото му носи достатъчно приходи и той може да си позволи да плаща на двама мъже като Пайк и Рийд.

Фърн не знаеше дали да се разсърди, че Медисън бе разучавал финансовите дела на баща ѝ, или да бъде доволна от загрижеността му за нея. Реши да бъде доволна. Така нещата изглеждаха различно.

Реакцията ѝ беше чисто женска.

Това означаваше, че той вече не ѝ беше противник, а се бе превърнал в обект на безкрайно любопитство. Фърн искаше да го гледа, да го чува. Искеше да го докосва, но не смееше да го направи. Зачуди се какво ли щеше да изпита, ако положеше ръката си върху онази силна ръка, която я бе подкрепяла по време на дългата езда от къщата на Конър към града.

Фърн се загледа в лицето на Медисън и ѝ се стори, че го вижда за първи път. Зачуди се как тези черни като нощта очи можеха да бъдат толкова жизнени. Запита се как ли би изглеждал той, ако не беше облечен в тези дрехи, ако косата му падаше в очите му, дори и ако не се беше обръснал.

Фърн се зачуди дали някога му омръзваше да бъде толкова независим и дали не копнееше за някого, на когото да може да се осланя. Запита се дали бостънските жени очакваха от мъжете си и да знаят отговорите на всички въпроси. Тя не би спряла да се интересува от някой мъж само защото е направил грешка.

Разбира се, хора като Медисън никога не си признаваха грешките. Това трябва да беше тежко бреме за тях. Той се нуждаеше от човек, в присъствието на когото да бъде самият себе си, от човек, който можеше да го обича такъв, какъвто беше.

Фърн се зачуди защо близостта му я караше да се чувства като друг

човек. Не разбираше защо всичко, което се бе опитвала да постигне в продължение на толкова много години, внезапно се оказваше точно обратното на желаното от нея. Най-объркващо беше, че част от нея желаеше тези промени толкова силно, че Фърн не знаеше дали би могла да се откаже от тях.

Винаги, когато Медисън бе до нея, тя усещаше как съпротивителните ѝ сили я напускат и нямаше нито енергията, нито намерението да ги възстанови. Бавно, но сигурно, той събаряше стените около нея, смъкваше маскировката ѝ и излагаше на показ уязвимата вътрешност, чието съществуване тя не искаше да признае пред себе си, камо ли пред останалите.

Мислите ѝ я караха да се чувства неудобно и малко я плашеха. Тя отмести погледа си, защото се страхуваше, че Медисън щеше да ги прочете.

Фърн усети как ръката му я обгръща и цялото ѝ същество реагира, като че ли я бяха улучили хиляди ледени късчета. Всяка клетка в тялото ѝ усещаше близостта му.

– Утре смятам да си поговорим с него – продължи Медисън.

– Мога и сама да говоря с баща си – каза Фърн, благодарна че Джеймз бе толкова загрижен, разтревожена за реакцията на Бейкър и раздражена, че Медисън решаваше да говори с баща ѝ, без да я пита.

– Но няма да го направите.

– Откъде знаете?

– Защото сте си набили в главата, че единствената възможност да бъдете третирана по начина, по който искате, е да работите повече от мъж. Вие никога няма да бъдете нещо повече от едно лошо подражание на мъж, но подозирам, че ако пожелаете, можете да бъдете една много интересна жена. И красива при това.

Фърн загуби ума и дума.

Презрението на Медисън към постиженията ѝ я вбеси. Имаше ли представа той колко добра беше в ездата, хвърлянето на ласо и стрелбата? Не. Имаше ли представа колко се бе старала да постигне положението, което той отхвърляше категорично с едно-единствено изречение? Съвсем не.

Отново бе направил предположение въз основа на опита си в префърцунения Бостън и бе убеден, че е абсолютно прав.

Само че Фърн не можеше да му се сърди. Никой преди не я бе наричал много интересна и красива жена. А Медисън я беше виждал само в панталони. Едва днес тя бе спряла да носи каубойската си шапка в

къщата.

– Какво ви кара да твърдите това? – Тя знаеше, че не трябва да проявява любопитство, защото Джеймз сигурно щеше да каже нещо, което нямаше да ѝ се хареса, но не можеше да устои на изкушението.

– Да твърдя какво?

– Че мога да бъда красива жена. – Трудно беше да скрие любопитството си. Той щеше да разбере, че това я интересува.

– Ще трябва да стоите настрана от слънцето и вятъра достатъчно дълго, за да престане кожата ви да прилича на стар пергамент. – Устните на Джеймз се извиха в лека усмивка. – Приличат повече на индианска девица, отколкото на бостънска госпожица.

Пръстът му докосна рамото ѝ и цялото тяло на Фърн се обля в топлина.

– Предпочитам да бъда индианска девица вместо бостънска госпожичка – отвърна тя остро. – Така поне ще си запазя здравия разум.

– Имате си достатъчно здрав разум. Това е едно от нещата, които ми харесват у вас.

– Преди нищо в мен не ви харесваше.

– Промених си мнението.

– За какво?

– Почти за всичко, но все още ми се иска да не се обличате по този начин. Имате много хубаво тяло.

Фърн почервения. Досега тя би прегазила с коня си всеки мъж, който би се осмелил да каже нещо за тялото ѝ. Но пръстите на Медисън нежно галеха косъмчетата по врата ѝ и това я подлудяваше. Не можеше да се концентрира достатъчно, за да може да му отговори.

– Харесвате ми повече без шапка. Имате красиви очи. Те бяха кръвясали от слънцето, но сега са красиви. През повечето време са кафеникави, но стават зелени, когато се ядосате.

Той хвана една къдрица между пръстите си.

– Изненадан съм, че не сте си подстригали косата и бих искал да я видя как се спуска по раменете ви, развята от вятъра.

Фърн не възнамеряваше да му казва, че косата ѝ беше единственият знак за женственост, с който не бе могла да се раздели. За нея това беше слабост, а тя вече имаше достатъчно слабости по отношение на Медисън.

– Ще се заплете в първото дърво, покрай което мина.

– Имах предвид да яздите с мен, а не да преследвате онези нещастни едногодишни добичета. Вие не можете ли да мислите за нещо друго,

освен за работата си?

– Не мислех за...

– Харесвам как се усмихвате. Усмивката променя лицето ви изцяло. Не ви прилича да се мръстите.

Пръстите му започнаха да гаят врата ѝ по-смело. Фърн се зачуди какво ли би било, ако я погалеше по голите рамене.

– Струва ми се, че вие самият трябва да се възползвате от съвета си към мен – успя да вметне Фърн, преди Медисън да продължи да говори.

– Имате лунички. Преди не ги бях забелязал.

Фърн ги бе презирала в продължение на години.

– Хубави са. С тях не приличате толкова много на собственик на ранчо, който се кара на каубой новобранец за това, че е подплашил стадото по време на преход.

Ако Медисън продължаваше по този начин, тя щеше да съжали, че изобщо го беше попитала за нещо. Фърн не познаваше човек, който имаше способността да представя нещата, които му харесваха, в толкова черна светлина. Тя не би се изненадала, ако Джеймз ѝ признае колко се е зарадвал, че тя прилича на малко булдогче, че той е търсил такава жена от години и в Бостън не е успял да намери нито една, която да отговаря на изискванията му.

– Голяма тежест ми падна от гърба, като чух това – отвърна тя, – защото бих съчувствала на каубоя новобранец. Опитът ми с тексаските търговци на добитък едва ли може да се нарече приятен.

– Не сте срещнали брат ми Монти.

– Роуз ми каза същото. Според нея аз бих го предпочела пред вас.

Тя не бе имала нещо специално предвид с тази забележка и просто бе повторила думите на Роуз, но Медисън сякаш бе ударен от ток, защото отдръпна ръката си и се премести по-надалеч от Фърн. Тя разбра, че неволно го е огорчила.

Медисън не можеше да повярва, че безгрижните думи на Фърн бяха го раздразнили толкова много. Двамата с Монти не се разбираха, но никога преди Джеймз не бе имал желанието да удуши брат си. Не го интересуваше дали Роуз харесваше Монти десет пъти повече от него, но го болеше при мисълта, че Фърн би предпочела скитащото му братче. Той бе започнал да я смята за своя собственост и нямаше да допусне конкуренция, пък било то и от разстояние.

„Знаеше ли колко смешно звучи това? Ако преди чуеше някой да говори по този начин, би го нарекъл глупак.“

Може и така да беше, но той не можеше да контролира чувствата

си, нито пък можеше да потиска желанието, което се надигаше у него.

Медисън се интересуваше от Фърн още от самото начало, но сега изпитваше непреодолимо желание да я докосва и да я държи в ръцете си. Първоначално бе искал само да я защитава и да ѝ помогне да получи щастието, което заслужаваше, но сега чувстваше нещо повече.

Твърде малко време бе необходимо да забрави, че не одобрява панталоните ѝ. Беше изключително привлекателна – имаше тесен кръст, заоблени бедра и дълги, стройни крака. В походката ѝ имаше точно толкова перчене, колкото бе нужно да събуди желание у всеки нормален мъж.

Харесваше му да я държи в ръцете си, да целува устните ѝ, да чувства топлината на тялото ѝ. Улови се да мечтае как я придърпва към себе си, как я люби, бавно, отделяйки внимание на всяка част от тялото ѝ.

За Медисън Фърн вече не бе просто една жена, която въставаше срещу нормите, нито пък единственият човек, към когото изпитваше силна привързаност. За него тя бе жената, която възбуждаше желанието му, жена, която копнееше да бъде обичана.

Но дори и когато усети как напрежението изпъва мускулите му, той остана настрана. Нещо в начина, по който Фърн поддържаше разстоянието помежду им, го караше да действа предпазливо. Той инстинктивно осъзнаваше, че нещо в живота ѝ я беше наранило дълбоко и в своето незнание би могъл да я нарани също толкова зле.

А Джеймс не искаше да направи това. Съдбата вече ѝ беше причинила твърде много болка и ѝ бе дала твърде малко радост. Колкото и да му се искаше да прави любов с нея точно в този момент, той по-скоро би дал обет за безбрачие, отколкото да я нарани.

Изражението на виновна загриженост, изписано върху лицето на Фърн, го накара почти да се усмихне. Почувства се по-добре. Нямахше нищо против тя да се засрами малко от думите си. Това показваше само, че тя бе започнала да се интересува от чувствата му толкова, колкото той се интересуваше от нейните.

Медисън нямаше нищо против и ако тя изпитваше загриженост от това, че го е разтревожила. Фърн го бе държала на разстояние при всяка тяхна среща и може би това бе клинът, от който той се нуждаеше, за да пропука стената, която тя бе изградила около себе си. А Джеймс възнамеряваше да разбие тази стена. Подобно на някакво крехко морско създание, Фърн се бе затворила в черупка, която бе толкова твърда, че никой не бе успял да я разчупи.

Но Медисън бе решил да завладее това съкровище и смяташе да го направи още тази вечер.

ГЛАВА 14

На Фърн ѝ се прииска да си върне думите обратно. Медисън изглеждаше съкрушен.

Не, той никога не изглеждаше съкрушен. Може би разочарован или разтревожен, но не и съкрушен. Нищо на света не можеше да пречупи този човек. Ако не одобряваше мнението на някого, той просто се опитваше да го накара да го промени.

Но сега Джеймз изглеждаше наранен и Фърн бе изненадана от реакцията му. Единственото обяснение бе, че той я харесваше много. Но от начина, по който Джеймз ѝ говореше, това ѝ се струваше доста невероятно.

И въпреки това трябва да беше вярно. В противен случай Медисън не би ѝ казал какво харесва у нея. Неговата представа за любезен разговор би накарала краката на всяка жена да се подкосят, но Фърн нямаше такова намерение. Тя просто искаше да се чувства красива, желана и харесвана.

Вниманието ѝ бе привлечено от един мъж, който вървеше бавно по улицата. Той не се спря, но продължи да поглежда по посока на пейката. Тя беше благодарна, че не бе позволила на Медисън да я учи да танцува. Беше сигурна, че щеше да се разпространи из целия град още преди полунощ.

– Роуз казва, че Монти е луд по кравите – каза Фърн. – Аз никога не бих харесала мъж, който предпочита кравите пред жените.

Медисън се отпусна, но ръката му остана далече от врата на Фърн.

– За какво говорех? – попита той.

– Че заради луничките си не приличам на изкуфял търговец на добитък, въпреки че не ми е ясно с какво едно такова сравнение е по-добро от това да бъда сравнявана с юница.

Джеймз се разсмя непринудено.

– Подхвърлих това само за да стане весело. Помислих си, че може би ставате твърде самодоволна.

Фърн се втренчи в него.

– Казвате ми, че кожата ми приличала на стар пергамент, че никоя уважаваща себе си жена не би се разхождала в моите дрехи, че всичко, което съм изрекла, помислила или извършила през целия си живот, е неправилно и след всичко това имате дързостта да ми заявите, че може

би съм станала твърде самодоволна. Това ме кара да мисля странни неща за жените, с които се срещате.

Медисън се разсмя отново и я придърпа назад към пейката.

Беше ѝ приятно да усеща допира му, защото ѝ действаше като магия. Този път той беше по-настойтелен. Ръката му обви раменете ѝ и пръстите му нежно започнаха да опипват кожата под ризата ѝ.

Фърн не бе и подозирала, че кожата може да бъде толкова чувствителна на най-слабия допир, на най-малкия натиск, на най-дребната промяна в топлината. Струваше ѝ се, че всяка част от съзнанието ѝ се е концентрирала върху рамото ѝ.

– Вие сте особен мъж – каза Фърн, докато се опитваше да определи дали действията му бяха обяснение в любов и дали тя не бе полудяла, като си мислеше, че бе доловила нежност в гласа му. Нямахме опит с мъжете и единствено инстинктът ѝ я ръководеше сега. Джордж не се държеше с Роуз по този начин, а никой не се съмняваше, че той боготвореше жена си.

Тялото на Медисън не се помръдна видимо, но разстоянието между тях сякаш се скъсяваше. Тя почти можеше да долови как погледът му омекна. Пръстите му ѝ казваха неща, които устните му не бяха посмели да изрекат.

Тогава Фърн осъзна, че на него му бе също толкова трудно да признае, че изпитва силни чувства, колкото на нея ѝ бе трудно да признае, че е жена и като такава са ѝ присъщи всички женски нужди и желания. Той може и да не знаеше, че за него тя означава много, но тя вече го знаеше. Можеше да го прочете в очите му.

Обви я с ръка и започна да я придърпва към себе си.

– Казах също и че харесвам здравия ви разум. Мисля, че ми харесвате най-много, когато сте малко сърдита и не можете да решите дали искате да ме ударите или да ме стъпчете.

– Че кой мъж би предпочел такава жена? – попита тя.

Медисън очевидно беше сбъркан, но Фърн се надяваше, че той ще си остане такъв поне за известно време.

– Не знам – отвърна той. – Със сигурност не и типът мъже, към който си мислех, че спадам. Изглежда, че Канзас събуди защитните ми инстинкти.

– В Бостън никой ли не се нуждае от защита?

– Не и колкото вас.

– Аз ли? И от какво трябва да бъда защитавана?

– От себе си, от баща си, от този град. Както и от нещо, за което не

искате да ми разкажете. Какво е то? Баща ви може и да ви претоварва с работа, но би ви защитил.

Фърн отново забеляза същия мъж. Той се връщаше в обратна посока и този път сякаш вървеше по-бавно. Тя беше съвсем сигурна, че той ги наблюдава. По гърба ѝ премина тръпка. Беше благодарна, че Медисън бе до нея. Присъствието му я успокояваше.

– Не мога да ви кажа – заяви тя.

– Защо?

– Някои неща не могат да бъдат обяснени толкова лесно.

За момента изражението на Джеймз сякаш казваше, че той няма да зачете желанието ѝ да не говори, но погледът му внезапно омекна и Фърн осъзна, че той ѝ предлагаше безкрайно разбиране.

– Време е да започнете да бъдете жена и да се гордеете с това. Баща ви вероятно няма да одобри това, но ще свикне. Той може дори да започне да се гордее, че има дъщеря като вас.

Фърн усети огромно желание да се хвърли на врата му и да заплаче, но успя да го потисне. Мъжете никога не плачеха и не обичаха плачещите жени.

– А вие? – запита тя, опитвайки се да насочи вниманието към него, докато успее да се овладее.

Вместо отговор, той я хвана за раменете и я обърна така, че лицето ѝ да не бъде скрито под сянката.

– Защо плачете?

– Не плача.

– Добре, защо тогава не плачете?

– Вие си противоречите – каза тя и се опита да се засмее.

– Вие също.

– От жените не се очаква да говорят смислено. Не го ли знаехте?

– Не исках да кажа нещо, с което да ви нараня.

– Не го направихте. Вече ми се беше насъбрало доста.

Вместо да ѝ задава повече въпроси или да я уверява, че всичко ще се оправи, Медисън я придърпа към себе си и обви ръце около нея. Нежно привлече съпротивляващото се тяло, докато рамото ѝ полегна върху гърдите му.

– Най-лошите рани са онези, причинени от нещо, което таим вътре в себе си – каза той и я целуна по челото.

Разбирането в гласа му я накара да се отпусне. Медисън знаеше какво изпитва Фърн, защото и той изпитваше същото. Джеймз разбираше, че съпротивата ѝ нямаше нищо общо с желанието ѝ да изглежда

силна, а се дължеше просто на волята ѝ да оцелее. Съмненията ѝ нямаше да се разсеят с времето. Те винаги щяха да останат в нея и да я нараняват.

Но ако Фърн можеше да намери щит, който никога да не я изоста-ви, никога да не се износи, да бъде толкова силен и здрав, че нищо да не може да го пробие, може би нямаше да я боли толкова много.

Тя не знаеше какъв би могъл да бъде този щит, но ако някога успее-ше да го открие, се надяваше той да има нещо общо с това, че ръцете на Медисън я прегръщаха. Никога през живота си Фърн не се беше чувст-вала толкова защитена и в такава безопасност.

Той бе нежен с нея заради нараняванията ѝ, но дори и когато усети лека болка, все още ѝ се искаше Медисън да я притисне по-здравно и по-близо до себе си. Искаше да е толкова здраво свързана с него, че нищо да не може да ги откъсне един от друг.

Усети как ръцете ѝ бавно обвиха кръста на Медисън – направиха го сами, без съзнанието ѝ да им го нарежда. Обзе я странно чувство.

Никой мъж не бе я прегръщал. Тревогата и очакването засилиха ве-ликолепното чувство на доволство, докато тя усети, че е намерила отго-ворите на всички въпроси.

Да обвие ръцете си около Медисън бе още по-приятно. Той имаше силно и стегнато тяло. След като дълго време бе живяла като върху под-вижни пясъци, тя имаше чувството, че си почива върху монолит.

Беше на сигурно място. Беше си у дома.

Целувката на Джеймз беше нежна, а докосването му – леко, прегр-ръдката му ѝ даваше сигурност. В целувките му имаше някаква проник-ваща способност, на която Фърн не можеше да устои. Харесваше ѝ на-чинът, по който той я принуждаваше да върши точно това, което ѝ се искаше.

Медисън нежно докосна устните ѝ и скоро започна да покрива ли-цето ѝ със страстни целувки. Фърн никога не бе чувала за мъже, които целуват жените по очите, но това много ѝ харесваше.

Трудно ѝ бе да повярва, че Джеймз, който можеше да бъде толкова рязък и безстрастно критичен, можеше да захвърли нежеланието си да показва емоциите си и вместо това да се държи като любящ мъж. Той се бе променил също толкова, колкото и тя.

По някакъв незнаен начин бе успяла да му въздейства с женската си магия и той напълно бе забравил, че не я одобряваше, а вместо това ис-каше да я целува.

Но неговото влияние над нея бе също така необикновено.

Тя никога не бе искала да бъде красива заради някакъв си мъж. Никога не бе искала да бъде прегръщана или да бъде защищавана. Никога не бе мислила, че би ѝ харесало да бъде целувана.

Изгуби ума и дума, когато езикът му си проправи път между зъбите ѝ и нахлу в устата ѝ. Фърн бе сигурна, че никой в Канзас не правеше това и че приятната възбуда, която усещаше, беше неприлична и дори и леките жени не биха я одобрили. Но след моментно колебание осъзна, че и това ѝ харесва. Езикът му навлезе още по-дълбоко в устата ѝ.

Болката в ребрата ѝ ѝ подсказва, че Медисън я притискаше твърде силно, но тя не ѝ обръщаше внимание. Това бе твърде малка жертва за удоволствието да почива върху ръцете му.

Но всичко се промени, когато той я придърпа още по-близо до себе си, когато телата им се прилепиха и гърдите и бедрата ѝ допряха неговите.

Някъде вътре в нея се събуди страхът, който се бе спотайвал в продължение на осем години. Дори и в прегръдката на Медисън, дори когато ѝ се искаше да се изгуби в ръцете му, тя усети как мускулите ѝ се стягат. Паниката се надигна в нея подобно на събудено след дълъг сън ужасно чудовище и прогони възбудата от допира на гърдите ѝ до неговите. Тя ѝ отне спокойствието, което намираше в ръцете му.

Изведнъж поиска да се откъсне от затвора на прегръдката му. Тялото ѝ се скова и мускулите ѝ се напрегнаха във върховно усилие.

Фърн се опита да се убеди, че вярва на Медисън, че той никога не би я наранил, но тя му се доверяваше твърде отскоро, за да успее да преодолее страховете си. Трябваше да се освободи.

Когато вдигна ръце, за да го отблъсне, Фърн се опита да измисли някакво извинение. Медисън щеше да настоява за обяснение, но тя не можеше да му каже истината. Не можеше да я каже на когото и да било.

Точно тогава Фърн видя същият човек да идва по улицата.

– От другата страна на улицата има един мъж, който ни гледа – каза Фърн докато се измъкваше от ръцете на Джеймз. – Минава оттук вече за трети път.

За момент Медисън сякаш бе неспособен да вижда каквото и да било освен нея, но щом погледна през улицата тялото му внезапно се изпълни с енергия. Той извади часовника си от джоба.

– Дошъл е – каза Джеймз възбудено и почти скочи на крака.

– Кой е дошъл?

– Човекът, който може да докаже, че Хен не е убил братовчед ви.

Медисън вече бе забравил за Фърн. Всичко, за което мислеше сега,

бе Хен. Тя погледна към мъжа на улицата.

– Сигурен ли сте, че е безопасно? – Тя не разбираше защо този човек се криеше, щом искаше да даде показания.

– Не съм, но не мога да си позволя да пропусна тази възможност само защото нещо може да се случи. Ще се оправите ли сама, докато се върнат Джордж и Роуз?

Магията бе изчезнала. До нея отново стоеше чуждият Медисън и тя бе просто един човек, на когото той говореше.

– Ако имам нужда от помощ, ще повикам госпожа Абът.

Джеймс се усмихна, но беше очевидно, че му се иска да тръгва.

– Забележителна защита – каза той.

– Вървете, преди човекът да си е променил решението – подкани го Фърн. – Никога няма да ми простите, ако заради мен изпуснете някакво доказателство.

Медисън се обърна към нея. На лицето му бе изписано смайване.

– Не можете да си представите с каква готовност бих ви простил – заяви той.

За момент Фърн си помисли, че Джеймс ще остане още малко, ще каже още нещо, но той се обърна, слезе по стълбите и тръгна по улицата. В същия миг човекът от другата страна на улицата изчезна между две къщи. Тревогата на Фърн се засили. Ако този човек се плашеше толкова много за сигурността си, колко ли опасно би могло да бъде за Медисън?

Джеймс вече значеше твърде много за нея. Той бе придал нов смисъл на живота ѝ. Тя се бе преродила под неговото внимание и бе започнала да се чувства жена.

Тя обичаше Медисън.

Студена тръпка я прониза и я остави нещастна. Какъв бе смисълът да го обича, ако не можеше да понася допира му? Не можеше да го държи вечно на разстояние. Той не би приел подобно нещо, а и тя не искаше това от него.

Не можеше да стане негова жена.

Но Фърн искаше да бъде точно това.

Мамка му! Какво щеше да прави сега?

Докато Медисън следваше мъжа в тъмнината между къщите, мозъкът му се занимаваше повече с това къде беше стоял преди малко, отколкото с това накъде се беше запътил.

Не бе възнамерявал да прегръща Фърн, нито пък да я целува. Джеймз се опитваше да се убеди, че би направил същото с всяка от няколко жени, но не си вярваше. Опитваше се да се убеди, че Фърн бе разтревожена, че бе имала нужда от някой, който да я успокои, и че нямаше нищо необичайно в това, че бе пожелала той да бъде този някой, но знаеше, че и това не е вярно.

Медисън не искаше само да я успокоява или да седи до нея и да я прегръща. Една целувка не му беше достатъчна.

Напусна тясната уличка между редицата къщи и излезе на улица „Спрус“.

Искаше му се да вземе Фърн със себе си в Бостън и да направи от нея една уважавана млада дама, но знаеше какви ще бъдат протестите ѝ срещу неговото намерение. Мисълта за това го накара да се усмихне.

Но той не бе привлечен от тази Фърн, независимо колко красива би могла да бъде тя. Познаваше само онази Фърн, която носеше панталони, псуваше като тексасец и имаше издръжливостта на необработена испанска кожа.

Медисън зави по Втора улица и се отправи на запад.

Какво, по дяволите, му харесваше толкова у нея, като се изключеха закръглените ѝ бедра, дългите ѝ стройни крака и допира на гърдите ѝ срещу неговите?

Всъщност те двамата си приличаха много. Всеки от тях бе наранен лошо и се опитваше да отрече това. И двамата се страхуваха да си позволят да обичат някого и се опитваха да отрекат, че имаха нужда от обич.

Джеймз харесваше силната ѝ воля. И двамата бяха самотни, но без съмнение Фърн бе по-самотна от него. Тя обаче не се беше предала, а бе принудила света да я приеме такава, каквато тя искаше.

Но дори и това не бе всичко. Медисън бе принуден да признае, че бе привлечен от нея само заради нея самата. Той не можеше да си обясни защо местните фермерчета не се редяха на опашка пред вратата ѝ, като се имаше предвид как красивото ѝ тяло се очертаваше под опърпаните ѝ дрехи. Сигурно им беше взела страха.

Странно бе, че Фърн никога не се бе опитала да го разкара. Искаше той да напусне града, но не и да го отдалечи от себе си. Едва сега Медисън осъзна, че те двамата бяха доста различни.

Джеймз видя, че мъжът го чака в сянката на училището, и престана да мисли за Фърн. Ръката му се плъзна в джоба и пръстите му стиснаха дръжката на револвера. Медисън не очакваше, че ще има неприятности,

но бе решил, че трябва да бъде подготвен за всеки случай.

– Почти си тръгнах – каза мъжът. – Не трябваше да се показвам пред други хора.

– Зае бях с една неочаквана работа.

– Видях я аз тази работа.

– Няма значение – каза Медисън раздражено. – Имате ли да ми кажете нещо?

Мъжът се огледа нервно наоколо.

– Не ми харесва да се мотая из града. Не вярвам на хората, които живеят събрани на едно място. Това е против природата ми.

– Може и така да е – съгласи се Джеймз нетърпеливо, – но това е нещо, което нито вие, нито аз можем да променим. Какво можете да ми разкажете за местонахождението на Хен през онази нощ?

– Мога да ви кажа, че не е бил близо до къщата на Копър.

– И къде е бил?

– На около десет мили на юг, в посока към Нютън. Не знам дали е ходил там, но се връщаше по този път.

– По кое време?

– Не съм сигурен.

– Трябва да ми дадете колкото може повече подробности.

– Не може да е било по-рано от десет и по-късно от единадесет часа. Вероятно някъде по средата. Аз се ориентирам доста добре по звездите. Те са моят часовник.

Медисън едва успя да прикрие възбудата си. Дейв Бънч бе заявил, че е видял коня на Хен да напуска къщата на Конър около десет и петнадесет. Ако този мъж можеше да докаже, че петнадесет минути по-късно Хен се е намирал на десет мили от мястото на убийството, никой нямаше да повярва, че брат му е убил Трой Спраул.

– Ще кажете ли всичко това пред съда?

– В никакъв съд няма да ходя! – Мъжът бе готов да си тръгне. – Някой е убил Трой и е натопил брат ви за това. Няма да му се хареса, че мога да променя хода на един случай, който се смята за решен. Какво би го спряло да убие и мен?

– Аз ви гарантирам безопасността.

Мъжът се изсмя презрително.

– Че как може някакво градско конте като вас да ме защити?

Медисън трябваше да потисне гнева си. Този мъж му напомняше за близнаците. Кога щяха хората да се научат, че новите, чисти дрехи и добрите обноски не правеха човек слаб?

- Джордж ще прибави и своята гаранция към моята.
- И той не е по-добра стока – изръмжа мъжът. – Ако Хен не беше в затвора, щяхте да имате истинска гаранция. Той по-скоро би застрелял някого за това, че му е задал въпрос, отколкото да му отговори.
- Може би имате по-голямо доверие на шериф Хикок.
- Мъжът изпсува.
- Той не вдига очи от картите. Може да ме убият и да пренесат тялото ми чак в Мексико, преди той да разбере какво се е случило.
- Бихте ли говорили пред съдия?
- Ако ми платите достатъчно.
- Вижте, аз ще платя за защитата ви. Ще платя дори и ако трябва да се преместите да живеете другаде след процеса. Но ако излезе наяве, че съм ви платил, за да дадете показания, думите ви няма да струват и пукнат грош пред съда.
- И защо не? Аз казвам истината.
- Никой няма да ви повярва. Ще сметнат, че казвате онова, за което съм ви платил да кажете.
- Да не искате да кажете, че няма да ми платите?
- Просто ви обясних какво мога да направя.
- Само че това не е достатъчно. Искам злато. Чух, че старецът ви откраднал доста по време на войната, така че не би било проблем да ми отделите малко. Никой не трябва да знае за това.
- Това е лъжлив слух, който бе пуснат от някого в Тексас. Но дори и да беше вярно, нямаше да промени нещата. Не бих могъл да ви дам злато, дори и ако го имах.
- Няма да си сложа главата в торбата за нищо – заяви човекът и се обърна, за да си ходи. – Ако си промените мнението, обадете се на Том. Той знае как може да ме намери – извика през рамо и си тръгна.
- Двадесет долара на ден ще стигнат ли?
- Мъжът се спря. Не каза нищо, но очевидно слушаше.
- Законът разрешава да се плати на човек, че е отделил време, за да даде показания, ако това му пречи да изпълнява задълженията си.
- Колко дни може да продължи процесът?
- Ако се съгласите да останете до края, можете да получите няколко долара.
- Няма да спя в хотела.
- Това е всичко, което мога да направя.
- Мъжът остана на мястото си в продължение на няколко минути.
- Ще ви се обадя – каза той и отново пое в нощта.

– Чакайте! Как се казвате? Къде мога да ви намеря?

– Не можете – отвърна човекът, без да се обръща назад.

Медисън знаеше, че ако оставеше този мъж да изчезне, заедно с него отлиташе и възможността Хен да излезе от затвора. Без да се замисля за последствията, Джеймз се втурна безшумно напред. Преди мъжът да усети, че нещо не беше наред, Медисън бе хванал врата му. Натисна трахеята, за да заглуши евентуален вик. Мъжът се строполи безжизнено на земята.

– Не мога да те оставя да си отидеш – каза Джеймз. – Животът на Хен може би зависи от това. – Той вдигна мъжа на рамо и се запъти към „Дроувърс Котидж“.

– Имате ли нужда от помощ? – попита го служителят в хотела, когато Медисън влезе в сградата превит под тежестта на свидетеля.

– Ще ми помогнете, ако отворите вратата на стаята ми – каза Медисън, като едва си поемаше дъх след дългото ходене.

Служителят се втурна напред.

– Приятел ли ви е?

Джеймз кимна.

– Зле ли му е?

– Не. Пиян е. Като го гледа човек, би си помислил, че носи повече на уиски.

– Така изглежда.

– Благодаря – каза Джеймз, когато служителят задържа врата отворена, за да може той да влезе в стаята си. Медисън бръкна в джоба си и потърси монети. – Ще ви бъда много благодарен, ако не казвате на никого за това. Приятелят ми ще се почувства много неудобно, ако някой разбере, че се е натряскал до козирката.

– Не бих си и помислил да го направя – отговори служителят и очите му се разшириха при вида на монетата в дланта му.

И кажете на чистачките да не почистват утре. Мисля, че приятелят ми ще спи до късно. – Той намигна и служителят си тръгна ухилен до уши.

– Ако не ти намеря друго жилище, ще стоиш в тази стая, докато започне процесът на Хен – каза Медисън на лежащия в безсъзнание.

– Може ли да му се вярва? – попита Джордж.

– Колкото и на Дейв Бънч – отвърна Медисън. – Освен това, двамата свидетели няма да си противоречат. Бънч никога не е твърдял, че е

видял Хен, а само коня му. Мисля, че убиецът е боядисал коня си, за да прилича на този на Хен, така че всеки, който би го видял, да си помисли, че брат ни го язди.

– Така трябва да е било – каза Хен. – Сяра не би оставил никой друг освен мен да го язди.

За голяма изненада на всички шериф Хикок бе освободил Хен в момента, в който Медисън му бе казал, че има свидетел, който може да докаже, че брат му е бил на десет мили от местопрестъплението, когато е било извършено убийството.

– Никога не съм смятал, че Хен би убил някого от засада – бе казал шерифът.

Сега те всички бяха насядали около масата след вечеря. Фърн все още не бе преодоляла шока от това, че седеше срещу човека, когото бе мразила толкова дълго време.

Той можеше да убива. Тя бе прочела това в очите му.

Не просто от омраза или гняв, а защото имаше самообладанието да извърши подобно нещо. Фърн не смяташе, че той има способността да чувства каквото и да било. Очите му бяха сини като небето през ясен летен ден, но им липсваше топлината и страстта, които излъчваха очите на братята му.

Тя имаше чувството, че гледа две красиви, идеално изработени стъклени парчета, но напълно лишени от човечност. Ако му се наложеше, той щеше да убие и изобщо нямаше да се колебае. Нито пък щеше да съжалява.

Тя се обърна към Медисън и Джордж. С тръпка на ужас Фърн осъзна, че ако това, което ѝ бе казал Джеймз, бе вярно, ако тримата братя бяха трите лица на един и същи човек, то Медисън и Джордж бяха също толкова опасни. Те може би щяха да се опитат да го избягнат, но също биха убили, ако им се наложеше.

Това я накара да потрепери.

– Мислите ли, че ще свидетелства? – попита Фърн. Тя бе смятала Хен за убиец в продължение на толкова много време, че ѝ беше трудно да повярва в противното.

– Да – отвърна Медисън. – Сега той е ядосан, защото съм го вързал, но това не ме безпокои. Ако досега убиецът не е направил нищо, което да го издаде, когато разбере, че можем да докажем невинността на Хен и че може би имаме някаква улика, която да ни разкрие самоличността му, той ще предприеме нещо.

– Имате ли представа кой е той? – запита го Фърн.

– Не – призна Джеймз. – Знам само, че убиецът е имал някаква полза от смъртта на Трой.

– Но каква? – попита Роуз.

Медисън сви рамене.

– Не знам. Никой тук не е харесвал Трой. Дори и бащата на Фърн го е уволнил. Въпреки това той, изглежда, е имал пари.

– Трой никога не е харчил много – намеси се Фърн.

– И аз така чух отначало, но по-късно открих, че е обичал да играе комар. Не е залагал много, но все пак е било повече, отколкото е можел да си позволи със заплатата, която му е давал Сам Белтън. Трой е получавал пари отнякъде.

– Изнудване ли имаш предвид? – запита Джордж.

– Не трябва да се изключва такава възможност.

– Но кой му е плащал? – попита Фърн.

– Точно това се надявах да разбера от вас – каза Медисън. – Вие сте познавали братовчед си по-добре от който и да било друг. Познавате и хората в този град. Опитайте се да си спомните всичко, което се е случило, откакто живеете тук. Сещате ли се за някого, срещу когото Трой би могъл да има нещо?

В съзнанието на Фърн незабавно изплува една сцена, толкова ярка, че я накара да потръпне вътре в себе си. Това със сигурност не можеше да бъде причината. Този човек бе напуснал Канзас преди много години.

Но дали наистина си беше отишъл? Фърн потръпна от страх. Ако онзи мъж се бе върнал, тя може би го бе подминала на улицата, без да го познае.

– Но защо е искал да натопи Хен? – попита Роуз. – Той идва в града само за да докара стадо добитък и никога не се застоява дълго.

– Мислиш ли, че това има някаква връзка с онези слухове за златото? – запита Джордж.

– Не. Не виждам как обесването на Хен би помогнало на убиеца да се докопа до златото. Не, той се опитва да нарани семейството или пък има за цел тексасците като цяло.

– Тексасците ли? Че защо някой би направил подобно нещо? – попита Роуз. – Хората тук забогатяват на наш гръб.

– Не всички тук искат да има пазар на добитък в Абилийн – обясни Медисън. – Според Фърн много от фермерите и ранчеросите ни мразят.

Фърн чу как собствените й думи кълтят в ушите й. Никой друг жител на Канзас не бе заявявал по-гръмогласно от нея колко мрази тексасците.

– Да не говорим пък за всички онези, които се опитват да продават парцели земя на заселниците. Не трябва да забравяме и собствениците на обори от Елсуърт и Нютън – продължи Джеймз. – Те ще имат изгода, ако тексасците напуснат Абилийн. Това може да означава, че няколко хиляди долара ще бъдат харчени в техните градове.

– С други думи, почти всеки жител на Канзас е имал мотив – обобщава Джордж.

– Не чак толкова зле – отвърна Медисън, – но може и така да се каже.

– Какво смяташ да правиш?

– Да пусна малко информация. Донякъде точна, а донякъде не чак толкова. Трябва да накараме убиеца да се размърда и да го принудим да направи грешен ход.

– Не можем да направим нищо преди утре сутринта, така че отивам да си легна – каза Роуз и се изправи. – Ти също трябва да си изморена – обърна се тя към Фърн.

Фърн не чувстваше никаква умора. Тя се съмняваше, че би могла да заспи тази вечер, но трябваше да остане сама, за да мисли на спокойствие.

Кой беше убил Трой и защо? Не се бе сещала, че Трой може да изнудва някого и тя не би обърнала внимание на подобно предположение, ако не беше изказано от Медисън. Всичко, което той бе казвал досега, се бе оказвало вярно. Тя трябваше да разбере дали Джеймз бе прав и този път.

Фърн смяташе да направи това още същата вечер.

ГЛАВА 15

Фърн изчакаше нетърпеливо в стаята си. Роуз бе изпратила братята до „Дроувърс Котидж“, където да продължат разговора си, без да пречат на останалите да спят. Роуз си беше легнала, но госпожа Абът все още се мотаеше из къщата.

Фърн надникна през прозореца в тъмнината на нощта. Сега бе идеалният момент да се измъкне незабелязано от града.

Тя възнамеряваше да отиде до къщата на Конър и не искаше никой да знае за това. Трябваше да разбере истината за убийството. Трябваше сама да се убеди дали Медисън е бил прав, като ѝ бе казал, че никой не би могъл да види как е бил застрелян Трой. Може би свидетелят му лъжеше с надеждата да получи пари. Всички знаеха, че семейство Рандолф са богати.

Най-накрая тя чу как се затваря врата откъм задната страна на къщата и разбра, че госпожа Абът се е прибрала в стаята си. Без да губи време, Фърн се измъкна от спалнята, премина на пръсти през хола и излезе през входната врата, която госпожа Абът бе оставила отключена, за да може Джордж да се прибере.

Медисън бе оставил коня ѝ в конюшната на Том и Ричард Еверет. За да стигне дотам, Фърн трябваше да премине през целия град. Налагаше се да мине и покрай „Дроувърс Котидж“. Тя се надяваше, че никой няма да я разпознае.

Бързо прекоси Втора улица, като се държеше встрани от светлината, която проникваше на улицата през прозорците на къщите. На пресечката с улица „Бъкай“ се спря за миг, преди да завие наляво и да се отправя на север към железопътната линия. Тя нахлупи шапката си още по-ниско. Беше облякла най-тъмните си и най-широки дрехи.

Кръчмите по улица „Тексас“ бяха достатъчно отдалечени и нямаше вероятността да срещне каубои по пътя си.

Фърн намали хода, когато наближи ъгъла на улица „Тексас“ и „Дроувърс Котидж“, но не видя никого на верандата на хотела. Тя приведе глава и забързано премина покрай сградата.

Огромното открито пространство около железопътната линия не предлагаше никакво прикритие, но тя успя да достигне конюшната незабелязана.

Том Еверет беше там.

– Ако бях на твое място, не бих излизал точно сега – опита се да я спре той, когато Фърн му каза, че иска да ѝ оседлае коня. – Задава се голяма буря.

– Знам, но трябва да видя какво става с фермата. Татко ще отсъства няколко дни.

– Не би трябвало да яздиш през нощта. Ами ако ти се случи нещо?

– От шестгодишна яздя по всяко време на денонощието. Защо трябва да не го правя сега?

– Ако паднеш от коня си, няма да те намерят чак до сутринта.

Фърн отвори уста да му каже, че никога не е падала от коня си, но се спря. Всички в Абилийн вече знаеха защо е отседнала при госпожа Абът.

– Мога да се оправя и сама. Ребрата вече не ме болят.

Малко по-късно тя беше върху седлото и се отправи извън града. Налагаше се още веднъж да премине край „Дроувърс Котидж“, но този път ѝ беше по-лесно, на седлото Фърн приличаше на който и да било каубой.

Тя опипа калъфа на пушката си, за да се увери, че оръжието си е на мястото. Фърн никога не го беше използвала но след онази нощ преди осем години никога не бе излизала невъоръжена нощно време.

– Никой няма да повярва, че Хен е невинен, докато не открием кой е истинският убиец на Трой Спраул – каза Медисън. – Хората тук по-скоро биха повярвали, че сме платили на Еди Финч да излъже в съда.

Джордж бе намерил една колиба в прерията, в която можеха да държат Еди до делото. Мястото беше достатъчно отдалечено от града и никой не би чул виковете му за помощ. Засега обаче каубоите на Джордж бяха успели да убедят Финч, че ще бъде по-добре за него, ако изобщо не вика.

– Особено след като свидетелят иска точно парите – каза Джордж.

– Хен винаги може да се върне в Тексас – предложи Джеймз.

– Аз никога не бягам – отвърна Хен, гледайки Медисън право в очите.

– Това не е начин да покажеш благодарността си – смъмри го Джордж.

– Не го спирай – намеси се Джеймз. – Остави го да си излее душата.

– Никога няма да забравя деня, в който се събудих и открих, че те няма – каза Хен и в очите му проблесна старият гняв.

– Има неща, които и аз не мога да забравя – отвърна Медисън. – Ако не исках да гоня крави, да яздя под парещото слънце, докато погледът ми се замъгли от умора, или да разкъсам тялото си в борба с диви бичета, ти нямаше търпение да ми кажеш какво жалко подобие на мъж съм бил. Когато казвах, че искам да се върна обратно в училището или когато ти ме хванеше да чета книга или да се опитвам да разчистя онази кочина, в която живеехме, ти ми казваше, че е срамота, че не съм се родил момиче.

– Не си спомням да съм те закачал чак толкова.

– Това ти беше станало навик и аз се съмнявам, че изобщо си се чувал какво говориш. Имах чувството, че си двойник на татко.

Хен се изправи изпълнен със студена ярост.

– Ако още веднъж кажеш, че приличам на него, ще те убия.

– Можеш да ме застреляш още сега, но истината няма да се промени само защото ти не искаш да я чуеш.

– Ти винаги се подиграваше с Монти – обвини го Хен. – Знаеше, че той може да ти отвърне само като побеснее или скочи да те бие. Знаеше, също така, че той не можеше да направи това, без да нарани мама. Ти се държеше като страхливец.

– Ти да не беше по-добър с твоите безкрайни опити да ми докажеш, че не отговарям на твоите представи за мъж? Колкото повече се опитвах да бъда по-добър, толкова повече ме презирахте.

– Никога не сме те презирали – отвърна Хен.

„Говориш като татко“ – помисли си Медисън. Господи, колко мразеше този човек, който не го оставяше на мира дори и след смъртта си.

– Татко направи всичко възможно да ме накара да се намразя. Защо си мислиш, че се молех да ме върне в училището? Защо си мислиш, че почти полудявах, когато трябваше да се прибирам вкъщи? Да живея с теб и Монти беше все едно да живея с него.

– Значи си ни напуснал заради Монти и мен, така ли? – попита го Хен.

На Медисън му се искаше да му отговори с вик. Той се бе опитвал да принуди Монти и Хен да признаят бруталността в продължение на години. Ездата, стрелбата и хвърлянето на ласо не бяха смисълът на живота на Медисън. Близнаците можеха да правят всичко това по-добре от него. Но нещата, които можеше да върши, не го караха да се чувства полезен, защото баща му ги бе презирал.

Сега той имаше възможността да върне един стар дълг, може би дори да излекува една стара рана, но не можеше да го направи. Джеймз не

си спомняше някога да е виждал Хен уязвен. Той си бе мислил, че душите на Хен и Монти, ако те изобщо имаха такива, са обвити в кожа. Сега виждаше, че в тази кожа също имаше пукнатини. Ако успееше да накара Хен да повярва, че той го е изгонил, Хен никога нямаше да си прости.

Медисън признаваше, че никога не бе разбрал другите хора и не бе изпитвал привързаност към никой от братята си с изключение на Джордж. Може би промяната се дължеше на това, че се опитваше да разбере Фърн, но за първи път в живота си Джеймз можеше да долови част от терзанията на Хен. Той не знаеше причината за тях, но можеше да види болката.

Независимо какво бяха направили Хен и Монти, той не можеше да промени нещата само с думи. Ако те отново станеха едно семейство, щеше да им се наложи да забравят миналото.

Джеймз не трябваше да гледа към Джордж, за да разбере как се чувства брат му. Скъпият Джордж, той толкова много се интересуваше и толкова настойчиво се опитваше да ги задържи заедно. Дали щеше да доживее деня, в който те отново щяха да бъдат истинско семейство?

Медисън се съмняваше в това, но не искаше точно той да унищожи мечтата на Джордж.

– Не. Напуснах, защото така трябваше.

Джеймз усети как пукнатината се затваря. Скъпоценната душа под обвивката се намираще в безопасност за известно време. Той се зарадва, че не бе наранил Хен. Не можеше да го нарани, без да причини същата болка и на себе си.

– Чувствах се човек само когато седяха до мама – каза Медисън. – Понякога й четях. Друг път я слушах да говори най-вече за времето, когато е била млада. Можеш ли изобщо да разбереш всичко това?

Хен не отговори. Като че ли изобщо не слушаше. Медисън знаеше, че няма начин братята му да го разберат, а също и, че докато не го разберяха, нямаше да му простят. Той не знаеше защо изобщо си хаби думите. Това не би трябвало да има значение, след като те така или иначе живееха толкова далеч един от друг.

Той се приближи до прозореца и погледна навън. Не искаше да погледне Хен в очите, но очакваше отговора на брат си с тревога.

– Някога се чудех защо мама не се опитваше по-настойтелно да бъде щастлива – каза Хен. Гласът му бе смекчен от спомените. – Дори и докато бяхме в Ашбърн, тя сякаш отстъпваше пред всичко. Когато се преместихме в Тексас, престана дори да се опитва. Искеше да умре.

Опитах се да я накарам да се заинтересува от нещо, но тя не искаше.

Медисън никога не бе успял да разбере защо Хен, който бе най-хладнокръвният и най-малко емоционален член на семейството, бе най-привързан към майка им.

– Първоначално не харесах Роуз – продължи брат му. – Тя можеше да върши всичко, което мама не можеше. След това започнах да харесвам Роуз и открих, че започвам да се ядосвам на мама. Най-накрая разбрах, че мама бе оставила всичко, което бе обичала, във Вирджиния. Семейството ѝ, красотата ѝ, начинът ѝ на живот, които са придавали смисъл на живота ѝ. Преместването ѝ в Тексас бе все едно като да ѝ отнемат храната. Бе въпрос само на време да умре от глад. И при теб ли беше същото?

– Да.

Хен изглеждаше така, като че ли най-после го бе разбрал.

– Харесваш ли Бостън? – попита той.

– През повечето време.

– Джордж може да живее навсякъде.

– Аз не мога – каза Медисън.

– И аз не мога – призна си Хен. – Но беше толкова скоро...

– Това е Фърн! – възкликна Джеймз, когато видя фигурата на ездач да преминава покрай прозореца.

– Сигурно грешиш – каза Джордж. – Тя отиде да си легне, когато ние излязохме.

– Мислех, че я видях да преминава пеша преди малко, но съм уверен, че тя току-що мина отгук на кон.

– Какво ли смята да прави? – попита Джордж.

– Не знам – отвърна Медисън, докато сграбчваше шапката си, – но смятам да разбера.

– Защо го интересува какво ще се случи с Фърн Спраул? – обърна се Хен към Джордж, когато вратата зад Джеймз се затвори. – Мислиш ли, че си пада по нея?

– След злополуката той се държи с нея много внимателно.

Хен подсвирна.

– Джеф направо ще откачи. Баща ѝ е яздил с Джон Браун, което е по-лошо и от това да си янки.

– Каза, че щяла да отиде да види какво става с фермата, защото баща ѝ го нямало – каза Том Еверет на Медисън. – Казах ѝ, че не трябва да излиза нощем, но тя не ме послуша. Фърн никога не е слушала какво ѝ говорят другите.

– Напълно съм наясно с това – отвърна Джеймз. – Оседлай ми Бустър. Тръгвам след нея.

– Няма да ти дам Бустър – възрази Том. – В тази тъмница ще го убиеш.

– Не мога да яздя другите ти кранти. Ако го направя, може аз да бъда убитият.

– Едва ли – заяви Еверет. – Всеки, който възрази на Фърн Спраул, трябва да има повече животи от улична котка. Ездата по време на буря няма да ти отнеме повече от два или три живота.

– Аз не съм спорил с нея – каза Медисън. – Просто не мога да я оставя да излезе сама. Тя още не се е възстановила. Всичко може да й се случи. Освен това, тя е жена.

– Може би, но никой мъж тук не би посмял да й напомни това. Последния път, когато някой се опита да го направи, тя буквално го прегазил с коня си.

Медисън се разсмя въпреки раздразнението си.

– Тя е малко докачлива, нали?

– За теб може и да е докачлива, но за другите е направо луда.

– По-добре да не казвате това, когато аз съм наблизко.

Но малко по-късно Медисън си помисли, че лудият беше той. Вероятно щеше да намери Фърн да си седи спокойно въщи, суха като препечена филийка и в пълна безопасност. Ако се съдеше по небето и писъците на вятъра, по-вероятно беше той да пристигне подгизнал до кости и да му се наложи да се връща в града в разгара на бурята.

Медисън не очакваше да го поканят да пренощува във фермата.

Но колкото по-нататък яздеше, толкова повече започваше да се тревожи. Нямахше смисъл в това Фърн да си ходи у дома. Откъде можеше да знае, че баща й го няма? Медисън не бе чул подобно нещо. Не че той очакваше Фърн да му разказва всичко, но бе очаквал да каже, ако Бейкър го нямаше. Дори и ако баща й наистина отсъстваше, дори и ако тя наистина знаеше за това, защо ще иска да проверява фермата? Фърн не се беше прибрала у дома си в продължение на доста дни и това изобщо не я беше тревожило.

Но ако не отиваше във фермата, накъде тогава се беше запътила? Медисън не знаеше отговора на този въпрос.

Пътуването до къщата на Конър бе дълго и изморително. Фърн не беше възстановила силите си толкова, колкото си мислеше. Много преди да бе стигнала до колибата, гърдите бяха започнали да я болят. Мускулите й – също. Всичките тези дни, прекарани в леглото, я бяха

отпуснали.

Тя постоянно се обръщаше, за да погледне назад. Не знаеше дали се боеше, че някой може да я проследи, или се надяваше Медисън да идва след нея. Фърн продължаваше да си повтаря, че това е глупаво. Джеймс не знаеше, че бе напуснала града, а останалите не се интересуваха.

Задаваше се силна буря. Плътни облаци се носеха по небето и закриваха луната. Режещ вятър караше тревата да се огъва под напора му. Фърн си бе взела дъждобран, но нямаше да има голяма полза от него при толкова силен вятър. Тя се надяваше да стигне до колибата, преди да започне да вали.

Изоставената постройка имаше призрачен вид. Слабата светлина ѝ придаваше тъмносив цвят и нищо не можеше да бъде различено в сенките ѝ. Според Дейв Бънч нощта на убийството е приличала на сегашната.

Започна да вали точно преди Фърн да достигне до колибата. От непроницаемата тъмнина на небето се изсипаха потоци вода, които плющяха в земята, и само след няколко мига сухата почва се превърна в кал.

Фърн слезе от коня си и го върза здраво за едно дърво. Ако някоя гръмотевица го подплашеше, тя щеше да бъде принудена да прекара нощта в колибата. Беше сигурна, че покривът течеше, но това не я притесняваше толкова, колкото чувството, че нещо лошо щеше да се случи през тази нощ.

Но тя вече не беше изплашено четиринадесетгодишно момиченце. Освен това имаше и пушка. Внезапният блясък на светкавица освети пустия пейзаж и накара Фърн да се почувства още по-самотна. Тя влезе в къщата.

Вътре цареше непрогледен мрак. Фърн отиде до задната част на единствената стая, извади ризата, която бе донесла, повеси я от края на леглото и се върна до вратата.

Не можеше да види нищо. Медисън не се беше излъгал. Убиецът не би могъл да види Трой, ако се е спотайвал в мастиленочерните ъгли на колибата. Можел е да го убие само по случайност. Но Трой бе улучен само веднъж, при това точно в сърцето. По стените не бяха открити заблудени куршуми: Очевидно не ставаше въпрос за случаен изстрел.

Тя отново се върна в задната част на стаята и се обърна с лице към вратата. Всеки, който би влязъл в къщата, щеше да се открои на фона на нахлуващата при отварянето на вратата светлина. За Трой би било много лесно да убие нападателя си само с един изстрел.

Фърн се облегна на стената. Изненадана беше, че почувства такова огромно облекчение. Хен не би могъл да убие Трой по начина, по който всички мислеха, че го е направил.

Медисън наистина искаше да открие истината.

Това бе от жизнена важност за нея. През последните няколко дни Фърн бе променила чувствата си към Медисън. Ако първоначалната ѝ оценка за него се бе оказала вярна, душата ѝ щеше да бъде опустошена. Фърн усети как тялото ѝ потръпва и се отпуска. Можеше да обича Джеймз без угризения на съвестта.

Но вече нямаше значение. Тя и без това го обичаше.

Бурята се развилия точно над главата на Медисън. Той се уви плътно в дъждобрана, благодарен че Том Еверет бе настоял да го вземе. Искаше му се да бе приел и предложената му широкопола шапка, но сега вече бе твърде късно. Щеше да се изсуши, когато пристигнеше във фермата на Спраул.

Когато Джеймз стигна до къщата на Бейкър, той не се изненада, че бащата на Фърн бе сам. Нещо му бе подсказало, че е на грешен път. Бейкър нямаше ни най-малка представа, къде може да е дъщеря му.

– Трябва да е отишла да се погрижи за бичетата си – измърмори той тихо, без да вади пурата си от устата или да предложи стол на Медисън. – Но не мисля, че е така, след като всички вие се опитвате да я разглезите.

– Къде е стадото? – попита Медисън.

– На около три мили на юг от тук – отвърна Спраул. – Там има един хубав участък прерия. Няколко мили плодородна земя с много вода и трева. Намира се малко след къщата на Конър. Фърн си държи стадото там от години и не дава на никой да се доближи до него. Мнозина са се опитвали, но безуспешно.

– Как да го намеря?

– Не можеш. Не и в нощ като тази.

– Тогава ти ще трябва да отидеш да я потърсиш.

– Да не си откачил? Бурята е твърде силна. Ако тя иска вятърът да я издуха оттук до Мисури, това си е нейна работа.

– Мързеливо копеле! – избухна Медисън. – Ако се интересуваше от дъщеря си толкова, колкото се интересуваш от кокошките си, тя нямаше да бъде там сега.

– Как позна?

– Никога няма да можеш да разбереш, дори и ако имах времето да ти го обясня.

Джеймс се отправи назад в нощта с неприятното чувство, че отново не бе успял да открие къде се намиреше Фърн. Той не знаеше накъде е тръгнала. Единственото упътване, което му бе дал Бейкър, бе къщата на Конър. Оттам трябваше да се оправя сам.

Вятърът завърташе дъждовните капки и ги мятеше в лицето на Фърн подобно на хиляди малки стрелички. Тя щеше да се измокри до кости, преди да стигне до града. Конят ѝ вероятно очакваше да се прибере в конюшната със същото нетърпение, с което тя очакваше да се пъхне в сухото, топло легло в дома на госпожа Абът.

Фърн се изкуши да се обърне и да изчака в колибата, докато бурята отmine. За момент си помисли да се отбие във фермата, но се съмняваше дали баща ѝ би я оставил да се върна при госпожа Абът. Беше абсолютно сигурно, че Медисън не би допуснал подобно нещо, без да се спречка с Бейкър, а тя искаше да избегне това.

Освен това на нея все още ѝ липсваше желание да се види с баща си. Ездата тази вечер я беше убедила, че още не е готова да се върне на седлото. Тя едва ли щеше да признае това на Медисън, но можеше да го признае пред себе си.

Фърн трябваше да помисли и за бъдещето си. Джеймс я бе накарал да се изправи срещу някои истини за отношенията с баща ѝ. Да се върне при Бейкър сега, означаваше да играе старата си роля до края на живота си. Фърн знаеше, че баща ѝ няма да се промени. Сега ѝ се удаваше възможност да се отнасят с нея по друг начин и тя трябваше да бъде сигурна какво точно иска. Щом вземеше решението си, баща ѝ никога нямаше да ѝ позволи да го промени. Бейкър не би искал дъщеря му да го напусне, но ако тя го направеше, той никога не би я приел отново в дома си.

От тази мисъл я заболя, но Фърн винаги бе знаела, че баща ѝ не храни никакви топли чувства към нея. Ако изобщо чувстваше нещо, то бе неодобрението, че тя беше жива, а брат ѝ – не. През целия си живот Фърн се бе опитвала да запълни празнината, оставена при смъртта на това дете, въпреки че още от самото начало бе знаела, че това е невъзможно.

Но какво щеше да прави, ако напуснеше фермата?

Тя внезапно осъзна какво точно искаше и в същия момент разбра,

че е невъзможно да го получи. Медисън никога нямаше да я помоли да се омъжи за него. Трябва да беше полудяла, ако си мислеше, че би го направил. Още по-глупава щеше да бъде, ако той ѝ предложеше и тя му каже – да.

Едва ли имаше други двама души в цялата страна, които да бяха толкова неподходящи един за друг. Нямаше значение, че според нея той беше най-красивият мъж на света или че образът му не я напускаше дори и в сънищата ѝ. Нямаше значение, че целувките му бяха посели в сърцето ѝ семената на надежда, която дори и най-желязната и безпристрастна логика не можеха да изкоренят. Нямаше значение, че тя постоянно си повтаряше, че не иска да бъде жена и съпруга.

Искаше да прекара остатъка от живота си с Медисън, но нямаше и най-малка представа, как да направи това. Възможността да успее я плашеше също толкова, колкото и възможността да се провали. Сега не знаеше как ще се справи и не можеше да мисли за това в тази ужасна буря. Трябваше да се върне в града, преди пороят да я завлече в някой поток.

Предчувствието, че някой я бе проследил, я притесняваше повече от дъжда. Колкото по-трудно ставаше да вижда пътя, толкова повече нарастваше и тревогата ѝ. Блясъкът на светкавица ѝ показа, че наоколо е пусто, но Фърн не можеше да се отърси от усещането, че не беше сама.

Тя плъзна ръката си под дъждобрана и пръстите ѝ напипаха приклада на пушката. Това я накара да се почувства по-добре.

Фърн се взря в нощта и напрегна зрението и слуха си, но ревът на вятъра би заглушил дори и шума от подплашено стадо. Тялото ѝ се напрегна, мускулите ѝ се свиха. Пръстите ѝ нервно стиснаха приклада на пушката.

Фърн се опита да мисли с какво би могла да помогне на Медисън да открие убиецата на Трой. Опита се да реши и какво ще прави след завръщането си във фермата. Опита се дори да си помисли дали да не отиде на партито с Медисън, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че наоколо имаше друг човек.

Това чувство бе толкова силно, че Фърн измъкна пушката си наполовина от калъфа ѝ.

Минутите минаваха и нищо не се случваше. Светкавиците вече не разцепваха мрака толкова често, но вятърът бушуваше край нея с такава сила, че тя не чуваше нищо друго, освен заглушаващия му вой.

Една светкавица удари толкова близо, че Фърн усети изгарящата ѝ топлина. Оглушителна гръмотевица я накара да извика уплашено. На около тридесет метра пред нея се появи силуетът на ездач.

ГЛАВА 16

Фърн спря инстинктивно коня си и вдигна пушката. Проблясването на втората светкавица отново превърна фигурата в силует и тя стреля, след което обърна коня и се спусна в галоп обратно през прерията, но веднага осъзна, че ни кой нормален човек не препускаше в подобна буря. Не се виждаше нищо. Конят ѝ сигурно щеше да падне. Даже и ти да не се претрепеше, навярно животното щеше да се убие. Но веднага щом конят забави ход и премина в тръс, мислите на Фърн се върнаха към мъжа зад гърба ѝ.

Това може да е бил баща ѝ или всеки от десетината мъже, имащи пълното право да се движат по тази пътека. Който е да е бил той, тя го беше застреляла. Сигурно беше така винаги улучваше, но не можеше да го изостави с лека ръка.

Тя се обърна и се отправи наляво по пътеката към низината. Последните от бурята скоро щяха да я превърнат и опасен маршрут, но тя трябваше да успее да стигне незабелязано до ездача.

Вятърът духаше толкова силно, че Фърн не можа да чуе дали мъжът беше стрелял с пушката си, за да потърси помощ. Една светкавица освети околността.

Нищо.

Бързо течащото поточе се превръщаше за минути в порой. Още сега заливаше отвсякъде краката на коня ѝ и скоро щеше да стане опасно, а дърветата, клоните и другите отломки щяха да го направят смъртоносно.

Поредната светкавица разкри кон, почти на стотина ярда от нея, с отпуснат на седлото ездач. Мъжът, когото беше застреляла!

Почувствала се ужасно виновна, Фърн насочи коня нагоре по хълма, докато стигна до пътеката. Страхът ѝ се усилваше колкото повече тя приближаваше мъжа: можеше да бъде всеки и тя не беше в безопасност само защото беше ранен.

После се отърси от опасенията си. Беше го застреляла без предизвикателство от негова страна. Може би умираше и трябваше да му помогне. Макар и да съществуваше опасност, тя трябваше да рискува. Никога преди не се беше оставяла да я ръководи страхът, не знаеше какво беше станало с нея тази вечер.

Приблужи се предпазливо. Не можеше да различи чертите на

ездача поради тъмнината и нервността на коня си.

– Ранен ли сте? – извика тя, като се приближи.

– Разбира се, че съм ранен, по дяволите – отговори мъжът. – Куршумът проби ръката ми.

Медисън! Беше бесен.

Сърцето на Фърн заби лудо. Пълното съзнание за това, което можеше да е направила, я изтощи толкова, че се уплаши да не припадне. Вкопчи се в стрemenата на седлото, за да се задържи, но ѝ бяха нужни няколко минути, преди замъглената сцена да престане да плува пред очите ѝ.

Можеше да убие мъжа, когото обичаше. И сигурно щеше да го направи, ако не беше стреляла толкова прибързано. И всичко това от сляп и глупав страх.

– Ти наистина изпълни обещанието си да изпиеш кръвта ми.

– Силно ли кървиш? – попита тя.

– Не знам. Колко ти трябва? Чаша? Пинта?

– Ще те заведа до дома. – Трябваше да крещят, за да се чуят, макар че лицата им бяха само на няколко инча едно от друго.

– Сигурен съм, че баща ти ще бъде във възторг, ако успее да ме дари с подобна рана от куршум, но в сърцето.

За баща си щеше да се тревожи по-късно. Медисън беше ранен и сега само това имаше значение.

– Аз ще водя коня ти.

– Не, няма! – изкрещя Медисън в отговор. – Ако не мога веднага да се справя сам, ще остана тук докато успея.

Гневът и сарказмът му я накараха да се почувства по-добре. Сигурно беше наранила самолюбие то му повече от ръката.

От бученето на вятъра я заболяха ушите. И двата коня ставаха трудни за управление. Почти се беше пресегнала, за да хване юздата на Бустър, когато той се опитваше да се отклони от пътеката, но единствено мисълта, че Медисън никога нямаше да ѝ прости, я накара да я дръпне бързо.

– Тук вятърът винаги ли беснее така? – попита той. – Бучи, сякаш влак се приближава зад нас.

До този момент Фърн не беше обръщала голямо внимание на вятъра, но сега и тя чу злокобния вой. При обикновените бури не беше така, но тя беше чувала този шум преди.

– Това е торнадо! – възкликна Фърн.

– Какво? – извика Медисън.

– Торнадо – изкрещя Фърн срещу вятъра. – Трябва да намерим мястото да се скрием.

Бяха прекалено далеч, за да се доберат до ранчото на Конър, преди да се разрази ураганът.

Нищо не се виждаше. Конете бяха станали почти неуправляеми. Сграбчи юздата на Бустър и я задърпа с всичка сила, за да го принуди да я последва надолу в низината към поточето.

– Трябва да намерим подслон! – извика тя. Вятърът откъсваше думите от устата ѝ и ги отнасяше далеч от слуха на Медисън в черната бездна на нощта.

Беше загубила способността да вижда, но не и тази да познае от нервността на конете, че ушите ѝ не бяха сгрешили. Торнадото се приближаваше. Надяваше се само, че не са се изпречили на пътя му. Ако беше така, нищо не можеше да ги спаси.

Дъждът я удряше безмилостно в гърба. Взря се в тъмнината, като се опита да намери едно малко дърво, в което си спомни, че беше играла като дете. То минаваше между две дървета, близо до поточето, но не знаеше дали щеше да успее да ги открие в мрака.

Едва доловимите тъмни върхове на дърветата се мерзелееха на фона на черното небе. Като заби пети в слабините на коня си, Фърн поведе изплашените животни напред. Когато стигнаха до дърветата, тя слезе и затегли конете на завет под първото дърво.

– Можеш ли да слезеш сам? – изкрещя към Медисън, но той вече се беше плъзнал от седлото.

Трябваше да се бори с вятъра и конете, за да ги завърже на безопасно място за дървото.

– Следвай ме! – извика тя, като хвана ръката на Медисън и го поведе към дерето, което пресичаше земята като голяма черна сянка.

Тътенът ги връхлетя и тя чу как главният клон на огромното дърво се пропуква над главите им. Преди да успее да реагира, Медисън я прегърна със здравата си ръка, вдигна я във въздуха и се затича по стръмния склон на дерето, но след няколко крачки се спъна. При падането Медисън се намери отгоре ѝ.

Фърн моментално забрави за торнадото, за пречупения клон, за поройния дъжд и цвилещите коне. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за онази нощ преди осем години, когато мъжът легеше отгоре ѝ, раздираше дрехите ѝ и дращеше тялото ѝ.

Започна да се бори с Медисън с всички сили. Беше значително поедър от нея, тялото му почти я смазваше, но тя се мъчеше да събере

коленете си и да го отблъсне от себе си, като пицеше и го удряше с всички сили. Въпреки паниката си долови ужасяващия шум от падането на клона и усети как върхът му ги затисна и прикова на място.

– Какво ти става! – изкрещя Медисън. – Опитваш се да ми откъснеш ръката ли?

– Махни се от мене! – изпищя тя.

– Не мога! – извика той в отговор. Устните му бяха до ухото ѝ. – Ръката ми е захваната под гърба ти.

Не можеше да се надигне от нея, докато не освободеше ръката си, а това не можеше да стане, докато не отгеместеше клона. А той не можеше да бъде отгеместен, докато Медисън не станеше от Фърн. Бяха като в капан.

Борейки се със задушавания я ужас, Фърн си повтаряше, че е с Медисън, че той нямаше да я изнасили, но нищо не беше в състояние да премахне паниката, стиснала я като в железни клещи.

Чу се ужасеното изцвилване на конете. В следващия миг се замъглило от извиващия се, въртящ и пищящ ураган, който спираше дъха.

Всичко трая много кратко. Бурята спря някак изведнъж, дори и дъждът изглеждаше, че стихва.

– Добре ли си? – извика Медисън.

Един клон беше притиснал лицето му върху лявото ѝ рамо и тя едва разбираше думите му.

– Можеш ли да се отдръпнеш от мен? – извика тя на свой ред. Усещаше, че е опасно близо до ръба на паниката, и всяко нещо можеше да я накара да се плъзне по него. Стисна ръце отстрани, като се мъчеше да се въздържи да не крещи и да пропъди спомена за другия мъж.

– Ще се наложи да се повдигнеш, за да успее да си освободя ръката – каза Медисън.

Напрягайки цялата си енергия, Фърн успя да повдигне достатъчно тялото си, за да може Медисън да извади здравата си ръка, затисната под нея. Той се завъртя на една страна и някакво подобие на благоразумие се възроди у нея. Като пое дълбоко няколко глътки въздух, тя се опита да успокои бясно туптящото си сърце.

Медисън се напрегна да повдигне клона, но не успя.

– Не мога да го повдигна само с една ръка – каза той.

Опитаха заедно и клонът най-сетне помръдна. Изнемощяла и задъхана от усилието, но изпълнена с отчаяното желание да се измъкне от дерето и да се освободи от тази близост с Медисън, Фърн се изправи на крака. Приливът на въздух, когато стана, ѝ помогна да възстанови

чувството си за реалност.

Беше като зашеметена, когато погледна нагоре и откри, че един изкривен дънер беше всичко, което беше останало от дървото. Всичко друго беше изпочупено и запратено надалеч. Фърн се обърна, за да погледне назад и не повярва на очите си: второто дърво стоеше както винаги, с непокътнати клони, а конете им бяха все още завързани за дънера му.

– Боже милостиви! – възкликна Медисън, като гледаше изумено обезобразения дънер. – Бях чувал за урагани, но не вярвах и на половината. Често ли ви сполетява това? – Той излезе от дерето и тръгна, за да огледа изкривения ствол на дървото.

– Не – отвърна Фърн. Той стоеше на високото – едър, силен и вдъхващ чувство за сигурност даже и с ранената си ръка. Как беше възможно да си помисли, че щеше да я нарани? Та той се беше хвърлил в лапите на бурята, за да я открие.

Но когато се сети за тежестта на тялото му върху себе си, паниката я връхлетя пак. Може би никога нямаше да се отърве от нея.

– Трябва да вървим, за да се погрижа за ръката ти – извика тя на Медисън и се запъти към коня си.

Дъждът беше спрял и небето започна да се прояснява. Фърн и Медисън язدهа почти без да говорят. Не можеше да надвие умората – събитията от вечерта я бяха омаломощили и изцедили силите ѝ.

Фърн беше обзета от лошо предчувствие: трябваше вече да наближават къщата, а прерията се простираше безмълвна и пуста. Едва когато се приближиха още, тя разбра, че стълбовете, които виждаше, не бяха тези на оградата – те бяха всичко, което беше останало от плевника. Със сподавен вик Фърн заби петите си в хълбоците на коня и препусна.

Медисън галопираше след нея.

– Къщата я нямаше – бе изтръгната с дюшемето, и мястото изглеждаше така, сякаш там никога не бе имало постройка. Свинарникът, пилчарникът – всичко бе изчезнало. Само едно пиленце се мотаеше зашеметено наоколо. Ураганът беше проправил чиста пътека през редките дървета и храсти, навсякъде бяха разпръснати парчета от изтръгнати растения.

Медисън можеше само да предполага колко самотна трябваше да се чувства, когато виждаше, че всичко, за което беше работила с баща си, всичко, което свързваше с дома си, просто беше изчезнало сякаш никога не бе съществувало. Но той можеше да разбере чувството, което се изпитва, когато си захвърлен в жесток, непознат и ужасяващ свят.

Беше в състояние да го разбере, защото му се беше случвало.

Прегърна я, но тялото ѝ остана сковано, неподвижно. Не знаеше какво да ѝ каже. Думите сега не биха имали никакъв смисъл. Той се зачуди къде ли се беше подслонил баща ѝ: мястото наоколо бе равно, без вдлъбнатина или гънки. Нямахше къде да се скрие.

– Трябва да намеря татко.

– Сигурен съм, че е тръгнал много преди ураганът да стигне до тук – каза Медисън. – Навярно е с животните.

Но той и сам не си вярваше. Спомни си колко трудно беше да удържат конете си, не виждаше как Спраул би успял да закара добитъка си на безопасно място. Щеше да има достатъчно проблеми да се погрижи за самия себе си.

– Хайде да се върнем в града – каза Медисън. – Няма какво да правим тук.

– Трябва да открия татко – повтори Фърн.

– Той трябва да е вече на мили от тук – каза Медисън. – Никога няма да го намерим в тъмнината.

Когато се опита да я отведе, тя махна ръката му от рамото си.

– Не е тук – каза Медисън петнадесет минути по-късно, когато все още не бяха открили никаква следа от Бейкър Спарул.

– Той не би напуснал имението – настояваше Фърн, като за пръв път, откакто стигнаха до останките от ранчото погледна Медисън. – Това имение беше най-важното нещо в живота му.

Медисън разбра, че Фърн беше шокирана. Беше загубила шапката си и косата ѝ се спускаше на мокри заплетени кичури върху раменете. Едва ли осъзнаваше какво вършеше. Погледът ѝ го разстрои. Очите ѝ бяха широко отворени, втренчени така, сякаш беше загубила връзка със света.

– Ръката ти – каза тя и в погледа ѝ се забеляза слабо оживление. – Бях забравила за нея.

– Но аз не... – отговори ѝ Медисън с едва доловима усмивка.

– Обещах да я превържа, когато... – Гласът ѝ замря.

– Тя може да почака – отвърна Медисън. – Трябва да тръгваме. Мокра си до кости. Ще бъдеш късметлийка, ако не си пукнала някое ребро.

– Изчезна... Всичко... Просто така.

На Медисън му се искаше да каже нещо, но какво може да се каже на жена, загубила дома си и вероятно баща си? Той беше загубил и двете, но Фърн не беше мразила баща си или жадувала да избяга от къщи.

При него облекчението беше притъпило болката.

На нея ѝ беше останала само болката.

– Баща ти може да строи наново.

– Нима всичко е толкова временно... – отрони Фърн, сякаш не бе го чула – толкова безсмислено.

– Да тръгваме. Имаш нужда от почивка.

Фърн направи усилие да се усмихне. Нещастieto ѝ разкъсваше сърцето му.

– Опитваше се да ме накараш да се погрижа за себе си, а ти си този, който е ранен. Сигурно ме смяташ за ужасна глупачка. Не исках да те застрелям, но ме изплаши, като се появи неочаквано в тъмното.

– Трябва да поставите улични лампи – каза Медисън. – Два хубави газови фенера ще свършат чудесна работа. Може също така да използвате и улични знаци. Учудвам се, че хората изобщо успяват да намерят пътя си в тази прерия.

Говореше глупости, но беше доволен, че можа да я накара да се усмихне. Когато доведе коня ѝ, тя се метна и без да се обръщат назад, двамата се отдалечиха от мястото, което някога бе двор.

– Трябва да намеря къде да отседна – каза тя сама на себе си.

– Сигурен съм, че госпожа Абът ще те приеме, докато баща ти реши какво да прави.

– Но семейството ти е наело къщата. Не искам да се натрапвам.

– На Роуз ѝ е приятно в твоята компания. Джордж е заминал толкова отдавна. Знам, че ще се зарадва когато Джеф се завърне от Денвър.

– Наистина смятам, че трябва да отседна някъде другаде.

Медисън я слушаше, докато тя описваше къщите, където можеше да наеме стая, а после изброяваше причините, поради които всяка от тях би била незадоволителна. Убеден, че скоро щеше да се съгласи да остане при госпожа Абът, той насочи мислите си към дилемата ѝ.

Нямаше никаква представа какво щяха да правят с имението – баща ѝ щеше да реши това, но той нямаше да го чака. Бейкър Спраул никога не се беше грижил за Фърн, а Медисън не очакваше от него да започне да го прави сега.

Но Медисън не можеше да се намесва без основателна причина.

А той не беше сигурен, че имаше такава, поне не достатъчно. Намесата в живота на хората предполагаше готовност – не, желание да се поеме отговорност за тях. Чувствата му към Фърн бяха силни. Харесваше я, и то много, но не знаеше точно какво искаше да направи.

Беше определено вбесен заради начина, по който всички се

отнасяха към нея. Тя заслужаваше повече и той щеше да се погрижи за...

Едно ахване, придружено от сподавен писък, го върна рязко в действителността.

Фърн се спусна от коня си и се затича в една нива, изравнена от урагана. Когато Медисън я настигна, я намери коленичила над тялото на баща ѝ. Не виждаше никакви рани, но тялото на Спраул лежеше под такива странни ъгли, че Медисън се убеди, че повечето от костите му бяха счупени. Трябва да е бил вдигнат от вихрушката и запратен на голямо разстояние.

– Знаех си, че няма да изостави ранчото. То беше всичко, което някога го е интересувало.

Фърн го докосваше леко, като отместваше мокрите кичури коса от очите, закопчаваше ризата, почистваше мръсотията от бузата му, но не посегна да оправи крайниците му – не искаше да приеме и последното доказателство за смъртта му.

– Той накара мама да зареже семейството си, за да дойде тук и я заставил да роди още едно бебе, за да има син, на когото да остави това място. Всичко трябваше да бъде пожертвано заради него, дори и аз.

Медисън не можеше да измисли нищо, което би облекчило страданието ѝ, болката от загубата на баща ѝ, чувството да си загубен, бездомен и самотен. Той беше преживял същите неща, защо тогава не знаеше какво да каже?

Защото неговите собствени рани не бяха заздравели.

Джордж имаше право: Медисън не беше готов да създава – да строи, да сее и жъне.

Той хвана Фърн за раменете и се опита да я повдигне, но тя не искаше да се изправи, а просто остана надвесена над тялото на баща си. Би се почувствала по-добре, ако беше избухнала в истеричен плач, но очите ѝ останаха сухи.

Като я хвана за китката със здравата си ръка, Медисън я изправи на крака. Без да обръща внимание на болката от собствената си рана, я притегли към себе си. Тя се приближи до него с гръб, без да отделя очи от тялото на баща си, като му позволи да я прегърне, приемайки топлотата и утехата.

После дойдоха сълзите. Тя плачеше тихо, а тялото ѝ се тресееше в обятията му, сълзите ѝ се стичаха по страните ѝ и капеха върху ръцете му.

– Той наистина ме обичаше – изхлипа тя. – Но толкова силно

желаеше да има син, че понякога ме забравяше.

Медисън не каза на Фърн какво си мислеше за Бейкър Спраул, но ако го беше пипнал, бащата щеше да намери повторно смъртта си тази нощ.

– Трябва да го закараме в града – каза той и тръгна към коня й.

Доведе го и праметна върху седлото тялото на Спраул. Без да отделе поглед от него, Фърн сграбчи юздата. Медисън потрепера от отвращение: всичко под кожата на Спраул се тресеше като бобени зърна в торба. Закрепването на тялото се оказа повече от това, което можеше да изтърпи.

Радваше се, че Фърн не беше сама когато откри баща си, но се съмняваше, че някога щеше да превъзмogne преживения шок.

– Можем да го закараме в конюшната за коне под наем, докато успеем да уредим нещата – каза той.

Фърн го гледеше втренчено, с невидящи очи: беше останала съвсем без сили. Медисън я заведе до Бустър и я повдигна на седлото. Тя не каза дума, когато се качи зад нея. Поеха към Абилийн, като водеха коня й.

Еди Финч гледеше кръвнишки Медисън с гневните си очи.

– Няма да хапна и зальк!

– Може и така да стане – отговори Медисън, без да се трогва от гнева на Еди. – Не е лесно да ти се изпрати храна, без някой да се зачуди къде отива.

– Не ми пука. Няма да ям! – повтори Еди.

– Прави каквото щеш, но ще останеш тук до делото на Хен в Топика, а дотогава ще огладнееш ужасно.

– Няма да свидетелствам. И дума няма да кажа.

– Ако останеш тук за толкова дълго време, това би било чисто прасосничество. Освен това ще загубиш и двадесетте долара на ден.

– Това е похищение. Мога да те изпратя в затвора.

– Така е – съгласи се Медисън, – но ти криеш доказателство. Това също е незаконно и сигурно ще се намериш в килия, съседна на моята.

Медисън чу звука от конски копита и погледна през прозореца. Един от хората на Джордж се приближаваше.

– Това е Спенсър. Може би ще ти се дояде благодарение на него.

– Може би ще свидетелствам в крайна сметка – каза Еди сърдито. – Може би ще кажа на съдията, че се опитваше да ме подкупиш и че съм

видял Хен да язди направо към педераста.

Медисън се усмихна на Финч с явно приятелска усмивка, но тя беше от тези, които моментално го изнервяха.

– Оправдавам раздразнението ти – каза Медисън със студен и заплашителен тон, – но ще дадеш показания и ще кажеш истината. Ако не го направиш, няма да живееш и един ден след делото.

Въпреки ограниченията, причинени от раната му, Медисън прекарваше по-голямата част от времето си с Фърн. Тя се справи с всичко около погребението на баща си, но не желаше да говори за ранчото.

– Няма какво да се обсъжда – заяви тя и изхвърли от ума си мисълта за него.

Но опитът на Медисън с рогатия добитък му даваше по-голяма вяра в способността на раздразнителните животни да оцеляват, даже и при торнадо и затова нае Рийд и Пайк, за да проверят какво биха могли да открият. Също така се погрижи всяка частичка от къщата и стопанските постройки, която можеше да бъде намерена, да бъде събрана и изгорена. Не желаше Фърн да се натъкне на нещо, което да разпознае след месеци и да съживи болката от смъртта на баща си.

Сякаш оправдавайки вратата на Медисън в устойчивостта им, по-голямата част от животните се бяха спасили, но даже и тази новина не можеше да извади Фърн от летаргията ѝ. Роуз и госпожа Абът се опитаха да повдигнат духа ѝ, като поддържаха непрекъснат разговор и понякога канеха гости. Фърн се присъединяваше, когато я поканеха, но правеше само това, което ѝ кажеха.

– Колко време ще бъде такава? – попита Медисън Роуз. Беше минала седмица от погребението на баща ѝ, а нямаше никаква промяна.

– Трудно е да се каже – отговори тя. – Не всички се съвземат еднакво бързо. За Фърн сигурно ще бъде още по-тежко, защото си няма никого. Трябва да вземе толкова много решения, особено за ранчото, и това сигурно я плаши.

– Бих бил щастлив да поема всичките ѝ задължения, но тя не би ми позволила.

Роуз огледа девера си с присвити очи.

Медисън беше отбягвал да си задава този въпрос дори и наум. В Бостън беше водил живот напълно различен от този на Фърн и семейството ѝ. Но тези последни няколко седмици го бяха върнали към живот, който беше изоставил преди много години. Откри, че физическата

дейност му допада и му беше приятно да язди цели мили през прерията, без да търси пътека. Харесваше му предизвикателството на негостоприемното обкръжение, мълчаливите местни хора. Наслаждаваше се даже и на грубоватото, но непринудено общество на границата на населения район, приключението, усещането, че живееш на ръба. Дори беше свикнал да възприема панталоните на Фърн и нямаше желание да я убеждава, че трябва да ги смени с женски дрехи.

Сега, когато беше открил тази частица от себе си, не беше сигурен какво да направи с нея, но каквото и да направеше, то щеше да бъде свързано с Фърн.

– Не съм сигурен – отговори той. – Понякога си мисля, че не е възможно да се влюбя в такова момиче. Трябва да съм полудял. Никога през живота си не съм бил толкова объркан!

– Казвал ли си й нещо?

– Не.

– Недей тогава, докато не се убедиш. Точно сега последното нещо, от което се нуждае, е да ѝ се стовари и това.

– Говориш така, сякаш е бreme да знаеш, че те обичат – каза Медисън, като се почувства малко обезкуражен. Не беше очаквал да се гледа на чувствата му към Фърн като на изпитание.

– Не е моя работа за кого ще се ожениш – каза Роуз, – но ще ми бъде много неприятно да я видя наранена. Недей избързва! – смъмри го тя. – Знам, че ще положиш усилия да я направиш щастлива, но премисли внимателно преди да вземеш решение. Вие двамата сте в отбегнати отношения от самото ти идване тук. Не са много нещата, които одобрявате един у друг. После – къде ще живеете? Ти няма да издържиш тук, но дали Фърн ще вирее по-добре в Бостън?

– Сигурен съм, че ще стигнем до рационално решение. – Надяваше се, че не изглеждаше раздразнен, но беше убеден, че е така.

Роуз се засмя непринудено.

– Ако липсва нещо в тази връзка, това е рационалността – каза тя.

Медисън се отдръпна засегнат и все още не беше възвърнал самообладанието си, когато Фърн излезе неочаквано от стаята си, облечена за езда.

ГЛАВА 17

Отивам в стопанството – съобщи тя. – Помолих Рийд и Пайк да ме чакат там.

– Ще дойда с теб – предложи Медисън, като стана от масата.

За миг си помисли, че ще започне да спори, но вместо да го направи, тя се усмихна и каза:

– Ще ми бъде приятно.

– Желаяш ли госпожа Абът да ти приготи обед? – попита Роуз.

– Разбира се, че желае – каза госпожа Абът. – А дори и тя да не иска, гарантирам, че господин Медисън държи.

В началото госпожа Абът беше наричала Медисън „младия господин Рандолф“, но тъй като сега Хен беше постоянен посетител в дома им, тя беше принудена да използва първите имена. Но госпожа Абът не обичаше да се обръща към мъж на малко име. Това беше фамилиарно, а всяко фамилиарничене с мъжете я караше да изпитва неловкост.

– Върви да се погрижиш за конете си – каза Роуз. – Всичко ще бъде готово, докато се върнете.

– Защо ме удряше толкова силно, когато бяхме в дерето? – попита Медисън. Бяха минали през покрайнините на града и първата им тема на разговор се беше изчерпала.

Не се беше замислял много за действията ѝ по време на бурята, но през последните няколко дни не можеше да пренебрегне чувството, че тя се беше опитала да го отблъсне, защото беше изплашена, а не защото я смазваше. Не виждаше логика в това, но колкото повече си мислеше за него, толкова повече се убеждаваше, че е прав.

– Не знам за какво говориш – отговори Фърн, без да вдигне поглед от пътеката.

– Риташе и пишеше като обезумяла.

– Причиняваше ми болка, защото ме притискаше. Ти си едър мъж.

– Може би, но се държеше така, сякаш съм се канил да ти прережа гърлото.

– Бурята ме беше изнервила.

Не му казваше истината и той го знаеше. Не искаше да срещне погледа му, дори пришпори коня си пред неговия, но Медисън я настигна.

– Има нещо друго. Защо не ми кажеш?

– Няма нищо – отвърна Фърн и най-после го погледна с безизразни

очи – прекалено безизразни.

Известно време язدهа мълчаливо.

– Преди години често сънувах кошмар – каза Медисън. – Винаги един и същ.

– Аз никога не сънувам кошмари – заяви Фърн.

– Бях заключен в един килер и никой не знаеше къде съм. Колкото повече виках, за да може някой да разбере къде се намирам, толкова повече стените се стесняваха. Понякога, ако баща ми ме хванеше да чета, когато очакваше да съм на езда или да почиствам кожи, той ме заключваше в конюшната за хранене на животните. Там нямаше никакви прозорци, а мишките издаваха тихи пискливи звуци, докато търсеха за ядене житни зрънца. Ако ме държаха заключен много дълго време, те започваха да минават през краката ми.

– Защо ми разказваш тази история?

– За да те уверя, че всички имаме кошмари и че трябва да ги споделиме, за да ги преживеем. Все още мразя малките стаи, но онзи кошмар не ми се е явявал от години.

Сети се за многобройните часове, които беше прекарал в разговори с Фреди, но Фърн никога не беше имала някого, с когото да сподели болката си.

– Толкова ли е лошо, че да не можеш да ми го кажеш?

Тя не отговори.

– Може би ми нямаш доверие, за да не желаяш да го споделиш.

Той наистина не можеше да очаква от нея да му повери тайна, която беше отказала да сподели и със собствения си баща. Но през последните няколко седмици душевното ѝ състояние го беше заинтригувало и го заболя от това, че тя не му се доверяваше.

– Работата не е в това – побърза Фърн да го увери, но изражението ѝ показваше, че крие нещо.

– Има ли нещо общо с причината, поради която носиш мъжки дрехи?

– Защо настояваш толкова? Не желая да ти кажа и това трябва да е очевидно даже и за човек от Бостън.

Искаше му се да помага на някой друг. Откакто беше пристигнал в Абилийн, откакто беше срещнал Фърн, не беше бягал от нищо. Не молеше за помощ, а желаяше да я даде.

– Била си сама прекалено дълго време и си потискала всичко в душата си, отричала си съществуването му, докато това е станало част от начина ти на мислене, от държанието ти, от възприемането ти на света.

– В това няма нищо лошо.

– Има, когато те възпира да направиш това, което искаш, и да бъдеш такава, каквато ти се иска.

Точно както собствените му страхове го бяха накарали да се крие от семейството си в продължение на осем години, но от това беше загубил прекалено много. Както и Фърн. Сега беше време и за двамата да сложат край.

– Откъде знаеш, че не правя каквото искам?

– Защото виждам разликата между теб и Роуз. Тя прави каквото иска и е такава, каквато иска. Никога не съм срещал по-доволен, щастлив, открит, честен, щедър и споделящ човек.

– Значи сега аз съм себелюбива и подла?

– Не, но се криеш от хората. Не се срамуваш да ме атакуваш, когато смяташ, че не съм прав, позволяваш ми да ти задавам лични въпроси, а бягаш, за да се скриеш.

– Не съм твоя грижа.

– Не беше, когато слязох от онзи влак, но сега си.

Животът им щеше да бъде свързан завинаги. Не можеше да я забрави, както не можеше да забрави семейството си.

– Не желая да бъда.

– Защо тогава остана?

Мълчание.

– Фърн, не те разпитвам от глупаво любопитство. Знам, че нещо те е наранило и бих искал да ти помогна.

– То е приключило – отговори тя. – Нищо не може да се промени.

– Но отношението ти към него може.

Видя как се сковава, сякаш затваряше ушите си, за да не го, чуе. Почти успя да види стените, които се издигаха помежду им – високи, покрити с натрошени стъкла. След това, съвсем неочаквано, съпротивата ѝ се сломи.

– Преди осем години един мъж се опита да ме изнасили – изкрещя тя, като изля върху него затворените си сякаш в бутилка гняв и болка. – Можеш ли да промениш това? – Тя препусна в галоп, като хлипаше.

Медисън пришпори коня си, за да я настигне.

Беше подготвен за много неща, но не и за това. Какво можеше да каже или да направи, което да има някакъв смисъл? Нямаше смисъл да си представя ужасните спомени, с които трябва да е живяла през всичките тези години. Разбираше чувството ѝ, че е осквернена, страха, че и друг мъж можеше да направи същото. Помисли си за времето, което

беше прекарала, като е скривала същността си под дрехите и е полагала усилия да се превърне в нещо, противно на природата си, бавно иззеждайки живота от момичето, в което е трябвало да се превърне.

Тази мисъл разпали у него убийствена ярост към непознатия нападател. Ако в момента беше пред него, не би се поколебал да го убие. Когато се изравни с нея и видя мокрото ѝ от сълзите лице, състраданието се събуди у Медисън с още по-голяма сила. Той спря и двата коня, скочи от седлото, а Фърн се плъзна в очакващите я обятия.

И те стояха там, в средата на пустата прерия на Канзас, под ясното лятно небе, докато Фърн изливаше със сълзите си болката, мъката и гнева, погребани в душата ѝ в продължение на осем дълги години. Беше се вкопчила в него с цялата сила на жена, която най-накрая беше споделила най-съкровения си тайни с обичания мъж.

Медисън почти се усмихна на себе си. Беше се гордял винаги с безупречното си държание, а сега стоеше тук сам, в прегръдките на плачещата жена и наоколо нямаше жива душа, освен двата коня. Нямаше никаква представа какво щяха да кажат приятелите му, но не го беше грижа. Възнамеряваше да остане тук, докато Фърн се нуждаеше от него.

„Искаш да останеш, защото си влюбен в нея.“

Това прозрение така го зашемети, че за миг му се стори, че по-скоро Фърн го прикрепяше, а не той нея. Сигурно грешеше – не можеше да е влюбен в нея, не че не я харесваше много, харесваше я. Възхищаваше се от смелостта и честността ѝ, но това нямаше нищо общо с любовта. Дори не обичаше такъв тип жена като нея.

Колко щеше да му се смее Фреди! Нима беше прекарал години в бягане от лапите на някои от бостънските и нийоркските най-отбрани и изкусителни *femmes fatales*¹, само за да попадне в капана на една фермерска дъщеря в панталони.

Фърн беше престанала да хлипа. Като подсмъркна решително, тя освободи Медисън от прегръдката си и се измъкна от неговите обятия.

– Нямах намерение да се раздрънквам – каза тя. – Ето какво се получава заради опита да ме накараш да се държа като жена.

– Ще рискувам – отговори Медисън, който беше все още разтреперан, но се окопитваше. – Харесва ми повече от опита ти да ме прогониш от града.

– Съжалявам за това. Онази нощ ме спаси Трой. Задължена съм му и желая да видя убицеца му да увисне на въжето. Да тръгваме – каза тя и

1. Фатални жени (фр.) – б.пр.

се метна отново на коня си. Извади носна кърпичка и се опита да премахне следите от сълзите си. – Рийд и Пайк ще ме чакат. Не ми се иска да започнат нова разправия.

Моментът на слабост беше отлетял и тя се затвори обратно в черупката си. Дори не го изчака да седне отново на седлото, даде знак на коня си и се отдалечи. Но Медисън не желаше да я остави да затвори вратата под носа му – сега или когато и да било. Възнамеряваше да споделя бремето и сега и завинаги.

Фърн не можеше да се справи сама. Сторената ѝ вреда беше толкова дълбока, толкова огромна, че беше променила целия ѝ живот. Това, съчетано със студенината на баща ѝ, беше изопачило възгледите ѝ за всяко нещо. Мислеше си, че никой не я обича и че мъжете можеха да изпитват само сексуални желания към нея. Той трябваше да ѝ помогне да се научи да вярва в себе си, да повярва, че един мъж беше в състояние да я обича заради самата нея, не заради работата, която може да върши или физическото удоволствие, което можеше да му достави.

В същото време беше най-важно да овладява собственото си нарастващо желание към нея. Само ако се досетеше колко много му се искаше да се люби с нея, сигурно никога нямаше да му позволи да я приближи и щеше съвсем да изгуби доверието ѝ. А в момента за него това беше най-важното нещо.

– Разкажи ми какво точно се е случило – помоли я той, когато се изравни с нея.

– Защо? – попита тя, като се извърна рязко към него. – За да можеш да се наслаждаваш на противните подробности?

– Вярваш ли, че това е причината?

Тя се обърна настрана, като се бореше да овладее гнева и сълзите си.

– Не, но се случи много отдавна и всичко е минало.

– Не още, все още се страхуваш и затова носиш мъжки дрехи.

– Това е абсурдно. Нося панталони, защото са по-удобни за работа.

– Страхуваш се, че ако се облечеш като жена, ще привличаш вниманието и някой мъж отново ще ти се натрапи.

– Това не е вярно.

– Тогава защо ме удряше така, сякаш се опитвах да те изнася?

– Смазваше ме.

– Лъжеш, Фърн – и мен, и себе си.

– В Харвард ли са те научили да четеш мислите на хората?

– Не, но когато обикнеш някого, можеш да усетиш неща, които

никога не си виждал или дори подозирал в началото.

Никога преди не беше вярвал, че е така. Мислеше си, че хладнокръвното и безпристрастно наблюдение може да ти каже повече за един човек от податливото на влияние чувство, но сега, когато обичаше Фърн, не само улавяше настроението ѝ, но и можеше да се досети за причината, която го определяше: когато я болеше, и него го болеше. Когато се опитваше да се скрие от истината, той я разбираше.

– Не те е грижа за мен – каза Фърн. – Това не е истината. Сигурно си решил, че ще бъде весело да научиш една по-особена жена да се движи, говори и да се облича като истинска дама, след което ще можеш да се върнеш в Бостън с чувството, че си прибавил малко изтънченост поне в един човек от пустошта. Това навярно произтича от силно развитото ти социално чувство. Казвали са ми, че жителите на Бостън са точно такива, вероятно тази черта им е останала от пуританските времена.

– Съвсем не искам това. Аз...

– Надявам се, че няма да кажеш, че ме обичаш, защото няма да го повярвам. Готова съм да се обзаложа, че половината жени от Бостън ти чат след теб.

Не му убягна твърдостта и остротата на цинизма в думите ѝ. Всичките ѝ защитни сили се бяха върнали. Беше му казала за случилото се, но нямаше намерение да му позволи да се доближи повече. Не му се доверяваше, не би си го позволила, защото се страхуваше прекалено много.

– Какво направи баща ти, когато му каза? – попита Медисън.

– Никога не съм му казвала.

Отговорът ѝ го шокира.

– Защо?

– Нямаше никакъв смисъл. Трой прогони мъжа от Канзас.

– Трябвало е да му кажеш.

– Не. Татко щеше да го подгони и всички щяха да научат. Винаги щях да бъда жената, която някакъв мъж се опитал да изнасили. Някои даже щяха да започнат да говорят, че сигурно аз съм виновна. Вече си патих веднъж и не виждам никакъв смисъл да плащам повторно за това.

Медисън знаеше, че Фърн беше права. Добри и най-добродушни по природа хора биха си помислили, че трябва да е направила нещо, за да насърчи мъжа.

– Познаваше ли го?

В продължение на осем години Фърн беше пазила спомена за онази нощ, заключен в тъмните дебри на съзнанието си. Всеки път, когато той

се опитваше да изпълзи от там, ти беше издигала още по-висока стена и се беше чувствала в безопасност, докато не се появи Медисън с измамната си усмивка, нежните целувки и наелектризиращо докосване. Сега въпросите му бяха съборили стената с трясък и бяха освободили цялата грозота, която тя се беше опитвала отчаяно да скрие.

– Беше прекалено тъмно, за да видя лицето му – каза тя, като постепенно си припомняше случката. – Връщах се от ранчото и не обръщах внимание наоколо. Знаех, че татко щеше да бъде вбесен, че съм закъсняла и затова се опитвах да измисля какво бих могла да сготвя набързо за вечеря.

– Какво се случи?

Сега успя да види сцената точно така, сякаш се разигра ваше отново, и потрепера. Искаше ѝ се да има смелостта да помоли Медисън да я прегърне.

– Изскочи от едно бизонско леговище, преди да разбере какво става. Свали ме от коня и ме повали на земята. Не можех да видя много добре нищо в тъмнината, но не се опитвах. Мъчех се само да се измъкна.

Представи си как насилникът ѝ се появява в нощта – една тъмна зловеща сянка. Не си спомняше нищо друго, освен гласа му, онзи тих звук от задъхването му, напомнящ ѝ съскането на змия.

– Беше жесток и му харесваше да ми причинява болка Разкъса ризата ми и започна да ме целува навсякъде и да ме сграбчва.

– Как ви откри Трой?

– Връщаше се от игра на карти. Ако не беше толкова пиян, можеше и да го хване. Добре поне, че го спря...

– И си пазила всичко това вътре в себе си през тези години?

– А какво друго е трябвало да направя? – попита тя сърдито.

– Нищо, струва ми се, но можеш да ми позволиш да ти помогна сега.

– И какво можеш да направиш?

Медисън винаги се беше гордял със способността си да разрешава проблеми, но този нямаше разрешение. Беше се случило нещо, което не можеше да се поправи, и Фърн трябваше да живее с него до края на живота си. Нищо, което той можеше да направи не би променило положението. Но можеше да ѝ даде да разбере, че се вълнуваше и че чувствата му не се бяха променили.

– Не знам – призна той, – но ще измисля нещо. Междувременно остава един въпрос, на който трябва да отговориш.

– Какъв? – попита тя. Изглеждаше напрегната, предпазлива.

– Ще се облечеш ли с рокля на партито? Трябва да е нещо наистина специално. Нека всички да бъдат сащисани от красавицата, която е крачила под носовете им, без да знаят.

Фърн се разсмя на неуместността на подобен въпрос след това, за което току-що бяха разговаряли.

– А аз трябва да задам още няколко въпроса, преди да започна да се тревожа за това – отговори тя рязко, но той разбра, че се отпуска. Ако сега не го убиеше, когато стигнеха до фермата и видеше какво беше направил, може би щеше да събере смелост да ѝ каже че я обича.

– Той купи къщата на Прут – обясни Пайк. – Нареди да я нарежат на четвъртини и да я натоварят на един фургон. Не бяха нужни повече от два часа, за да се сглоби.

– Ами обора? – Фърн се втренчи в постройката от току-що нарязан дървен материал.

– Поръчах го от Канзас Сити – обясни Медисън. – Докараха материала с железница и го построиха само за един ден.

Постройките не бяха много големи, но къщата имаше под, желязна печка и мебели, а оборът беше съвсем подходящ за няколкото прасенца и единствената крава, които се намираха в него.

– Защо си направил това? – попита тя.

– Не исках да се чувстваш бездомна.

– Но ти се опитваш да ме накараш да остана при госпожа Абът.

– Но не исках да те принуждавам...

Фърн се изчерви леко, като погледна Пайк и Рийд.

– Ще ги накараш да си помислят, че си ме компрометирал. Искане ми се да се върнеш в града и да ме оставиш да си гледам работата. – Тя се огледа. – Поне тази, която си ми оставил да върша.

– Най-напред искам да разговарям с теб.

Изглеждаше готова да откаже.

– Само за няколко минути, насаме.

– Намерете си работа – каза тя на Пайк и Рийд, явно раздражена заради Медисън. – Няма да се бавя повече от пет минути.

– Струва ми се, че ще е по-добре да говоря бързо. Мразя да карам прасетата да чакат, а и билетата ти могат да получат нервна криза. Пилетата получават ли нервно разстройство? – попита той.

– Извинявам се, ако съм се изразила грубо – извини се Фърн, като

се усмихна на глупостта му. – Но като ме накара да си припомням онази нощ, нервите ми се опънаха. Бог знае само каква бъркотия ме чака, а ти искаш да разговаряме Нищо друго не сме правили дни наред. Какво друго можеш да ми кажеш?

– Че те обичам.

Фърн замръзна. Тя обичаше Медисън, беше го съзнавала от известно време, но никога не си беше помисляла, че той може да я обича. Беше приписала постоянното му внимание на скуката, която изпитваше в тази пустош и не го възприемаше като нещо повече от лека симпатия.

В действителност, през последните няколко дни, тя си беше мислила какво щеше да прави с живота си, когато Медисън се върне в Бостън. Част от колебанието ѝ да му каже за опита за изнасилването беше произтекло от нежеланието ѝ да създава връзки, които нямат никакво бъдеще.

Сега, когато Медисън ѝ направи такова признание, тя загуби почва под краката си.

– Помислих си, че може да се изненадаш – каза Медисън засега, – дори и да онемееш, но никога не бях допуснал, че ще изглеждаш толкова изумена.

– Н-не съм из-зумена – заекна Фърн. – Шокирана съм.

Зашеметеност, недоверие, неверие. Нито една от тези думи не можеше да опишат това, което тя чувстваше. „Душевно наранена“ беше далеч по-близо до истината. Медисън не я обичаше, поне не истински. Беше объркал съчувствието заради смъртта на баща ѝ, загубата на ранчото и нападението с любов. Но и да я обичаше, това не би имало значение, защото не можеше да се омъжи за него. Знаеше го и вече го бе приела.

– Няма ли да кажеш нещо? – попита той.

– Не знам какво да кажа.

– Обичайният отговор е „И аз те обичам“, но от изражението ти разбирам, че нашият случай е от изключенията...

– Не... Искам да кажа, че не... разбираш... просто това е такава изненада за мен...

Не можеше да му каже, че не я обича толкова, колкото тя него, и въпреки това не можеше да се омъжи за него.

– Никога не си казвал такова нещо преди.

– Не бях сигурен до днес.

– А на мен не ми е оставало време да помисля за отношенията ни.

Това беше лъжа. За нищо друго не беше мислила повече.

– Смяташ ли, че би могла да помислиш сега?

Фърн никога не се беше чувствала толкова нещастна! Единственото нещо, което желаше повече от всичко, беше любовта на Медисън. Сега беше ѝ признал, че я обича, а тя не можеше да му каже в отговор, че го обича от цялото си сърце.

Знаеше, че не може да се омъжи за него. Не и сега, когато всеки допир, дори най-невинната прегръдка, събуждаше непоносимите спомени от онази нощ. Не и когато не можеше да стане негова съпруга в пълния смисъл на думата.

– Не мога да мисля в твоё присъствие – каза тя. – Не съм в състояние, когато си близо до мен.

– Точно така трябва да бъде, когато двама души са влюбени.

– Може би, но бих предпочела да се върнеш в града. Можем да поговорим за това довечера.

Болката в очите му я измъчваше. И тя изпитваше болка, но не можеше да промени нещата. Нуждаеше се от време, за да измисли нещо, което да му каже.

– Не можем ли да поговорим сега?

– Медисън, никога не съм допускала, че ще ме харесваш. Честна дума. Не съм. Ние сме много различни хора, всъщност нямаме нищо общо.

– Но...

– Има много неща, за които никога не сме разговаряли. За семейството ти, за начина ми на живот...

– Това не е от значение.

– Разбира се, че е. Дори и да не е в момента, по-късно ще бъде. Дай ми малко време да помисля и...

– Обичаш ли ме? – попита Медисън. – Ако ме обичаш, нищо друго няма значение, ако пък не... е, тогава, струва ми се, също няма значение.

Фърн не можеше да го погледне. Страхуваш се, че погледът ѝ ще я издаде.

Стоеше пред прага на всичко, което искаше от живота, със съзнанието, че не можеше да го притежава. След като беше прекарала толкова много години сама и не беше открила никого, който да я разбира или поне да иска да опита да го направи, беше жестоко да се откаже от Медисън. Но трябваше – заради него и заради самата себе си.

– Имам нужда от време да размисля – едва промълви тя. – Ще ти кажа довечера.

Медисън повдигна брадичката ѝ, докато я накара да срещне погледа му.

– Има нещо, което криеш от мен.

– Няма нищо – отвърна Фърн, като отмести ръката му и сведе очи.
– Моля те, Медисън, не съм в състояние да мисля сега, не и когато стоиш над главата ми, настоявайки за отговор.

– Не настоявам...

– Настояваш – противоречеше тя, като го погледна в очите. – Ти си най-настойчивият мъж, когото съм познавала някога. Искаш винаги да бъде на твоего, и то незабавно. Не мога да ти дам бърз отговор, не и за нещо от такъв характер.

– Добре, ще се върна в града, но ще дойда следобед.

Рийд или Пайк могат да ме изпратят до града.

– Аз ще се върна – повтори Медисън.

Фърн разбра, че беше безсмислено да протестира, защото той наистина щеше да се върне. И тя се радваше.

Медисън пусна юздите на Бустър и животното пое бавно. Никога не си беше представял сцената, когато щеше да каже на една жена, че я обича, но сега си даваше сметка, че беше очаквал от Фърн да се хвърли в обятията му. Допускаше, че може да получи и отрицателен отговор, но не и „трябва да размисля“.

Надяваше се, че не беше обикновена мъжка суетност, но реакцията ѝ го беше замаяла и го беше оставила с чувството, че е унизен.

„Не, ти просто никога не си помислял, че една жена би ти устояла.“

Не беше точно така. Не можеше да си представи да се влюби в жена, която да не изпитва същите чувства към него, а Фърн наистина ги изпитваше. Може би точно това го беше провалило, но не можеше провалът да е много голям, щом като тя искаше да размисли. В края на краищата, какво толкова имаше за умуване?

Е, съвсем малко, само някои подробности, но тях можеха да обмислят и по-късно, наслаждавайки се на удоволствието от взаимното си обожание. Той също се беше променил и животът тук не го смущаваше вече, както и поведението на Фърн.

Но наистина ли се беше променил?

Беше преодолял първоначалната си изненада от начина ѝ на обличане. Но дори и в Бостън да не беше напълно недопустимо за жена да носи панталони, не беше убеден, че би могъл да се примири с това до края на живота си.

Не беше маловажен и въпросът дали тя ще намери мястото си в бостънското общество. Не че не би успяла да се научи как да се държи, просто не е била възпитана на този начин на живот. Чудеше се дали беше справедливо да я моли да опита. Сигурно човек трябва да е роден в Бостън, за да се чувства наистина на място. Съществуваха толкова много правила, толкова много условности, толкова много връзки, които крепяха установения обществен ред и изолираха приходшлите.

Но ако една част от съзнанието му изтъкваше причина след причина, друга част също толкова бързо откриваше възражения, поради които те биха били без значение. Смелостта и силният ѝ дух бяха достатъчни, за да преодолее всяка трудност, която можеше да срещне. Тя можеше да направи всичко, което пожелаеше.

Но само ако го обичаше достатъчно, за да поиска да опита.

Друго предположение: тъй като той изпитваше някакви чувства, беше сигурен, че и тя трябва да ги изпитва. Беше го обвинила, че е арогантен и егоцентричен и той току-що се убеди в същото.

Нямаше никаква причина тя да се влюби в него, никаква причина да се омъжи за него. Нямаше какво да ѝ предложи, освен Бостън и живот, в който се носеха рокли и се яздеше странично на седлото.

Тя не се нуждаеше от помощта му. Имаше си свое стопанство и можеше сама да се грижи за себе си. Може би не желаше да има нищо общо с мъж, може би дори не искаше съпруг. След това, което ѝ се бе случило, не можеше да я упреква.

Колкото и да се опитваше, Медисън не можеше да съжالياва за смъртта на Бейкър Спраул. Той щеше да се гордее, ако имаше дъщеря, която да притежава половината от дързостта, духа, интелигентността и красотата на Фърн и щеше да бъде също толкова горд да я защитава.

Медисън искаше да компенсира несправедливото отношение към Фърн, но не и с неща като къщи, слуги, дрехи и пътувания до Европа. Искаше му се тя да се чувства в безопасност, да знае, че има някой, който да бди над щастието ѝ, че има желание да сподели бремето ѝ в трудни моменти.

Искаше му се тя да разбере, че беше обичана.

Искаше му се тя да повярва, че беше достойна за любов.

Искаше му се тя да проумее, че никога повече нямаше да ѝ се налага да бъде сама.

През остатъка от времето, докато яздеше към града, обмисляше най-различни начини да възвърне способността ѝ да се доверява на мъжете, желанието ѝ да се обръща към другите хора, способността ѝ да

споделя любовта, която усеща вътре в себе си, чакаща само възможност да се прояви. Мислеше и какво щеше да прави, ако тя кажеше, че не го обича.

Затова когато влезе в „Дроувърс Котидж“ и се изправи очи в очи с живота, който смяташе, че беше изоставил в Бостън, изненадата му от това, което видя, бе още по-голяма.

ГЛАВА 18

Поне двадесетина пъти през деня Фърн си каза, че не желае Медисън да се връща за нея, но с отминаването на следобедна погледът ѝ започваше все по-често да блуждае в посока към града. Сега, когато вече беше готова за тръгване, тя вдигна ръка към очите си, за да си направи сянка и погледна надолу по пътеката.

Тя беше пуста. Нямаше и следа от Медисън.

– Няма достатъчно време да започваме нищо друго днес – каза Пайк. Дватамата с Рийд бяха свършили работата си по-рано, но си бяха намерили няколко дребни занимания, за да правят нещо, докато Фърн чакаше.

– По-добре е да тръгваш към къщи – посъветва я Рийд. – В противен случай няма да успееш да си свършиш работата преди мръкване.

– Ще те изпратим до града – предложи Пайк.

– Няма нужда – възпротиви се Фърн. – Мога да намеря пътя сама, правя го от години.

– Знам, но...

– Но нищо – отвърна Фърн. Тя пое дълбоко въздух и изрече това, което всички те знаеха. – Господин Рандолф сигурно е забравил, но аз съм достатъчно добре сега, за да се погрижа за себе си.

Фърн не знаеше дали те вярваха, че злополуката беше причината Медисън да предложи да я придружи, но се надяваше, че не си мислеха, че се беше влюбила в него. Можеше само да си представи колко биха се забавлявали всички, ако мнителната Фърн Спраул хлътнеше по едно красиво конте, а то я зарежеше.

– Ще ви чакам утре след изгрев слънце – каза тя. – Не мога да започна да живея отново тук, докато не си купя някои неща, но възнамевам да се нанеса преди края на седмицата.

Трябваше колкото се може по-скоро да напусне дома на госпожа Абът. Доста време бе прекарала близо до Медисън и бяха ѝ хрумнали неприсъщи за нея мисли. Беше започнало да ѝ се струва, че наистина можеше да се чувства удобно в семейството му. Щеше да е нужна само една малка стъпка, за да успее да преодолее страха си от физическата близост.

Не трябваше да го допуска и тя го знаеше. Знаеше също така, че единственият начин да унищожи упоритата надежда, че може да излезе

нещо между двамата, беше да престане изобщо да се вижда с Медисън. Нямаше да успее да се отдръпне от него, щом беше постоянно до нея и правеше всичко възможно да спечели сърцето ѝ.

– Не искаш да кажеш, че ще останеш тук сама, нали? – запротестира Пайк.

– Разбира се, че ще остана, и няма да бъда единствената жена в Канзас, която живее сама. Освен това не мога да се грижа за ранчото като живея в града.

– Би могла да ни наемеш да ти помагаме – предложи Пайк.

– Може, но след като спечеля пари, за да ви плащам.

– Господин Рандолф вече ни плати за един месец.

Фърн усети топлината от смущението да залива страните ѝ.

– Предполагам тогава, че ще трябва да плащам на господин Рандолф. – Не искаше да му бъде задължена. Може би щеше да му даде онези малки биволчета, за които толкова се беше загрижил. – А сега тръгвайте и двамата.

– Няма да мръдна, докато ти не тръгнеш – заяви Пайк.

– И аз – повтори Рийд.

Това не бе се случвало, преди Медисън да дойде в Абилийн! Рийд и Пайк отдавна щяха да са в бара, без да си мислят за безопасността ѝ. Беше учудващо какъв ефект имаше, че изостави елека и носеше косата си свободно пусната.

– Качвайте се на конете! – извика тя. – Който излезе последен от двора, ще изчисти кладенеца.

Пайк изпревари Рийд, но Фърн надбяга и двамата. Махна весело с ръка на мъжете, когато потегли към града, но усмивката ѝ изчезна веднага щом се обърна.

Беше разтревожена. На Медисън сигурно му се беше случило нещо.

Преди две седмици тя би сметнала за грешка обяснението му в любов и би си помислила, че е обърнал ролята на Очарователния Принц с тази на Добрата Кръстница. Но оттогава беше започнала да го разбира по-добре. Той наистина я обичаше и въпреки собствената си рана почти не я беше оставял след смъртта на баща ѝ. Даже и Роуз не беше прекарвала толкова много време с нея.

Освен това, ако Медисън не желаше да направи нещо, той проявяваше достатъчно голямо желание да ѝ каже. Не, той наистина имаше намерение да се върне, но нещо се беше случило и му бе попречило.

Не си мислеше, че то беше нещо ужасно – сигурно Роуз би изпратила някого в имението, за да ѝ съобщи – но не можеше да се отърси от

тревогата. Медисън беше решителен мъж и нищо не можеше да го спре да направи това, което желаше. Беше сигурна в преценката си.

Но какво може да се е случило? Неизвестността я тревожеше толкова много, че почти изгласка по-важния въпрос от ума ѝ: Как щеше да му каже, че не можеше да се омъжи за него?

Чудеше се дали щеше да намери сили да изрече думите. Искаше ѝ се да се омъжи за Медисън повече, отколкото да продължи да живее. Дори ако трябваше да спят в отделни легла и в отделни стаи, би се лишила от целувките му до края на живота си и от всичко само за да го има до себе си!

Но съзнаваше, че не можеше да му причини това – трябваше да му даде или всичко, или нищо.

Защо тогава ѝ беше толкова тежко, след като бе самотна през целия си живот и трябваше да е свикнала с това. Но след като цял месец вниманието на Медисън беше насочено към нея и беше повярвала, че я обича, бездната на онази празнота беше станала по-противна от всякога. И това беше само защото го обичаше толкова много, че не можеше дори да си помисли да се откаже от него.

– Не съм виждала Медисън – отвърна Роуз на Фърн, която се стараше да изглежда спокойна, когато попита за Медисън, но знаеше, че Роуз ще долови тревогата в гласа ѝ и ще забележи загрижеността, изписана на лицето ѝ. – Мислех си, че възнамерява да прекара деня с теб.

– Казах му да се върне, защото нямаше никаква работа за него, но той обеща да дойде и да ме вземе следобед.

– Не е идвал тук за обед – отвърна госпожа Абът, – а мъж, който пропуска обедата си, има много грижи.

– Сигурно е отишъл с Джордж – предположи Роуз. – Търсеше фермата за зимата.

– Това не може да е причината – намеси се госпожа Абът. – Лоти Мърфи ми каза, че е видяла господин Рандолф да излиза от града не повече от петнадесет минути след като тръгнаха оттук с Фърн.

– Може би е получил някакво съобщение – предположи Роуз. – Фирмата му го използва да проучва различни проекти, докато е тук. Нарядно задълженията му са го погълнали толкова много, че е забравил. Знаеш какви са мъжете по отношение на бизнеса. – Роуз отведе Фърн в салона, далеч от изявляенията на госпожа Абът. – Където и да е отишъл, сигурна съм, че ще се ядоса на себе си, когато разбере, че не е успял да спази уговорката. Защо не отидеш в „Дроувърс Котидж?“ Ако го заваря там, ще го накараш да изпита такъв шок, че никога повече да не

забравя! С всеки изминат ден заприличва все повече на Монти!

Фърн прехапа език. Ставаше ѝ все по-трудно да търпи нападателни сравнения на Роуз, без да ги оборва.

Докато бързаше по улицата към „Дроувърс Котидж“, се чудеше какъв беше бизнесът на Медисън. Собствените ѝ грижи я бяха погълнали толкова много, че не беше се замисляла. Това я тревожеше; не можеше да му предложи нищо, което да се сравни с живота в Бостън. Почти виждаше предишния му живот да протяга ръце и да го притегля обратно. Отхвърли тази мисъл – това нямаше никакво значение, защото се казваше да му откаже. Искаше само да се увери, че е добре.

Не можеше да не забележи погледите, които я следваха надолу по улицата. Не изглеждаха естествени, а тя не си въобразяваше, че се дължаха на съчувствие заради смъртта на баща ѝ. Те не издаваха състрадание, а явно любопитство, бяха дори съзерцателни. Тогава разбра – беше започнала да носи косата си пусната и беше съблякла елека от овча кожа по настояване на Медисън и макар че носеше панталони, нямаше никакво съмнение, че беше жена. Точно тази беше причината, която превръщаше беглите погледи във втречени.

Почувства се неловко и се запита дали щеше някога да се отпусне в присъствието на загледани в нея мъже. Помисли си, че трябва да си вдигне косата и отново да си сложи елека. Медисън щеше скоро да се прибере вкъщи, а тогава нямаше да има никакво значение как ще изглежда тя.

Усети облекчение, когато стигна до „Дроувърс Котидж“. Вмъкна се бързо във фойето, където цареше приятна атмосфера, само за да бъде разтърсена от шок, разрушителен като земетресение. Медисън седеше на един диван в една от малките ниши, в компанията на най-красивата жена, която Фърн беше виждала някога.

Не беше нужно някой да ѝ казва, че тази жена и мъжът от другата ѝ страна бяха от Бостън. Изводът се налагаше сам – всичко в тези хора говореше за свят на богатство и изтънченост, напълно непознат на Фърн.

Само като погледна жената, Фърн се почувства ужасно грозна и ѝ се прииска да се намира където и да било другаде на земята, но не и тук.

Опита се да се измъкне от хотела и да избяга, но беше твърде късно. Когато я забеляза, Медисън ахна от изненада и се изправи на крака.

– Фърн, ела тук! Искам да те запозная!

Не можеше да си спомни кога го беше виждала толкова весел. Усмиваше ѝ се, но тя знаеше че го правеше заради красивата непозната.

Искаше ѝ се да я намрази и така щеше да стане, ако жената беше

показала дори и най-беглата следа от шокиране, изненада или неодобрение от вида на Фърн, но такова нещо не се получи. Тя се изправи на крака с предразполагаща усмивка на устните, широка почти толкова, колкото тази на Медисън.

Жената беше главозамайващо красива. Дори и Роуз не можеше да се сравнява по хубост с нея. Ако Бостън беше пълен с подобни жени, Фърн не можеше да си обясни защо Медисън изобщо го беше напуснал.

В контраст със семплата си кремава пола, жената носеше сако по испанска мода, украсено с тъмночервен спираловиден ширит, плисирано жабо и многобройни малки копчета. Шапката ѝ беше отрупана с панделки, рюшчета и пера. Но погледът на Фърн беше привлечен най-напред от тъмнокестенявата коса, сините очи, извитите розови устни и бялата ѝ кожа.

Беше глупаво да си мисли, че Медисън щеше да прояви интерес към Фърн, когато явно беше в най-приятелски отношения с това зашеметяващо същество.

Беше предполагала, че той не е наясно с чувствата си, но си беше позволила да се надява, че може да я обикне. Беше очаквала с нетърпение появяването му в ранчото, макар че същевременно се ужасяваше от това. Знаеше, че краят неминуемо ще настъпи, затова искаше да се наслади на мигове, които ѝ оставаха да прекара с него.

Болката, причинена от факта, че тази жена трябваше да се появи в Абилийн само за да накара Медисън да я забрави още по-бързо, беше много по-силна, отколкото дори Фърн можеше да си представи. Испитваше гняв и ревност и обстоятелството, че се държеше напълно безразсъдно, беше загубило за нея всякакъв смисъл.

Но докато стоеше там със зяпнала уста и гледаше как целият ѝ свят се рушеше, гордостта не ѝ позволяваше да остави Медисън или тази красавица да разберат, че душата ѝ умираше. Насили се да се усмихне и позволи на Медисън да я дръпне напред.

– Това е Фърн Спраул – представи я той. – Беше в имението си. – Той млъкна, а усмивката изчезна от лицето му. – Трябваше да те придружа на връщане – каза той.

– Няма значение, както виждаш не съм се загубила – отговори Фърн, като се напрягаше да поддържа по-лек тон, тъй като не желаше някой да я заподозре, че беше прекарала последния час в терзание, опитвайки се да отгатне причината, поради която Медисън не беше дошъл да я вземе, и целия ден в тормоз заради любовта си към него.

– Така се заприказвахме със Саманта и Фреди, че не съм забелязал

как е минало времето.

– Тъй като изглежда, че Медисън не може да задържи мисълта си върху едно нещо за повече от минута, смятам, че ще е по-добре сама да се представя – каза жената. – Казвам се – Саманта Брус, а това е брат ми Фредерик. Познаваме се с Медисън, откакто се помня.

Фърн нямаше никаква представа как се поздравяваха изисканите дами, затова силно разтърси подадената ѝ ръка, надявайки се, че ръкавиците от еленова кожа бяха чисти и нямаше да изцапа кремавите ръкавички на госпожица Брус.

– Извинявайте, че съм в такъв неугледен вид, но цял ден прекарах във фермата.

– Медисън ни разказа за несгодите ви. Вие сте много смела жена.

Най-лошото беше, че Фърн разбираше, че госпожица Брус говореше искрено, а тя не можеше да мрази никого, който проявяваше такова истинско съчувствие.

– Не е проява на голяма смелост да правиш единственото нещо, което умееш – отвърна Фърн.

– Проява е, когато го вършиш наистина храбро – заяви Саманта, – а ако съдим по това, което ни разказа Медисън, вие притежавате голяма храброст.

– Сигурна съм, че е преувеличил – смънка Фърн. Не беше свикнала с комплименти и продължаваше да си мисли, че госпожица Брус сигурно ѝ се подиграва.

– Медисън да преувеличава ли? – попита Фреди, като се разсмя лениво. – Никога не съм познавал по-обективен човек в живота си.

Да, Медисън наистина преувеличаваше. Може би я обичаше, но недостатъчно. Саманта Брус беше изключително красива, но ако един мъж те обичаше, нямаше ли да си спомни за теб, дори и в присъствието на по-красива жена? Може би, но ако жената, която обичаше, беше непривлекателна като Фърн, това беше малко вероятно.

– Медисън се опитва да ме развеселява – каза Фърн. – Не вярвам и на половината му приказки. – Медисън я погледна остро. – Не ви ли е казал, че ми купи къща, за да имам някакво място да живея? Не ме и предупреди, просто я купил, наредил да я закарат в ранчото и я обзавел с мебели и всичко необходимо. Мъж с такова добро сърце би пресилвал, когато говори за качествата на другите.

Фърн се опитваше с всички сили да задържи сълзите си, но усети как пълнеха очите ѝ.

– Направил съм всичко по свое собствено желание – заяви

Медисън.

– Ти си истински джентълмен – отговори Фърн. – В началото не си мислех така, но си такъв.

– Не съм го направил, защото съм джентълмен – запротестира той.

– Това прави постъпките ти да изглеждат още по-добри – отвърна Фърн. Тя се обърна към госпожица Брус. – Е, радвам се, че трябваше да се запозная с вас, госпожице, но се налага да тръгвам, защото, ако не се измия, госпожа Абът няма да ме допусне да седна на трапезата. – И тя се нареди да тръгва.

– Идвам с теб – каза Медисън.

– Не, остани с приятелите си, не можеш да ги оставиш сами още при първата им вечер в града. Ще кажа на Роуз, за да не се безпокои.

– Фърн, почакай! Ще се върна веднага – обърна се той към Фреди и Саманта и се затича след Фърн.

– Необикновена млада жена – отбеляза Фреди. – Едва можах да похвалявам на очите си, когато се появи.

– Очаквах, че ще е нещо по-различно от момичетата и Бостън – отговори Саманта. – Никога не съм си мислила, че Медисън би се влюбил в някого друго, освен в най-изключителната жена.

– Медисън да е влюбен в нея! Не може да говориш сериозно.

– Разбрах още в момента, когато спомена името ѝ.

– О, скъпа моя сестро, толкова съжалявам!

– По дяволите, почакай! – извика Медисън, като бързаше подир Фърн. Ако беше облякла пола като нормална жена, нямаше да може да ходи толкова бързо, а той нямаше да трябва да се унижава, като я гони пред очите на половината град. Виждаше подигравателните усмивки и си представи как хората ще разказват на приятелите си на чашка как Фърн Спраул върти на шиш новака янки подобно на прасе, което се пече. Представата, че може да бъде прицел на подигравки, не подобри настроението му.

– Фърн, ако не спреш, ще...

– Върни се при приятелите си, Медисън! Върни се в Бостън, където ти е мястото!

– Бостън и приятелите ми нямат нищо общо с теб – извика той, като я хвана за ръката и я принуди да се обърне с лице към него. – Наистина ли вярваш, че говоря празни приказки и че не държа на обещанието си?

– Е...

– По дяволите, Фърн! Не можеш да подхвърлиш подобно обвинение на мъж, а после да си заминеш.

– Защо не? Ти каза, че ще дойдеш в ранчото, а не дойде. – Знаеше, че не беше справедлива, но не можеше да се въздържи, защото болката от поредното отхвърляне я караше да сипе удари. Враждебността беше нейната защита, докато успееше да приеме самотата.

– Никога не бях очаквал да срещна Саманта тук, толкова бях изненадан... Не усетих как времето е минало.

– Придружаваше я брат й или не си го забелязал още?

– Разбира се, че забелязах Фреди, но не неговото идване ме изненада, а това на Саманта.

– О, тя е прекалено добра за Канзас, нали? Страхуваш се, че част от мръсотията ни може да изцапа и нея?

– Не бъди глупава.

– Значи аз съм глупавата! Трябваше да го очаквам – хората от Канзас не могат да се държат интелигентно много дълго време. Очевидно съм изчерпала целия си запас само за няколко седмици.

– Сега пък говориш абсурдни неща. Знаеш, че не съм имал предвид нищо такова. Ревнуваш ме от Саманта или просто си ядосана, че не дойдох?

– Нито едното, нито другото – срязва го Фърн. – Никога не бих си губила времето да ревнувам някой мъж. Що се отнася до идването ти в ранчото, признавам си, че наистина те очаквах, защото обикновено правиш точно това, което не желая. Също така бях достатъчно глупава да се притеснявам, че нещо може да ти се е случило.

– Казах ти, че съжалявам – повтори Медисън. – Заприказвахме се и е станало по-късно, отколкото си мислех.

– Добре, сигурна съм, че имате още много да си приказвате. Не искам да те задържа. Ще ги доведеш ли въкщи по-късно, или би предпочел Роуз и Джордж да се срещнат с вас в хотела?

– Когато забиеш зъбите си в някой мъж, късаш и раздираш с всичка сила, нали?

– Не разбирам за какво говориш.

– Мислех си, че се различаваш от останалите жени, но очевидно няма никакво значение това, дали носиш поли или панталони: всички получавате пристъпи на ревност, щом мъжът заговори с друга жена.

– Имам много по-важни неща за вършене, отколкото да прекарвам времето си в ревнуване на един мнителен новобранец от Бостън! –

изкрещя Фърн, забравила, че много любопитни уши могат да я чуят. – Няма да ми пука даже и ако разговаряш със сто жени.

– Не съм убеден, ако имах сили за толкова – отвърна Медисън, – особено ако приличат на теб.

– Не е нужно да хабиш ценните си сили или фалшивите си обещания заради мен – нахвърли се тя върху него, като си спомни обяснението му в любов.

– Говорех сериозно, но си мислех, че разговарям с нормална жена.

– Тогава стана добре, че откри навреме заблудата си.

– Наистина.

Фърн се обърна и почти избяга от Медисън. Надигашите се в гърдите ѝ ридания я задушаваша, но не трябваше да плаче на улицата, макар че не можеше да задържи сълзите си по-дълго от минута.

До този момент не беше съзнавала колко много беше свикнала, че е единственият обект на вниманието му и никога не беше вярвала, че можеше да се държи като ревнива опърничава жена, но така беше станало. Имаше поне десети на свидетели, които да потвърдят този факт, в случай че у нея се породят някакви съмнения.

Но какво можеше да направи? Преди по-малко от осем часа я беше убеждавал, че я обича, а тя беше прекарала целия ден в терзания за това, как да му каже, че не може да отвърне на чувствата му, а в действителност го обичаше до отчаяние. Беше отворила старите си рани, за да се опита да ги излекува. Беше събудила болката и изровила отвратителни те спомени, които с усилие потискаше през всичките тези години, но за какво беше всичко това? За да я забрави, когато тази „приятелка от детството“ дойде в града ли? Сигурно не биваше да упреква Медисън, тъй като той несъмнено вярваше на всяка дума, която беше казал тази сутрин. Просто когато е видял Саманта не е могъл повече да си спомни за Фърн.

Тя зави по късата алея, водеща към къщата на госпожа Абът. За нейин ужас Роуз и Джордж седяха на верандата. Фърн се напрегна с цялата си воля да изглежда така, сякаш нищо не се беше случило.

– Медисън няма да се връща за вечеря – съобщи тя. – Някакви негови приятели са пристигнали в града и ще вечеря с тях.

– Ще ги доведе ли по-късно? – попита Роуз.

– Не каза нищо – отговори Фърн и изведнъж загуби контрол над сълзите си. Изхлипа, дръпна рязко вратата и се втурна в стаята си.

– За какво беше всичко това? – попита Джордж.

– Нямам представа – отговори Роуз, смръщила чело, – но бих се

обзаложила за всичките ти крави, че поне един от приятелите на Медисън е привлекателна млада жена.

Фърн не знаеше колко дълго беше плакала. Имаше толкова много неща за оплакване – невинното наслаждаване на живота, което беше изчезнало през онази ужасна нощ, любовта, която никога не получи от баща си, годините на самота, когато се опитваше да си осигури някаква защита, борейки се с естествената си природа. Но най-много плачеше, че е загубила надеждите, които бяха породили прегръдките на Медисън. Знаеше, че беше невъзможно да се омъжи за него, но беше разчитала любовта му да ѝ вдъхне сили и да поддържа духа ѝ през самотните години, които я очакваха. Сега беше загубила дори и това.

Когато се наплака до насита и в душата ѝ остана само тъпа болка, тя се изкъпа и се преоблече за вечеря, но не можеше да се храни. Отвърли поканата на Роуз да поостане на масата с нея и Джордж и се върна в стаята си, но тя скоро се превърна в непоносим затвор. Излезе на верандата, но и това не ѝ подейства много по-добре. Насили се да се съсредоточи върху проблемите, свързани с ранчото, но не можеше да задържи мисълта си върху прасета и пилета, когато цялото ѝ съзнание беше завладяно от Медисън.

Можеше да се убеждава, че всичко, което желаше, беше да съхрани гордостта си, че беше наранена и никога не би му повярвала отново, но когато си помислеше всичко това, разбираше, че не е взела предвид едно единствено нещо, най-важното – това, че обичаше Медисън. Не можеше да каже, че не я интересуваеше всичко останало, интересуваеше я, но любовта ѝ към Медисън беше всичко, което наистина имаше някаква стойност.

Не, единственото нещо, което наистина имаше някакво значение, беше щастието му. И ако тя не можеше да го обича така, както трябваше, с любов, от каквато се нуждаеше всеки мъж, не трябваше да попречи на щастието му с друга жена.

Саманта Брус обичаше Медисън и Фърн го беше разбрала само с един поглед. Сигурно самият Медисън беше единственият човек, който не знаеше, но навярно скоро щеше да го разбере, може би веднага, щом се върнеше в Бостън. Тя беше точно този тип жена, която трябваше да има за съпруга – красива, образована, богата и изпълнена с любов към него. Не би имала нищо против диктаторските му навици и не би му налягвала моментите, когато той не постъпваше правилно. Саманта не би спорила с него и би се погрижила всичко в дома им да върви точно както желаше.

Тя щеше да го обича точно толкова, колкото и Фърн, а най-важното – би го обичала по начина, по който на Фърн ѝ се искаше да го обича, а не можеше – и с душата, и тялото си.

Би било чудесно, ако можеше да го притежава, но понеже не можеше, тя се успокояваше, че със Саманта той ще бъде щастлив. Беше разменила със Саманта само няколко реплики, но те ѝ бяха достатъчни, за да разбере, че има приятен характер и че носи в сърцето си топлота. За него тя щеше да бъде по-добра съпруга от тази, която обикновеното момиче от Канзас можеше някога да бъде, и затова Фърн нямаше да му пречи. Но след като взе това решение, тя изпита болка, много по-силна от всяка друга, която бе изпитвала през целия си живот.

Когато вдигна поглед, видя че Медисън се задава по улицата.

ГЛАВА 19

На Фърн ѝ се искаше да избяга вътре и да се заключи и стаята си, но си наложи да остане на мястото си. Трябваше да се срещне с Медисън и да му каже, че не го обича. Дори не беше се изкачил още по стъпалата и тя попита:

– Защо не доведе приятелите си?

Искаше тя да ръководи разговора. Седеше на един стол малко изолирана от останалите, но не желаше той да се приближава прекалено много, защото не беше сигурна, че щеше да изпълни намеренията си, ако го направеше.

– Бяха изморени.

– Роуз и Джордж искат да се срещнат с тях. – Посочи към къщата, в която още светеше. – Не са си легнали.

– Ще има предостатъчно време по-късно. Фреди е дошъл по работа и ще остане няколко дни.

Той се приближи към нея и тя усети, че я завладява паника.

– Седни – каза тя, като посочи другия стол, но Медисън остана прав. – Защо е дошла сестра му?

– За да му прави компания. Родителите им починаха миналата година. Нямаат никакви други роднини.

– Но имат теб.

– Аз съм само един приятел.

– Ти си повече от обикновен приятел.

– Може би, но не за това дойдох да разговаряме, а за да се извиня за избухването си. Не трябваше да казвам тези неща и ти знаеш, че не съм ги казал сериозно.

– Нито пък аз – отвърна Фърн, като се мъчеше да овладее гласа си. – Недей – каза тя, когато Медисън се опита да я хване за ръката. – Седни, моля те. Не мога да мисля, когато се извисяваш над мене.

– Тогава стани.

– Не мога да мисля и когато си наблизко.

– Обичам те, Фърн. Какво има за мислене? Имахме глупав спор, но той приключи.

– Това не е вярно.

– Ти току-що каза, че не си говорила сериозно.

– Седни, Медисън. Много ми е трудно да ти го кажа...

– Кое е трудно за казване?

– Ще го чуеш, ако седнеш.

Медисън излъчваше упорство, но най-накрая седна.

– Искам да се извиня – започна Фърн – не за тази вечер, а за това, че не ти казах истината по-рано.

Медисън се скова. Тя отвори уста, но гърлото ѝ се сви, а езикът отказа да произнесе думите, които щяха да провалят шанса ѝ да се радва на такава любов, на каквото се радваха Роуз и Джордж, на любовта, която изпитваше към Медисън.

Но трябваше да говори. Той не можеше да има бъдеше с нея. Трябваше да го отпрати, преди смелостта ѝ да я напусне изцяло.

– Не те обичам.

Беше изненадана, че не изтреща гръмотевица, когато изрече тези думи, защото никоой никога не беше казвал по-голяма лъжа. Изненада се също толкова и на това, че Медисън не позна, че лъжеше. Сигурно лъжата беше променила чертите ѝ до неузнаваемост. Кръвта във вените ѝ замръзна, а сърцето ѝ се превърна в камък.

– Трябваше да го разбере по-рано, но предполагам, че съм била много очарована да имам красив адвокат янки...

– Аз съм южняк – заяви Медисън с непоклатима гордост.

– ... който да се влюби в мен. Да можех и аз да те обичам! Ти си точно този тип мъж, за когото мечтае всяка жена.

– Но не и ти, нали?

– Харесвам те ужасно много. Може би след като съм се чувствала самотна през целия си живот, съм изпитвала толкова силно желание да се влюбя, че не съм искала да призная истината.

– И кога откри тази истина?

– Когато се запознах с госпожица Брус и разбрах, че те обича много повече, отколкото някога бих могла.

– Саманта? Тя гледа на мен като на брат.

Фърн бе радостна, че поне му беше вдъхнала малко живот и сега той не изглеждаше толкова скован и безжизнен.

– Тя те обича, Медисън. Може и да не го забелязваш, но е така. Лу-да е по теб.

– Но това няма нищо общо с нас, аз не съм влюбен в Саманта.

Беше възвърнал предишния си вид. Нищо не можеше така да съживи мъж като Медисън, както противопоставянето.

– Може и да не си, но ще се влюбиш.

– Това е абсурдно! – възрази той. – Познавам Саманта от години и

съм имал предостатъчно време да се влюбя в нея, ако съм щял да го направя. Но не съм, влюбих се в теб и не знам какво се опитваш да направиш, но не ти вярвам. – Медисън скочи и като взе ръцете на Фърн, я изправи на крака. – Ти ме обичаш. Виждам го в очите ти! Знаем, че е така.

– Пусни ме.

Старата паника се надигна толкова бързо, че Фърн потръпна, шокиран от реакцията ѝ, Медисън изпусна ръцете ѝ и отстъпи назад.

– Само те докоснах!

Стана ѝ болно, когато го видя да се отдръпва. Беше си помислил, че изпитва отвращение при допира му и че не можеше да понася близостта му. Страдаше заради мъката в очите му, защото знаеше какво е да бъдеш отхвърлен. Не можеше да постъпва така с него. Той заслужаваше истината, а не да бъде нараняван с лъжи.

– Седни на мястото си, Медисън – успя най-сетне да проговори Фърн. – Има още нещо.

Медисън остана прав, а стоическото му изражение излъчваше по-скоро горчив укор, отколкото гняв. Фърн също остана права.

– Нямам намерение да те лъжа повече – каза тя, като се мъчеше да не отклонява погледа си. – Наистина те обичам, повече отколкото съм си мислила, че мога да обичам някого. – Тя се извъртя зад стола си, когато Медисън се опита да я вземе в обятията си. – Но няма смисъл, защото не мога да ти позволя да ме докосваш. Опитвала съм се, о боже, колко съм се опитвала, но не мога да го преодолея.

– Не бъди глупава. Сигурно не искаш да кажеш...

– Видя го току-що, докосна ме и аз се разтреперих. – Той не ѝ вярваше и не я разбираше. – Почувства го, знам, че е така. Познах по погледа ти. Би било още по-лошо, ако бяхме женени. Ще искаш да ме докосваш непрекъснато, а аз ще започна да се ужасявам само като те погледна. Положих усилия да си наложа да ми харесва, внушавах си, че желая да ме вземеш в обятията си, но самата мисъл за това ме плаши до смърт.

Медисън си наложи волята да не помръдне и да не вдига ръцете си. Наруга се наум, че беше такъв глупак. Ако я обичаше наполовина колкото си мислеше, че я обича, трябваше да го е разбрал.

– Това е, защото онзи мъж се е опитал да те изнасили, нали?

– Да.

Можеше само да си представи колко се е тормозила, като гледа как приятелките ѝ се влюбват, и е знаела, че никога няма да ѝ случи или се е страхувала, че все пак би могло...

И ето, чудото се беше случило.

– Можеш да го превъзмogneш. Аз ще ти помогна.

– Подготвен ли си да се ожениш за жена, която няма да можеш да докосваш никога до края на живота си? Готов ли си да се откажеш от всякаква мисъл да имаш истинско семейство?

– Няма да стане така – увери я той. – Сега разсъждаваш по този начин, но ще престанеш, след като имаш възможността да свикнеш с близостта ми.

– Няма да спя в леглото ти! – заяви Фърн. – Дори няма да остана и в същата стая.

Медисън долови решимостта в гласа ѝ отчаянието в дълбините на очите ѝ и видя с каква суровост стиска челюст. Беше изплашена, прекалено изплашена, за да може да контролира реакциите си спрямо него.

– За малко други неща съм си мислила, откакто ме целуна за пръв път – каза Фърн. – Искан да си внуша, че ми е било приятно, опитвах се, но не мога.

Медисън почувства как щастието му се изплъзва между пръстите с такава лекота, с каквато канзаският вятър духаше през косата му. Цялото му тяло се напрегна да отвърне на удара. Беше се отказал от толкова много неща, когато напусна Тексас, и нямаше никакво желание да губи повече, разбира се, не и Фърн.

– Ще чакам толкова дълго, колкото се наложи – каза той. – Ще те заведа при най-добрия лекар...

– Не разбираш – прекъсна го тя. – Когато носех панталони, ругаех и яздох коне, си мислех, че просто се опитвам да прикрия страха си и че някой ден всички отново ще се оправи. Сега знам, че няма.

– Това не е вярно.

– Ти искаш да имаш съпруга, която да те обича по начина, по който всички мъже желаят да бъдат обичани, а аз не съм способна на това.

– Фърн, ти си прекалено отчаяна, а нямаш никаква представа колко търпелив мога да бъда аз.

– Да, така е – горчиво му се усмихна тя. – Откакто те познавам, винаги си искал да имаш всичко, но в случая не става въпрос за търпение. Не мога да го направя, опитвала съм.

Медисън я усети как се отдалечава все повече и става съвсем недостъпна за него. Загубил контрол, той я сграбчи за ръцете.

– Не може да говориш сериозно, все още си разстроена заради това, че забравих да дойда на ранчото. Ще се почувстваш по-различно, когато мине малко време.

– Медисън, моля те...

Фърн усети надигането на паниката, същия стар черен ужас, който отнемаше цялата ѝ радост от общуването с него.

– Знаеш, че не бих ти причинил болка.

– Сега ми я причиняваш и нищо не можеше да я спре: нито гняв, нито разочарование. – Мускулите ѝ се стегнаха още повече.

– Обичам те, Фърн, и искам да се ожена за теб. Ще направя всичко, каквото трябва, и ще чакам колкото време е нужно, но наистина желая да станеш моя съпруга. Няма да ти позволя да заблудиш себе си.

– Моля те... – Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя едва чуваше какво ѝ говори Медисън. Не можеше ли да го усети? Не можеше ли да разбере?

Той плъзна ръце около кръста ѝ, а тя не помръдна.

– Виждаш ли, не е толкова лошо, не трепериш, а не след дълго ще започнеш да се чувстваш по-добре. Дори ще искаш да те докосвам. – Притегли я още по-близо. – Обичам те, Фърн, и искам да бъдеш моя.

Усещането от притискането към гърдите му накара тялото ѝ да се вцепени и тя го отблъсна с цялата си сила.

– Ако не ме пуснеш, ще се разкрещя!

– Не говориш сериозно – отговори Медисън. – Просто трябва да почакаш достатъчно дълго, докато проумееш, че няма да ти се случи нищо лошо.

Фърн се задъхваше. Видя черни петна пред очите си и се уплаши, че ако не избяга от Медисън, ще полудее. Затова го ритна, и то много силно.

– По дяволите – изруга той и я пусна. – Какво се опитваш да направиш? Да ми счупиш крака ли?

– Помолих те да ме пуснеш, но ти не ме послуша.

– Да.

Лицето му стана сурово.

– Остави ме да ти кажа нещо, Фърн Спраул. Ти току-що се самонави, че се страхуваш от мен. Недей да обезумяваш и да загубваш самообладание. Знам, че това, което си преживяла, е ужасно, но аз те обичам и не бих направил нищо, което да те нарани.

– Знам и положих усилия, но не успях.

– Е, не го вярвам. Не знам какъв е отговорът, но такъв има и нямам никакво намерение да се отказвам докато не го открия.

– Медисън, върви си вкъщи и се ожени за Саманта! Тя те обича и ще ти бъде идеална съпруга!

– Обичам теб – изръмжа той, – но само Господ знае защо. След ада,

през който преминах заради семейството си, се надявах, че ще намеря спокойствие, когато се влюбя.

– Намерил си го. Имаш Саманта. Какво повече би могъл да желае един мъж?

– Не знам за другите мъже, но аз желая теб, Фърн Спраул, и възнамерявам да те имам.

– Но...

– Стига вече с това „но“. Ще те оставя сама тази вечер. Не ми се иска, но ще го направя, а ти ще се подготвиш да отидем на онази забава.

– Медисън, бъди разумен, не мога...

– Не мога да бъда разумен. Щом се влюбих в теб, значи съм луд, но ако е така, ще бъда такъв през цялото време. Решил съм да те заведа на танците. Ще докосваме само връхчетата на пръстите си, ако е необходимо, но ще танцувам с мен, ще се разхождаме заедно, ще си държим ръцете и ще се целуваме. Ще продължим да правим всичко това, докато спреш да позеленяваш. Ако след това си способна да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че не ме обичаш и че не желаяш да се омъжиш за мен, тогава ще те оставя на мира, но не преди това. Схващаш ли? Не порано.

Медисън сграбчи Фърн, притисна я силно към тялото си и я целуна безмилостно по устните.

– Ето – каза той, когато я освободи. – Можеш да крещиш колкото си искаш, но аз ще бъда утре тук. Кажи на Роуз, че ще доведе Саманта и Фреди за обяд.

След тези думи Медисън прескочи парапета на верандата, като едва не закачи едно от скъпоценните цветя на госпожа Абът, и zakрачи наперино към хотела. Когато Фърн се прибра в стаята си, разбра, че все още имаше много сълзи за проливане.

Медисън проследи очертанията на стиснатите устни на Фърн с върха на езика си. Топлата влага накара крайниците му да се стегнат в очакване. Като изстена от незадоволено желание, той впи лакомо устните си в нейните. Тя отговори нетърпеливо на прегръдката му, а езикът ѝ се суетеше навън-навътре в устата му подобно на гладно колибри; тялото ѝ се притискаше силно към неговото. Втвърдените зърна на гърдите ѝ се търкаха в голите му гърди през тънкия плат на бялата дантелена рокля. Тръпка на сладостно очакване разтърси тялото му и Фърн потрепера в отговор.

Ръката му обхвана гърдата ѝ, като нежно масажираше приканващата издатина, докато зърната станаха твърди, пълни и розови. Изоставяйки жадните ѝ устни, Медисън засмука пулсиращото зърно. Изпъшкването на Фърн, причинено от еротичното удоволствие, извиването на тялото ѝ, за да се притисне до неговото, само увеличиха нуждата му от нея. Още докато продължаваше да смуче гърдата ѝ, той се плъзна надолу по тялото ѝ и премина през ханша и бедрото ѝ. Измъркването ѝ от удоволствие, когато ръката му се мушна под роклята и се спусна между краката, предизвика същия стон у него, а собственото му тяло се стегна болезнено.

Медисън свали роклята от раменете ѝ и описа с език топли влажни кръгове върху гърдите ѝ. Усещането от близостта ѝ, топлината на желанието ѝ накараха кръвта му да закипи. Като захвърли предпазливостта си на вятъра, той свлече надолу роклята ѝ и тя се плъзна по бедрата ѝ.

Загледа се изумен в съвършенството на красотата ѝ. Протягайки нетърпеливите си пръсти, той я докосна с върховете им, прокара ги по корема ѝ, наслаждавайки се на нежното тяло и на топлината на кожата ѝ. Ръцете на Фърн изучаваха тялото му, като го пощипваха, галеха и дразнеха докато той напълно изгуби контрол.

Медисън я обхвана в смазваща прегръдка, а тя обви ръце около него, като го притегляше все повече и повече, докато телата им се сляха в едно цяло с една обща душа.

Но след като достигнаха този съвършен съюз, Медисън усети как се отдалечава, издига нагоре и се понася сам, наблюдавайки Фърн свита в обятията на някой друг.

Лицето ѝ престана да излъчва екстаз. Гняв и страх разкриваха чертите, които му бяха толкова скъпи. Вместо да се притиска в обятията му, тя се бореше да се измъкне от тях. Мъжът, който се любеше с нея, не беше Медисън.

Някакъв непознат изнасилваше Фърн.

Медисън се опитваше да стигне до тях и да ги раздели, но се носеше надалеч, безпомощен, а Фърн викаше тихо името му.

Медисън се събуди с пресекаващ дъх и конвулсивно потреперване. Мокро от пот, цялото му тяло се тресеше, а чаршафът беше залепнал по него. Той го отметна и стана от леглото.

Сънят беше ужасяващо реален. Не можеше да изхвърли този мъж от съзнанието си!

Някъде там се намираше човекът, който беше нападнал Фърн. Може би беше убиец, а може би – порядъчен гражданин, но не беше получил наказанието си за живота, който почти беше съсипал. Медисън не можеше повече да се чувства удовлетворен от това само да докаже невинността на Хен. Трябваше да намери този мъж и да се увери, че никога повече нямаше да напада жена.

Закле се също така, че никога нямаше да се откаже от Фърн и че един ден щеше да я направи своя жена. Тя щеше да дойде при него в подходящо за нея време, тогава, когато желаше и когато нямаше да може да се противопостави повече на нуждата, притегляща я към него.

Фърн не видя Медисън на следващия ден, тъй като тръгна рано за ранчото, но същата вечер той доведе Саманта и Фреди на гости у Роуз и Джордж. Ако се беше опитал да убеди Фърн, че греша по отношение на Саманта, щеше да направи голяма грешка. Госпожица Брус беше достатъчно голяма дама, за да показва чувствата си, но Фърн усети, че и Роуз бързо разбра, че Саманта беше влюбена в Медисън. Това беше ясно дори за госпожа Абът.

– Никога не съм си помисляла, че ще кажа подобно нещо за господин Медисън – каза госпожа Абът, след като Медисън и Джордж тръгнаха да изпратят младите Брус до хотела, – но двамата с тази госпожица Брус са най-красивата двойка. Мислиш ли, че ще се оженят? Сигурна съм, че само чака да ѝ направи предложение.

– Не мога да кажа – отговори Роуз, като погледна скришом към Фърн. – Не познавам Медисън от по-дълго време, отколкото и ти.

– Знам, но тъй като си му снаха все пак...

– Той не споделя с мен, а според Джордж не споделя с никого.

– Колко жалко, че тя няма да присъства на забавата – продължи госпожа Абът. – Никой в Абилийн не е виждал някога подобна красавица.

– Госпожа Маккой е изпратила специална покана за госпожица Брус и брат ѝ – информира я Роуз.

– Не съм си и помисляла, че господин Медисън би я оставил да седи сама в хотела, не и когато може да танцува с най-красивата жена, която съм виждала някога.

– Сигурна съм, че Медисън ще потанцува с госпожица Брус, но тя отива с брат си, а Медисън ще придружи Фърн.

– Фърн ли! – възкликна госпожа Абът, като се обърна към изчервяващата се Фърн. – Сигурна съм, че тя няма даже обикновена рокля, а какмо ли официален тоалет.

– Няма значение, Медисън ме уверява, че ще бъде кавалер на Фърн на това парти.

– Никога не съм казвала, че ще отида – обади се Фърн. – Медисън просто е предположил, че ще направя това, което той желае.

– Може и така да е, но сигурно не мислиш да му откажеш в този момент? – възкликна госпожа Абът.

Фърн се зачуди какво беше направил Медисън, за да се издигне от мъж, заподозрян в опит да се вмъкне в спалнята ѝ, в джентълмен, на който даже и жена като Фърн да не можеше да откаже. Искаше ѝ се и тя да може да се радва на благоговение в очите на хората.

Не виждаше как отиването ѝ на парти би променило нещата. Ако преди се притесняваше как щеше да изглежда в обществото на местните красавици, то сега ѝ се струваше върховна глупост дори само да си мечтае да се появи на едно парти със Саманта Брус.

И все пак наистина си мечтаеше да отиде, жадуваше за това всяка нощ, представяше си, че се появява в рокля, по-красива от всяка дреха, която Саманта можеше да купи в Бостън или Ню Йорк. Мечтаеше да бъде по-красива от всяка жена, която Медисън бе виждал някога, и да танцува през цялата нощ, копнееше да я държи в обятията си, да види очите му толкова изпълнени с любов, че да забрави, че има и други жени в залата. Мечтаеше да ѝ шепне думи за любов и вечна вярност, мечтаеше за целувките му, които щяха да възпламенят душата ѝ, и за желанието, което щеше да запали в тялото му.

Но всяка сутрин светлината на деня и хладният ум безмилостно разпръскваха всичките ѝ мечти.

Нямаше никаква рокля, а беше убедена, че Саманта Брус притежаваше дузини по-красиви от всяка, която можеше да се купи в Канзас Сити или Сейнт Луис, даже и в Чикаго.

Нямаше и никакъв шанс да направи впечатление на когото и да било с външния си вид. Косата ѝ беше в пълен хаос, а кожата ѝ – потъмняла от слънцето и загрубяла от тежката работа.

Колкото и да копнееше да бъде прегръщана и целувана, съзнаваше, че старата паника щеше да я принуди да отблъсне Медисън. Винаги ставаше така, макар че понякога толкова страдаше по него, че чак плачеше.

Но тя не можеше да се откаже. Независимо какъв спор предизвикваше, независимо какво ще се случеше, част от нея продължаваше да вярва, че щеше да се намери изход, и тази част сега беше по-настойчива, отколкото всеки друг път.

Вероятно щях да отида, ако имах рокля – отговори Фърн на

госпожа Абът. – Но в Абилийн няма къде да се купи, поне не такава, която да е подходяща за партито на госпожа Маккой.

– Несъмнено – съгласи се госпожа Абът. – От години разпирям на Сара Уелс, че трябва да поръча на съпруга си да ѝ донесе подходящи официални дрехи. На много жени в Абилийн им е омръзнала басмата.

Фърн беше очаквала от Роуз да я засипе с предложения, но тя не каза нищо, а вместо това я изучаваше по начин, който я смущаваше, защото не го разбираше. Беше се привързала много към Роуз – тя ѝ беше най-близката приятелка, която бе имала някога, – но Фърн си напомни, че предаността на Роуз беше насочена най-напред към съпруга и семейството му.

– Мислех си да отида в Канзас Сити, но след смъртта на татко просто забравих за това.

– Сигурна съм, че Медисън ще те разбере – увери я госпожа Абът, – но не очаквам да прояви прекалено голямо разбиране по отношение на партито. Мъжете не са съобразителни.

Роуз продължи да се въздържа от коментар.

– Той ще очаква да отида – каза Фърн. – Откакто дойде тук, не съм направила нищо по-различно от това да го вбесявам.

Чудеше се колко време щеше да продължава да си мисли, че я обича, колко дълго щеше да иска да я държи в прегръдките си, колко още седмици оставаха, преди образът ѝ да започне да избледнява в паметта му. Колко ли време оставаше, преди да забрави какво го беше накарало да се влюби в нея и да забрави всички дребни неща, които я правеха нещо много повече от обикновена жена в панталони.

Но тя не би го забравила никога. Никой друг не влизаше в стаята по начина, по който той го правеше – сякаш беше собственикът. Самото му присъствие караше температурата ѝ да се покачва. То караше и думите ѝ да звучат по-силно. Беше изпълнена с очакване за нещо чудесно.

Когато видя Саманта Брус, отново осъзна, че той неминуемо щеше да се върне в Бостън, животът сякаш я напусна. Чувстваше се изчерпана и унила. Очакването и трепетът бяха изчезнали. На тяхно място дойде убедеността, че Медисън щеше да се ожени за Саманта. Все повече ѝ се искаше да бъде с него, но при всяка среща болката ставаше по-силна.

Жадуваше до отиде и на забавата. Дълбоко в душата ѝ се спотайваше желанието да разбере дали можеше да се сравнява със Саманта. Това беше глупава мисъл – нямаше никакво място за сравнение между двете, но Фърн не искаше да прогони надеждата...

– Може и да имам някоя роля, която да ти стане – каза най-после

Роуз.

Фърн усети напрежение в тялото си. Беше направила изявлението си, знаейки със сигурност, че в целия Абилийн нямаше подходяща рокля за нея. Никога не си беше мислила сериозно да изправи лице в лице с онези намръщени и неодобряващи нищо хора. Не знаеше какво щеше да я смущава повече – погледите им или самата рокля. Не можеше да си спомни как се е чувствала с рокля – как трябваше да се движи, как да сяда. Нямаше и никаква представа какво да прави с мазолестите си и напукани ръце. Дори и ръкавиците не бяха успели да ги предпазят от грубата работа.

После идваше проблемът със Саманта. Никоя жена не би пожелала да се сравнява с нея. Фърн щеше да излезе от естествената за нея среда и да попадне в свят, в който Саманта беше като у дома си, света, който беше родена да управлява.

Ако бяха на каубойско състезание, би било по-различно...

Но Фърн не можеше да се откаже от възможността да бъде с Медисън. Делото на Хен щеше да се реши след три дни и той щеше да бъде освободен, а всички обвинения да отпаднат. Тогава нямаше да има никаква причина Медисън да остане в Абилийн повече.

Мисълта за заминаването му ѝ причиняваше болка. Не можеше да отхвърли възможността да прекара още няколко часа с него.

– Ти си много по-дребна от мен – каза Фърн. – Не бих могла да вляза в нито една от роклите ти, дори и да разпориш всички шевове.

– Тази ще ти стане – засмя се срамежливо Роуз. – Бях толкова потисната от вида си, напомнящ този женски бизон, че си поръчах две рокли в Сейнт Луис и още една в Канзас Сити. Магазинът в Сейнт Луис ми изпрати погрешни номера. Ако ти станат, това ще ми спести грижата да ги връщам.

Фърн се отпусна. Нямаше никакъв начин някой да обърка толкова много размера на Роуз, че да се окаже подходящ за Фърн, но наред с облекчението, което почувства, че нямаше да отиде на партито, усети и съжаление.

Искаше ѝ се още веднъж в живота си да се позабавлява, да има възможността да бъде самата тя, а не да трябва да се насилва и да убеждава хората, че е по-скоро мъж по природа. А за да бъде честна пред себе си, трябваше да си признае, че ѝ се искаше някой да пожелае да танцува с нея. Тя не можеше, но сигурно щеше да ѝ бъде приятно да опита.

Но най-много от всичко желаше да има някой, който да си мисли, че е красива, макар да знаеше, че не беше. Знаеше го от десетгодишна

възраст, когато едно момче ѝ каза, че е по-грозна от малкото на булдог, а тя го беше повалила на земята и бе разбила носа му. Беше го направила по-скоро за да се съдържи да не се разплаче, отколкото да си върне на момчето, но я беше заболяло толкова много, че никога не го беше забравила.

Никога не си беше помисляла, че може да бъде хубава, докато Медисън не започна да прекарва цялото си време с нея, да ѝ повтаря, че е хубава и че я обича. Вината беше изцяло негова. За всичко беше виновен той.

– Достатъчно приказки изприказвахме за една вечер – каза Роуз, когато чу стъпките на Джордж на предната веранда. – Утре трябва да проверим дали ще можем да осъществим намеренията си. Междувременно ще се наложи да не ходиш на ранчото – посъветва тя Фърн. – Грижете покрай животните не са начин за подготвяне за парти.

Медисън не можеше да намери Роуз. Беше раздразнен, че я нямаше, защото тъкмо бе събрал смелост да разговаря с нея за Фърн. Реши да чака, но бързо се отегчи в собствената си компания. Премести се от салона на предната веранда, а после в задния двор, където откри Уилиям Хенри да играе под сянката на канадска топола. Ед не се виждаше никъде.

Уилиям Хенри си беше направил истинска дървена колиба. Беше си построил от малки пръчици и конюшня. В конюшната имаше около десетина дървени кончета и крави. Трима каубои на коне обикаляха наоколо, навярно да пазят от конекрадци.

– Това е много хубав комплект – каза Медисън, докато Уилиям Хенри галопираше един от ездачите в конюшната. – Баща ти ли ти го поръча?

– Ами – отвърна Уилиям Хенри, без да отклони поглед от играчките си. – Чичо Солти ми го направи и ще ми направи още, докато ме няма.

Първият ездач завърши обиколката си на конюшната. Уилиям Хенри избра друг и започна втора обиколка.

– Ездачът има ли име? – попита Медисън.

– Това е чичо Монти. – Той вдигна нагоре фигурата, за да може Медисън да я разгледа хубаво. – Виж, прави гримаса.

– Защо? Да не би някой да е откраднал някоя от кравите му?

– Не. Онова момиче го тормози отново. Чичо Монти не обича момичета. Казва, че причиняват прекалено много проблеми.

Медисън си помисли, че двамата с брат си можеха да се разберат по

някои въпроси в крайна сметка, Фърн със сигурност беше обърнала живота му наопаки.

– Кой е другият ти ездач? – отново попита Медисън.

– Това е татко – отговори Уилям Хенри, като му показва най-едрата фигура. – А този е чичо Хен, който също не обича момичетата.

– Хубаво е, че татко ти ги обича.

– И татко не ги обича – заяви Уилям Хенри натъртено. – Той обича мама.

– И аз харесвам майка ти – каза Медисън, като се опита да прикрие усмивката си.

– Всички я харесват – заяви отново Уилям Хенри. – Тя никога не причинява неприятности, а оправя нещата.

Такова трябваше да бъде момичето, за което смяташе, че ще се ожени, но това бе описанието на Саманта, а той се беше влюбил във Фърн, което беше най-голямото бедствие на запад от Мисисипи.

– Предполагам, че не всяко момиче може да бъде като майка ти.

– Чичо Монти каза, че обвързването му с Айрис е по-лошо от това, да тръгнеш след теленце с гладък като кадифе гръб или да попаднеш в ноктите на котка в някой шубрак. Казва също, че Айрис трябва да бъде депортирана.

Медисън се разсея.

– Тя откъде е?

Уилям Хенри се огледа наоколо, после се приближи към Медисън и прошепна на ухото му:

– Чичо Монти казва, че е дошла от ада – захили се Уилям Хенри доволно. – А мама казва, че не трябва да изричам думата „ад“, но чичо Монти я употребява през цялото време. Мама каза, че ще го удари гръмотевица, а татко отговори, че гръмотевицата нямало да си губи времето.

Медисън знаеше, че не биваше да насърчава детето, но за пръв път усети някаква обич към племенника си. Никога не беше проявявал интерес към децата, но Уилям Хенри беше по-различен, може би защото беше син на Джордж, част от собствената му плът и кръв. А може би беше така, защото виждаше у него детето, което самият той беше, преди баща му брутално да разруши вярата му в света.

А може би виждаше у него сина, който можеха да имат с Фърн.

Каквото и да го беше развълнувало, той вече не изпитваше нужда да го сподели с Роуз. Знаеше какво искаше и как да го постигне. Но той беше прибавил това в списъка си – искаше син точно като Уилям

Хенри. Искаше да продължи рода Рандолфови, за които да бъдеш част от семейство, беше най-важната роля в живота им, и най-голямата награда.

ГЛАВА 20

Едно почукване на вратата изтръгна Медисън от вглъбяването му. Той измърмори някаква ругатня, отмести вестниците настрана и стана. Отвори вратата и видя следователя от Пинкъртън, който беше наел.

– Влезте – каза той.

Поканата не прозвуча искрено, но мъжът влезе с такова желание, сякаш беше желан и очакван гост точно в този момент.

– Как е семейството на Еди? – попита Медисън.

– Живеят добре. По-добре с парите, които им изпратихте. Съпругата е добър иконом.

– Ами ранчото как е?

– Хората на брат ви са свършили за една седмица повече работа, отколкото съпругът ѝ, откакто е купил мястото. Смятам, че жената няма да има нищо против да го задържите.

– Тя ще бъде добре дошла при него веднага, щом приключи делото. Получихте ли някакъв отговор на запитванията си?

– Малък. Има само един мъж, който отговаря на описанието, което направихте, но до този момент не можах да открия нищо, с което мога да го обвиня в убийството.

– Имате ли някакви идеи?

– Не. А вие?

– Една.

– Кажете ми я – каза мъжът и седна.

В деня на партито Роуз стана от масата след закуска и съобщи кратко:

– Време е да премерим онази рокля. Да отидем в стаята ми.

Фърн беше мислила през цялата нощ за момента, в който щеше да облече роклята, но се оказа неподготвена, когато видя двете рокли върху леглото на Роуз. Едната беше дневна, с плътни сини поли и бяла горна част, украсена с редуващи се тънки сини ивици и малки сини цветчета. Много красива рокля, но не можеше да се сравнява с другата – бална рокля от блестящ яркожълт плат. От толкова дълго време Фърн се беше противопоставяла на желанието да носи рокля, че беше забравила, че някога го бе имала, но сега повече от всичко друго на света искаше тази златиста рокля.

– Какво мислиш?

Мислеше си, че жълтата рокля беше съвършена и че би продала любимото си бързоного пони само за да може да я носи заради Медисън, но знаеше, че нямаше да ѝ стане.

– Изобщо не разбирам от рокли – отговори тя смутена, сякаш признаваше някаква вина. – Ами ти?

– Мисля, че са хубави – каза Роуз – особено жълтата. Би била просто идеална за тена ми, а синята навярно е повече по твой вкус, защото е малко по-семпла и не толкова натруфена.

Фърн погледна синята рокля, но погледът ѝ се върна отново към жълтата.

– Коя би облякла за парти? – попита я Фърн.

– Жълтата. Синята е за вкъщи или когато отиваш на гости.

– Тогава, струва ми се, че ще е по-добре да премеря най-напред жълтата.

Фърн знаеше, че ако се облече в тази рокля, проблемите ѝ не биха се разрешили, а вероятно биха станали повече, но сега това не я интересуваше. Искаше да отиде на забавата, и то точно в тази рокля.

Но не беше толкова просто. Ако отидеше, се съмняваше, че щеше да може да се върне някога към живота, който беше водила, преди Медисън да слезе от влака в Абилийн. Решително затвори съзнанието си за последниците. Ако не го направеше сега, нямаше да събере смелост да го направи в друг момент.

През целия си живот беше живяла със страх, който диктуваше всичките ѝ постъпки, но днес щеше да изхвърли предпазливостта на вятъра. Щеше да облече тази рокля и да отиде на партито, щеше да танцува през цялата нощ, макар че нямаше никаква представа как се танцуваше.

Медисън щеше да си замине много скоро, а заедно с него и мечтите ѝ. Не можеше да промени нищо, но тя щеше да има този единствен миг, тази единствена последна възможност да разпери крилата си и да полети към слънцето заедно с всички пеперуди. За последен път в живота си щеше да се преструва, че беше като всяка друга жена и че имаше същия шанс за любов. Само този път щеше да затвори очи за действителността, да не се подчини на разума си и да не се ръководи от страха си.

Щеше да лети възможно най-високо и дълго. Нямаше никакво значение, ако опърлеше крилата си и паднеше полумъртва на земята. От утре нататък никой нямаше да я вижда повече. Утре щеше да се премести в ранчото и завинаги да изхвърли от съзнанието си Медисън Рандолф.

Но той щеше да остане да живее в сърцето ѝ до края на живота ѝ.

– Съблечи се гола – заповяда Роуз. – Ще видя дали мога да намеря нещо, което да ти е по мярка.

– За какво? – попита Фърн. – Мога да облека роклята върху собственото си бельо.

– Не можеш да пробваш рокля, както би премерила чифт обувки – каза Роуз. – Трябва да се подготвиш.

– Какво искаш да кажеш?

– Ще видиш.

През следващия половин час Фърн се остави да я обръщат, подръпват и бутват, докато Роуз и госпожа Абът обсъждаха и спореха кои прически и дължини на косата ѝ са най-подходящи, като се вайкаха, че Фърн не беше поддържала пищните си къдрици и сега те бяха толкова сухи и изтощени, а госпожа Абът буквално оплака кожата на Фърн на лицето и ръцете.

– Дори на някои мъже е по-добра – тюхкаше се тя. – Никога ли не се мажеш с крем вечер?

– Татко щеше да ме напердаши, ако ме беше хванал никога да слагам тази мазнина върху лицето си.

– Крем – поправи я госпожа Абът. – Мазнината е за обувки. Погледни раменете ѝ: по-хубави са, отколкото си ги представях, и кожата им е бяла като платно, а на шията и пръстите е кафява като на индианка. Ще можеш ли да намериш някога рокля, която да я покрива от върха на главата до крайчетата на пръстите на краката ѝ?

Критиката на госпожа Абът накара Фърн съвсем да увеси нос.

– Не е толкова зле – защити я Роуз, – но ще трябва да прикачим висока яка и дълги ръкави. Да се надяваме, че нощта ще бъде хладна.

– Никога не е хладно през юли, дори и през нощта – каза госпожа Абът.

– Е, не мога да променя времето, но мога да направя нещо за кожата ѝ – каза Роуз. Взе едно бурканче от масата, докосна с пръсти белия крем и го втри леко в кожата на Фърн.

– Попи веднага! – възкликна госпожа Абът. – Кожата ѝ е суха като хартия.

– Имам и друг буркан – успокои я Роуз и потопа пръстите си отново в крема.

Фърн ги остави да я търкат и масажират, но знаеше, че няма да има никакъв смисъл, защото, дори да използва гримовеите на момичетата от бар „Пърл“, пак нямаше да могат да я направят да изглежда красива.

– Сега трябва да направим нещо с косата ѝ.

– Какво? – попита госпожа Абът. – Все едно да се опитаме да срещем четина.

– Ще трябва най-напред да я измием – каза Роуз. – Вероятно прахът от половината Канзаска прерия е попил в нея.

– Редовно си мия косата! – запротестира Фърн.

– Пошегувах се – усмихна се Роуз. – Достатъчно е само един ден да прекараш в Тексас и трябва да миеш гребени и всичко останало.

Фърн покорно се остави да ѝ измият косата. В един момент, по време на процедурата с балсама, тя потъна в мечти. Виждаше се облечена в жълтата рокля и заобиколена от мъже, вдигащи врява, за да получат шанса да разговарят с нея; правят ѝ комплименти, настояват да танцуват с нея, предлагат да ѝ донесат нещо за ядене или пиене, да я изпратят до дома, да я изведат на езда през следващите дни.

Преди да реши как да се възползва от услугите им, се появява Медисън. Като отмества настрани всички, той я взема в прегръдките си и тя потъва в тях. Глух за възклицанията на изненада наоколо, той я притиска към тялото си, докато тя не си помисля, че ще пламне от горещина.

– Не е необходимо да правим нещо повече за косата ѝ, освен да подрежем краищата – казваше Роуз.

– Не, трябва да я подстрижем и да я навием.

– Не! – извика Фърн, ужасена от мисълта, че трябва да се появи с букли пред толкова много хора. – Косата ми никога не е била подстригвана.

– Какво мислиш за един елегантен кок? – попита Роуз.

– Така би била най-високият човек на партито – възрази госпожа Абът.

Фърн не се интересуваше какво правеха с косата ѝ, щом нямаше да я скъсяват. Искаше да я остави дълга, независимо от всички грижи, които ѝ създаваше. Косата на майка ѝ е била дълга, а Фърн винаги беше искала да прилича на нея.

– Жалко, че не можем да покажем раменете ти – каза Роуз, – но кожата ти ще се подобри, ако се пазиш от слънцето.

– Не и до довечера – каза госпожа Абът.

– Не, не до довечера – каза Роуз с въздишка, – но мисля, че имам болеро, което може да си наметне.

Фърн обядва в стаята си, докато ѝ изсъхне косата. Роуз беше отишла на гости с Джордж и Уилям Хенри. Ако превръщането в красавица

означаваше да си мие косата непрекъснато, да втрива масло в кожата си докато се почувства като мазно прасе, да минават през главата ѝ рокли, да сменя горни дрехи с дузини, то младите дами като Саманта Брус трябваше да бъдат съжелявани. Чакането беше ужасно и скучно. Беше свикнала на динамичен живот, да бъде навън, да дава нареждания, а сега беше прекарала цялата сутрин на един и същ стол, без изобщо да напуска стаята си, съгласявайки се с всичко, което ѝ кажеше Роуз.

– Какво е това нещо? – попита Фърн, когато Роуз и госпожа Абът се върнаха след обяда.

– Корсет – отговори Роуз за дрехата в ръцете си. – Облечи го, преди да си облечеш роклята.

– Няма да сложа това нещо! – опъна се Фърн, като се отдръпна от твърдата дреха. Беше чувала за корсетите и ги беше виждала на момичетата в „Пърл“. Понякога корсетът беше всичко, което имаха на тялото си...

– Не се безпокой, няма да ти бъде тесен – настоя Роуз – ти си доста слаба.

– Няма да го облека! – упорстваше Фърн.

– Но не можеш да носиш роклята без него.

– Не! – Фърн погледна корсета така, сякаш беше звяр. Смяташе го за нещо ненужно и унизително, от този тип неща, за които Медисън би казал, че са измислени в Канзас.

– Ще ѝ държа ръцете долу, докато ѝ го поставиш – подложи госпожа Абът.

– Не! – възпротиви се Роуз. – Тя трябва сама да пожелае да го облече. Няма да стане по друг начин.

– Ти носиш ли подобни неща? – понита Фърн Роуз.

– При нейното положение? – възкликна госпожа Абът. – Не, разбира се.

– Бих носила, ако ми помагаше да не изглеждам едра за две жени, но сега не е моментът – отговори Роуз.

– Но ще носиш, след като се роди бебето, нали?

– Всяка жена носи корсет – въздъхна Роуз примирено. – Той е част от приличното облекло.

„Ако отидеш на това парти, не можеш да вършиш половинчати неща. Саманта Брус сигурно също носи корсет, значи и ти трябва да си сложиш.“

Не беше толкова лошо, колкото се беше опасявала. Не беше и толкова тесен, колкото ѝ се струваше, но се чувстваше така, като че ли не

можеше да се прегъне в кръста. Облечена в корсет, едва ли можеше да се качи на кон... нямаше и да успее да жигоса крава. Дори не беше сигурна дали може да си поеме дълбоко въздух...

– Мисля, че най-после трябва да ти направим прическата – каза Роуз. – Ще отнеме доста време, докато вдигнем цялата коса.

– Ще се наложи все пак да отрежем малко от нея – обяви госпожа Абът.

Фърн щеше да изтърпи да седи неподвижно достатъчно дълго, за да ѝ направят прическата, но за нищо на света нямаше да позволи да ѝ подстрижат косата.

– Не е съвсем лоша – заяви госпожа Абът, след като според Фърн бяха мушнаи поне сто фуркета в косата ѝ.

– Всъщност е съвсем добре – каза Роуз. – Много по-добре, отколкото се бях надявала.

– Нека да погледна – пожела Фърн.

– Не преди да те пхнем в роклята – отговори Роуз. – Не искам да се видиш, докато не си напълно готова.

Последните няколко часа ѝ се бяха сторили безкрайни и скучни, а по-голямата част от времето – досадно, без всякакво вълнение. Беше ѝ се наложило да си напомня непрекъснато, че трябва да се приготви за партито и да изтърпи това изпитание заради Медисън.

Обличането на роклята беше кулминацията. Целият драматизъм на деня се концентрира само в няколко минути. Във всеки момент преобразяването ѝ щеше да бъде завършено.

Вече нямаше какво да я отегчава и тя почувства непознато вълнение, примесено с очакване, което вероятно всяка жена усещаше, когато се облича в официални дрехи и когато се кани да се погледне и да открие, че е по-великолепна, отколкото е предполагала. Затова мълчаливо изтърпя обличането на роклята, подръпванията при оправянето ѝ, както и въпросите за това, дали да носи горна дреха или шал, за да прикрие раменете си. Спряха се на сако. Понесе и безкрайното обсъждане на бижутата и пробването на различни комбинации, преди Роуз и госпожа Абът да бъдат удовлетворени.

Но когато започнаха да коментират дали щеше да носи цветя в косата си и ако сложеше, какви трябваше да бъдат, Фърн не можа да изтърпи.

– Трябва да видя как изгледам – заяви тя, като не се съдържаше на мястото си от нетърпение.

– Все още смятам, че точно цветята ще ѝ придадат желания вид –

настояваше госпожа Абът. – Освен това ще прикрийт цвета на лицето й.

– Някое цвете не може да направи нищо за лицето ми – заяви Фърн. – Винаги е изглеждало като стара кожа и нищо не може да го промени. А сега ми позволете да се видя на какво приличам.

– Струва ми се, че те накарахме да чакаш предостатъчно – каза Роуз, взе огледалото и го повдигна.

Фърн не можеше да повярва, че вижда себе си. Не беше красива, никога нямаше да стане, но в целия Канзас нямаше булдоче, което да бъде толкова очарователно, колкото беше тя в този момент. Изобщо не приличаше на себе си. Това не беше Фърн Спраул, а по-скоро някаква непозната, която никой в Абилийн не беше виждал преди.

– Харесваш ли се? – попита госпожа Абът, още по-нетърпелива от Роуз заради мълчанието на Фърн.

– Сякаш не съм аз...

– Мислих си, че това ще те направи щастлива – каза госпожа Абът, което накара Роуз да се намръщи доста строго.

– Да, разбира се, щастлива съм – отговори Фърн, – но е странно да гледаш себе си, а да виждаш някой друг.

– Това е друг твой образ – каза Роуз. – Винаги си го имала, но просто си го крила.

– Точно така – отговори Фърн, без да знае какво друго да каже. – Но какво ще правя с нея в ранчото? – продължи тя, като посочи жената в огледалото. Говореше така, сякаш в нея бяха двама души. Чувстваше се така. Сигурно другата жена би била напълно различна, би се чувствала и действала не като нея. Безпокойство обхвана Фърн при тази мисъл. Медисън беше направил живота й толкова несигурен, различен... Не беше убедена, че щеше да успее да се справи с още една промяна.

– Ще се научиш – успокоя я Роуз. – Не винаги е лесно, но всички се научаваме.

Но Фърн не беше убедена, че го желае. Бяха й необходими години, докато постигне хармония със себе си, и вече знаеше какво се очакваше от нея, както и всички знаеха какво очакваше от тях. А сега нямаше никаква представа какво щеше да прави с жената в огледалото. Но по-лошото беше, че се страхуваше какво другите хора можеха да очакват от нея, а най-много се плашеше от това, което самата тя можеше да очаква от себе си.

Изведнъж й стана зле от всички тези страхове. Независимо от доказателството, което й даваха собствените очи и уверенията на Роуз и госпожа Абът, че изглеждаше добре, тя се тревожеше какво би си

помислил Медисън. Никога не я беше виждал в рокля и ако беше истинна, че не обичаше Саманта, можеше да не я хареса сега, когато нито приличаше на себе си, нито бе станала наполовина хубава като Саманта.

– Престани да си дъвчеш ноктите – каза Роуз. – Ти наистина си много хубава.

– Не си дъвча ноктите: в случая е невъзможно. – Фърн вдигна ръцете в ръкавици – още едно нещо, което я караше да се чувства неудобно.

– Добре, хапеш устните си. Ако не престанеш, те ще се подуят и ще станат двойно по-дебели, преди да дойде Медисън.

– Мислех си, че мъжете харесват жени със сочни устни.

– Може би, но се съмнявам, че им харесва вкусът на кръв по тях.

В този момент Джордж влезе в стаята.

– Кажй й, че е хубава – заповяда Роуз на съпруга си.

Фърн се насили да се усмихне на Джордж, но какво си мислеше той, нямаше никакво значение. Единственото важно нещо беше да я хареса Медисън. Не можеше да отиде на партито, ако той се срамуваше от нея, нито пък можеше да си остане вкъщи, не и след всичките старания, които бяха положили Роуз и госпожа Абът.

– Изглеждаш много хубава – увери я Джордж. – Трябва да призная, че не съм очаквал, че си толкова красива. Извършила си жестока несправедливост към себе си и мъжете на Абилийн, като си се обличала в панталони през всичките тези години.

– Видя ли, казвах ти го! – възкликна Роуз, като се усмихна: оценката на съпруга й бе единствената, от която се нуждаеше. – Веднага, щом си взема довиждане с Уилям Хенри, ще бъда готова за тръгване.

Госпожа Абът влезе с момченцето, облечено за лягане. То целуна почитателно майка си и баща си.

– Къде е Фърн? – попита момченцето, когато Роуз го пусна от обятията си. – И нея искам да целуна за „лека нощ“.

– Това е Фърн – усмихна се майка му.

– Не можете да ме излъжете – отговори то, като се смееше щастливо, защото си мислеше, че родителите му се опитваха да го изиграят, но не бяха успели. – Фърн носи панталони като мен и татко.

– Не можеш да я познаеш, защото е облечена в рокля – засмя се Роуз.

Фърн коленичи и лицето й се изравни с това на детето.

– Просто съм облечена официално, за да отида на парти. Толкова ли съм се променила?

Уилям Хенри не изглеждаше убеден. Фърн усети, че я обзема

паника. Щом като детето не можеше да я познае, какво щеше да си помисли Медисън? Щеше да бъде така, сякаш се изправяше лице в лице с непознат, а той не беше човек, който свикваше бързо с непознати, а още повече – мразеше да му се поднасят изненади.

– Не приличаш на Фърн – заяви Уилям Хенри.

– Но съм – увери го тя, а сълзите започнаха да пълнят очите й. – Просто се облякох официално, за да отида на парти с чичо ти Медисън.

– Това наистина е Фърн – каза Роуз. – А сега побързай и я целуни, защото трябва да си лягаш.

Уилям Хенри изглеждаше склонен да повярва на думите на майка си.

– Ти си толкова красива, колкото онази другата дама, която чичо Медисън доведе тук – каза той. – И си почти толкова хубава, колкото мама.

Фърн целуна силно детето и го прегърна бързо и пламенно.

– Ти си безсрамен ласкател. Надявам се, че съпругата ти ще бъде красива като принцеса, а всичките ти деца – малки ангелчета. А сега ти-чай в леглото. Обещавам ти, че утре ще ти разкажа всичко за партито.

– Момчетата не обичат партита – съобщи Уилям Хенри тържествено, – но ще слушам, щом ти желаеш.

– Изчезвай! – извика Джордж. – Това е рандолфското у него – усмихна се гордо бащата. – Изглежда, че нищо не можем да направим.

– Не променяйте нищо – отговори Фърн. – Упоритостта му може да подлуди съпругата му, но ще я накара да го обича още повече.

– Да – съгласи се Роуз меко, като гледаше с грейнали очи съпруга и сина си, когато излизаха от стаята.

– Трудно е да си представя, че и Медисън някога е бил толкова малък – каза Фърн почти на себе си.

– Също и Джордж – съгласи се Роуз. Тя излезе от стаята, но като че ли се сети изведнъж за нещо и се върна след секунди с една снимка. – Може да ти е интересно да я видиш. – Тя подаде на Фърн снимката на семейство Рандолф. Можеш ли да познаеш Медисън?

Сякаш ръководени от невидим пръст, очите на Фърн се спряха веднага на високото, слабо момче от лявата страна на Джордж.

– Бил е шестнадесетгодишен – каза Роуз.

– Изглежда толкова млад – каза Фърн, – незасегнат от нищо грубо или жестоко.

– Напротив, още тогава го е изпитал – каза Роуз. – Баща му е направил живота му ужасен. Медисън няма да ти каже, но аз ще го направя. –

Тя посочи Уилям Хенри Рандолф. – Погледни го. Трябва да е бил най-красивият мъж на света, този тип мъж, за когото жените могат само да мечтаят.

– Нищо чудно, че Джордж и Медисън са толкова красиви – каза Фърн, – но не толкова, колкото е бил баща им.

– Няма да ти разказвам за нещата, които е причинил на момчетата – каза Роуз. – Той трябва да е бил най-жестокият и злобен човек, живял някога. Знаеше ли, че Медисън е роден в деня на Свети Валентин?

Фърн поклати глава.

– Джордж ми разказа, че баща им му се е подигравал заради това, дразнил го е и го е тормозил, докато момчето се отказало да празнува рождения си ден. Когато помолил да го изпратят в училище, баща им го затворил въщи.

– Как е можел да постъпи така?

– И с останалите момчета се е отнесъл също така жестоко, но аз не ти разказвам всичко това, за да те карам да изпитваш съжаление към тях или гняв към баща им. Само искам да разбереш защо Медисън може да срещне някои затруднения, когато изразява любовта си, дори може да му бъде трудно да повярва в своята.

– Аз... ние...

– Не те моля да ми казваш нищо – увери я Роуз, – но не мога да не забележа, че отношенията ви се обтегнаха, особено откакто пристигнаха госпожица Брус и брат ѝ.

– Не...

– Освен това Медисън все още не си е отговорил на няколко въпроса, от които не най-маловажен е този, дали желае отново да стане част от семейството.

– Но аз си мислех... той и Джордж...

– Джордж не представлява цялото семейство. Хен все още не му е простил, Монти и Джеф – също.

– Ами останалите?

– Тайлър и Зак са били прекалено малки, за да си спомнят нещо.

– Но какво общо имам аз с това?

– Ти си се държала с Медисън толкова безмилостно, колкото и всеки друг, а може би и още повече. Не че те упреквам – каза Роуз, когато Фърн се изчерви от смущение. – Обстоятелствата са били против вас и е избухнал конфликт, но това приключи вече. Медисън е на кръстопът. Решенията, които сега вземе, ще определят останалата част от живота му. Той се нуждае много от някой, който да може да го приема какъвто

е, без всякакви резерви. Не мисля, че досега му се е случвало да изпадне в такава ситуация.

– Сигурна съм, че госпожица Брус го приема безрезервно – Фърн се засрами от думите си. Прозвучаха злобно и дребнаво.

– Може би, но не одобрението на госпожица Брус търси той. Ако беше така, сигурно нямаше да напусне Бостън.

Фърн никога не беше разсъждавала така. Винаги беше предполагала, че той е напуснал Бостън против волята си, че нямаше търпение да се върне и да забрави, че някога е съществувал Канзас.

– Не знам дали трябваше да ти казвам това – продължи Роуз, – но Медисън ти купи тази рокля, също и синята. Беше предположил, че сигурно нямаш какво да облечеш за партито и може да не отидеш.

По тялото на Фърн премина гневна тръпка. Отново бе предадена. Отново я бяха измамили. Това беше още едно доказателство, че Медисън винаги иска да налага своето.

– Но той ме предупреди да не настоявам да обличаш която и да било от двете. Каза още, че би те завел и в панталони, но само да не се отказваш да отидеш.

– Но вие ми казахте, че мога да се появя облечена единствено в рокля, в противен случай той няма да дойде да ме вземе.

– Извини ме, Фърн – усмихна се Роуз. – Очевидно Медисън държи повече на компанията ти, отколкото на условностите. Всъщност той ми даде да разбере, че няма намерение да ходи на партито, ако ти не отидеш.

Надеждите на Фърн разсъфнаха отново, но този път го нямаше усещането, че всички усилия от нейна страна са безсмислени. Сега беше сигурна, че щеше да се случи нещо и че нещата щяха да потръгнат по някакъв начин, а ако някой беше в състояние да ги накара да потръгнат, това беше само Медисън.

– Ами госпожица Брус и брат й?

– Госпожица Брус е ходила на партита без Медисън години наред. Смятам, че ще може да го направи още веднъж.

Фърн се опита да си втълпи, че трябваше да държи здраво юздите на надеждите си, но този път те не можеха да се контролират. Щом Медисън можеше да възприеме панталоните й и можеше да я предпочете пред Саманта, значи наистина я обичаше.

ГЛАВА 21

Медисън се движеше бавно с файтона, който беше наел за партито. Отиваше да вземе Фърн, но през последния час непрекъснато си повтаряше, че е идиот, щом не искаше да проумее, че тя не беше влюбена в него.

Не можеше и да се откаже толкова лесно от нея.

Тя го уверяваше, че не е превъзмогнала ужаса от това, което ѝ се беше случило преди години, но той се залъгваше, като ѝ вярваше. Начинът, по който тялото ѝ се вдървяваше всеки път, когато той се приближеше към нея, беше достатъчно доказателство. Ако Фърн го обичаше толкова, колкото той нея, би го преодоляла, а доколкото можеше да прецени, тя дори не се опитваше. Но той също не бе преодолял ужаса от злините, които баща му и близките му бяха сторили.

Не беше забравил как го заключваха в онази тъмна конюшня. Спомените все още събуждаха страха и погнусата, които беше изпитал, когато змията бе пропълзляла по тялото му. Беше се въздържал да не изпищи, като сам се успокояваше, че това не е гърмяща змия или някоя от другите отровни североамерикански змии, а само едно влечуго, което дебнеше мишките, идващи да ядат царевичните зрънца. Все още не беше забравил влудяващия ужас, който беше изживял, когато то се беше плъзнало по тялото му. Сякаш още го усещаше по дрехите си и като че ли чуваше шумоленето на грубите му люспи по изсъхналите кочани, докато се провираше между кофите, с които носеха храна на животните, за да търси мишки.

По тялото му премина ледена тръпка. Не беше излизал напълно от паметта си онзи ден, както не беше забравил изживяното унижение, когато го пратиха от училището къщи. Но дори и унижението от това преживяване не можеше да се сравни с яростта, която беше се надигнала у него, когато научи, че баща му умишлено отказал да плати таксата, защото решил, че Медисън ще бъде прекалено щастлив, ако е далеч от дома си.

Имаше неща, които никога не би простил – защото бяха му причинили рани, на които може би беше нужен цял един живот, за да заздравеят. Ако това важеше за него, трябваше да е върно и за Фърн.

Зави зад ъгъла и видя Роуз и Джордж да излизат от къщата. Значи Фърн беше решила да остане къщи. Не знаеше защо си беше помислил,

че ще тръгне. Щеше да ѝ бъде необходима голяма смелост, за да се покаже пред целия град, облечена в рокля. Това би означавало, че е готова да направи някои промени в живота си.

Отказът ѝ означаваше, че ѝ беше удобно нещата да останат такива, каквито бяха. Медисън можеше да го разбере, но не можеше да го приеме. Идвайки в Канзас, той беше решил да обърне гръб на по-раншното положение, но нямаше намерение да остави Фърн да изживее живота си в страх и погрешно разбиране за света. В това се съдържаше нещо повече от заложеното ѝ на карта бъдеще. Неговото щастие също имаше значение и той не желаше да се отказва толкова лесно.

– Закъсняваш! – каза Роуз, когато Медисън слезе от файтона.

– Струва ми се, че не е имало причина изобщо да идвам.

– О, не знам – отговори тя широко усмихната. – Мисля, че те очаква голяма изненада.

– Поне Уилям Хенри си помисли така – каза Джордж. – Той смята дамата ти за много красива.

– Уилям Хенри? – повтори Медисън объркан.

– Той искаше да целуне Фърн за „лека нощ“, но не можа да я познае. Надявам се, че ти ще се справиш малко по-добре.

Сърцето на Медисън прескочи един удар.

– Значи тя ще дойде? Когато ви видях сами двамата...

– Чака те вътре – отговори Джордж. – Ще се видим на партито. – Той хвана съпругата си за ръката и ѝ помогна да се качи във втория файтон.

Макар че разстоянието до дома на семейство Маккой беше много късо, би било невъзможно да се ходи пеша по прашните улици и да се пристигне в приличен вид.

Медисън взе разстоянието до Фърн сякаш беше с крила. Съмнението беше изчезнало, а заедно с него и нежеланието да подложи на изпитание смелостта и любовта на Фърн. Знаеше, че все още има въпроси, на които тя трябваше да си отговори, но вече беше направила първата крачка и навярно с негова помощ щеше да извърви и останалата част от пътя.

Когато влезе в стаята, завари Фърн седнала, но щом го видя, тя бързо се изправи на крака. Вълненията ѝ се отразяваха в очите. Страхът, че той нямаше да хареса това, което виждаше, беше толкова явен, че Медисън щеше да ѝ каже, че е красива, даже и да приличаше на шарена телица.

Но тя наистина беше красива, дори повече, отколкото беше си

представял... За разлика от Уилиям Хенри я позна веднага. Нито роклята и цветята в косата ѝ, нито фактът, че не беше облечена в панталони и елече от овча кожа, не можеха да го накарат да обърка Фърн. Всяка нейна черта се беше отпечатала завинаги в паметта му.

– Ти си като лебед – проговори най-сетне той.

– Какво? – попита Фърн смутено.

– Това е от приказката, която майка често ни разказваше – за едно патенце, на което всички се подигравали, защото било много грозно, докато един ден пораснало, погледнало отражението си във водата и разбрало, че е станало най-красивата и грациозна от всички птици. – След като каза това, Медисън усети, че напрежението напуска Фърн, а предпазливото ѝ изражение се превръща в плаха усмивка.

– Не изглеждам ли странно? Няма ли да ми се смеят хората? Не бих могла да го понеса и ще си тръгна, ако дори един човек се ухили подигравателно.

– Никой няма да се смее – увери я Медисън, – но ще бъдат шокирани от красотата ти. Тази вечер ти си наистина красива.

– Радвам се! – отговори Фърн, очевидно все още невярваща на думите му. – Би било срамota след грижите, които положиха всички, дори и ти, като си ми купил тази рокля.

Сега дойде редът на Медисън да се почувства неловко.

– Не е нужно да си придаваш вид, че всеки момент ще се обърнеш и ще побегнеш – продължи Фърн. – Вярно е, че се ядосах, когато Роуз ми го каза, но промених мнението си, когато разбрах, че си пожела да не ме насилва да я обличам и че по-скоро би пропуснал партито, отколкото да ме притесняваш.

– Виждам, че Роуз говори колкото всички други от семейството.

– Беше честно от нейна страна – увери го тя. – Не можах да си оста на у дома след всичко това, нали? И ако наистина не съм грозна...

– Не е необходимо да вярваш на моите думи – каза Медисън. – Почакай и ще видиш какво ще стане.

– Видя ли госпожица Брус и брат ѝ, преди да тръгнеш от хотела?

– Придружих го до дома на семейство Маккой, преди да дойда тук. – Той се наклони малко по-близо. – Не бих го казал на никой друг, но тази вечер ти изглеждаш също толкова прекрасна, колкото Саманта.

Фърн се почувства така, сякаш литва във въздуха. Медисън я смяташе за красива колкото Саманта! Тя не го вярваше нито дори и за минута, но нямаше никакво значение! Единственото важно нещо беше, че Медисън го е казал и че то звучеше съвсем правдиво.

Пътуването беше твърде кратко, а Фърн въобще не се интересува-ше дали щяха да пристигнат някога на партито. Беше доволна да е с Медисън, да се наслаждава на възхищението му, да слуша комплиментите му.

– Всеки мъж ще пожелае да танцува с теб – каза Медисън. – Но за-помни, че съм много ревнив.

– Не се тревожи. Ще им откажа на всички, дори и на теб, защото не умея да танцувам.

– Забравих. Трябваше да те науча.

Само че някои неща бяха попречили, помисли си Фърн. Винаги не-що се изпречваше на пътя ѝ.

– Но все ще измислим нещо – каза Медисън.

Десетки кабриолети и файтони бяха спрени около къщата на се-мейство Маккой. Светлината струеше от всеки прозорец, а игривите ритми на цигулките съперничеха на по-дрезгавите звуци, долитащи от баровете на улица „Тексас“.

– Ще те оставя до вратата, докато намеря място за файтона – каза Медисън. – Няма да отнеме много време.

Само като си помисли, че трябва да се изправи сама пред погледите на всички, Фърн усети, че сърцето ѝ се смразява. Нямахше да влезе в къ-щата на Маккой сама, дори и да се наложеше да се обърне кръгом и да си тръгне пеш към къщи.

– Ще дойда с теб – нетърпеливо каза тя.

– Но може да си изцапаш роклята!

– Не ме интересува. Да позволя на Роуз и госпожа Абът да ме пх-нат в тази рокля ми костваше цялата смелост и сега нямам сили да вляза сама в тази къща.

– Не трябва да влизаш вътре. Можеш да ме чакаш вън, докато се върна.

– Не – каза Фърн, потрепервайки пред мисълта, че щяха да се втренчат в нея непознати мъже и тихо да я обсъждат познати жени. Би могла да го изтърпи, ако беше с Медисън – можеше да понесе всичко, докато той беше с нея – но не и сама.

Като помоли двама файтонджии да приблизят кабриолета и файто-на си, Медисън успя да намери място за своя файтон близо до дъсчената пътека, която минаваше пред къщата на семейство Маккой.

– Ще те понеса по пътеката – каза Медисън, когато Фърн започна да слиза.

– Мога да ходя и сама.

След всичките усилия, които са положили за теб, не мога да допусна да се изцапаш.

– Не можеш да ме разнасяш наоколо като момиче от някой бар. Хората ще се разприказват...

– Това ли правят с момичетата от баровете? – попита той с дяволска усмивка на лицето. – Трябваше да прекарам по-малко време в хотела.

– Знаеш какво имам предвид.

– Знам, както знам и това, че не можеш да пристигнеш на парти в такъв вид, сякаш са те влачили през тинята. Така ще се разприказват още повече.

Преди Фърн да успее да направи повече възражения, Медисън я сграбчи. Като се бореше да си поеме въздух, изплашена да не загуби равновесие и да се търкулне в мръсотията, Фърн обвини ръце около шията на Медисън.

Никога не беше носена на ръце от мъж в пълно съзнание, дори и онази нощ, когато Трой я беше намерил мръсна, полугола и плачеща от страх и срам. Подобното на истерия чувство, което я завладяваше всеки път при мъжко докосване, ѝ беше наложило упорито да отбягва близостта на всеки мъж. А ето, сега беше в обятията на Медисън с ръце, обвити около шията му и тяло, притиснато плътно до неговото.

За своя най-голяма изненада този път не усети паника, а нещо съвсем различно – смущаващо и неочаквано – което накара нервите ѝ да се опънат, а стомахът ѝ да се свие. За разлика от страха и отвращението, които беше изпитвала при докосването на Медисън, сега се беше развълнувала от прегръдката на силните му ръце, от начина, по който я носеше така, сякаш беше крехко и безценно съкровище. Тя усети необходимост да се облегне на него и това не бе ужасяващо преживяване. Вярно, беше объркващо, но също и въодушевяващо. Когато Медисън я остави на пътеката, Фърн беше поруменяла, задъхана, а мислите ѝ – в хаос.

Така беше и в сърцето ѝ. Той беше направил много повече от това да я докосне – беше я държал в силните си обятия. А тя беше безсилна да се съпротивлява, да избяга, дори не се беше паникьосала. Вярно, че познатият страх беше започнал да надига грозната си глава, но чувството на вълнение, на очакване беше по-силно.

Трябваше да осмисли новите чувства, но сега нямаше време за това. Страните ѝ поруменяха от избилата топлина и сърцето ѝ заби необичайно бързо, когато Медисън хвана здраво ръката ѝ в своята и я поведе към къщата – към светлината, към всички онези хора.

– Не трябва да се държиш така, сякаш има нещо необичайно в тази вечер – каза ѝ Медисън. – Ако ти се държиш напълно естествено, всички ще се отнасят към теб по същия начин.

– Но аз не просто се чувствам ненормално – отговори Фърн, – а като някакъв рядък екземпляр от атракция.

– Е, аз пък не се чувствам така – каза Медисън, като стисна още по-силно ръката ѝ – а като мъж, който е истински голям късметлия, защото придружава най-хубавото момиче в града на парти. Знам, че всеки друг ще се опита да ми го отнеме, но аз възнамерявам да защитавам съкровището си.

– Звучи така, сякаш кучета ще се бият за кокал – отвърна Фърн.

Знаеше, че Медисън говореше тези неща само за да повдигне самочувствието ѝ, но ласкателството му сгръвяваше сърцето ѝ. Сигурно я обичаше, щом като можеше да ѝ каже, че е красива колкото Саманта.

Усилващите се звуци на музиката, извисяващите се в смях гласове, образите на хората, движещи се срещу светлината – всичко това я накара да осъзнае, че много скоро щитът на мрака щеше да бъде вдигнат. Фърн се приближи към Медисън и се вкопчи още по-силно в ръката му.

Паниката се беше спотаила някъде в ъглите на душата ѝ. Вълнение, копнежът да бъде близо до любимия бяха прогонили страха ѝ. За пръв път можеше да докосва мъж и да му позволи да я докосва, без да се разтреперва. Може би, ако Медисън наистина я обичаше истински...

– Добър вечер, Медисън – извика Дъг Маккой, когато Фърн и Медисън се приближиха към стъпалата. – Вашата госпожица Брус е обсадена от цяла тълпа: човек просто не може да се добере до нея. – Той се взря в полумрака. – А, изглежда, че сте довели и друга красавица. Къде я намерихте?

– Точно под носа ви – отвърна Медисън, като дръпна съпротивляващата се Фърн към потока светлина, който идваше през отворената врата. – Не познахте ли Фърн Спраул?

Фърн се чувстваше като че всеки момент ще изпъзли изпод камъка, който дълго време я беше затискал. През целия ѝ живот я бяха гледали втрънено, глупаво и заплеснато, но никой не я беше поглеждал с този изумен поглед, който се закова в очите на Дъг Маккой. – Това не е Фърн – каза той. – Защо, тя... – Отново се втрънчи в нея, а после я хвана за ръката и я придърпа по-близо към светлината. – Света Богородице! – възкликна той. – Една! – изрева той. – Една, излез веднага! Никога няма да повярваш на очите си.

Фърн се опита да се измъкне, но Дъг Маккой стискаше ръката ѝ

като в менгеме. Медисън стоеше до нея, а хората се качваха по стълбите зад нея. Беше като в капан. Протегна ръката си инстинктивно към Медисън и усети, че част от напрежението я напусна, когато силните му пръсти се склочиха около нейните.

– Върви напред – прошепна той. – Това е върховният ти момент, наслаждавай му се.

Фърн се опита да си внуши, че е принцеса, водена към трона ѝ, но се почувства повече като затворник, заведен пред съдия, който щеше да я наругае дори само за това, че се беше помислила за красива. Гостите бяха съдебни заседатели, чакащи да я осъдят.

Премина през вратата и се оказа пред стотици очи, обърнати към нея. Поиска да избяга от залата, но усети на кръста си ръката на Медисън, която я тласкаше напред и ѝ припомняше, че той е там, до нея. Забеляза също и Роуз, която ѝ се усмихваше сияйно, за да я насърчи. След като получи подкрепа от двамата, Фърн пристъпи в кръга от светлина.

Няколко мъже се втреничиха в нея и челюстите им увиснаха от зашеметяващата изненада, други двама я загледаха любопитно, очевидно не можеха да я познаят, но в погледите на всички от тях тя прочете оценка за безспорната ѝ женска хубост.

В очите на жените видя нещо друго. Погледът ѝ се спря на Бети Луис, която я гледаше завистливо – сякаш бяха на същата детска забава преди години, но сега двете бяха разменили местата си. Завист се четеше и в очите на другите жени, които я гледаха така, сякаш беше направила нещо нередно.

Фърн разбра, че това беше завист на жени, страхуващи се, че могат да бъдат засенчени и забравени. Разбираше ги, но не изпита никакво съчувствие. Всички те я бяха карали да се чувства по същия начин толкова много пъти! Сега я гледаха така, сякаш беше задушаваш облак. Пръстите на Медисън се стегнаха около китката ѝ, а Роуз се оглеждаше наоколо, отвратена от студенината на жените. За свое голямо изумление Фърн видя Саманта Брус да си проправя път през тълпата в нейна посока. Не можеше да разбере как някой би могъл да я помисли за красива, след като видеше Саманта. Тя беше поразителна и Фърн се изненада, че хората дори си бяха направили труда да обърнат внимание на нейното пристигане. Как би могъл да си помисли някой, че тя можеше да съперничи на такова великолепно създание.

– Толкова се радвам, че си тук – каза Саманта, като се приближи и я обхвана през кръста. – Толкова е хубаво да видиш още едно познато лице. Двамата с Фреди разчитаме на теб да ни запознаеш с приятелите

си.

– Сигурна съм, че могат да се представят и сами – отвърна Фърн, затруднена да разпознае по-голямата част от мъжете в официалните им дрехи. Зачуди се колко ли момичета желяха да се запознаят със Саманта. Повечето от връстничките ѝ бяха омъжени и сега се бяха вкопчили в съпрузите си, сякаш щяха да отлетят, ако не ги държаша здраво.

– И аз съм сигурна в това – каза Саманта, – но винаги е от полза да те ръководи някой, на когото имаш доверие.

Фърн реши, че ако някой заслужаваше място в рая, това беше Саманта Брус. Закле се, че никога повече нямаше да ревнува от нея, да таи злобна мисъл и да ѝ завижда за красотата, богатството или каквото и да било.

С изключение на Медисън! Благодарността ѝ не се простираше чак толкова далеч.

– Това е чудесна рокля, скъпа – каза Роуз, която се беше приближила. – Прекрасно отива на цвета на кожата ти.

– Наистина ѝ отива – каза Фреди, като се приближи. – Надявам се, че ще кажеш на Саманта името на магазина. Тя няма предимството на тена ти и трябва да бъде много предпазлива, за да не изглежда безцветна.

Докато се преместваха към главния салон, Фърн се почувства обвита в пашкул от защитна топлина; щитът беше толкова плътен, че нищо не беше в състояние да я уязви. С Роуз и Саманта от двете си страни и Медисън, Джордж и Фреди плътно зад нея тя наистина изглеждаше като принцеса, която влизаше в двореца си.

Това чувство ставаше все по-силно с напредването на вечерта. Всички искаха да се запознаят с брата и сестрата Брус, а омъжените жени – да разговарят с Роуз, което предполагаше – и с Фърн. Тази ситуация беше колкото ужасяваща за Фърн, толкова и досадна за тях. Жените искаха да се запознаят и с Медисън, разбира се. Всички те го бяха виждали и слушали за него. Знаеха, че е богат бостънски адвокат, който почти беше доказал, че брат му не беше убил Трой Спраул.

Но последното доказателство за престижа му дойде, когато Хен Рандолф влезе в салона и се запъти направо към Фърн. Тя може и да е била местната мъжкарана, прицелът на подигравките и шушуканията, може да са я пренебрегвали и ругали, но всяка жена, която можеше да привлече към себе си богат бостънски аристократ и приятеля му, замаящо красивия и влиятелен тексаски фермер и сестра му, заедно с прословутия бандит – значи трябваше да бъде взета под внимание.

Миналото беше захвърлено в архивата, всичко беше забравено. Само за една вечер Фърн се беше превърнала от отритната от обществото в негова фаворитка.

Но тя не беше сигурна, че ѝ харесваше да бъде такава, защото не можеше да бъде близо до Медисън. Струваше ѝ се, че всеки друг в залата прекарваше повече време с него, отколкото тя. Всеки път, когато се обърнеше към него, някоя жена повеждаше разговор или го дръпваше, за да го представи на приятелите си.

Фърн му отправяше умоляващи погледи. След един особено отчаян поглед той прекъсна разговора си с един мъж, когото тя не познаваше, и се приближи към кръга от заобикалящи я хора. Проправи си път през множеството тела и когато стигна до Фърн, каза:

– Бъдете така любезни да оставите дамата ми. Фърн дойде с мен, а още не съм успял да разменя и две думи с нея.

Медисън хвана Фърн за ръката и двамата се отправиха към изхода.

– Не се отдалечавайте прекалено много, господин Рандолф – предупреди го госпожа Маккой. – Каним се да открием танците.

– Ще се върнем за началото – отговори той, без да забави крачка.

След горещината на залата хладината на нощния въздух я обгърна като студен поток. Фърн не се възпротиви, когато Медисън я притегли към себе си. Близостта му я успокояваше и възбуждаше.

– По-добре ли се чувстваш сега? – попита я той.

– Не, ужасена съм. Всички бяха вбесени, когато ме видяха, а сега се държат така, сякаш винаги сме били най-добрите приятели.

– Не смятам, че бяха вбесени, а просто изненадани.

– Винаги ще бъда благодарна на Саманта. Двете с Роуз накараха всички да променят отношението си към мен.

– Саманта е едно чудесно момиче – отвърна той с блеснали очи. – Ще я заобичаш колкото мен.

Фърн не мислеше, че може да стигне чак дотам в чувствата си към Саманта, но си каза, че трябва да прояви воля и да премахне всяка следа от ревност.

– Как се чувстваш като най-хубавата жена в залата? Усещането не си ли струва да оставиш панталоните?

– Колко мило от твоя страна, че го повтаряш непрекъснато, но знам, че не съм най-красивата в залата.

– Кога ще се убедиш, че си много красива жена?

– Поне след две бутилки уиски! – засмя се Фърн. – Но не съм сигурна, че и тогава ще бъда достатъчно пияна.

Медисън я обхвана и с другата ръка.

– Това е бил проблемът ти от самото начало – никога не си можела да повярваш в себе си.

– Не е вярно – отговори Фърн, като потъна още по-дълбоко в обятията му. – Доказала съм, че мога да направя всичко каквото желая.

– Ти си накарала хората да те приемат като личността, която си създавала сама, но си запазила истинската си същност скрита, защото не вярваш в нея. Също както и сега. Не можеш да повярваш, че си красива, не вярваш в себе си като жена, не вярваш, че можеш да станеш истинска съпруга, значи си решила да си отречеш правото да бъдеш щастлива.

– Медисън...

– Говоря също така и за своето щастие и няма да ти позволя да си отидеш току-така. Разбирам страха ти, поне така мисля...

– Аз...

– ... но ти можеш да го превъзмogneш. Разговарях със Саманта, а тя познава един лекар, който...

Фърн усети как топлината във вените ѝ се превърна в лед. Дори лицето ѝ се вледени за миг. Тя се отскубна от Медисън.

– Казал си на Саманта Брус какво ми се е случило?

– Не. Никога не съм продумвал за това пред някого.

Фърн се отпусна.

– Тогавя за какво говореше?

– Имаме общ приятел, който ходи при такъв специалист, който помага на хората да побеждават тревогите си. Тя ми каза, че този приятел е имал невероятно подобрение и аз си помислих, че може би ще пожелаеш... – Гласът му заглъхна.

Фърн се приближи към него и той отново я прегърна.

– Не забеляза ли нещо само преди минута? – попита тя.

– Да. Не ме отблъсна, когато те прегърнах.

– Не се изплаших, защото знаех, че няма да ми причиниш болка. Може би, ако можеш да проявиш търпение...

– Мога да бъда най-търпеливият човек на света – каза ѝ Медисън, като стегна още по-силно ръцете си около нея. – Мога да чакам толкова време, колкото е нужно. Можем да се оженим веднага, щом процесът на Хен свърши и щом се приберем в Бостън незабавно ще се свържа с доктора.

Медисън не осъзнаваше, че сам си противоречи. Всъщност бързаше прекалено много. Фърн усети тръпките на познатия стар страх. Не знаеше дали причината за това бе идеята да се премести в Бостън, да оголва

душата си пред непознат доктор или защото Медисън беше притиснал тялото ѝ в своето. Но тя си каза, че нищо нямаше значение сега. Вярваше на Медисън. Той никога не би ѝ причинил болка. Докато помнеше това и докато го вярваше, съществуваше някаква възможност да имат общо бъдеще.

А тя желаше това. Беше осъзнала колко силно го желаше едва когато Саманта дойде в Абилийн и тя си помисли, че ще го загуби. Но Медисън я обичаше и я предпочиташе пред една красива, богата, издигната в обществото жена, която можеше да му помогне да постигне всичко, което си беше поставил като цел. Не го разбираше, но щеше да продължи да си повтаря, че беше истина. Трябваше да го повярва.

Беше много по-лесно да го повярва в обятията му, а още по-лесно, когато я целуваше. Най-напред се страхуваше, че някой щеше да ги види, опасяваше се, че страхът в нея можеше да се надигне и да унищожи цялото удоволствие, но постепенно тревогата ѝ изчезна и тялото ѝ се отпусна.

За пръв път беше в състояние да усети прегръдката на Медисън, без да се разтреперва. И не само това – изпита удоволствие, утеха, щастие. Отдавна си беше мислила, че в отношенията между мъжа и жената имаше нещо повече от това, което ѝ беше известно. Но ръководена постоянно от страха от мъжете и да не умре при раждането като майка си, тя никога не можеше да разбере какво е то, затова често се беше чудила защо момичетата, които познаваше, не говореха за нищо друго, освен за момчета и нямаха по-голяма амбиция от тази да се омъжат.

Но сега разбираше. С чувствата, които изпитваше към Медисън в този момент, би поела почти всеки риск, за да бъде с него.

– Сигурна ли си, че не се страхуваш? – попита Медисън между целувките.

– Абсолютно – отговори тя, като се предаде на удоволствието да отговори на тях.

Ръцете, които я обгръщаха, бяха като защита, като бариера, спираща всяко нещо, което можеше да се опита да разруши щастието ѝ. Топлината на притиснатото към нея тяло беше възбуждаща. Никога не беше предполагала, че подобна близост може да бъде така приятна, но постепенно започна да се освобождава от страха и потискането на природните инстинкти – те оживяха, изпращаха сигнали, раздаваха покани, танцуваха неистово от радост.

Фърн не разбираше какво ставаше, но хареса всеки миг от това преживяване.

– Ццц, ццц, господин Рандолф – прекъсна ги госпожа Маккой. –
Танците ще започнат всеки момент, а вие се бавите...

ГЛАВА 22

Фърн се дръпна рязко. Лекият укор в гласа на госпожа Маккой я притесни твърде много, за да остане в обятията на Медисън, но макар че усети лицето ѝ да се изчервява от смущение и се ужасяваше от мисълта да се изправи срещу тази внушителна дама, тя се усмихна от удоволствие.

Най-накрая беше преодоляла бариерата; беше изживяла част от онова, което изпитваха влюбените жени. Имаше намерение да изживее дори още повече и то възможно най-скоро. Беше почти готова да обяви на света, че обичаше Медисън Рандолф. След това навярно нямаше да я интересува кой щеше да я види в прегръдките му.

– Защо се усмихваш така? – попита Медисън, докато влизаха вътре.

– Защото съм щастлива – отговори Фърн.

Медисън стисна ръката ѝ.

– По-добре ще е да изглеждаш по-малко щастлива, защото всички ще се убедят, че сме правили нещо крайно неприлично на верандата на госпожа Маккой.

Фърн изведнъж си представи физиономията на госпожа Маккой, ако беше се случило нещо толкова неуместно, и усети в гърдите си да се надига изблик на смях. Опита се да го спре, но не успя. Той изригна като вулкан и привлече вниманието почти на всички в залата.

– Какво правехте там навън? – попита Бети Луис, загледана по-скоро в Медисън, отколкото във Фърн.

– Нищо – отговори Фърн.

– Не изглежда да е така.

– О, това ли? – махна с ръка Фърн, като се опита да спре смяха си. – Медисън току-що ми разказа един анекдот.

– Трябва да ни го кажеш – настоя Бети.

– Не мога – Фърн погледна дяволито Медисън. – Не е много приличен.

– Не мога да повярвам, че господин Медисън би разказвал еротични истории, а е изключено да го прави пред... дама.

– Тогава не го познаваш твърде добре – каза Фърн. – Не са много нещата, които не би направил.

Едва можа да повярва, че беше намерила смелост да отговори по този начин именно на Бети Луис. Мисълта, че привличаше такава

голямо внимание, я накара да се почувства слаба. Посегна инстинктивно към ръката на Медисън.

– Бихте ли желали да ни водите на първия танц? – госпожа Маккой попита Медисън.

– Ще трябва да му намерите друга партньорка – каза Фърн. – Аз не умея да танцувам.

– Роуз беше единствената жена в залата, с която Фърн би желала да танцува Медисън, но в нейното състояние би било немислимо. Значи оставаха младите жени на Абилийн или Саманта, което не беше лесен избор за Фърн, докато не си спомни за топлотата в поздрава на бостънската красавица.

– Защо не поканиш Саманта? – попита тя. – Можете да ни покажете какво се танцува в Бостън.

Медисън се опита да се възпротиви, но Саманта прие без колебание. Като си проби път в навалицата до Фреди, Фърн каза:

– Ако успеем да намерим стая, където никой не може да ни види, ще ме научиш ли да танцувам?

– Наистина ли не умееш? – попита Фреди.

– Не умея. Бях глупава да откажа на Медисън да ме научи, когато ми предлагаше.

– Защо не опитате на страничната веранда – предложи Роуз. – Може би ще бъде по-добре, отколкото в стая.

– Фърн понечи да каже, че никой не би заподозрял някой мъж да върши нещо неприлично с нея, но се въздържа. Както казваше Медисън, тя винаги се подценяваше. Щом като мъж като Медисън с такъв голям избор от жени можеше да обикне нея, сигурно беше хубава, а може би и достатъчно хубава, за да съблазни светски мъж като Фреди.

Много скоро Фърн разбра, че не беше трудно да се научи да танцува, но трябваше да се съсредоточи върху стъпките си, а не да мисли за това, което можеха да правят вътре Медисън и Саманта.

– Трябва да научиш стъпките толкова добре, че да можеш да ги изпълняваш, без да се замисляш – каза Фреди. – Това ще ти позволи да водиш разговор с партньора си.

– Човек непрекъснато трябва да се упражнява да танцува – каза Фърн, като се зачуди как някой можеше да говори и да танцува едновременно. Все едно да я накарат да води разговор, докато връзваше теле с въже. Можеше да извиква команди, но това не може да се нарече разговор.

– Ние започваме да се учим от ранна възраст – обясни Фреди. –

Умението да танцуваш е много важно условие да се появиш в обществото.

– Ние не ходим на танци повече от един-два пъти в годината. Е, в баровете може да се танцува всеки ден, но порядъчни жени не ходят там – добави Фърн.

– При нас всяка седмица се устройват танцови увеселения.

– Защо е необходимо? Не ви ли омръзва да танцувате с едни и същи хора?

– Не, защото се съобразяваме със строгите правила – не можеш да танцуваш с някого повече от два пъти за една вечер – обясни Фреди.

– Ако харесваш партньора си, защо не?

– Защото това би означавало, че проявяваш сериозен интерес. Един млад мъж трябва да разговаря с бащата на младата дама, за да получи правото да покаже такова внимание към нея.

– Искаш да кажеш, че би трябвало да разговаряш с баща ми, преди да можеш да танцуваш с мен три пъти?

– Да.

– Но той е мъртъв.

– Тогава би трябвало да разговарям с настойника ти.

Фърн реши, че трябва да е ужасно трудно да се живее в Бостън, ако трябваше да се иска разрешение за нещо толкова просто като танцуването. Не знаеше как Медисън се справяше. Той никога не искаше нечие позволение, за да направи нещо. Сигурно е причинявал голям смут сред настойниците при всяко свое появяване.

– Мисля, че вече се оправяш със стъпките – каза Фреди, когато усети, че Фърн става по-уверена.

– Ако не започне друг танц – отговори тя и двамата се върнаха в залата.

Почти съжали, че не беше останала навън. Медисън и Саманта още танцуваха, този път – в центъра на залата. Всички бяха спрели, за да ги наблюдават. Бяха толкова елегантна двойка! Фърн знаеше, че никога нямаше да се научи да танцува така, дори и да се упражнява на верандата до края на живота си. А още по-лошото беше, че те, изглежда, се забавляваха чудесно – разговаряха, смееха се, явно тя и Фреди изобщо не им липсваха.

Изпита желание да се измъкне, но се овладя. Не трябваше да бяга! Медисън беше казал, че я обича, и тя трябваше да повярва, че е истина дори когато държеше друга жена в ръцете си.

Но беше много трудно.

След като завърши първия танц с Медисън, Фърн усети, че част от напрежението освободи мускулите ѝ. Беше допуснала грешки, но те не бяха сериозни.

- Можеш ли да разговаряш сега? – попита Медисън.
- Само с кратки изречения – тя му отправи тревожна усмивка.
- Предпочитам да ме гледаш.

Фърн вдигна очи, за да го погледне, но веднага направи погрешна стъпка.

– По-добре ще е да наблюдавам краката си, а теб мога да те гледам утре.

Но тя продължи да го поглежда. Сега вече разбираше защо понякога Роуз седеше мълчаливо и просто наблюдаваше Джордж. Дори и да гледаше Медисън всеки ден непрекъснато до края на живота си, никога нямаше да му се нагледа. А тази вечер тя най-после откри нещо друго зад красивото лице, арогантната усмивка и огромното самочувствие.

Откри мъжа, който държеше на нея достатъчно, за да не се откаже да я ухажда дори когато тя полагаше най-големи усилия да го отпрати; мъжа, който беше проникнал през защитната обвивка до истинската ѝ същност; мъжа, който виждаше в нея жената, в която тя можеше да се превърне, и не би ѝ позволил да бъде нещо по-различно.

Сега, благодарение на настояването му тя да дойде на това парти, Фърн се бе превърнала в нова личност. Чувстваше се преродена. Не, като че ли сега се раждаше. Повече нямаше да се налага да се крие зад мъжки дрехи или да се заробва с мъжка работа.

– Забавляваш ли се?

– И да, и не – отвърна тя. – Ще умра от страх да не направя нещо нередно, но никога преди не бях правила нещо толкова вълнуващо. Не мога да повярвам, че наистина съм тук, облечена в тази рокля и че танцувам с теб. Сигурно сънувам.

Медисън хвърли един поглед на останалите в залата.

– Не мисля, че те ще ти позволят да забравиш.

Като събра достатъчно увереност и се огледа наоколо, тя се изненада, когато видя отпразнените към нея погледи на завист и възхищение.

Знаеше, че женската завист произтичаше от факта, че танцуваше с Медисън. Той беше най-красивият мъж в залата. Някои можеха да гласуват за Джордж, но Фърн предпочиташе Медисън. Дяволитата усмивка, предизвикателното отношение, забележителната увереност – неща, които винаги я бяха дразнили, сега го правеха още по-скъп.

Но тя не можеше да си обясни възхищението в погледите на

мъжете. Сигурно не се възхищаваха от нея! Това бяха съвсем същите мъже, които до вчера я бяха подминавали на улицата, без дори да я забележат. И все пак Джо Тебс стоеше и я гледаше с изплезен език, точно както имаше навика да гледа Нола Рой Симпсън долу в бар „Пърл“.

– Затвори устата си, Джо – изсъска му тя. – Ще те ухапе някой комар.

Джо се изчерви до корените на косата си, захили се и започна да пристъпва от крак на крак в неудобните си нови обувки, но не престана да я гледа втренчено.

– Остави момчето да гледа – каза Медисън. – Сигурно не може да възприеме факта, че те е гледал с години, без никога да му хрумне, че си такава красавица.

– Трябва да престанеш да повтаряш това, защото ще почна да ти вярвам – каза Фърн.

– Огледай се наоколо. Всички са се втренчили в теб.

– Напротив, те гледат теб.

– Едва ли. Точно твоята невероятна промяна ги е накарала да загубят ума и дума.

– Мисля, че имам правото да потанцувам с госпожица Спраул – каза Фреди, като потупа приятеля си по рамото. – В края на краищата, аз я научих.

Медисън се съгласи с грациозен жест, но преди да освободи Фърн, каза:

– Проследи погледите им – ще видиш, че няма да се отправят към мен.

– За какво говори той? – попита Фреди.

– О, опитва се да ме накара да повярвам, че всички гледат мен, а не него.

– Той е прав. Никой не се интересува от Медисън, не и тази вечер. Всички говорят само за теб. Знам го, защото се опитвах да отговоря на въпросите им.

– Но защо?

– Явно ти много си ги изненадала. Не могат да повярват, че си била толкова красива. Никога ли не си обличала рокля?

– Не.

– Струва ми се, че това обяснява нещата. Надявам се, че няма да се обидиш, но когато Медисън те представи онзи ден, аз също не предпологах, че можеш да бъдеш толкова хубава.

– Искаш да кажеш, че наистина съм хубава?

– Разбира се, че си, но съм сигурен, че си го знаела през цялото време. Чувал съм Медисън да ти го казва.

– Страхувах се да му повярвам – отвърна тя като на себе си.

– Е, на мен можеш да ми вярваш. Ти си една прекрасна жена и ако не греша, онова приятелче, което те е зяпнало, се опитва да събере смелост да те отнеме от мен.

И наистина, като свърши танцът, Джо се приближи до Фърн с трепкаща от напрежение адамова ябълка.

– Ще ми позволиш ли да те поканя за следващия танц?

Фърн се огледа за Медисън и го видя да разговаря със Сам Белтън, поне й се стори, че беше той. Беше го виждала само през нощта, когато слезе от влака с Медисън. Не й се искаше да прекъсва разговора им, но не можеше да откаже и на Джо. След всички усилия, които беше положил да намери смелост, би било ужасно нелюбезно от нейна страна... Щеше да танцува с всеки, който пожелаеше, докато я държаха краката, но не беше сигурна колко дълго щеше да трае това. Можеше да запази идеално равновесие върху гърба на коня, но в тези пантофки изобщо не се чувстваше стабилно – всеки момент можеше да стъпи на криво.

Медисън искаше да танцува с Фърн. Всъщност най-много му се искаше да я изведе отново на верандата и да я целуне пак. Тази вечер не го беше отблъснала. Беше убеден, че ще намери начин да я вразуми да се омъжи за него, но сега почти вярваше, че скоро щяха да започнат да кроят планове си за сватбата. Дори предпочиташе да й разказва за Бостън, вместо да слуша отегчителните приказки на Сам Белтън за злините, които причиняваха тексасците и тексаският добитък.

– Виждал ли си някога да умре крава от тексаска треска? – Сам Белтън попита Медисън.

– По друг повод съм в града и не ми е работа да прекарвам времето си в издирване на умиращи крави.

– Кравата започва да си извива гърба и да отпуска глава и уши – продължи Белтън, сякаш не бе доловил досадата в гласа на Медисън. Очите му заблестяха, защото можеше да говори на любимата си тема. – Започва да гледа втренчено и да залита от слабост. Температурата й се повишава и животното не иска да приема храна. Пулсът е учестен и слаб, а дишането – трудно. Дъхът става зловонен, а урината – тъмна и кървава. Някои изпадат в подобна на кома летаргия и отказват да се движат, други пощуряват и започват да мятат главите си толкова буйно,

че чупят рогата си.

– Не се занимавам с отглеждането на крави и затова е безполезно да се опитваш да ме плашиш. Защо не разговаряш с брат ми Джордж?

– Опитвал съм, но той продължава да си води стадата в Абилийн.

– Предполагам тогава, че твоите съграждани продължават да го посрещат радушно, когато се връща всяка година.

– Е, той няма да води добитък тук много дълго, защото аз организирам гражданите – заяви Сам, а лицето му застина в ледено изражение. – Ще помолим губернатора да наложи карантина. Искаме да се отървем от тексаския добитък. Имаме намерението да направим този град безопасен за фермерите, за добитъка и семействата им.

– Намирам идеята за чудесна.

– Ти си съгласен с мен? – възкликна Белтън, изненадан от отговора на Медисън.

– Естествено. Все някой трябва да държи бизнеса с рогатия добитък. Освен това земята около Абилийн става твърде населена. Джордж вече е решил през следващия сезон да доставя добитък от Елсуърт. А сега ме извинете, партньорката ми за танци ме очаква.

Пламъчето в очите на Белтън потрепна и намаля, когато той проследи погледа на Медисън и видя Фърн да танцува с един каубой.

– Това наистина ли е дъщерята на Бейкър Спраул? – попита той, а пламъчето се беше превърнало в тъмен блясък.

– Да, това е Фърн Спраул – потвърди Медисън.

– Каква изненада! И всичко това е било скрито под отвратителен овчи елек!

– Не беше скрито – отвърна Медисън. – Просто хората не можеха да го видят.

– Е, по-добре тексасците да преброят дните си в Абилийн.

– Намери си някой друг да му четеш лекции – каза Медисън, като се обърна. – Вече ми разказа достатъчно. – „Дори предостатъчно“ – довърши мислено.

Докато Медисън приключваше разговора си със Сам Белтън, друг каубой покани Фърн. Когато танцът свърши, Фърн се огледа за Медисън, но той бе изчезнал.

Тя се напрегна доста, за да не покаже разочарованието си. Беше танкувала с всеки, който я поканеше, но се отегчи да бъде красавицата на бала. Искаше да бъде в сянка и да е заедно с Медисън. Беше уморена, краката я боляха. Беше доволна от успеха си, но беше направила всичко това заради Медисън, не заради себе си. Ако него го нямаше тук, за да

му се радва, не беше нужно да приема всяка покана за танц и от време на време щеше да дава почивка на краката си.

Още двама мъже я поканиха да танцуват, но тя им отказа.

– Изтощена съм – призна тя. – Това е по-тежко и от връзване на теле.

– Тогава ще ти донеса нещо за пиене – предложи единият.

– А аз – нещо за ядене – каза другият и двамата изчезнаха, като оставиха Фърн да търси Медисън. Видя Роуз и Джордж да разговарят с госпожа Маккой. Не виждаше Саманта в този момент, но Фреди танцуваше с по-малката сестра на Бети Луис – факт, който, изглежда, не радваше Бети толкова, колкото сестра ѝ.

Когато забеляза Сам Белтън, си помисли, че той вероятно знаеше къде беше отишъл Медисън. Проправи си път до него.

– Извинете – каза тя, – но случайно да сте видели някъде тръгна Медисън Рандолф, след като се разделихте?

Фърн си помисли, че да бъдеш красива също си има своите недостатъци и един от тях беше, че я гледаха втренчено непознати. Това я смущаваше, чувстваше се така, сякаш беше обществена собственост.

– Мисля, че мина оттам – каза Белтън, като посочи един коридор, който водеше към вътрешността на къщата.

В погледа и в гласа на мъжа имаше нещо, което накара Фърн да потрепери.

Пайк беше казал, че той живее в Топика и щеше да остане в Абилийн само докато намереше някой да поеме работата на Трой.

– Благодаря – каза Фърн, доволна да се отдалечи от него. Смяташе, че не е справедливо да си прави прибързани заключения, но не харесваше този мъж и това беше всичко. Трябваше да намери някакъв начин да му откаже, ако я поканеше на танц. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да чака завръщането на Медисън, но втренченият поглед на Белтън я изнерви. Помисли си да се присъедини към Роуз и Джордж, които разговаряха с госпожа Маккой, но се отказа, защото госпожа Маккой я плашеше.

Фърн никога не беше попадала в толкова голяма къща като тази на семейство Маккой. Дъг Маккой я беше построил с огромните си печалби от търговията с животни – далеч по-големи от тези, които Белтън можеше да има някога от продажбата на ферми. Докато не проумееше, че половината от търговците в Абилийн щяха да напуснат бизнеса, ако търговията с добитък се преместеше другаде, Белтън нямаше да разбере, че истинските му конкуренти бяха бизнесмените на Абилийн, а не

тексасците.

Фърн реши да разгледа къщата. Имаше три салона или стаи, които приличаха на такива – всички огрени от светлина, на разположение на хората да си отдъхват от танците или да водят спокойно разговорите си.

Медисън и Саманта бяха във втората стая. Фърн отвори уста, за да заговори, но думите, които Медисън изричаше в този момент спряха нейните.

– Винаги съм обичал теб, Саманта – казваше той, – но никога повече от тази вечер. Ти си една на милион.

После я целуна – там, на светло, без дори да си направи труда да затвори вратата или да се огледа, за да види дали някой ги гледа. Направи го така спокойно, сякаш не вършеше нищо нередно. Нима беше толкова нагъл?

– И аз те обичам, Медисън – каза Саманта. – Знаеш, че бих направила всичко за теб.

Фърн не можеше да слуша повече. Трябваше да се махне. Медисън я беше излъгал. Той наистина обичаше Саманта, беше го чула от самия него.

Тя се обърна с намерението да мине през навалищата, но се спря, защото си даде сметка, че някой със сигурност щеше да пожелае да танцува с нея, а Роуз щеше да поиска обяснение за това, че напускаше партието толкова рано и сама. Някой можеше да каже на Медисън и той да тръгне след нея.

Завивайки към задната част на къщата, Фърн се препъна покрай последната отворена врата и влезе в кухнята. Няколко жени приготвяха храна за гостите. Може би познаваше някои от тях, но тя не се спря, а се втурна през кухнята, мина през задната врата и потъна в тъмнината на нощта.

Почти заслепена от сълзите, Фърн все пак се ориентира как да стигне до улицата, но внезапно се озова пред чакащите карети, файтони и кабриолети. Понечи да завие, но разпозна файтона на Медисън. Взела светкавично решение, тя се опита да събере полите си, за да може да се качи.

– Мога ли да ви помогна?

Задъхана от уплаха и изненада, тя се обърна и се намери срещу един непознат.

– Ще ви е трудно да се качите сама.

– Да, имам проблем – отговори Фърн, благодарна на мрака, че скриваше мокрото ѝ от сълзи лице. – Ще ви бъда благодарна, ако ми

помогнете малко.

– Жалко, че напускате партито толкова скоро – каза младият мъж, докато подкрепяше Фърн, за да постави крака си на първото стъпало.

– Заболя ме главата. Музиката и шумът не ми се отразяват много добре – отвърна тя, след като най-после се качи и развърза юздите. – Ще ви бъде много благодарна, ако развържете коня ми – каза тя.

– По-добре ще е да избягвате улица „Тексас“ – посъветва я мъжът. – Ако ви зърнат, онези пияници няма да се задоволяват вече с танцорките от заведенията.

– Благодаря ви – успя да отговори Фърн. Веднага, щом обърна файтона на улицата и зави към къщи, сълзите ѝ отново потекоха.

Беше благодарна, че в дома на госпожа Абът не светеше. Не желаше да вижда никого и да обяснява нищо. Втурна се към стаята си и запали лампата. Почти разкъса роклята в бързината да се отърве от символа на разбитите си мечти. Ако не беше облякла тази рокля, нямаше да повярва, че е възможно да се омъжи за Медисън, нямаше да покаже пред всички истинската си същност, нямаше да разбие сърцето си.

Проклинайки собствената си глупост, Фърн бързо се преоблече в старите панталони и риза: искаше ѝ се да обвини Медисън и Саманта, искаше ѝ се да упрекне Роуз и Джордж, Хен и госпожа Абът и всички други, които се бяха появили в живота ѝ след онзи фатален ден, когато Медисън слезе от влака.

Но тя знаеше, че нямаше кого да обвини, освен себе си. Никой не я беше накарал да загуби разсъдък си и да си помисли, че някой като Медисън можеше да я обича повече, отколкото би обичал Саманта, никой не я беше накарал да си помисли, че можеше да бъде нещо по-различно от това, което винаги е била – една неспособна да се приспособи към живота жена. Никой не я беше заставил да захвърли единствения живот, който бе познавала, и да посегне към нещо, което само един глупак би си помислил, че може да притежава. Медисън може и да е държал прирамката пред устата ѝ, но тя беше тази, която я отвори, за да отхапе.

Фърн току-що си беше нахлузила ботушите, когато госпожа Абът влезе в стаята с наметната през раменете роба и навита на хартийка коса.

– Какво правиш въкъщи толкова... Какво си направила с тази рокля? – изкрещя тя. – Защо си я съсипала?

– Защото така трябва – отговори Фърн. – Ако имах време, щях да я изгоря.

– Какво се е случило? Къде е господин Медисън?

– Не знам и не ме интересува – отговори Фърн, като грабеше толкова от вещите си, колкото можеше да носи в ръцете си. – Но вие можете да му кажете, ако въобще попита за мен, че първата ми работа утре сутринта ще бъде да се погрижа да му върнат файтона.

– Но къде отиваш?

– В ранчото, където ми е мястото. Не трябваше никога да го напускам. Трябваше да предположа какво ще ми се случи, когато се опитвам да бъда нещо, което не съм.

– Не разбирам за какво говориш – оплака се госпожа Абът.

– Няма значение, аз пък разбирам – за пръв път от седмици насам. Моля ви, благодарете от мое име на Роуз за всичко, което се опита да направи за мен.

– Ти трябва да ѝ го кажеш лично.

– Не е необходимо. – Фърн сложи шапката си на главата и се обърна към вратата. – Благодаря и на вас също, бяхте много мила.

– Е, не разбирам какво става – противопостави се госпожа Абът, – но със сигурност знам, че госпожа Рандолф ще се разстрои много. Тя се е привързала изключително много към теб.

– Също и аз към нея – каза Фърн, – но някои неща просто не са били предопределени да станат.

Сълзите почти я задушиха, докато изтича до вратата, но Фърн не искаше да плаче пред госпожа Абът или пред който и да било друг. Беше извършила глупост и сама трябваше да се справи с последствията.

Докато пътуваше към ранчото, се чувстваше много самотна. Прерията вече не ѝ се струваше дружелюбна. Фърн не усещаше вълна както толкова пъти досега. Независимо дали искаше да го признае или не, беше оставила сърцето си в Абилийн и изобщо не беше сигурна дали ще се някога да си го върне отново.

Медисън не можеше да намери никъде Фърн. Освен че му липсваше, имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. Саманта беше предложила да проправи пътя на Фърн в бостънското общество. Всъщност беше предложила да я остави да живее с нея и Фреди, докато се почувстваше достатъчно подготвена да ръководи свой собствен дом. За жена с темперамента на Фърн влизането в бостънското общество щеше да бъде свързано с големи проблеми и тревоги и Медисън желаше да направи всичко възможно, за да бъде колкото можеше по-леко утвърждаването ѝ в него.

– Ако търсиш младата дама – каза му Сам Белтън, – тя питаше за теб преди малко. Казах ѝ, че съм те видял да отиваш към коридора.

– Кога се е върнала?

– Не мисля, че се е върнала.

Медисън не можеше да си представи какво правеше Фърн съвсем сама в някой от онези салони. А може би не беше сама? Усети болка от ревност. Не му харесваше мисълта да седи сама с него, дори и с Фреди. Особено с Фреди. Медисън ускори крачка, докато си проправяше нетърпеливо път през навалищата.

Дори не чу няколкото познати, които го заговориха. Беше концентрирал цялото си внимание да намери Фърн.

– Нямаше я в никоя от стаите, покрай които минаваше коридорът. Къде може да е отишла? Шумът, който вдигнаха жените в кухнята, достигна до слуха му. Може би те щяха да му помогнат. Влезе вътре.

– Търся една от гостенките – каза той, загледан в жени те, които го загледаха също толкова открито. – Няма я във всекидневните. Има ли някое друго място, където може да е отишла?

– Едно хубаво момиче в яркожълта рокля ли?

– Знаеш, че е хубаво – каза друга жена, като побутна приятелката си. – Мъж като него няма да се залепи за някоя грозница.

Медисън се въздържа да не се усмихне.

– Много хубаво и в много яркожълта рокля – отговори той.

– Тя мина тичешком оттук преди около двадесет минути. Втурна се навън през двора, но не можах да видя къде отиде после.

Медисън се разтревожи. Нещо не беше наред. Последният път, когато видя Фърн, му се стори, че се забавляваше. Нямаше да я остави, ако не си беше помислил, че прекарва добре вечерта.

И навън нямаше никаква следа от нея, но той не очакваше да има. Тя не би излязла от къщата, за да се скита из градината. Беше се случило нещо, което я е разстроило, и тя беше избягала. Не можеше да се начуди защо не беше отишла при Роуз. Може би защото той ѝ беше утехата и най-често беше до нея, затова тя не би отишла при никой друг.

Защо трябваше да го прави? Той беше мъжът, който я обичаше, беше човекът, за когото щеше да се омъжи. Той беше този, който искаше да я отведе в Бостън и да ѝ даде всичко. Той беше човекът, който искаше да прекара останалата част от живот си в опити да компенсира всички ужасни неща, които я бяха сполетели през последните двадесет години. Естествено беше да потърси него.

Но защо не го беше направила?

Когато забележа, че файтонът му го нямаше, започна наистина да се тревожи.

– Не разбрах защо си тръгва – каза му госпожа Абът. – Не ми обясни абсолютно нищо. Просто нахълта тук, сграбчи толкова от нещата си, колкото можеше да носи, и хукна навън. Но не преди да съсипе онази рокля. Каквото и да направя, никога няма да може да я носи повече.

Когато Медисън видя роклята, разбра, че Фърн беше повече от разстроена – беше бясна.

Той също се вбеси. Не знаеше кой я беше разстроил, нямаше и представа какво й бяха казали или направили, но щеше да се погрижи всеки да си помисли, преди отново да ѝ причини нещо лошо. Беше дошло време хората да разберат, че вече имаше мъж, който да я защитава. Всъщност, той беше готов да се сбие почти с всеки заради нея.

– Каза ми само, че ще изпрати обратно файтона утре сутринта – завърши госпожа Абът.

– Не се притеснявайте. Отивам на ранчото още сега и сам ще го върна, заедно с Фърн.

Пътуването не беше направило нищо, за да успокои Фърн. Напротив, докато почисти коня и го прибра в обора, беше дори още по-развълнувана. Всичко ѝ напомняше за Медисън – конят му, файтонът му, оборът, къщата. Като че ли беше обградена от него и чувства, че се задушава от него.

Но нямаше къде на друго място да отиде, поне не тази вечер. Сигурно можеше да продаде ранчото и може би да изгори къщата и обора.

Беше ужасно глупаво и излишно, но точно в този момент беше готова да извърши всичко, което би премахнало всяка следа от присъствието на Медисън. Не можеше да диша, когато самият въздух беше замърсен от нещата, които той ѝ беше дал.

Докато крачеше през двора към къщата, тя осъзна, че единствените неща, които имаше и не бяха купени от Медисън, бяха дрехите на гърба ѝ, единадесет пилета, четири прасета и една крава.

Фърн влезе в къщата и затръшна вратата зад гърба си. Спомняше си времето, когато си беше помислила, че купуването на къщата беше най-чудесното нещо, което някой някога беше правил за нея. Сега я усещаше като затвор.

Не можеше да остане тук, поне не тази вечер. Щеше да прекара нощта в имението на Конър. Медисън можеше да тръгне след нея, но

никога нямаше да се сети да търси там.

На Фърн ѝ се искаше да се накаже заради надеждата, която се надигна у нея при мисълта, че Медисън щеше да я последва. Нямаше да го направи. Беше сигурна в това, но до ри и да го направеше, нямаше да има никаква полза. Може и да си е мислил, че наистина я обичаше – ставаха и по-големи глупости – но появяването на Саманта беше възвърнало здравия му разум. Беше се объркал повторно, когато я видя и роклята – може би беше от шока, когато откри, че тя наистина беше хубава. Но беше преодолял шока си навреме, за да разбере, че обичаше Саманта. Чудесно! Фърн не желаше мъж, който не я обичаше. Още по-малко щеше да позволи на всички да разберат, че чезне по мъж, който беше влюбен в друга.

Фърн грабна едно одеяло и възглавница и ги хвърли до вратата. Търсеше чаршафа, когато чу тракането на конски копита.

Замръзна на мястото си. Проклятие! Медисън наистина беше тръгнал след нея.

ГЛАВА 23

Фърн не можеше да повярва как сърцето ѝ започна да бие бързо, умората изчезна и чувстваше в себе си енергия за двама.

„Достатъчно е да видиш лицето му и си готова да му се хвърлиш на врата“, помисли си тя, недоволна от себе си. Какво искаш – да отидеш в Бостън и да му станеш любовница до сватбата му със Саманта? Тази мисъл сложи край на колебанията ѝ. Можеше да приеме много неща, но не и да дели Медисън с друга жена. Хвърли чаршафите, запъти се към вратата и я отвори със замах.

Медисън влезе в двора, галопирайки. Конят беше потен от бързата езда. Сърцето ѝ се сви. Той беше все още с дрехите, които носеше на партито. Изглеждаше великолепно. Въпреки коварната му постъпка, ѝ стана мъчно, че трябва да го изпрати обратно в града.

– Не си прави труда да слизаш – извика му тя. – Не искам да слушам нищо от това, което имаш да ми казваш.

Той скочи от коня и го остави, без да го завърже за стълба. Нямахме време. Изтича към нея и я прегърна.

– Добре ли си? Какво се е случило? Къде заминаваш? Защо не дойде при мен?

Челото му бе прорязано от бръчка на безпокойство.

„Не му позволявай да си играе с теб. Направи достатъчно много компромиси. Ако не спреш сега, няма да можеш никога.“

– Не, добре съм – каза Фърн, като се стараше да не издаде чувствата си. – Имам ужасно главоболие, сигурно утре ще имам и пришки на краката. Това не е всичко, но ще се оправя. Никога повече няма да допусна да се чувствам така.

– Болна ли си? Не трябваше да си тръгваш сама. Защо не каза на Роуз или на мисис Абът?

– Не съм свикнала други хора да се грижат за мен. – Освободи се от прегръдката му. – Трябваше още в началото да разбера, че това ще донесе само неприятности.

– Мислех, че харесваш Роуз.

Искаше ѝ се да събере смелост да го удари. Защо я беше последвал? Един почтен мъж не би постъпил така. Едва ли очакваше от нея да се държи така, сякаш е единствената му грижа в света. Трябваше да се върне при Саманта и семейство Маккой. Това беше неговият свят – на

богатите, красивите, изтънчените. Ако имаше поне капка милост, щеше да я остави сред животните ѝ и да я забрави.

– Да не би някой да ти е казал нещо неприятно? Когато видях роклята ти цялата разкъсана, си помислих, че нещо ужасно се е случило.

Това беше прекалено. Не издържа повече и го удари в гърдите. Не толкова силно, колкото искаше, но все пак той примигна от болка.

– От колко време се преструваш така? – попита тя.

– Какво искаш да кажеш?

Тя грабна възглавницата и я хвърли към него.

– Преструваш се, че те интересувам. Преструваш се, че ме обичаш.

Хвърли и одеялото, не успя да го удари, но то се разгъна и се усука около ръцете му.

Той го пусна ядосано на земята.

– За какво, по дяволите, говориш?

– За лъжите, които ми каза през последната седмица и в които имах неблагоприятното да повярвам.

Фърн хвърли една обувка към него, но не улучи; вторият опит обаче беше успешен. Това донякъде успокои яда ѝ. Огледа се за друг предмет, подходящ за целта, но не видя, за съжаление. Все още не беше купила нова покъщнина след последното торнадо, защото живееше при мисис Абът. Разочарована, тя се приближи към дрехите си, струпани на купчина.

– Какво ти става? Преди по-малко от час говорехме за брак, а сега ме замеряш.

– Не споменавай пред мен думата брак, хитра лисицо! – Фърн хвърли елечето си от ярешка кожа. – Какви развлечения ще си измислиш още, за да не скучаеш в Канзас?

Медисън се помъчи да я стигне, като се пазеше от дрехите, които летяха настреща му. Най-после успя да я хване за ръцете.

– Какво искаш да кажеш с това „лъжец“? Не съм говорил за брак с никоя друга жена преди теб.

Обхваната от гняв, Фърн пламна цялата. Отскубна се от ръцете му, взе една чаша и с всичка сила я запрати в стената.

– Говоря за Саманта Брус, мошенико! – извика тя, като обезумяла търсеше нещо друго, което да счупи в него. Видя шпорите си. С първата не улучи, но втората го удари. – Не мога да повярвам, че ме мислиш за толкова глупава или наивна, че да не разбирам за кого всъщност искаш да се ожениш?

– Ти луда ли си? Не искам да се ожена за Саманта, а за теб.

– Но на нея какво ѝ каза? – Една чиния полетя към него, но не го улучи.

– За какво говориш? Прекарах цялата вечер да те гледам как танцуваш всеки танц с различен мъж.

– Говоря за това, когато се целувахте със Саманта в задния салон, ти, крастава въшка. – Още една чаша полетя.

– Не съм целувал никого.

– Не ме лъжи, Медисън Рандолф. Видях те със собствените си очи. Ти я целуна. Каза ѝ, че я обичаш, а тя отвърна, че ще направи всичко за теб.

– О, това ли! – възкликна той с такова облекчение, сякаш случилото се беше нещо съвсем естествено. – Това не означава нищо.

– Може да е нищо за теб, безскрупулен развратник, но за мен означава много. – Взе един стол и го вдигна с намерението да го удари с него. Това беше грешка от нейна страна. Медисън предугади действията ѝ. Хвана стола, преди да успее да го хвърли, и го дръпна от ръцете ѝ. Тя посегна към друг, но той я изпревари, хвана я и я притисна в ъгъла.

– Преди да изпочупиш всичко в къщата, ще ми кажеш за какво става въпрос.

Притисна се силно към нея, като държеше ръцете ѝ отстрани до тялото. Тя нямаше време да сложи корсета си, преди да излезе от къщата на мисис Абът и сега имаше чувството, че е гола. Това я плашеше и възбуждаше едновременно. Гърдите ѝ се търкаха в колосаната му риза: приятна тръпка неочаквано премина по тялото ѝ. Почти беше забравила за кавгата. Почти, но не напълно.

– Какво има за обясняване? Сигурно знаеш какво значи да целунеш жена.

– Зависи от повода.

Фърн се мъчеше да се освободи, но прегръдката му беше желязна. Опита се да го удари, но ръцете ѝ бяха стиснати като в менгеме. Вече не се притесняваше от присъствието му. Единственото ѝ желание беше да го нарани, както той беше наранил нея.

– Не знам какво мисли мис Брус по въпроса и не ме интересува какво правят в Бостън, но тук, в Канзас, не приемаме за нормално мъж, който се къдне в любов на една жена, само няколко минути след това да се целува с предишната си приятелка. Без съмнение, това ни настройва един срещу друг, но такива са фактите.

– Изглежда това те притеснява? Наистина ли мислиш, че обичам Саманта.

– Видях те да я целуваш. Чух те да й казваш, че я обичаш. Защо да не повярвам?

– Защото ти казах, че обичам теб. Предложих ти да се омъжиш за мен.

– И аз ти повярвах с цялата си глупост.

– Ние със Саманта сме приятели. Познаваме се от деца.

– Но това не означава, че трябва да я целуваш. Пайк и Рийд също са ми приятели, но аз не се държа така с тях. Ще ме сметнат за луда.

– Искаш ли да знаеш какво правихме в тази стая?

– Вече знам.

– Само си мислиш, че знаеш.

– Може би не си я целунал.

– Напротив.

– Сигурно не си й казал, че я обичаш.

– Не си спомням! Тогава не вярвам да си спомниш, че ми каза, че ме обичаш.

– Мисля, че си спомням всяка дума, която съм ти казала.

Опита се да я омилостиви, да я накара да разбере, че означава много за него. Тя искаше да му повярва, но не можеше. Не можеше да се освободи от прегръдката му, но не смееше да го погледне в очите, в които се четеше искреност. Не знаеше как би могъл да лъже толкова убедително. Сигурно адвокатската практика го е превърнала в изкусен лъжец.

– Говорихме със Саманта за теб.

– И ти си толкова влюбен в мен, че целуваш друга. И го правиш с първата видяна жена, която по една случайност е красивата мис Брус.

– Казах й, че съм ти предложил брак, но съм притеснен как ще възприемеш живота в Бостън.

– Вероятно си мислиш, че ще нося панталон и елече от агнешка кожа на твоите забавни партита. Това би те смутило, нали? Мога да си представя какво ще кажат приятелите ти: „Не разбирам какво е харесал Медисън в тази жена. Нейното място е в някоя кръчма, а не в салон за гости.“

– Казах й, че ще ти бъде много скучно без приятели.

– Не очакваш такава дивачка като мен да има приятели, особено пък в Бостън. Може би ще ми доведеш някой бизон или прерийно куче да ми прави компания. Само да не е гърмяща змия, защото прекалено много ще ми напомня за теб.

– Тя каза, че ще й бъде приятно да те запознае с приятелите си, и се надява, че няма да скучаеш, докато аз съм зает.

Гневът на Фърн се уталожи.

– Защо трябва да го прави? Тя е влюбена в теб.

– Не ставай глупава. Саманта ми е като сестра. Още си спомням първият път, когато посетих Фреди. Тя беше шест-седем годишна.

– Няма значение на колко години е била тогава. Тя е влюбена в теб сега.

– Но аз по никакъв начин не съм допринесъл за това.

Гневът ѝ отлетя като балон.

– Не е било задължително. На жените малко им трябва, за да се влюбят. Аз се влюбих в теб още когато си мислех, че си най-отвратителният надут мошеник на земята.

– Тогава все още ме обичаш.

Той се притисна толкова силно към нея, че тя се съмняваше дали ще може да си поеме дъх.

– Казах, че съм се влюбила, но това не значи, че все още съм.

– Толкова си упорита, че нищо не може да те накара да промениш мнението си.

По дяволите, не трябваше да му позволява да фамилиарничи с нея.

– Без съмнение, ти си най-напереният противен... Медисън затвори устата ѝ с целувка.

– Мисля, че се влюбих в теб в деня, когато ти яхна коня си и препусна към полето. И оттогава не съм променял решението си.

Фърн почувства, че се предава.

– Тогава защо целуна Саманта? Защо ѝ каза, че я обичаш?

– Аз наистина я обичам. Обичам цялото ѝ семейство. Те имаха смелостта да приютят едно момче от Юга по време на войната. Платиха обучението ми, приеха ме като член на семейството. Винаги ще ги обичам, но това не означава, че искам да се ожения за нея. Тя ми е като сестра.

– Но тя не те обича като брат.

– Откъде знаеш? Тя ли ти каза?

– Не. Роуз е разбрала това още първата вечер.

Той я погледна смаян.

– Нищо не знам. Защо не ми е казала?

– Никога не би ти казала, особено след като знае, че обичаш друга.

Видя в очите му съжаление. Не би искал да наранява Саманта, но неволно го бе сторил. Фърн не можеше да се съмнява в искреността на думите му и това я накара да се засрами от себе си. Трябвало е да разбере много по-рано, че не лъже. Не го интересуваше какво мислят хората

за него. Ако не подценяваше себе си и любовта му, би могла да го разбере. Никога не беше я лъгал, тя беше лъгала себе си през цялото време. Съмненията ѝ изчезнаха като пясъчинка в морето. Обичаше го безкрайно, завинаги и трябваше да му вярва, да повярва и на собствените си чувства.

– Съжалявам, ако съм наранил Саманта, не съм го искал, но аз те обичам и искам да се омъжиш за мен.

– Сигурен ли си? – попита тя по-меко.

– Никога в живота си не съм бил по-сигурен. Подлуди ме до такава степен, че дори отидох за съвет при Уилям Хенри.

– Какво? – радостна нотка трепна в гласа ѝ.

– Отидох да търся Роуз да я попитам как да спечеля благоразположението ти, но не я намерих.

Фърн изтрезня моментално от замайването.

– Все още не съм сигурна, но мисля, че ще се науча да те дарявам с любов. Има още нещо, не знам дали искам да имам деца.

– Заради това, което се е случило с майка ти ли?

Тя само кимна с глава.

Медисън я притисна още по-силно към себе си.

– Ще те заведа при най-добрите лекари в Ню Йорк, можем да отидем дори в Европа, ако искаш, но няма да предприемаме нищо, ако нямаш желание. Имам очарователен малък племенник и петима братя, така че няма опасност фамилията ми да остане без потомство.

– Сигурен ли си, че няма да ти е мъчно, ако нямаш собствени деца?

– Не знам, но мисля, че ти ще ми липсваш повече. – Той я целуна по носа. – Искам да се грижа за теб.

– Остава другият проблем.

Настъпи мълчание.

– Какво, според теб, трябва да направим, за да го разрешим?

– Не мислиш, че би могъл да се ожениш без... без...

– Искам да бъдеш моя жена. Фърн, без значение каква си.

Въпреки уверенията му, идеята за платоническа любов едва ли щеше да му допадне. Той щеше да опита, може би щеше да успее, но това нямаше да трае дълго и бракът им щеше да се разруши, което нямаше да понесе. Сега цялото ѝ тяло трепереше от продължителния допир до неговото. Искаше да го прегърне и да го целуне, но се чувстваше раздвоена между две сили – разумът ѝ казваше, че подобна близост ще ѝ причини болка, тялото ѝ очакваше, че Медисън ще ѝ даде нещо ново и вълнуващо.

– Мисля, че трябва да разберем.

Той я погледна учудено:

– Кога?

Фърн с усилие произнесе:

– Сега.

– Сигурна ли си?

– Да. Няма да се омъжа за теб, без да съм уверена, че мога да ти дам това, което искаш и от което имаш нужда.

Той понечи да каже нещо, но тя сложи ръка на устните му.

– Предпочитам да се ожениш за Саманта и да имаш нормален брак, а не да се ожениш за мен с мисълта, че ще спиш в другия край на леглото.

– Няма да ти позволя...

– Изборът е мой: ако не мога да се любя с теб, няма да се омъжа за теб. Това е окончателното ми решение.

– Знаеш, че те обичам и не бих могъл да живея с мисълта, че съм ти причинил болка.

– Аз те моля! Страхувам се, но и те желая. Малко съм неспокойна, но чувствам и нещо друго: сякаш нещо красиво и вълнуващо се приближава и цялото ми тяло тръпне в очакване. Това е нещо, което несъзнателно съм желала толкова силно, че откакто се познаваме, се стремя с всички сили към него. Усещам го все по-осезаемо при всяко твое докосване, при всяка твоя целувка. Искам да те гая и ти да ме галиш...

Медисън нежно отмести падналия на челото ѝ кичур коса. Нищо не беше останало след дългата езда от елегантната прическа, която Роуз ѝ беше направила.

– Изпитвам непреодолимо желание да се любя с теб, но още повече искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Не искам да те наранявам по никакъв начин или да застрашавам нашето бъдеще. Ще ми кажеш да спра веднага, щом почувстваш страх или неудобство или просто не искаш да продължа. Разбра ли?

Фърн кимна с глава.

– Говоря сериозно.

– Знам, но сега замълчи и ме целуни.

Безпокойството и страхът не изчезнаха, но Фърн си наложи да не мисли за това и да се отдаде изцяло на ласките на Медисън. Обичаше го и искаше да бъде негова жена. Щеше да превъзмогне страха си от физическия контакт с него. Трябваше да го направи. Бъдещето ѝ зависеше от това. Странно, но допирът на тялото му до нейното не ѝ беше

неприятен. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ, а устните му галеха нейните. Никой досега не беше я прегръщал така. Дори когато беше малко момиче, баща ѝ не ѝ разрешаваше да сяда в скута му; не я приспиваше вечер; не я успокояваше, когато се беше ударила или изплашила. Цял живот живееше, затворена в себе си, като си мислеше, че не ѝ е необходимо нищо повече.

Но това се бе оказало лъжа.

Тя желаше Медисън силно, но си мислеше, че никога няма да го притежава, затова се беше самозаблуждавала през цялото време. Сега любовта му ѝ даваше увереност, че може да има повече удоволствия, отколкото някоя жена заслужава. Как искаше да преодолее опасенията си! Устните му – сочни, твърди и галещи, я върнаха към действителността. Той прекара език по нейните и ги притисна към своите в пламенна целувка; после още по-нежно ги разтвори и мушна езика си в устата ѝ. Пръстите му пробягаха по гърба ѝ, масажирайки стегнатите мускули. Тя не можеше повече да се противопоставя на привличането, породило се между тях, и издигна преграда в съзнанието си срещу напирания ужас, изплъзъл от тъмната си дупка, за да развали удоволствието ѝ и да провали бъдещето ѝ. Усещаше как по цялото ѝ тяло се разлива топлина от целувките му.

– Целуни ме – прошепна той.

– Това правя.

– Не, аз те целувам. Има разлика.

Устните му се отпуснаха и тя се почувства изоставена. Инстинктивно взе лицето му в ръцете си и го приближи към своето. Устните му бяха топли и влажни, но като че ли безчувствени. Погали ги със своите, притисна ги по-силно, но той не помръдна. Целуна го: отначало плахо, после по-смело, но пак никаква реакция. Продължи да го целува, жадно впила устни в неговите. Той едва се сдържаше да остане безучастен, но беше твърдо решен да остави на нея инициативата. Тя пое предизвикателството, обхваната от растяща възбуда. Нерешително прокара език по долната му устна. Той потръпна от удоволствие и това ѝ даде смелост да продължи. Нетърпеливо мушна езика си в устата му и го прегърна още по-силно, което сложи край на привидната му апатия.

ГЛАВА 24

Медисън я беше прегърнал толкова силно, че тя имаше чувството, че ще се счупи в ръцете му. Целуваше я със страст, породена от прекалено дългото въздържание. Езикът му танцуваше в устата ѝ и събуждаше необуздани желания, но Фърн чувстваше мускулите на стомаха си стегнати. Напрежението обхвана постепенно цялото ѝ тяло и Медисън го усети.

– Искаш ли да спра? – гласът му беше дрезгав от вълнение.

– Просто ме прегърни.

В топлината на обятията му се чувстваше едновременно сигурна, уверена, обичана. И никакви опасения не можеха да помрачат това усещане. Ръцете му – топли, успокояващи – се движеха по гърба ѝ. Постепенно тялото ѝ се отпусна, гърдите ѝ се ствърдиха.

Но мъжът, който я беше нападнал, не беше се задоволил само с това, да я съблече до кръста. Неприятното усещане се върна, когато ръцете на Медисън докоснаха гърдите ѝ.

Другият мъж беше мачкал гърдите ѝ. Беше ѝ причинил болка. Беше я целувал, докато тя почти припадна. Беше я съборил на земята и се отпуснал върху нея с тежестта на цялото си тяло. Беше почти обезумяла от страх.

Но сега беше различно. Медисън бе човекът, когото тя обичаше. Доставяше ѝ удоволствие да го прегръща, да го целува – той не я насилваше, а тя беше тук по свое желание. И все пак, когато ръцете му покриха гърдите ѝ, спомените от онази нощ нахлуха в съзнанието ѝ.

– Каж ми, ако искаш, ще спра.

Една част от нея искаше, а друга – не. Не отговори нищо. Той нежно разтри тила ѝ с ръце, обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си.

– Искам да ти хареса – каза тихо той. – Не е добре, ако не ти харесва.

– Сигурно ще ми хареса. – Тя наистина го искаше.

Ръцете му се мушнаха под ризата ѝ. Допирът до голата ѝ кожа я накара да извика, но това беше вик на удоволствие. Дланите му бяха меки и нежни, без груби мозоли. Преди да свикне с мисълта, че ръцете му галят кожата ѝ, те се придвижиха нагоре към гърдите ѝ. Тялото ѝ се изпъна. Беше гола под ризата.

– Само леко ще те докосна – няма защо да се страхуваш.

Но тревогата беше вече проникнала в съзнанието ѝ.

Ръцете му докоснаха добре оформените ѝ гърди и тя си помисли, че ще се разпадне на парчета. Усещанията, които я изпълваха, бяха толкова силни и противоречиви, че тя не знаеше точно какво чувства. Вкопчи се в него, пръстите ѝ бяха впити в меката плът на гърба му.

– Тук ли те нарани? – попита Медисън.

Тя само поклати глава – не можеше да говори.

– Аз няма да те нараня. Ще спра, ако искаш, но скоро ще изпиташ удоволствието, което и аз изпитвам.

Фърн се съмняваше и едва се съдържаше да не избяга. Всяка фибра на тялото ѝ крещеше, протестираше, но когато вече си мислеше, че не може да издържи повече, си каза, че трябва или да задържи Медисън, или да го остави да си отиде завинаги. Последното не искаше да направи, макар че ѝ се струваше, че се намира в ада. Въпреки неприятните спомени, Фърн осъзна зараждането на ново чувство – сякаш гърдите ѝ пламнаха и огън изгаряше вътрешностите ѝ. Все още беше напрегната, но вече неподвластна на страха. По тялото ѝ се разля топлина, образувайки малки кръгове и Фърн откри причината за това вълшебство. Медисън леко масажираше зърната ѝ с върха на пръстите си.

– Той не правеше така – само успя да промълви тя.

– Той не те е обичал.

Това беше разликата. Миналото нямаше значение. Щом Медисън я обичаше, никога нямаше да я нарани. Единственото, което искаше, бе да се научи да не се страхува от близостта му.

Той свали ризата ѝ от раменете, без да я разкопчава съвсем и преди Фърн да разбере какво става, долепи устни до нежното ѝ рамо и обсипа с целувки шията и ухото ѝ. Фърн се разтапяше от удоволствие. Наклони глава на една страна, докато той продължаваше да целува шията и раменете ѝ, а ръцете му галеха твърдите ѝ гърди. Изтръпна от ужас, когато той наведе глава и обхвана с устни едното зърно. Изненадата в гласа ѝ премина в стон от удоволствие, докато устните му покриваха с целувки тялото ѝ.

Тя се бореше с неприятните спомени, но те пак се върнаха. Спомни си грубите ръце на мъжа върху гърдите си; зъбите му, които оставяха следи по нежната ѝ кожа. Но ръцете на Медисън галеха гърдите ѝ, а езикът му я милваше леко. Никаква болка, никаква грубост, само приятна тръпка по тялото, която изместваше напрежението. Фърн чувстваше такова силно желание за физическа близост, каквото досега не беше подозирала, че може да съществува.

Медисън обхвана с устни едната ѝ гърда и Фърн се сви в очакване на болката, но вместо това усети омаломощаваща наслада и изцяло се отдаде на тази приятна агония. Медисън я сложи на леглото и тя отново почувства безпокойство, когато той се наведе над нея, но не беше за дълго.

– Искам да те докосна.

Фърн го каза спонтанно, преди още да осъзнае желанието си. В момента, когато устните им се сляха, тя разбра, че точно това искаше – никога преди не беше докосвала мъж! Когато той съблече най-напред палтото си, после ризата и вратовръзката, вълнението ѝ нарасна, фигурата му беше слаба и стегната, беше леко окосмен по гърдите и стомаха. Фърн протегна ръка към него, първоначално несигурно, докосна твърдите косми на гърдите му, но като набра смелост, прокара ръце по тях и с удоволствие забеляза, че това му харесва. Ръцете му бяха слаби, но мускулести. На едното му рамо имаше белег.

– От крадци е – поясни той. – Бяха заобиколили Хен. Ние с Монти ги изненадахме.

Фърн проследи с ръка извивката на шията, гладко избръснатото лице и чувствените устни. Челото му беше студено, веждите – гъсти, вените на слепоочията му пулсираха. Когато докосна неуверено гърдите му, той трепна и тя помисли, че го е заболяло и си дръпна ръката, но Медисън я взе и я сложи пак на гърдите си.

– Гъделичкаш ме.

Тъй като не му вярваше напълно, тя продължи да го гали неуверено, но с изненада установи, че гърдите му се втвърдиха. Наведе се смело и го целуна. Той не помръдна и тя целуна и другата. Той пак не помръдна и тя я навлажни с език. Медисън трепна от удоволствие и това я зарадва. Значи можеше да му достави наслада! Обгърна лицето му и го покри с целувки, а когато той легна върху нея, тя не помръдна, беше ѝ приятно да усеща как космите гъделичкаха гърдите ѝ.

– Боли ли те? – той веднага се отдръпна.

– Не, но не знаех, че гърдите ми са толкова чувствителни.

– Прекрасни са.

– Радвам се, че ме харесваш.

– Всичко в теб ми харесва.

– И аз те харесвам. Не знаех, че е толкова приятно да докоснеш мъж.

– Най-хубавото предстои.

– Най-хубавото е да лежа тук в прегръдките ти. Останалото също е

хубаво, дори чудесно, но това е най-хубавото.

– Не се ли страхуваш вече?

– Не.

– И не искаш да спрем?

Тя само поклати глава.

– Слава богу! – възкликна Медисън. – Не знам дали щях да го понеса.

– Не можем ли просто да лежим тук? – попита Фърн, но съзнаваше, че вече беше късно да спират.

– Трябва ли?

– Не.

– Кажете ми, ако нещо те притеснява.

Но тя не се страхуваше вече. Изпълваше я само приятно предчувствие и учудване. Беше ѝ трудно да го признае дори пред себе си, но когато ръката му погали бедрата ѝ, тя изпита желание също да изследва всяка част от тялото му. Той правеше такива чудеса с нейното. Цялото ѝ същество се съсредоточаваше в мястото под ръцете му. Устните му галеха гърдите, а ръката му – вътрешната страна на бедрата и стомаха. Мускулите ѝ се свиха, когато усети че той ѝ разкопчава панталона, но не помръдна, тръпнеща в очакване. Вече не се страхуваше от него.

– Никога преди не съм се любил с жена, която носи панталон. Толкова е странно.

– Всичко, което правим, ми изглежда странно – отговори Фърн, докато той събуваше панталоните ѝ.

– Ще те накарам да повярваш, че когато един мъж и една жена се обичат, това е най-естественото нещо на света.

Фърн не знаеше дали е естествено, но беше най-приятното изживяване.

– Ако не искаш да загубя контрол над себе си, не бързай толкова – въздъхна Медисън, когато тя несръчно започна да разкопчава панталоните му.

– Какво искаш да кажеш? – тя веднага се дръпна.

– Нищо, което би те наранило – увери я той. – Просто мъжът не може да контролира тялото си така, както жената.

Фърн не разбра – тя въобще нямаше власт над своето.

Тогава ръката му се плъзна към триъгълника между бедрата ѝ и Фърн започна да диша учестено. Той я масажираше с длан. Коленете ѝ бяха плътно прибрани едно до друго.

– Отвори ги.

– Какво ще правиш?

– Все още нищо.

Фърн разтвори краката си и той нежно проникна с пръст в нея. Тя изохка и впи ръце в леглото.

– Няма да те нараня.

Но тя не изпитваше страх. Това, което чувстваше в момента, беше най-прекрасна агония. По всяка частица на тялото ѝ се разливаше неземна наслада. В замаяната ѝ глава се зарея мисълта дали можеше да накара Медисън да се чувства по същия начин и мушна ръката си в панталона му, но той трепна.

– Съжалявам. – Тя веднага я дръпна.

– Няма нищо. Просто не очаквах.

– Сигурен ли си, че трябва да го направя?

– Помогни ми да се съблека.

Тя разкопча панталона му и го смъкна надолу. Гледаше го очарована. Трябваше да го докосва толкова нежно, колкото той нея. Обърна се на една страна и прокара ръка по гърба му, после се спусна надолу към бедрата. Усмихна се, защото мускулите му трепваха под ръката ѝ. Вече по-уверено плъзна ръка от вътрешната страна на бедрата към слабините му и с изненада установи колко са окосмени. Приличаше ѝ на крепост, издигната срещу нашественици. Беше ѝ приятно да си представя, че е нашественик, а Медисън – беззащитна жертва. Продължи да го гали и изведнъж от устните му се изтръгна стон, какъвто не беше чувала досега. Това беше вик на задоволство и щастие, но и на пълна капитулация. Беше се предал напълно на нейната воля. Скоро той изостави пасивната си роля, обърна се към нея и сложи ръката си на корема ѝ, след това я премести надолу и отново проникна в нея с ръка. Тя не можеше повече да се контролира, мяташе се насам-натам и с цялото си тяло жадуваше да достигнат кулминационната точка на любовната игра, която предполагаше, че ще настъпи скоро.

– В началото може да боли малко – прошепна Медисън. Но тя не се страхуваше от болката. Тялото ѝ се извиваше и конвулсивно трепереше, сякаш беше изпаднала в транс. Когато проникна в нея, имаше чувството, че става нещо нереално: усещаше го вътре в себе си, беше я изпълнил цялата.

Лека пронизваща болка... Тялото ѝ се изпъна, когато той я облада напълно. Искаше да проникне още по-навътре и по-навътре. Колкото повече тя се старееше да потуши огньовете в себе си, толкова пламъкът ставаше по-силен, докато накрая тя напълно се разтопи в него.

Осъзнаваше всяко негово докосване. Сякаш от разстояние чуваше стонове те си; молбите си Медисън да задоволи желанията ѝ, безумните ѝ усилия да го накара да я облекчи, преди да полудее. Заби нокти в гърба му. Когато напрежението стана непоносимо, впи зъби в рамото му. Имаше чувството, че той ѝ е предал своята енергия. Вълни от непознати досега усещания я заливаха, като всяка следваща беше по-мощна от предишната. Притисна се към него, теглеше го все по-навътре и по-навътре към огнището на страстта си. Тялото ѝ се изопваше все повече и повече. Приличаше на навита пружина на катапулта, която продължава да се навива и имаше чувството, че в един момент тялото ѝ ще се разпадне на милион частици. После агонията започна да стихва и се разпръсна в нея като водопад от ярки светлини.

За първи път в живота си не се чувстваше самотна. Беше част от Медисън, неразривно свързана с него и никога повече нямаше да бъде сама. Беше негова и той беше неин. Бяха свързани навеки в един съюз, който никой не можеше да разруши. Притисна се силно към него, въодушевена не само от откритията си в любовта, но и от новите си отношения с Медисън.

След днешния ден всичко изглеждаше осъществимо. Изведнъж се почувства страшно изтощена и с лек стон се отпусна на леглото. Дълго време лежах в мълчание.

– Ще се омъжиш ли за мен? – попита Медисън най-после.

– Да.

– Вече не се страхуваш, нали?

– Само от това, че никога няма да ме обичаш толкова, колкото аз теб.

– Това е нещо, за което никога няма да се наложи да се притесняваш.

Мълчание.

– Трябва ли да се връщаш в хотела?

– Спи ли ти се?

– Не.

– И на мен.

ГЛАВА 25

Фърн се събуди съвсем гола в леглото, а до нея лежеше Медисън. Но първоначалният шок от този факт не беше нищо в сравнение със спомена за предишната нощ, когато беше превзъмнала срама и страха от интимната близост с един мъж. Отпусна се на възглавницата, наслаждавайки се на голотата си. Никога преди не беше помисляла да направи нещо подобно. Доколкото си спомняше, баща ѝ поощряваше тази стеснителност. Той излизаше от къщата, когато тя се къпеше. Без да го осъзнава напълно, вярваше, че голотата е нещо неприлично. Но сега вече знаеше, че се е лъгала. Наслаждаваше се на хладния утринен въздух, който галеше кожата ѝ; на свободата, която даваше голотата, на радостта от превзъмването на страха. Нямаше нищо нередно или неприятно в това да бъдеш гол. Чувстваше се отлично. Всъщност през целия си живот не беше се чувствала по-добре.

Най-важното беше, че вече нямаше причина да не се омъжи за Медисън. Не се страхуваше от него или от тайнствените неща, които си мислеше, че я застрашават. Тя мислеше за друг човек освен за себе си и това беше най-прекрасното преживяване. Погледна го, заспал до нея, усмихнат от щастие в съня си. И в най-смелите си мечти не беше си представяла, че може да изживее подобно нещо.

Беше обичана и можеше да обича този красив, чудесен човек без задръжки. Не можеше повече да стои така. Трябваше да сподели мислите си, вълненията си. Погали Медисън по ръката и той се събуди.

– Какво? – отвори очи стреснат.

– Събуди се, сънливко. Сутрин е.

– Не, не е. – Той погледна първите слънчеви лъчи, които се показваха на хоризонта. – Не е по-късно от шест – обърна се и се скри под възглавницата.

– Събуди се! – Фърн го мушкаше с пръст в ребрата. – Забравих, че вие от Изтока не ставате преди обед.

Медисън изпъшка.

– Слушай! Не чуваш ли петела? Как можеш все още да спиш?

– Ще му откъсна врата и ще ти покажа как. – Той ѝ хвана ръцете, за да не го сръга пак.

– Нямах намерение да лежиш цяла сутрин в леглото, нали?

– Ще се опитам. – Той я погледна с едното око. – Доколкото си

спомням, няхаме много време за сън през нощта.

Фърн се изчерви.

– Това не е извинение. Вече е утро и е време да ставаме.

Той се наведе и я целуна.

– Предпочитам да се върне вчера. Не можем ли да повторим снощната вечер?

Фърн се засмя.

– Разбира се, че не, глупчо. Ако хората постъпваха така, щяхме да бъдем толкова изостанали, колкото и онези ужасни гърци, за които ми разказваше.

– Аз ги харесвам. Те са знаели как да се забавляват.

– Ако са правили в леглото и половината неща, които ми показва, чудо е, че не е станал и втори потоп. Ако направим нещо подобно тук, в Абилийн, веднага ще те изгонят от града.

– Да опитаме ли?

– Не можем дори да си помислим. Пайк и Рийд скоро ще дойдат.

– По дяволите! Намираме се сред необятната прерия и не можем да се скрием от хорските очи. Чудя се как ли справят бизоните?!

– Ти си луд.

– Вината е изцяло твоя. Преди да те срещна, бях нормален здравомислещ човек. Сега се любя с жени в панталони и торнадото въобще не може да ме спре. Трябва да променим нещо. Почтените хора в Бостън никога няма да го проумеят.

– Бостън?

– Да, Бостън – моят дом, работата ми. Ще се преместим да живеем там веднага, след като се оженим.

– Да се оженим?

– Да. Ще направя от теб една истинска дама. Какво ще кажеш да започнем от тази сутрин?

– Не ставай глупав. Не можем да се оженим тази сутрин. Аз дори не съм нахранила животните.

– Остави ги да се грижат сами за себе си. Антилопата и прерийните птички са го правили милиони години. Твоите прасета ще се оправят сами една сутрин.

– Знаеш, че не мога да го направя.

– Добре, но единственото нещо, което можеш да си имаш в Бостън е котка. И мен, разбира се, и деца, ако искаш.

– Кога се връщаш в Бостън?

Вече съжаляваше, че го събуди. Всичко изглеждаше много по-

лесно преди минута.

– Веднага, щом се свържа с Хен. Ще бъдеш ли готова до тогава?

– За какво?

– Да се оженим и да отидем в Бостън.

– Трябва ли да заминеш?

– Разбира се. Там е работата ми, домът ми...

– И очакваш да дойда с теб?

Медисън седна в леглото и я погледна в очите.

– Съпрузите обикновено живеят заедно.

– Знам, но...

– Но какво?

– Не съм сигурна. Всичко стана толкова бързо. Не мислех... не мисля...

– Вече не се страхуваш от мен, нали?

– Не е това.

– Обичаш ли ме още?

– Разбира се.

– Тогава какво?

Чудеше се как е била толкова наивна да си мисли, че е лесно да имаш нещо общо с мъж като Медисън. За първи път се замисляше сериозно какво значи да си негова жена и това я плашеше.

– Предполагам, че не съм се замислила за някои неща.

– Какви например?

– Ами, стопанството и...

– Продай го.

– Не мога просто да го продам.

– Защо не?

Защо да не можеше? Щеше да го раздели на малки парцели. Притежаваше част от най-хубавите земи в Канзас.

– Не искам да го продавам. Това е моят дом.

– Тогава го задръж. Ще наемем Рийд и Пайк да го поддържат.

– Но...

– Но какво?

– Страхувам се.

– От какво?

– От всичко. Не искам да ходя в Бостън, хората там няма да ме харесват. Ти каза, че Саманта ще ми помогне, но всъщност тя не го иска, защото е влюбена в теб. И не казвай, че я чувстваш като сестра. Само един адвокат може да гледа на нея като на сестра.

– Това ли е всичко?

– Не. Страхувам се да нося рокля постоянно. Нямам нищо против понякога – като тоалет за парти – но не харесвам рокли, защото ме карат да се чувствам глупаво. И жените не харесвам много, а от думите ти съдя, че Бостън е пълен с тях.

– Фърн...

– Не виждаш ли, че се страхувам какво ще стане с мен в твоя свят? Няма да остане нищо от Фърн Спраул. Ще бъде само уплашената мисис Медисън Рандолф, съжालявана от всички, защото не знае как да се държи.

Сега вече преградите бяха изчезнали и от устата ѝ течеше поток от думи. Искаше да му каже всичко, което си мислеше, преди да се е разколебала.

– Тя псува, тя е непохватна и недодялана и не знае да язди със седло. Не обича забави, необразована е, не знае как да се облича и как да се държи.

– Не се тревожи. Казах ти, че Саманта...

– По дяволите! Не искам Саманта Брус да ме учи какво да правя. Как ще се чувстваш ти, ако знаеш, че не можеш да направиш и една крачка, да кажеш и една дума, преди да се посъветваш с някого?

Медисън я гледаше с разбиране.

– Какво искаш да направя?

– Не знам.

– Измисли нещо. Трябва да започнем отнякъде.

– Нека засега да изчакаме.

– Трябва да решим нещо. Не можем просто да лежим тук и да чакаме да дойдат Пайк и Рийд.

– Тогава, нека поговоря с Роуз.

– Какво очакваш да научиш от нея?

– Не знам, но нали е омъжена за брат ти. Трябва да знае повече от мен.

– Кога ще бъде сватбата ни?

– Не знам.

Медисън замълча. Настъпи мъчително мълчание. Той я погледна право в очите:

– Искаш ли да се ожениш за мен?

– Повече от всичко друго на света.

– Тогава какво те притеснява?

– Казах ти: изплашена съм. По-рано си мислех, че бих се

страхувала само когато съм с мъж или ако умирам. Мислех си, че ако превъзможна това, всичко ще е чудесно. Вече не мисля така. Не съм като Саманта и никога няма да бъда. Не говоря френски, не разбирам от мода, не мога да разказвам за местата, където съм ходила и хората, които познавам. Не мисля като нея, не се държа като нея и никога няма да мога. Искам да го направя заради теб. Ще направя всичко възможно, но няма да успея, и най-голямата трагедия за мен ще бъде да гледам как любовта ти към мен угасва всеки изминал ден, малко по малко.

– Аз никога...

– Остави ме да свърша. Ти няма да го искаш, но то ще стане. Няма да можеш да го предотвратиш. Дори собствените ни деца ще се срамуват от майка си. Не казвам, че няма да се омъжа за теб, но трябва да бъда такава, каквато искам да бъда, за да не се срамувам от себе си. Искам да бъда съпруга, с която да се гордееш.

– Аз се гордея с теб.

– Гордееш се с мен тук, в Канзас, заобиколен от пилета, прасета и волове, но в Бостън няма да е същото.

– Ще се гордея с теб където и да живеем. И ако не можеш да живееш в Бостън, ще живеем тук. Щом Джордж се научи да поддържа едно ранчо, аз ще се науча да ръководя една ферма. След като няма да се налага да тичам след кравите, нямам нищо против Канзас.

Фърн искаше да го разцелува, но ако той си беше загубил ума, не означаваше, че и тя трябва да го прави. Единият от двамата трябваше да разсъждава трезво.

– Не беше ли казал, че си напуснал Тексас, защото си имал чувството, че ще полудееш?

– Да, но...

– В Канзас е също като в Тексас, дори по-лошо. Спомням си как се държеше в началото, когато дойде.

– Но тогава ненавиждах всичко.

– И сега е така, разбери го. И двамата трябва да помислим. Много те обичам, но не можем просто да се оженим и да се надяваме, че всичко ще се оправи.

– Какво искаш да направиш?

– Да се омъжа за теб веднага и да забравя всичко останало, но мисля, че е по-добре да изчакаме.

– Колко? Докато отида до Топека да се обадя на Хен. Искам да чуя твърдо „да“, когато се върна.

– Ще се опитам.

– Но сега, преди животните да са излезли на двора и Пайк и Рийд да са дошли, трябва да свърша една работа...

– Ние вече започнахме и няма да свършим никога...

Фърн гледаше Джеф като хипнотизирана, но не заради това, че е без една ръка. Когато Медисън ѝ каза, че Джеф ще мине отгук на път за Чикаго, тя очакваше още един агресивен, самонадеян, но и весел човек, като Медисън, Джордж и Хен. Джеф въобще не беше такъв. Той беше по-нисък, по-слаб и по-мълчалив от братята си. Всичко това компенсираше с голямата си енергия. Очите му сякаш горяха от гняв и това караше Фърн да се чувства неудобно. Най-лошото беше, че той я гледаше, сякаш искаше да я изгори с поглед. Знаеше, че не одобрява факта, че носи панталони, но тя упорито отказа да се преоблече. След като другите я приеха така, и той трябваше да го направи.

– Наистина няма нужда да идваш с нас в Топека – каза Джордж, като излизаше от къщата. – Ние с Медисън ще се оправим.

– Сигурен съм, но все пак ще дойда.

Фърн не одобряваше начина, по който Джеф гледаше Медисън. Той само мълчеше, но така го гледаше, сякаш искаше да го удари. Фърн се чудеше дали някога ще се заобичат като братя. Медисън най-последно беше уредил нещата с Хен и Джордж, но сега се появи Джеф и напрежението се увеличи. Щеше ли да стане по-лошо, когато се срещне с другите трима братя? Може би идеята да отиде в Бостън не беше толкова лоша? Мисълта, че ще бъде далеч от Медисън, не ѝ се нравеше, още повече че Саманта и Фреди пътуваха с него до Топека. Щеше да се чувства по-добре, когато тя се върне в Бостън. Може би бе подло и нечестно от нейна страна, но нямаше намерение да насърчава това приятелство.

– Какво мислиш за Джеф? – попита я Роуз, когато мъжете заминаха.

– Очаквах, че ще прилича на Джордж. – Фърн не изказа направо мислите си.

– И ти не оправда очакванията му. Дали Медисън му е казал за вашата сватба?

– Да.

– И все още държиш да носиш панталон?

– Хората трябва да ме приемат такава, каквата съм – отвърна тя предизвикателно. Харесваше Роуз, но не можеше да разбере защо тя не одобрява носенето на панталон от жена.

– Не се съмнявам, че ще се опитат, но не всеки ще успее. Някой

дори няма да опита.

– А Джеф?

– По-важно е дали дамите в Бостън ще опитат.

Фърн се умърлуши.

– Знам. Вече говорих с Медисън за това. Според него всичко ще се оправи, дори разчита на Саманта да ми помогне.

– А ти?

– Как би се чувствала, ако от жената, която е влюбена в собствения ти мъж, зависи да те научи на добри обноски?

– И аз се чувствам по същия начин – ужасена.

– Тогава защо Медисън не разбира?

– Мъжете не могат, те не се интересуват дали другите мъже са като тях. Понякога дори си мисля, че не разбират защо една жена гледа на преместването в ново общество като на заселване в селище на викинги.

– А, това е друг проблем. Не знам какво е викинг. Сигурно всички в Бостън знаят за викингите, романите и тези ужасни турци, за които ми разказа Медисън.

– Вярно е, че Джордж е по-образован от мен, но не е едно и също да живееш в ранчо и в Бостън.

– Знам. Ако слушам Медисън, трябва да продам фермата, да се омъжа за него тази сутрин и да тръгна за Бостън следобед.

– Не се среща толкова често такава голяма любов.

– Толкова се притеснявам, че нещо ще се провали, че пак започнах да сънувам кошмари.

– За какво?

– За нападението.

– Спомняш ли си нещо за мъжа?

– Не.

– Значи е на нервна почва. Кошмарите ще престанат веднага, щом решиш какво да правиш.

– Какво ще ме посъветваш?

– Не мога да ти дам конкретен отговор. Просто не се поддавай на страха. Омъжи се за Медисън по-скоро. Няма да ви е лесно, но ще се оправите.

– В твоите уста звучи съвсем просто.

– Така е. Когато обичаш някого толкова много, колкото ти обичаш Медисън, всичко останало е без значение.

– Мога да пусна слуха, докато си в Топека – каза началникът на гарата на Медисън.

– Не, почакай да се върна. Не мога да си избия от главата, че убийството на Трой има нещо общо с нападението срещу Фърн.

– Не виждам как. Сам Белтън никога не е бил в Абилийн, преди да получи наследството преди две години. Ако Трой го е изнудвал, трябва да е било за нещо друго.

– Знам, но подробностите съвпадат.

– Не преиначавай фактите. И те не са само тук.

– Знам.

След няколко седмици издирване нямаше причина да свържат Белтън и Фърн. Медисън не намери доказателства в подкрепа на тезата, че Белтън е убил Трой или че Трой го е изнудвал. Фърн не успя да го разпознае на партито и това още повече затрудни издирването му. Въпреки очевидните факти, които противоречаха на неговата теория, Медисън не можеше да се отърси от мисълта, че Сам Белтън е нападнал Фърн и е убил Трой.

Фърн се събуди внезапно с писък. Дишаше тежко, сърцето ѝ биеше силно, чувстваше се замаяна. Сънят беше толкова истински, сякаш изживяваше всичко отначало. Чу стъпки в хола и миг след това Роуз влезе в стаята. Наедриялото ѝ тяло едва се побираше в нощницата.

– Добре ли си? Чух те да викаш.

– Добре съм. Пак сънувах онзи сън. Беше толкова реален.

– Сигурна ли си, че няма и нещо друго.

– Не. Случва ми се доста често, вече свикнах. – Фърн отметна одеялото и стана. – Веднага си лягай или всеки момент ще родиш бебето. Джордж никога няма да ми прости, ако родиш преждевременно.

– Има още три седмици – каза Роуз, като се остави Фърн да я заведе до стаята ѝ. – Но искам да можех да го родя още утре, за да се освободя от този товар.

– Е, мисли си колко слаба ще бъдеш след това. Казах на Медисън, че не можем да се оженим, преди бебето да се е родило. Искам да бъдеш като моя наставница, но не искам да родиш по средата на церемонията.

– Ще бъде ужасно! – каза Роуз със смях.

Те поговориха още малко и Роуз си легна. Но Фърн не се върна в леглото. Този сън беше различен от предишните. Все още не можеше да види лицето на мъжа, но чу гласа му. Знаеше кой се е опитал да я изнасили и този човек беше в Абилийн.

ГЛАВА 26

Четиримата братя седяха около масата във фойето на хотела. Медисън чувстваше напрежение в обстановката. Усещаше го по време на целия си престой тук. Не беше толкова осезаемо, докато Саманта и Фреди бяха с тях. Разговорът с Хен реши всичко.

Медисън съжаляваше, че отношенията в семейството са обтегнати, но същевременно се успокояваше, че той не е единствената причина за това. Пред последните няколко дни Хен се държеше приятелски с Медисън, но избягваше Джеф.

– Предполагам, че сега ще се върнеш къщи? – Джеф се обърна към Медисън. – Надявам се Хен оценява това, което направи за него.

– Ако имаш предвид, че трябва да му благодаря, че ми спаси кожата, да – направих го – изръмжа Хен. – Но няма да му целувам краката.

Джордж погледна Хен, който сви рамене и се обърна.

– Мислех, че ще заминеш с приятелите си – каза Джеф на Медисън. – Няма да ти бъде приятно да си сам на такова дълго пътуване.

– Няма да съм сам. Ще пътувам със съпругата си.

Сините очи на Джеф засвяткаха. Втораченият поглед на Джордж го принуди да се успокои малко, но това напомни на Медисън, че огънят не е изгаснал.

– И така, ти наистина смяташ да се ожениш за тази Спраул.

Медисън не издаде гнева си. Много често се беше налагало да защитава Фърн. Нямахше да разведри обстановката, ако реагираше остро при всеки подобен случай.

– Ако тя ме иска.

Гневни искри пламнаха в очите на Джеф; той сви устни.

– Предполагам, няма значение, че баща ѝ беше янки, а ти изкара половината война в тила им.

– Джеф все още обича да говори за войната – каза Хен язвително. – Това занимава мислите му, когато се е уморил да се самосъжалява.

– Хен! – Джордж го погледна укорително.

– Уморих се да слушам за едно и също всеки път.

Хен стана и се отдалечи.

– Джеф... – започна Джордж.

– Знам, знам. – Враждебността му намаля, когато Хен се отдалечи.

– Трябва да забравя войната, да излекувам раните си. Но как, по

дяволите, да го направя, когато всички се жените за янки? Защо един от вас не се ожени за момиче от Юга?

– Защо ти не го направиш? – попита Медисън.

– Коя жена ще вземе мъж с една ръка? Предпочитам да живея сам, вместо да бъда съжаляван.

Джордж смени темата:

– Къде мислите да живеете с Фърн?

– В Бостън.

– Какво ще прави с фермата? Това е половината земя в графството, най-хубавата при това.

– Казах й да я продаде.

– Как приема преместването в Бостън?

– Според очакванията ти – ужасена е.

– Ще я накараш ли да тръгне?

– Не, ако не иска.

– Какво ще правиш?

Медисън не беше очарован от идеята да обсъжда личните си въпроси пред Джеф, особено след като той явно показва отрицателното си отношение към Фърн.

– Все още не съм сигурен, но говорих с Фреди за разкриване клон на фирмата тук.

– Къде?

– В Чикаго, Ню Орлиънз, а може би Сейнт Луис или Канзас сити.

– Ще бъдеш ли щастлив толкова далеч от Бостън и Ню Йорк?

– Ще бъда много по-нещастен да живея в Бостън без Фърн. Има влакове, Джордж. За няколко часа съм в Ню Йорк.

– Смятал ли си някога да й помагаш в поддържането на фермата?

– Да – отговорът направо шокира двамата му братя. – Но макар че идеята да работя на полето ме привлича, не се виждам като фермер. Харесвам Бостън. Може би трябва да потърся някое полувцивилизовано място. Какво ще кажеш за Чикаго?

Той не каза на братята си, че е мислил за това и преди. Работата му не беше неразривно свързана с Бостън. Не беше длъжен да остава при Фреди и Саманта. Може би животът му би бил съвсем обикновен, достоен за похвала, ако беше роден на запад.

– Смяташ ли да работиш за нас? – попита Джордж.

Медисън присви очи.

– Вие какво предлагате? – Усети, че Джеф беше напрегнат.

– Джеф не харесва тези пътувания. Иска да се установи в Денвър.

Мислех, че може да искаш да поемеш част от работата му.

Медисън видя, че Джеф се отпусна. Ако не беше реагирал така, Медисън въобще нямаше да се замисли над предложението на Джордж.

– Не казахте ли, че искате да бъда част от семейството?

– Не беше ли това причината да се върнеш?

– Най-вече заради това – съгласи се неохотно. – Но не искам да отнемам работата на Джеф.

– Не обичам да говоря с хората повече, отколкото е необходимо – каза Джеф и повдигна ампутираната си ръка, сякаш това обяснение беше необходимо.

– Как се чувстват близнаците?

Джордж побутна Хен да се включи в разговора.

– Какво ще кажеш да помолим Медисън да работи за семейството?

– Мисля, че вече го направихме.

– Какво мислиш? – попита Медисън. Искаше на всяка цена да получи отговор.

– Няма аз да се женя за теб – отвърна Хен. – Виждам те няколко пъти за цяла година.

– Това не е отговор на въпроса.

– Предпочитам да стоиш тук, отколкото в Бостън.

– Това е най-любезната покана, която можеш да получиш от Хен – каза Джордж. – Какво мислиш?

– Трябва да го обсъдя с Фърн, но мисля, че ще е по-добре да продължа да работя за Фреди. В същото време мога да работя и за семейството. Аз съм скъпо заплатен адвокат. Едва ли ще можете да си го позволите.

– Тогава твоята задача ще бъде да ни направиш толкова богати, че да можем да си го позволим.

– Но не съм цар Мидас.

– Не се тревожи – каза Джеф. – Всичко, до което се докосне Джордж, става златно.

– Ако притежавахме тази ведомост, за която се предполага, че е открадната от баща ни, нямаше да се налага да работим повече.

– Има ли начин да приключим тази история? – попита Медисън. – Не искам повече да се налага да изкарвам Хен от затвора.

– Съмнявам се. Хората винаги предпочитат да си мислят, че могат да намерят заровено злато, а не да го изработят.

Но Медисън знаеше, че вече е намерил своето златно съкровище. Нямаше търпение да се върне при Фърн, фактът, че отново се връща при

семейството си, също го вълнуваше. Не можеше да повярва колко добре се чувстваше сред братята си. Беше отново у дома, макар напрежението между тях да не беше изчезнало.

– Ще отида до фермата – каза Фърн, докато закусуваха. Тя не заспа повече през нощта. Седя в леглото до зори, като се мъчеше да си обясни защо Сам Белтън е убил Трой. Вярваше, че Сам е убиецът. Свърза това, което знаеше от Медисън, с мнението си за Трой и състави предполагаемата картина на това, което се е случило.

– Мислех, че ще останеш с нас, докато се върне Медисън – отвърна Роуз. Тя хранеше Уилям Хенри, но после го остави да се оправя сам. – Медисън изрично ми нареди да не те изпускам от поглед.

– Знам. И на мен каза същото, но трябва да се върна. Останах прекалено дълго тук.

– Знаеш, че ми е приятно да си тук. Дори Уилям Хенри пита за теб, когато те няма.

– Ще ми липсват и двамата, но трябва да вървя.

Роуз я погледна изпитателно, сякаш разбра нещо, което тя на всяка цена искаше да скрие.

– Има ли нещо общо с опитите ти да разбереш кой те е нападнал?

– Да.

– Знаеш ли кой е?

– Сам Белтън.

Роуз не помръдна:

– Сигурна ли си?

– Абсолютно.

– Той знае ли, че ти знаеш?

– Не.

– Какво мислиш да правиш?

– Не знам.

– Защо си сигурна, че е той?

– В началото не бях. Беше тъмно, аз бях много изплашена, за да запомня лицето. После Трой ми каза, че Сам Белтън напуска Канзас завинаги. На забавата у мисис Маккой го видях – бях го виждала преди, но не бях говорила с него. Не можех да разбера защо ми беше неудобно да говоря с него. Когато мъжът ме нападна, говореше през цялото време тихо. Говореше ми колко съм хубава, колко харесва тялото ми и какво иска да направи с мен. Беше ужасно и аз не го слушах. Всеки път,

когато сънувах тази сцена, чувах гласа му все по-ясно и снощи, като се заговорих със Сам Белтън, разбрах, че това е мъжът.

– Мисля, че е по-добре да изчакаш Джордж и Медисън да се върнат – каза Роуз. – Нямах доказателства. Ако е важна особа, се съмнявам дали някой ще ти повярва.

– Няма да ми повярват дори и да е говедар – отвърна Фърн ядосано, – но аз знам, че е той. Убедена съм също, че той е убиецът на Трой.

– Ако това е вярно, той е много опасен. Дали ще бъдеш на сигурно място във фермата?

– По-сигурно ще е, отколкото тук, в Абилийн. Страхувам се, че ако го срещна, ще се издам.

– Добре, щом така искаш. Но искам всеки ден да се обаждаш. И не се оправдавай, че си забравила или имаш много работа. Ако не се обадиш, ще дойда във фермата.

– Да не си посмяла! Ще родиш по пътя.

– Тогава запомни – ако се наложи да родя следващия Рандолф зад някой храст, вината ще е твоя.

Роуз спря пред офиса на поземления фонд да си поеме дъх. Ставаше все по-трудно да се придвижва от къщата на мисис Абът до центъра, затова седна на една пейка и сложи Уилям Хенри до себе си. Може би вече трябваше да се откаже от разходките, но не искаше цял ден да стои затворена въкъщи. Не можеше да понася постоянното дърдорене на мисис Абът. Освен това Уилям също обичаше разходките. Той беше добро дете, но имаше нужда от разнообразие. Растеше в дом, чийто двор представляваше шестдесет хиляди акра обработваема площ, имаше шестима чичовци и много приятели. Тук играеше с децата от града и Ед. Роуз искаше вече да се прибере въкъщи. Уютният дом, който Джордж беше построил, след като Макклендънови изгориха тяхната барака, беше истински дворец в сравнение с малките стаи у мисис Абът.

– Добре ли сте, мадам? – попита я един мъж, чийто приближаване не беше забелязала.

– Просто съм малко замаяна. Ще се оправя, само да си почина.

– Сигурна ли сте? Мога да изпратя за кола да ви закара въкъщи.

– Ако нямате нищо против. – Роуз беше доволна, че няма да върви пеш.

– Ще се върна след минута. – Мъжът влезе в офиса и след малко се показа.

– Скоро ще дойде.

– Много съм ви благодарна. Чувствам се ужасно глупаво.

– Всичко е наред.

– Знам, че си мислите, че жена в моето положение трябва да си стои вкъщи, и сте прав, но това ми омръзва. А и Уилям Хенри обича да се разхожда.

– Той е много приятен млад човек. Сигурен съм, че се гордеете с него.

– Не съм ли ви срещала някъде преди? Не мога да си спомня името, но лицето ви ми е познато.

– Аз съм Сам Белтън. Не сме се запознавали, но сигурно сте ме виждали на партито у семейство Маккой преди няколко дни.

Роуз се молеше лицето ѝ да не издава колко бе шокирана, че стои пред мъжа, когото Фърн подозираше в опит за изнасилване и убийство.

– Ах, чудех се откъде ви познавам – тя се насили да се усмихне. – Трябваше да си спомня.

– Нямахте много време да се огледате в компанията на двете най-красиви жени в града, събрани на едно място.

– Да, човек можеше да се запознае с много хора.

Роуз изпитваше непреодолимо желание да се отърве от този човек. Огледа се за кабриолета, но той не се виждаше.

– Разбрах, че мис Спраул ще се омъжва за вашия девер – каза Белтън. – Със сигурност няма да продължи да се занимава с такава голяма ферма, след като се премести в Бостън. Не мисли ли да я продава?

Роуз се мъчеше да остане невъзмутима. Нямахше нищо необичайно във въпроса на Белтън, затова беше изключително важно да не събуди подозренията му.

– Не знам – отвърна тя безучастно. – Трябва да я попитате.

– Тя е във фермата – изтърси Уилям Хенри. – Къщата ѝ е разрушена и чичо Медисън ѝ намери друга.

– Отиде да я нагледа – обясни бързо Роуз, ядосана на Уилям Хенри. – Безпокоеше се да остави всичко без надзор. Ако искате да говорите с нея, заповядайте някой път след вечеря у мисис Абът.

– Благодаря, мадам. Ще дойда.

Роуз въздъхна облекчено, когато кабриолетът най-после дойде. Веднага се качи, заедно с Уилям Хенри, защото не искаше да остава повече насаме със Сам Белтън.

– Погрижете се за себе си. Не искам да ви се случи нещо, докато мистър Рандолф го няма. И когато мисис Спраул се върне, кажете ѝ, че

искам да видя фермата.

– Добре – обеща Роуз, когато кабриолетът тръгна.

Вкъщи Роуз се скара на момчето, че говори с непознати, и после го сложи да спи. След това и тя си легна, но остана будна. Постоянно мислеше за Сам Белтън. Ако наистина бе убил Трой и се бе опитал да изнасили Фърн, значи беше изключително опасен. Тя трябваше да направи нещо, но какво? Каза си, че може би прави прибързани заключения, защото нямаше доказателства: той се занимаваше с продажба на земя и беше естествено да иска да види Фърн заради фермата.

Джордж и Медисън трябваше да се върнат тази вечер. Щеше да им каже и да обсъдят положението. Ставаше все по-неспокойна, колкото повече мислеше за това. Белтън беше казал, че бърза да се върне в Топека, така че можеше да дойде тази вечер. Но нямаше ли да иска да види най-напред земята, преди да говори за купуване?! Това означаваше, че може да отиде във фермата днес следобед. Може би Роуз грешеше, но вероятността, че може да е права, я плашеше. Не можеше да чака завръщането на Джордж. Белтън може още сега да е на път към фермата. Първата ѝ мисъл беше да помоли мисис Абът да ѝ помогне, но веднага се отказа. Тя никога нямаше да ѝ разреши да излезе, без да знае какво възнамерява да прави. Не можеше да ѝ вярва: след по-малко от час половината град щеше да знае, че Роуз подозира Сам Белтън в убийство и опит за изнасилване.

Роуз отиде да потърси Уилям Хенри. Намери го да играе с Ед на фермери: Уилям Хенри беше собственикът, а Ед – работникът. Също като баща си, помисли си, докато го прибираше.

– Сега слушай много внимателно какво ще ти кажа. М'ам има много важна задача за теб. Знаеш ли къде е конюшната?

Момчето кимна.

– Мислиш ли, че можеш да отидеш до там сам?

Той пак кимна.

– Добре, но няма да вземаш Ед с теб. Трябва да отидеш сам и не трябва да казваш нищо на Ед или мисис Абът. Разбра ли?

Момчето отново се съгласи мълчаливо.

– Ще попиташ за Том Еверет. Няма да говориш с никой друг, само с Том. Кажи му да впрегне един кабриолет и да го закара на тъгля на втора улица и Бъки. Запомни ли?

Момчето пак кимна.

– Повтори какво трябва да направиш.

– Да кажа на мистър Том да закара един кабриолет.

– Къде?

– Долу до ъгъла, без мисис Абът да види.

Роуз го прегърна.

– Сега побързай. Много е важно. И когато баща ти се върне, му разкажи всичко.

– Искам да дойда с теб.

– Фърн може да е в опасност. Може би ще остана с нея. Ти трябва да останеш тук и да кажеш на баща си къде сме. Кажи му, че знаем кой е убил Трой Спраул. Ще го направиш ли?

– Да.

– И още нещо: кажи на Том, че е тайна и той няма да каже на никого.

Опита се да се успокои, докато чакаше на предната веранда. Може би не трябваше да изпраща Уилям Хенри. Беше много малък да запомни всичко, но не можеше да отиде сама.

– Ето къде си била. – Мисис Абът излезе на верандата. – Ед каза, че не можел да намери Уилям Хенри. Мислех, че е при теб.

Роуз се ядоса: мисис Абът беше добра жена и при друг случай щеше да ѝ бъде благодарна, че е забелязала веднага отсъствието му, но точно днес не беше.

– Изпратих го до хотела да занесе съобщение за чичо си.

– Трябваше да изпратиш Ед с него. Малко момче като него не бива да се шляе само из града.

– Той не се шляе. Ако не се върне след няколко минути, ще изпратя Ед да го потърси.

– Ще кажа на Ед да дойде при теб. Ще ти е подръка, ако се наложи.

– Предпочитам да остана сама. Малко съм нервна днес.

– Така е, защото времето приближава – каза мисис Абът съчувствено. – Бих дошла да ти правя компания, но пека кекс и меся тесто за хляб.

– Нямам нищо против да стоя сама. Денят е чудесен.

– Добре, извикай ме, ако имаш нужда.

– Добре. – Искаше да я отпрати по-скоро. Беше видяла един кабриолет да минава и не искаше мисис Абът да го забележи.

Изчака я да влезе вътре и слезе бързо по стълбите.

Том я чакаше.

– Не трябва да карате във вашето състояние – каза той.

– Знам, но нямам избор. Не казвай на никого, освен на Джордж или на някого от братята.

– Нещо не е наред ли, мисис Рандолф? Ако е така, съм готов да помогна.

– Няма нищо, просто не искам всички в града да разберат. Същото се отнася и за теб, Уилиям Хенри. Когато мисис Абът те попита къде съм, кажи, че не знаеш.

Пет минути след като тръгна, почувства първите болки.

ГЛАВА 27

– Трябва да си сигурен, че няма да ходиш другаде, освен до имението на Клакстън – каза Фърн на Пайк. – Не искам отново да бъда нападната.

– Нещо ви притеснява, мадам? – попита Пайк. – Нервна сте.

– Просто не съм се възстановила още. Много ми дойде напоследък.

– Чух, че ще се омъжвате и ще се местите в Бостън.

– Кой ти каза?

– Всички знаят, че Медисън Рандолф ви е направил предложение и всички са убедени, че ще приемеш.

– И кои са тия всички?

– Най-вече Бети Луис. Хората говорят, че разказвала, че не си била ти на забавата, а си наела друга жена да се представи вместо теб. Тя каза, че той щял да се разочарова, когато разбере за кого ще се жени.

– И какво друго говорят?

Пайк се засмя.

– Мислят, че Бети е луда. Изглежда, тя си мисли, че ако някой в Абилийн може да очарова мъж като него, това е тя.

– А ти какво мислиш?

– Не е моя работа какво правите, но не искам да ходите в Бостън. Те няма да ви оценят като нас.

– Не си спомням да съм била много ценена досега.

– Вие не давахте възможност на никого. Мислехме, че щом веднъж сте облекли рокля, ще продължите да носите. Хората говореха, че сте били толкова хубава, че не можели да повярват.

– Е, може да съм била, а може и да не съм, но сега е по-добре да отидеш да прибереш стадото, преди Рийд да е тръгнал да те търси. Няма да има никой при кравите и те ще отидат в имението на стария Клакстън.

Петнадесет минути по-късно Фърн видя Роуз да се приближава, карайки един кабриолет. Преди да стигне до къщата, Фърн разбра, че нещо не е наред. Роуз се беше навела напред и едва държеше юздите. Затича се да я посрещне.

– Какво има? Какво правиш тук?

– Помогни ми да вляза вътре.

– Веднага ще те върна в града.

– Не може. Болките вече започнаха.

– По дяволите! – не се сдържа Фърн. – Не можеш да родиш тук. Няма лекар!

– Ти ще ми помогнеш.

Фърн не можеше да намери думи да изрази яда си.

– Джордж ще ни убие и двете. Отивам за лекар. – Тя ѝ помогна да легне.

– Не, чакай. Срегнах Сам Белтън в града тази сутрин.

Фърн замръзна на мястото си.

– Какво искаше?

– Да купува фермата ти. Уплаших се, че може да дойде днес следобед. Трябваше да те предупредя.

– Нямах да ме намери тук.

– Не знаех.

– Не ти се сърдя, само се притеснявам. Отивам за лекар.

– Няма време. Болките много зачестиха.

– Знам всичко за телетата, но не знам как се израждат деца.

– Няма голяма разлика. Само прави това, което ти кажа.

Роуз се сви от болка и Фърн пребледня.

– Сигурна ли си?

– Да – увери я Роуз, когато болката премина. – Помогни ми да се съблека. И донеси всички кърпи, колкото можеш да намериш, и топла вода. Също ножица и конец. Ще изцапам всичко наоколо.

Фърн не можеше да си обясни как е възможно Роуз да е толкова спокойна. Контракциите зачестиха, но тя нито един път не извика. От време на време тялото ѝ се извиваше, сякаш стегнато в менгеме. Тя пребледняваше от болка и изтощение. След един особено силен спазъм Фърн не се сдържа и извика.

– Как понасяш болката?

– Можеш ли да погледнеш Уилям Хенри и да не искаш да имаш деца. Това струва повече от всякаква болка.

Но Фърн не беше съгласна. Спомни си за собствената си майка и попита:

– Не се ли страхуваш, че можеш да умреш?

– Не, има толкова начини да умреш, мисля, че... раждането не е най-добрият.

Фърн не мислеше така.

– Ти ще... трябва да му държиш... главата – изпъшка Роуз. – Каж ми когато... я видиш. – Думите ѝ едва се разбираха.

Сега, когато раждането започна, Фърн се чувстваше по-уверена. Беше помагала много пъти във фермата, но беше странно да акушира дете.

– Виждам главата! – възкликна Фърн с растящо вълнение. – Плешиво е!

Смехът на Роуз премина в стенание и тя само успя да каже:

– Дръж му главата! – Нов спазъм не я остави да довърши. – Бъди готова... да го хванеш... веднага, след като... се покажат раменете.

Фърн изтръпна от ужас: главичката пак се скри, но последва друга контракция, друг напън и тя се показа отново. Фърн не помръдваше, нито плачеше. Изглеждаше й невероятно, че държи в ръцете си нов живот. Това беше част от семейството на Медисън, от нейното ново семейство... Тази мисъл толкова я шокира, че когато раменете се показаха, едва не изпусна бебето, което се плъзна в ръцете ѝ.

– Момиче е! – Фърн гледаше с благоговение малкото създание, ококорило срещу нея големите си сини очи. – Но е много слабичко.

– Надявам се да съм наблизил, когато... ти раждаш... първото си дете – каза Роуз, когато успя да си поеме дъх.

– Медисън каза, че няма да имаме деца, ако не искам.

Но как ѝ се искаше да бъде част от този омагьосан кръг на живота. Само жената можеше да даде живот. Само жената можеше да сътвори в себе си човешко същество. Как можеше да се отказва от този дар божи?

– Искам да имам още много други деца – Роуз обърна умореното си тяло, за да види бебето. – Подай ми го.

Фърн го сложи на корема, срязва пъпната връв и я завърза; след това избърса бебето: то беше червено, сбръчкано и имаше рус мъх на главата. Все още не беше издало нито звук, но когато Роуз го подръпна за крачето, то започна да плаче.

– Поне знам, че дробовете ѝ са чисти – усмихна се гордо. – Ти си чудесно бебе, нали, бонбонче? Татко ще бъде много горд, когато те види.

– Надявам се, че ще се смили над нас. – Фърн познаваше Джордж Рандолф достатъчно добре и знаеше, че няма да е очарован, когато разбере за случилото се. – Как ще я кръстиш?

– Не знам. Не съм решила дали да я кръстя на сестра му – тя е починала като дете – или на майка му. Ще оставя на него да избере. – Тя погледна все още дебелото си тяло. Напълняла съм прекалено много и може да си остана кръгла като ябълка.

– Нека да ти помогна да се преоблечеш. Нали не искаш Джордж да те види така.

– Не си много любезна днес. Знам, че не съм в най-добрата си форма, но аз... ох... ох!

Фърн беше тръгнала за вода, но като чу виковете, веднага се върна.

– Какво има? – попита, предчувствайки, че става нещо нередно.

– Мисля, че... ще имам... близнаци – само успя да прошепне.

Второто раждане беше също толкова мъчително, макар и по-кратко. Няколко минути по-късно Фърн извади едно русо момиченце на белия свят.

– О, боже! Джордж няма да повярва на очите си! – Роуз сияеше въпреки изтощението.

– Как ще ги разпознаваш?

– Не знаеш ли?

– Не. Изглеждат съвсем еднакви.

– Не и за мен и Джордж. Завържи едно конче около глезена на първото и след една седмица ще можеш да ги различаваш и ти.

Фърн се съмняваше, но не искаше да спори с Роуз. Докато щастливата майка люлееше двете бебета, тя започна да чисти. Роуз беше права: беше изцапала всичко.

– След един час беше изчистила къщата, помогна на Роуз да се изкъпе и ѝ даде една от своите нощници.

– Ще изпратя Рийд за лекар.

– За какво? – попита Роуз, без да откъсне очи от бебетата. – Ние се справихме отлично.

– Защото искам да доживея до сватбата си с Медисън. Може би Джордж ще се смили над мен, ако лекарят каже, че всичко е наред. Съмнявам се, че на мен ще ми повярва.

– Но нали аз съм тази, която дойде тук!

– Мислиш ли, че ще те упрекне за нещо. Не съм виждала досега полюбен мъж от Джордж.

– А Медисън?

– Какво Медисън?

Нима я обичаше по-малко, отколкото Джордж обичаше съпругата си. Нима тя го боготвореше по-малко, отколкото Роуз Джордж. Никога повече нямаше да завивда на Роуз за щастieto ѝ. Беше се случило и с нея; един ден хората сяха да гледат на нея и Медисън, както сега тя гледаше на Роуз и Джордж. Фърн се усмихна щастливо.

– Мисля, че Медисън ме обича много, но не се колебае да ми каже, когато греша.

– Това намалява ли вярата ти в любовта му?

– Не.

– Тогава не се тревожи. Тези Рандолфови са упорити като магарета, но веднъж вразумят ли се, нямат грешка.

– Ще го запомня, сега е по-добре да вървя. Ще ми отнеме половин час да намеря Рийд. Сигурна ли си, че си добре?

– Да. – Роуз гукаше на двете бебета. – Никога не съм била по-добре.

Началникът на гарата се приближи до влака още преди да е спрял.

– Какво има? – попита Медисън угрижено.

– Току-що открих, че Белтън е бил в Абилийн преди осем години. Идвал два пъти със стока, която е пътувала за Санта Фе. Последното пътуване съвпада с времето, когато е била нападната Фърн.

– За какво нападение става въпрос? – попита Джордж.

– Ще ти кажа по-късно. Знаем кой е убиецът. Трябва да заведе Фърн на безопасно място и да приключим тази история.

– И не го оставяй да те убеждава, че няма нужда от помощ, защото вече е родила. – Фърн инструктиреше Пайк. – Грей е най-мързеливият мъж на земята. Щеше да умре от глад, ако не беше единственият лекар в града.

– А ако не иска?

– Удари го по главата и го довлечи дотук. Предпочитам той да ми е сърдит, отколкото Джордж.

– Или Хен – добави Пайк, като се качи на седлото. – Лекарят не стреля много точно за разлика от Хен.

Фърн яздеше в лек галоп с отпуснати юзди. Конят знаеше пътя от краварника до къщата. И по-добре, защото тя имаше да мисли за толкова много неща. Все още не беше се съвзела от наситения с емоции следобед около раждането на бебетата. Знаеше, че това предстои, но беше съвсем неподготвена да види Роуз, легнала в леглото, втренчила се в двете си дъщери, сякаш бяха най-прекрасните бебета. Чудеше са дали майка ѝ се е чувствала така с нея. Чудеше се как ли ще се чувства тя самата в това състояние – взела в ръце сина или дъщерята на Медисън. Предполагаше, че това силно желание да създаде нов живот е било причина майка ѝ да се е съгласила да има второ дете, макар да е знаела, че е опасно. Беше убедена, че Медисън не искаше тази жертва от нея, но се изненадваше от себе си: по-рано не мислеше за къща, пълна с деца, но само като си представи Медисън, поемащ собственото си дете от ръцете ѝ, очите ѝ се навлажниха. Да създаваш деца значи да продължаваш да

живееш, а тя искаше да живее. Достатъчно дълго се беше затваряла в себе си. Сега искаше да навакса пропуснатото, но не в Бостън. Мисълта да живее там все още я плашеше, но сигурно щеше да опита. Осем години от живота ѝ бяха минали в страх, но повечето никога нямаше да позволи да бъде ограбвана – без значение какви предизвикателства щеше да ѝ подхвърли животът, нямаше да се огъне пред тях.

– Не знам къде е – каза през сълзи мисис Абът на Джордж. – В един момент седеше на верандата, а в следващия сякаш се изпари във въздуха.

– Е, сигурно не е отишла далеч – каза Джордж. – Не и в нейното състояние.

– И аз така си мисля, но я няма вече цял ден. Трябваше да се върне досега.

Уилям Хенри дърпаше баща си за ръкава. Джордж го целуна разсеяно; мислите му бяха другаде.

– Сигурна ли си, че не каза къде отива?

– Нищо – изхленчи мисис Абът, покри с драматичен жест лицето си и се стовари на канапетото. – Мъча се да си спомня, но не каза нищо.

– Може би е отишла с Фърн – предположи Медисън.

– Фърн е във фермата.

– Татко – Уилям Хенри простена в ухото на баща си.

– Не сега, сине. Трябва да намеря майка ти. Не може толкова дълго да отсъства.

– Мисля, че трябва да уведомим маршал Хикок – каза Джеф.

– Може би трябва да се посъветваш най-напред с лекаря – намеси се Хен. – Ако нещо се е случило, сигурно има връзка с бебето. Ако искаш, аз ще отида.

– Много съм ти благодарен.

– Аз ще отида да потърся маршала – предложи услугите си Джеф.

– Помоли го да не казва на никого – каза Джордж. – Роуз ще ни убие, ако преобърнем целия град, за да я намерим в съседната къща.

– Питам почти в целия град – обясни мисис Абът. – Никой не я е виждал.

– Татко – обади се Уилям Хенри.

– Нямам време сега, защо не излезеш навън да играеш?

Уилям Хенри не помръдна.

– Какво ще правим? – попита Медисън. – Не мога спокойно да

чакам Джеф и Хен да се върнат. Ще отида да видя Фърн.

– Не знам какво да правим. Не знам къде да я търсим. Джордж про-
кара ръка през косата си. – Не разбирам. Не е типично за Роуз да излезе,
без да се обади на никого.

– Аз знам къде отиде – съобщи Уилям Хенри.

– Знам, че искаш да помогнеш – мисис Абът го прегърна, – но е по-
добре да си поиграеш с Ед. Баща ти е много разтревожен заради майка
ти.

– Мама ми каза къде отива.

– Знаеш, че не е хубаво да...

– Какво каза майка ти? – попита Джордж.

– Тайна е. Мама каза да кажа само за татко.

– Можеш да ни кажеш – обади се Джордж. – Всичко е наред.

Уилям Хенри погледна с недоверие мисис Абът.

– Ще намерите ли Ед, мисис Абът? – попита Джордж. – Може би и
той знае нещо.

– Вече го питах дали...

– Знам, че сте го питали, но няма да навреди да го попитате пак.

– Щом така искаш – мисис Абът беше много недоволна, че трябва
да излезе.

– Сега кажи какво каза мама? – попита Джордж, след като останаха
сами.

– Мама отиде да види Фърн. Знае кой е убил мъжът.

– Кой мъж?

– Мистър Спраул.

– Трой Спраул! – възкликна Медисън. – Но как е разбрала?

– Какво друго каза мама?

– Да кажа на мистър Том, че е тайна.

– Оседлай веднага конете – Джордж се обърна към Медисън. – Ще
говоря с мисис Абът и идвам.

– Мислиш ли, че Фърн е в опасност?

– Не знам, но Роуз нямаше да тръгне без причина.

– Вземи си пушката – извика Медисън през рамо. – И вземи една и
за мен.

ГЛАВА 28

Безброй въпроси нахлуха в главата на Фърн, когато забеляза Сам Белтън. Какво правеше той тук? Беше ли му известно, че тя знае, че той се е опитал да я изнасили и е убил Трой? Знаеше ли, че Роуз е в къщата беззащитна с двете бебета? Знаеше ли, че братята Рандолф са в Топека и ще се върнат чак вечерта?

Положението беше тревожно, но Фърн осъзна, че не трябва да се издава – заради Роуз и заради себе си. Не знаеше какво замисля той, но само при мисълта, че може да причини зло на близначките, стомахът ѝ се сви.

– Мистър Белтън, какво правите толкова далеч от града? – Тя заговори първа, като се надяваше, че гласът ѝ не издава тревогата ѝ. – Мислех, че вече сте заминал за Топека.

– Имах такива планове, но исках да поговоря с вас за продажбата на фермата.

– Нямам никакво намерение да продавам.

– Това е голяма ферма за една жена. Освен това чух, че ще се омъжавате и ще се местите в Бостън.

– И това не мога да кажа със сигурност.

Нямаше вид на убиец или изнасилван. Приличаше на трезв, работлив търговец от средната класа. Никои не би повярвал, че се е опитал да я изнасили, а след убийството на Трой нямаше кой да подкрепи обвинението ѝ. Не биха повярвали също, че е убил Трой, защото нямаше никакви доказателства, но беше сигурна, че той го е направил. Инстинктът ѝ го подсказваше.

– Може би още нямате категорично решение, но ще ви бъда благодарен, ако ми покажете нещо, което все пак смятате да продадете.

Ако той искаше да говорят за продажба, щеше да я последва до къщи, а Роуз беше там с бебетата. Трябваше да му отвлече вниманието с нещо, докато Джордж и Медисън се сетят да потърсят Роуз при нея. А те щяха да тръгнат веднага, щом разберат, че има сериозна опасност, за да предприеме това пътуване.

– Каква земя имате предвид?

– Чифлици за фермери. Ранчеросите няма да платят за пасище. Те използват общинска земя и когато стане пренаселено, се преместват на запад. Но фермерите ще платят добре, дори за бедна почва. Какво ще

кажете да видим земята на Конър?

Фърн не искаше да ходи там. Свързваше мястото с много неприятни спомени и беше доста далеч, но все пак беше нейна собственост и тя се реши да тръгнат натам, за да го отдалечи от къщата. Крадешком го поглеждаше дали не се държеше необичайно, беше ли нервен, напрегнат, някакъв знак, който да ѝ подскаже какво знае, но той се държеше съвсем нормално, въпреки това тя не можеше да се отпусне. Беше облечен като Медисън – в костюм, но кой знае какво имаше в джобовете си.

Докато язدهа, Белтън продължаваше разговора. Питаше я за почвата, за водата, за тревата, за видовете култури, които виреят най-добре, въобще задаваше ѝ всички възможни въпроси, които можеше да зададе един търговец на земя. Всичко изглеждаше толкова естествено, че Фърн започна да се чуди дали си спомня, че се е опитал да я изнасили преди осем години.

– Къщата изглежда в доста добро състояние – каза той. – Сякаш семейството току-що се е изнесло.

– Покривът тече. Проверете сам.

Сам се усмихна нервно.

– Сигурно ще ме помислите за голям страхливец, но не обичам да стоя на тъмно. Човек не може да знае какво се спотайва в ъгъла.

– Няма нищо в тази развалина. – Тя се постара да не показва презрението си. – Влизала съм вътре много пъти, дори през нощта.

– Сигурно сте права, но имате ли нещо против да надникнете и да проверите?

Фърн изсумтя презрително: може да е бил опасност за нея преди осем години, но сега нямаше от какво да се опасява – той бе просто един страхливец. Тя се надигна от седлото с намерение да скочи, но някакъв инстинкт я възпря. А ако Белтън само се преструваше? Докато беше на коня, тя можеше да използва пистолета или да избяга.

– Няма нужда да гледам.

– Е, добре, аз ще проверя, но мисля, че е по-добре да съм въоръжен. – Белтън скочи от коня с камшика за езда в ръка.

– Малко предпазна мярка е по-добре от нищо.

Фърн остана нашрек.

– Не отивайте много далеч. Става късно, а до града има много път.

Фърн не можа да повярва, когато той нави крачолите на панталона си да не се изцапат. Защо някога се бе изплашила от него?

– Да не би по този край още да има бизони?

– Няма. Не съм виждала от години.

– Вече имате няколко – каза Белтън, като посочи с ръка – цяло стадо.

Фърн погледна в тази посока и видя три бизона, които се спускаха тромаво по един склон.

– Сигурно са се отклонили от стадото в Западен Канзас.

– Те...

Не можа да продължи. Докато тя гледаше бизоните, Белтън яростно ръгна понито ѝ в корема с дръжката на камшика. То изцвили от болка и започна да се гърчи като змия. Фърн не беше подготвена и изхвъркна от седлото. Изведнъж осъзна подлите му замисли. Падна на коленете си и се претърколи в тревата, но преди да успее да се изправи, Белтън се хвърли върху нея. Никога не беше се била – само беше гледала каубоите. Мислеше, че е заякнала, тъй като много често беше вършила мъжка работа. Но когато се вкопчиха един в друг, разора, че той е силен като вол. Освен това през последните седмици беше бездействала и мускулите ѝ бяха отслабнали. Знаеше, че той е по-силен и ще вземе надмощие. Все пак успя да се извърне на една страна и се опита да се отскубне, но не успя. Белтън я хвана за крака и тя загуби равновесие. Изви се на една страна, но Белтън се стовари на гърба ѝ и двамата паднаха на земята. Тогава Фърн се вбеси. Този човек вече унищожи осем години от живота ѝ, сега искаше да я убие, но нямаше да му позволи да го направи. Използвайки цялата си сила, тя събра ръцете и краката си, след това се отгласна рязко, преобърна се и притисна Белтън към земята. Хрипове излизаха от устата му, когато тя изкара въздуха от дробовете му с тежината на тялото си, но той все още я държеше здраво. Тя заби лакти в стомаха му. Преди той да успее да се съвземе, пак го сръга. Той я пусна и тя скочи на крака.

– Само страхливец напада жена! – удари го с юмрук в лицето и той се стовари на земята. – Сега изчезвай от имота ми!

Тя отиде до коня и хвана юздите, но вероятно раздразнен от удара на Белтън, той не ѝ даде да го възседне, а подскачаше в кръг около нея. Тогава Фърн видя с крайчеца на окоото си, че Белтън се изправя. Обърна се навреме, за да види, че хвърля камък, но не успя да се отмести.

Тя изплуваха от нощта като четиримата конници от Апокалипсиса, искри хвърчаха изпод копитата на конете, лицата им бяха застинали в мрачна решителност, очите им бяха пълни с ярост. Не носеха сабята и щита на Завоевателя, но знаеха, че убийството е единственото възможно

отмъщение.

Десет години бяха минали от времето, когато Медисън яздеше заедно с братята си. Времето и съдбата ги бяха разделили, но тази нощ разногласията бяха забравени. Тяхната цел беше една – да защитят жената, която бяха приели за съпруга на най-големия, като своя собствена.

– Мислиш ли, че може да ги държи в къщата? – попита Хен, докато приближаваха.

– Фърн никога няма да му позволи да влезе вътре – обади се Медисън.

Джордж скочи от коня и изтича напред. С такава сила удари вратата, че изкърти една панта. Медисън го следваше.

– За бога, Джордж, не знаеш ли как се влиза в стая? – извика Роуз. Чу се детски плач. Веднага беше последван от втори. – Сега събуди дъщерите си.

– Д-дъщери? – заекна Джордж. Прекоси бързо стаята и се втренчи в новите членове на семейството си, неспособен да говори.

Като не видя Фърн, Медисън обиколи другите стаи.

– По дяволите, ти се обзалагаше, че ще бъде момиче. – Хен влезе през задния прозорец. – Но не сме очаквали две. Какво ще правим с толкова жени?

– По-добре е да свиквате – отвърна Роуз. – Не се знае дали и Фърн няма да се сдобие с две момичета след година?

– Къде е Фърн?

– Отиде да изпрати човек да извика лекар. Трябваше да се върне досега. – Сянка на безпокойство помрачи усмивката ѝ. – Тя знае кой е убил Трой.

– Сам Белтън, нали? – попита Медисън.

– Как разбра? – възкликна Роуз. – Няма значение, после ще ми кажеш. Дойдох да я предупредя, че Сам Белтън иска да я види за продажбата на имота, но родилните болки започнаха по пътя и тук родих бебетата. После тя отиде да изпрати за лекар. Опасявам се, че е срещнала Белтън по пътя.

Земята се залюля под краката на Медисън. Омразата и презрението, които таеше в сърцето си към насилника на Фърн, изкристализираха в силно желание да го убие.

– Отивам да я търся.

– Идваме с теб.

– Без теб, Джордж! Остани при Роуз. Някой трябва да остане – добави Медисън, като прочете колебание в очите му. – Освен това сме

трима срещу един.

– Ела да видиш дъщерите си, Джордж – каза Роуз. – Чакаме те цял следобед.

Джордж се приближи до леглото.

– Това е Аурелия. – Тя посочи бебето в дясната си ръка. – Родила се първа, кръстена е на майка ти. А другата е Джулиет – на сестра ти.

Когато Медисън излезе с братята си, той им разказа опита на Сам Белтън да изнасят Фърн.

– Но това не обяснява защо е убил Спраул и се опита да го препише на мен – каза Хен.

– Трой сигурно го е изнудвал – обясни Медисън.

– Е, и?

– Белтън е решил да се отърве от него, но така, че никой да не го заподозре. За него е било добре дошло, че вие с Трой сте се сбили.

– И аз стоях три седмици в този отвратителен затвор! Тръгвайте! Имам дълг за изплащане!

– Тя тръгна от тук преди повече от час – обясни им Рийд.

– Пайк тръгна малко след това. Докторът трябва да е дошъл досега.

– Накъде тръгна? – попита Медисън.

– Обратно към къщата. Каза, че не може да остави мисис Рандолф дълго сама.

– Нещо се е случило! – каза Медисън. – Трябва да се разделим.

– Мога да тръгна в посока към града – предложи Джеф. – Поне няма да се загубя.

– Аз тръгвам на юг – обади се Хен.

– Аз тръгвам към земята на Конър – каза Медисън. – Знам, че звучи налудничаво, но имам странното чувство, че е тръгнала натам. Ако не я намерите – среща в къщата след два часа, за да помислим какво да правим.

Но Медисън знаеше, че не трябва да се стига дотам: ако нещо не беше наред, всяка минута беше решаваща.

Макар че беше зашеметена, Фърн чувстваше ужасна болка в главата. Опита да се помръдне, за да разбере откъде идва болката, но не можа. Отвори очи и видя, че беше завързана за леглото. Сам Белтън стоеше до прозореца. Беше избърсал част от стъклото, за да може да види, ако някой приближи. Фърн изохка от болка и той се обърна.

Не беше в безсъзнание дълго време.

– Защо ме нападна? Какво ще правиш с мен?

– Ти знаеш кой съм.

– Сам Белтън. – Фърн отчаяно се опитваше да събере мислите си. – Видях те на забавата у Маккой.

– Това не беше първата ни среща.

– Видях те да слизаш от влака вечерта, когато пристигна Медисън Рандолф.

– Имали сме и друга среща преди осем години. Спомням си как ме погледна на забавата.

Беше безполезно да се прави, че не знае за това. Сега вече нямаше да я остави жива!

– Аз не си спомням.

– Може би, но си си спомнила след това. Разбрах го днес по очите ти.

– Защо уби Трой? Изнудваше ли те?

– Това копеле! – избухна Белтън. – Баща ми почина преди много, много години и ми остави доста земя. Трябваше да остана в Чикаго и да продам всичко, но мислех, че ще бъда в безопасност в Топека. Никога не съм мислил да идвам в Абилийн. Преди няколко месеца срещнах Трой. Беше пиян, но ме позна. По това време аз вече си бях създал положение и репутация на солиден гражданин. Той не искаше да ме разобличи, а да ме превърне в непресъхващ извор на пари, докато е жив. Общата ни работа беше прикритие, за да може да ме изнудва. Не е свършил нищо в живота си.

– И ти го уби! Защо го приписа на Хен?

– По този начин щях да настроя града срещу тексасците, а това щеше да унищожи пазара на добитък. Без тексаската треска моята земя щеше да увеличи цената си двойно и тройно.

– И аз така си мислех – каза Фърн.

– Ти си толкова умна, колкото и красива. Разбирам защо Медисън Рандолф иска да те направи своя любовница.

– По дяволите! – възкликна Фърн. – Той ще се ожени за мен.

– Може би, но трябваше да те заведе в Бостън преди тази забава.

– Какво ще правиш?

– Ще довърша това, което започнах преди осем години.

ГЛАВА 29

Белтън облиза устните си с изражение на вълк, който се готви да нападне жертвата си.

– След това, страхувам се, че ще трябва да последваш братовчед си.

Тя видя, че той с усилие се мъчи да се владее. Усмихна се, но това беше усмивка на който преди схватка. Стомахът ѝ се сви от страх, но тя запази самообладание. Той приближи леглото. Беше я завързал толкова здраво, че не можеше да помръдне.

– Направо бях смаян, когато те видях онази вечер. Нямах представа какво криеш под елечето. – Седеше до леглото и я гледаше алчно в гърдите.

Концентрира мислите си върху Медисън и братята му – трябваше да са се върнали от Топека и да са тръгнали, след като Уилиям Хенри е казал къде е отишла майка му. Щяха да намерят Роуз, но Медисън нямаше да знае къде да я търси. Трябваше да разчита на себе си.

– Защо се криеш? – попита той.

– Крия се от хора като теб.

– Тогава никога не е трябвало да обличаш онази рокля.

Нямаше да му позволи да оскверни любовта ѝ към Медисън. И трябваше да излезе оттук жива. Той може би е луд. Ако е така, една дума или грешно движение можеше да го накарат да я убие.

С едно внезапно движение ръката му се насочи към гърдите ѝ. Незнательно тялото ѝ се изопна. Той само леко я докосна, усмихна се с насмешка, наслаждавайки се на ефекта от мъчението си.

Фърн очакваше да я залее вълни на неизразим страх, но погнусата от докосването му вече не можеше да я стъписа. Не чувстваше нищо друго освен гняв, задето този мъж си мислеше, че има право да притежава тялото ѝ против желанието ѝ.

Чувстваше ръцете му да докосват гърдите ѝ, ту едната, ту другата. Мускулите ѝ се напрегнаха, но тя не мигна, не се отдръпна, с нищо не издаде отвращението си. Мъчително бавно той продължи заниманието си. Явно целеше да я накара да загуби самоконтрол, но тя не беше онази беззащитна девойка отпреди осем години, а жена, и то по-силна от него.

С бързина, която я изненада, Белтън грабна корсета ѝ и го разкъса до кръста. Чу се шум от скъсването на плат и тракането на копчетата по пода. Очите ѝ се разшириха от ужас. Събра цялата си смелост да не се

разплаче. Устните му се разтегнаха в садистична усмивка, когато ръцете му се провряха между скъсания корсет към гърдите ѝ. Той седна на ръба на леглото и не помръдна. Дъхът ѝ секна.

– След онази нощ винаги съм искал пак да те докосна – промърмори той.

Изражението му я плашеше. Прочете в очите му гняв и ярост, но не беше сигурна дали има признаци на лудост. Изведнъж той хвана гърдите ѝ и ги стисна толкова силно, че от болка очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Кожата ти е толкова бяла...

Въпреки болката Фърн долови съвсем слаб звук, идващ отвън. Конски копита. Някой препускаше в галоп! „Моля те, Господи, дано да е Медисън.“ Трябваше да отвлече вниманието му. Може би, обзет от налудничавите си мисли, не чуваше приближаването на конника. Тя навлажни изпръхналите си устни и промълви:

– Защо тогава се опита да ме изнасилиш?

В първия момент си помисли, че няма да получи отговор – имаше вид на човек, потънал в собствените си мисли.

– Кожата ти беше толкова бяла... – отвърна той накрая.

– Какво търсеше до имението на Конър днес? – попита тя отново, опасявайки се, че ако спре да говори, той ще долови тропота на копитата, които се чуваха все по-отчетливо.

– Знаех, че ще минеш по този път. Чаках те.

– Но ти не ме познаваш, дори не си ме виждал преди.

Ръката му се плъзна надолу към корема ѝ. Фърн едва се сдържа да не извика от отвращение.

– Видях те в града, как вървеше наперено, обута в панталон, както никоя друга почтена жена, а мъжете въздишаха след тебе. Задоволявах се само да ти се възхищават отдалече, но не и аз. Беше достатъчно да кажа, че търся да купувам говеда и те ми разказаха всичко, което ме интересува. Включително и къде пасеш стадата си.

Тропотът на копитата вече кънтеше в ушите ѝ. Само още една минута, дори само няколко секунди.

– Ти не ме познаваш... не ме харесваш... как можеш...

– Кожата ти е толкова бяла...

Беше така зает с мислите си, че не чу Медисън, преди той да нахълта в стаята.

Медисън го удари с всички сили по главата, но Белтън не падна. С рев на диво животно той се обърна, пръстите му бяха свити като нокти

на хищник. Дватама мъже се вкопчиха един в друг като освирепели животни, мятаха се из стаята, изпочупиха малкото покъщнина и се претърколиха отвън на тревата. С няколко точни удара Медисън го зашемети и накрая Белсън се свлече на земята.

– Нарани ли те? – Медисън се втурна в стаята и започна да развързва Фърн.

– Не. Аз го ядосах толкова много, че той забрави за намеренията си. Когато Медисън я освободи напълно, тя се притисна в обятията.

– Той ме искаше, защото си мислеше, че съм, каквато бях преди. Когато му казах, че сме се любили, направо полудя.

– Той си е луд отпреди.

– Единственото добро нещо в случая е, че вече не се страхувам от него. Ако не ме беше вързал, можех да го убия.

– Радвам се, но...

– Медисън? – изпищя Фърн, като скочи и го дръпна. Белтън стоеше на двора, с насочен към Медисън пистолет. Дватама се скриха в тъмната част на стаята. Медисън не можеше да си прости несъобразителността: не беше завързал Белтън и бе пуснал пистолета си.

– Стой до стената – прошепна Медисън на Фърн. – Аз ще взема пистолета.

– Но той е до вратата. Ще те убие.

– Това е единственият ни шанс. Иначе ще ни избие като зайци в капан.

Чуха се изстрели и два куршума се забиха в отсрещната стена. Медисън успя да вземе своя пистолет и пръстът му беше вече на спусъка, когато Белтън влезе вътре. Неговият пистолет обаче вече беше празен и той го хвърли, извади от колана си друг и се обърна към ъгъла, където се беше скрила Фърн.

Медисън почувства изгаряща болка – беше ранен, но трябваше да го спре. Прицели се в силуета на вратата и стреля. Пистолетът падна от ръката на Белтън и лицето му се разкриви от болка и ужас. Хвана се с две ръце за слабините и с неистови писъци обикаляше стаята. Спъна се и падна на земята, като продължаваше да се гърчи; на панталона му под колана се беше образувало голямо червено петно.

– Свърши се. – Медисън помогна на Фърн да стане. – Повече няма да те безпокои.

Излязоха от къщата и видяха Хен на петдесетина крачки.

– Кървава история, а, братко? Къде, по дяволите, се целеше? – попита той, като посочи червеното петно на панталона на Белтън.

– Изненада ме. Не можах да се прицеля добре.

– Преди осем години беше по-точен, но и така е добре. Най-после ще бъде изправен пред съда!

Фърн почувства, че нещо топло и лепкаво се процежда между пръстите ѝ. С ужас видя, че ръката ѝ е изцапана с кръв.

– Ти си ранен! – почувства се виновна, защото за втори път го прострелваха заради нея.

– Трябва или да се върна в Бостън със следващия влак, или да си припомня как се стреля...

– Предпочитам Бостън – отвърна без колебание Фърн. – Не искам това да се случи отново.

ГЛАВА 30

– Стой мирно! – скара ѝ се Роуз. – Не можеш да се венчаеш в незакопчана рокля.

Фърн се гледаше в огледалото с одобрение. Беше облякла жълтата рокля, която Медисън ѝ бе купил за партито.

– Не мога да се омъжа за Медисън във всекидневна рокля. Обзалагам се, че Саманта ще дойде в тоалет от най-луксозния магазин в Бостън.

Мисълта, че Саманта и Фреди се върнаха в Абилийн заради сватбата, не ѝ бе много приятна, защото хората щяха да коментират, а това нямаше да се хареса на Медисън. Всъщност Фърн едва ли имаше основание да се притеснява: той не се интересуваше от нищо друго, освен от нея; дори не забелязваше нищо друго освен нея. Джордж не се сдържа и му се скара, а тя не искаше да си спомня язвителната забележка на Джеф – нищо чудно, че хората не го харесваха. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, Медисън въобще не осъзнаваше, че Саманта е тук. Опита се да проумее, че тя, Фърн, е предпочетена пред бостънската красавица. Прекара часове в размишления за качествата си – добри ѝ лоши, но не успя да си обясни какво беше накарало Медисън да се влюби така дълбоко. Накрая реши, че щом като любовта му е факт, няма защо да мисли за причината, която я е породила. Трябваше да приеме положението такова, каквото беше, а тя нямаше нищо против, защото това я правеше много щастлива.

– Медисън не се жени за Саманта. – Роуз цяла сутрин разсейваше страховете ѝ. – Сигурна съм, че изобщо не го интересува как си облечена.

– Трябваше да отида в Канзас – каза Фърн. – Или може би в Сейнт Луис. Знаех, че в Абилийн няма нищо подходящо. – Беше купила шест рокли, но предпочете да облече тази от Медисън.

– Престани да се тревожиш – Роуз я целуна по бузата. – Изглеждаш чудесно.

– Или може би трябваше да си поръчам рокля от Чикаго...

– Медисън ще се ожени за теб, дори да си облечена с панталон и елече от овча кожа.

– Няма да го направи! – възкликна мисис Абът ужасена.

– Така ли мислиш?

– Обличаш рокля едва за втори път, а вече искаш да пазаруваш в половината магазини по света само за да му се харесаш. Не мислиш ли, че заради любовта си към теб би те приел с панталон.

– Предполагам, че си права, защото той не възразява срещу нищо, което права.

Роуз я погледна за последен път в огледалото и се обърна към Фърн.

– Трябва да имаш повече вяра в себе си.

– И Медисън постоянно това ми говори, но е трудно да свикнеш. Всичко изглежда толкова различно.

– Сигурно е така, но ще трябва да се научиш.

Фърн се спря на прага на малката църква. Медисън беше докарал пиано от старата бална зала и акорди от лиричните мелодии на Стивън Фростър огласяха църквата... Медисън беше застанал отпред, до него стоеше Джордж: също както първия път, когато ги видя. Хен и Джеф също бяха тук. Бяха поканени и момчетата от Тексас, но те не успяха да пристигнат навреме.

От време на време Фърн се оглеждаше, но не забелязваше никой друг освен Медисън: само той я интересуваше днес. И утре. И през всички следващи дни. Той запълваше целия свят за нея. Все още не можеше да повярва, че само минути я делят от сватбената церемония, която ще я свърже в свещен съюз с любимия мъж.

– Време е да тръгваш – прошепна мисис Абът. – Върви бавно, за да могат всички да видят колко си хубава.

Не я интересуваха останалите – само Медисън.

– По дяволите! Ще се разплача.

Когато приемаше поздравления след церемонията, Фърн си помисли, че никога в живота си не е говорила с толкова много хора. Сводът на църквата не можа да ги побере всичките. Маршал Хикок трябва да бе опразнил всички кръчми в града, защото Фърн можеше да се закълне, че се е ръкувала с всичките говедари в щата Тексас.

– Къде ще изкарате медения месец? – попита Хен.

– Най-напред трябва да се върна в Бостън – отвърна Медисън. – Но веднага след това заминаваме за Ню Орлиънс.

– След като ми покаже как се държат почтените дами, ще ми покаже и непочтените – добави Фърн с усмивка.

– Кога ще дойдете пак тук? – попита Джордж.

– Преди зимата. Ще се обадим предварително.

– Какво ще правиш, докато Медисън е на работа? – Роуз се усмихна

на Фърн.

– Ще пазарувам. Каза ми, че ще мога да купя всички рокли, които искам.

– Казах й също, че може да не си купува нито една. Влюбих се в нея, когато я видях с панталон и няхах нищо против, ако това беше сватбеният ѝ тоалет.

– Но аз имам! Не искам хората да ти се присмиват.

– Мнението на другите няма значение.

– Разбира се, че има. Не искам да настройвам половината Бостън срещу себе си, а освен това не е толкова неприятно да носиш рокли постоянно. Медисън ми обеща да ви дойдем на гости в Тексас. Нали може да си взема панталон?

– Можеш да си вземеш всичко, което искаш – отвърна Роуз. – Шапка, панталон, шпори. Докато си у дома, можеш да правиш каквото си искаш и никой няма да каже и дума.

В този момент трима ездачи завиха край ъгъла и препуснаха към тях в галоп.

– Ако не се лъжа, Фърн, това са другите ти девери – усмихна се Джордж.

– Малко са позакъснели... – Медисън нямаше голямо желание да се вижда с Монти.

Монти мина съвсем близо до Фърн и скочи от коня.

– Яздил съм като луд по целия път от Тексас.

Двете момчета го последваха: едното беше високо и слабо, а другото беше точно копие на Джордж, когато е бил дванайсет-тринайсет годишен.

– Опитвах се да му обясня, че е сбъркал датата – каза по-малкото, като се насочи веднага към Джордж, – но Монти не слуша никого.

– Нали казахте да дойдем на двайсети – обади се Монти.

– Но днес е двайсет и първи. Медисън и Фърн се венчаха преди един час.

– Дявол го взел! – не се сдържа Монти.

– Това е Джеймс Монро Рандолф. – Джордж представи брат си на Фърн. – Трябва да му простиш. Единствената му компания са кравите и не знае как да се държи с дами.

– Съжалявам, мадам. – Монти се изчерви от смущение. – Дяволски много съжалявам, че изпуснах церемонията.

– Другите двама скитници са Тайлър и Зак – продължи Джордж. – Бъди особено внимателна с по-малкия. Изглежда безвреден, но е

коварен като змия.

– Не съм. – Зак пристъпи напред. – Харесвам дамите, особено хубавите.

– Вече знам на кого прилича Уилиям Хенри. – Фърн се обърна към Роуз.

Монти бутна брат си настрани и се приближи към Медисън.

– Значи най-после се върна у дома, кучи сине! – замахна и така го удари, че Медисън се намери на земята. След това, пред учудените погледи на семейството, се засмя топло и му помогна да стане. – Радвам се, че извади Хен от тази каша. Джордж и Роуз се тревожеха. – Огледа се с неодобрение. – Това място не ми харесва. Какво ще кажете да доведе момчетата и да го сринем със земята?

– Това ли е начинът да покажеш на брат си, че си му простил? – попита Джордж.

– Не го ударих силно, нали?

Медисън търкаше брадата си.

– Но беше бърз удар право в целта.

– Преди да сте направили някоя друга глупост... – Роуз не можа да довърши. Фърн се приближи и заби десния си юмрук в корема на Монти, той извика и се преви на две.

– Така ли посрещаш девера си? – изпъшка той.

– Не те ударих силно, нали?

ЕПИЛОГ

Когато Гражданската война свърши, жителите на Тексас се върнаха по домовете си и намериха стада от елени и сърни да бродят из горите и блатата между Нюасис и Рио Гранде. Този дивеч представляваше златна мина за тях. Докато един елен се продаваше по три долара в Тексас заради кожата и маста, в източните щати струваше между двадесет и пет и тридесет долара.

За нещастие, елените в Тексас бяха заразявани от малък кърлеж, който причиняваше заболяване на далака – тъй наречената испанска или тексаска треска, към която елените имаха имунитет, но която беше причина за масовото измиране на стада от животни на север.

През 1866 медицинските власти в Канзас и Мисури забраниха внасянето на животни от Тексас. Това стана причина за преследването на много стада. Тексасци можеха да спечелят цяло състояние от месото, но нямаха право да го продават.

През пролетта на 1867 Тихоокеанската железопътна компания прекара път по северния бряг на реката Смоуки Хил, окръг Дикинсън Канзас. Джоузеф Маккой беше един от малцината, които успяха да извлекат полза. Абилийн щеше да стане брънка от една верига, която да снабдява с месо от Тексас другите щати. Маккой знаеше, че внасянето на животни в Абилийн е незаконно, но въпреки това поиска разрешение от железопътната компания, построи обор и изпрати свои хора да убеждават търговците на говеда да докарат стадата си в Абилийн. До средата на август животните от Тексас пасяха тучната трева в окръг Дикинсън. Местните фермери се противопоставиха остро на предложението за организиране на пазар на говеда в Абилийн в края на 1871, затова той постепенно се измести на запад и стигна до Додж – беше най-големият в района до 1885. После постоянният приток на имигранти в западната част на Канзас стана причина за нови промени в облика на района.

Така завърши историята за град Канзас, продължила двадесет и една години: една от най-интересните легенди на Запада.

КРАЙ

© 1990 Лей Грийнууд
© 1994 Николай Долчинков, превод от английски

Leigh Greenwood
Fern, 1990

Сканиране: ?
Начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: ultimat, 2009

Издание:

Издавателство „Торнадо“, Габрово
Редактор Мая Арсенова
Коректор Велина Парахулева
Техн. редактор Никола Калпазанов
Оформление на корицата PolyPress – Габрово
ISBN 954-19-0006-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10240>]